

Giới thiệu Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ

Truyện Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ của tác giả Nhất Cân Lộc Dung là câu chuyện đam mỹ xuyên không.

Đang sống ở hiện đại không biết vì lý do gì hần lại xuyên không đến cổ đại đã vậy còn vào một người thân cận của cung chủ. Từ đây con đường nô dịch của hần cũng bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Cố Hiểu Đào có chút không rõ tình huống bây giờ.

Tỷ như hoàn cảnh âm u này, tỷ như trước mặt là một loạt lan can sắt này.

Chẳng lẽ là... Giam! Cấm! play! ? A phi, Bắt! Cóc! ? Toàn thân Cố Hiểu Đào run lên, nắm chặt lan can liều mạng lay động: “Thả ta ra ngoài a a a a !”

“Ê, lại nổi điên hả?” Trong góc truyền đến một giọng nói miễn cưỡng.

Cố Hiểu Đào bật người ngồi xổm xuống góc tường ôm đầu xin tha: “Đại ca thả ta ra ngoài đi, ta chỉ là một sinh viên nghèo từ nhỏ không ba không mẹ chỉ có một ông nội duy nhất, nhưng năm ngoái ông cũng qua đời rồi. Cho nên sẽ không có ai mang tiền đến chuộc ta ! ! Bắt cóc ta không có tiền đồ a a a a a a ! ! ! ! .”

Khoan đã, thẳng thắn như vậy... có khi nào sẽ khiến bọn cướp cảm thấy bản thân không có gì dùng, sau đó thì giết con tin?

A a a a a a “Không không không, ý ta là nói...” Lời còn chưa nói xong, Cố Hiểu Đào chỉ cảm thấy có gì đó 'vù' một cái sát quá hai má hần, tiện thể trên mặt lạnh lạnh, giờ tay sờ thử thì có chút mùi máu tươi. Phía sau vang lên một tiếng nổ mạnh, còn có âm thanh đá vụn rơi xuống trên mặt đất.

ĐỆCH MỢ ! ! ĐẠN! THẬT! HẢ! ?

Chân Cố Hiểu Đào mềm nhũn, suýt chút nữa thì quỵ xuống đất.

“Bất luận là giả ngây giả dại hay thật sự là điên rồi, bọn cung cũng sẽ bằm vằm ngươi ra thành vụn đoạn?” Thanh âm kia lại từ trong góc vang lên, mang theo một tia cảm giác kì lạ.

Vì sao hần lại cảm thấy có chỗ nào đó kì lạ? Cố Hiểu Đào hồi tưởng mấy lần, về mặt kỳ quái nói: “Ngươi... ngươi tự xưng là... bọn cung?”

Cho nên thật sự có thể là cái tên biến thái này bắt cóc mình tới đây sắm vai nhân vật để chơi trò Giam Cấm play!

“Huyền Huyền...” Cố Hiểu Đào thăm dò phối hợp với tên biến thái kia một chút.

Đáp lại hần chính là một luồng khí so với lúc nãy càng nguy hiểm hơn, Cố Hiểu Đào chỉ cảm thấy cái gì đó 'vù' một tiếng sát quá bả vai hần, khiến hần lui về phía sau vài bước, thân thể nặng nề đập lên trên vách tường, đầu đến nỗi hai mắt lệ chảy ròng ròng.

Biến thái hừ một tiếng: “Chắc, đánh trượt rồi.” Sau đó bắt đầu mãnh liệt ho khan.

“...” Cố Hiểu Đào đầu đến nỗi còn chưa hồi thần lại, chỉ có thể ở trong lòng lạng lẽ mắng FUCK

Lúc này trong góc quát lên một tiếng, Cố Hiểu Đào chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên ánh lửa, từng ngọn đèn xung quanh sáng lên, sau đó vị trí nơi này dần dần hiện rõ ràng.

Sau khi thấy rõ hoàn cảnh trước mắt, Cố Hiểu Đào ngược lại hít một ngụm khí lạnh.

Không bình thường, rất không bình thường a.

Đầu tiên... người bị nhốt không phải là mình, mà mình đang ở bên ngoài nhà giam.

Tiếp theo, người bị nhốt trên người quần đầy xích sắt, y phục lam lũ, toàn thân đều là máu đen, hai vai bị hai cái móc đen thui lù từ trên trần nhà rủ xuống xô xuyên qua, cứ như vậy bị định ở trên tường, máu từ miệng vết thương chảy ra.

Máu chảy không ngừng! ! Nhìn thôi cũng rất đau a ! !

Cố Hiểu Dao sợ ngây người, một bên xoa đầu bị đụng, một bên dựa tường đứng dậy.

Đang sờ đầu, nháy mắt hần lại bị dọa ngây người, tóc dài! ! Hần dùng sức kéo một cái, đau quá! ! ! Rồi hần lại nhìn y phục của mình, cổ trắng? Trường bào màu đen?

“Ngươi là ai, đây là đâu?” Cố Hiểu Dao mờ mịt ngẩng đầu nhìn người bị định ở trên tường, người nọ cũng chậm rãi ngẩng đầu, bên trong mái tóc dài rồi bời lộ ra một gương mặt rất xinh đẹp.

Người nọ nhìn hần, sâu thẳm trong mắt lộ ra chút châm biếm: “Thì ra độc y vẫn chưa hủy dung, lớn lên cũng không tồi a, đáng tiếc a đáng tiếc, mặt người dạ thú.”

Cố Hiểu Dao càng mờ mịt, “Ta là đang hỏi ngươi đây là đâu.” Bệnh thần kinh hả? Hoàn toàn nghe không hiểu người này đang nói cái gì a!

Người nọ không trả lời hần, gian nan nâng tay phải lên, dễ dàng lấy xuống một viên đá trên bức tường phía sau.

“! ! !” Cố Hiểu Dao tròn mắt há hốc mồm nhìn hành động này của hần, thấy miệng vết thương trên vai hần bị rách rộng hơn thì cảm thấy bả vai của mình cũng đau muốn chết.

Càng làm hần tròn mắt há hốc mồm hơn chính là người nọ đột nhiên ho ra một búng máu, hòn đá trong tay giống như một viên đạn bay về phía hần.

“Àm!”

Đùa hả... Cố Hiểu Dao lặng lẽ nhìn phía sau động nổ tung, suýt chút nữa lại quỵ xuống đất. Hai phát 'nổ súng' liên tục lúc này đều là do hần ném hòn đá? ? ?

Cho nên mình là đang nằm mơ đi.

Vì thế Cố Hiểu Dao hung hăng banh rộng miệng mình một cái.

“...” Người nọ yên lặng liếc mắt nhìn hần một cái, thấy Cố Hiểu Dao không bị đánh trúng, lại ho ra một búng máu, ánh mắt buồn bã, gục đầu xuống không nhìn hần nữa.

Ngươi uể oải cái lông a! Cố Hiểu Dao thật sự phát điên, “CMN đây rốt cuộc là đâu a!”

“Độc y đại nhân, sự tình làm xong chưa?” Một giọng nam từ phía trên Cố Hiểu Dao truyền đến.

Xung quanh căn bản không có người biết không! Cố Hiểu Dao hoảng sợ, ngồi xổm xuống góc tường quát lớn: “Ai? !”

Bỗng nhiên trên đỉnh đầu ầm ầm rung động, ngay cả mặt đất cũng hơi chấn động. Liền thấy trần nhà kia chậm rãi di chuyển tách ra hai bên, lộ ra một cái cửa động rất lớn. Ánh sáng đột nhiên xuất hiện khiến mắt người ta khó chịu.

“...” Lần thứ hai Cố Hiểu Dao bị giật mình, nếu cứ tiếp tục ở đây thì sớm muộn gì thần kinh cũng sẽ bị hỏng mất ! ! !

Chỗ cửa động có một cái đầu dè dặt cẩn thận lộ ra, sau khi đánh giá tình hình bên trong thì mừng rỡ: “Ha ha ha ha, xem ra Đoạn Yến căn bản không còn sức để chống trả !” Nói xong từ cửa động nhảy xuống.

Cố Hiểu Dao bị hoảng sợ đến nỗi không còn sức để kinh ngạc, mặt không đổi sắc nhìn người kia xoay 360 độ thành công rơi xuống đất.

Người nọ cũng mặc một bộ hắc bào, gương mặt cực kỳ đáng khinh, hai mắt hưng phấn đánh giá người trong nhà giam, “Công lao của độc y đại nhân không nhỏ, chờ Tả hộ pháp lên làm cung chủ Cửu Vân cung, chỉ sợ vinh hoa phú quý hưởng không hết a... Ý, sao đại nhân lại tháo khăn che mặt xuống?”

Hai mắt Cố Hiểu Dao trống rỗng không nhìn mặt đáng khinh, vẻ mặt khiếp sợ, lẩm bẩm nói: “Đây là đâu?”

Về mặt người nọ càng khiếp sợ hơn: “Đại nhân ngài... lại phát bệnh !”

Ngươi mới phát bệnh! “Lão từ hỏi ngươi đây là đâu!”

Mặt đáng khinh căn bản không muốn trả lời, nhưng mà không dám không đáp: “Đại nhân, đây là Cửu Vân cung a.”

“Đây là niên đại nào?”

“... Triều đại Ninh Bình, đầu tháng ba năm 605...”

“! ! !” Là muốn nói cho ta biết đây là xuyên qua sao! ! ! ! Tiểu gia căn bản không tin ha ha ha ha ha ha ! !

Trương Nhạc nhìn vẻ mặt dữ tợn của Cố Hiểu Dao, chần chờ nói: “Độc y đại nhân, ngài ổn chứ?”

“Ta rất ớn, bây giờ trả lời cho ta biết ngươi là ai?”

“Thuộc hạ Truy Phong đường - Trương Nhạc.”

Nghe qua rất võ hiệp a! Cổ Hiểu Đào chỉ vào người trên tường: “Hắn là ai?”

Về mặt Trương Nhạc nhận mệnh: “Hắn là Đoạn Yên.”

“Hắn tự xưng bốn cung, là phi tần hả?”

“Không, Cửu Vân cung đã sớm là của Tả hộ pháp đại nhân? Bất quá Đoạn Yên chỉ là mạnh miệng thôi.”

“A... thì ra Cửu Vân cung không phải là hoàng cung, vậy nhóm các ngươi là giang hồ chính phái hả?”

Trương Nhạc không biết nên trả lời thế nào, thăm than bệnh viện này của độc y thật sự là càng ngày càng nghiêm trọng, không muốn trả lời nhưng nhìn về mặt Cổ Hiểu Đào rất chân thành, đành phải nói: “Cửu Vân cung tất nhiên không làm bạn với đám đạo mạo giang hồ chính phái.”

Đạch mọy! ! ! Hắn đây là một hắc bang! !

“Cho nên trạng huống bây giờ là, người này vốn là cung chủ trong Cửu Vân cung của các ngươi, rồi Tả hộ pháp tạo phản bắt nhốt hắn lại?”

“Đúng...” Lời tuy không sai, nhưng nghe kì kì thế nào ấy?

“Đây chính là đen ăn đen trong truyền thuyết hả?” Cổ Hiểu Đào vì tương lai của mình mà lo lắng.

“Ha ha ha ha... Hay cho câu đen ăn đen. Độc y, người phát bệnh so với bình thường thì thú vị hơn nhiều, nhìn người đùa tốt như vậy, bốn cung liền lưu người toàn thân.” Đoạn Yên như là nghe được chuyện gì đó buồn cười lắm, cười đến toàn thân phát run, dây xích trên người 'loảng xoảng' rung động.

Cổ Hiểu Đào về mặt khó hiểu: “Ngươi cười nhỏ một chút...”

Trương Nhạc tiến lên đập một cước vào cửa lao, cười lạnh nói: “Đoạn Yên, ngươi đã là con cá nằm trên thớt, mạnh miệng cái gì...”

Đoạn Yên tiếc hận nhìn hắn một cái, “Đáng tiếc, không thể lưu ngươi toàn thân.” Vừa dứt lời, Trương Nhạc liền hét thảm một tiếng.

Trương Nhạc vừa rồi còn đang nói chuyện thì bây giờ đầu đã bị đập vào nhà giam, cổ và thắt lưng bị móc sắt đen thùi xỏ xuyên qua. Cả người Đoạn Yên toàn là máu, sâu thẳm trong mắt đều là tơ máu quang mang, thấy cổ tay người kia dùng sức một chút, đầu Trương Nhạc liền đứt lìa ra, đồng thời thân thể biến thành hai đoạn.

Đây là hình ảnh khủng bố nhất mà Cổ Hiểu Đào nhìn thấy khi đi vào thời không này

Máu cuộn cuộn không ngừng chảy đến bên chân hắn.

Hắn muốn chạy, nhưng hai chân không có biện pháp nhúc nhích.

Ác ma trong nhà giam ném móc sắt trong tay, nắm chặt lan can chậm rãi kéo banh ra, lập tức tạo ra một cái lỗ, rồi từ bên trong bước ra.

Làm sao đây làm sao đây, BOSS mở hình thức cuồng nộ !

Đoạn Yên tiến lên một bước, Cổ Hiểu Đào liền lui về phía sau một bước, cảm giác sinh mệnh đang bị đe dọa thật sự không ổn, rất muốn tề ra quần, phải làm sao đây!

Có khi nào chết rồi thì có thể xuyên trở về không?

Nghĩ như vậy, Cổ Hiểu Đào cảm thấy tốt hơn nhiều, ngồi ở tại chỗ rơi lệ: “Hào hán, phiền toái để ta chết rõ ràng một chút!”

“Hừ, chết? Ngươi muốn chết?” BOSS phát ra tiếng cười tàn bạo.

“Không phải ngươi nói muốn cho ta toàn thân sao!” Bộ mạnh mẽ thì gọi là hã! Nước tiểu Cổ Hiểu Đào rất vất vả nghẹn trở về lại xuất hiện.

“Ngươi có biết vì sao bốn cung lại bị bắt không?” Đoạn Yên đi đến trước mặt hắn, nhẹ giọng hỏi.

Tài nghệ không bằng người? Bị người hãm hại? Đạch mọy sao ta biết được chứ ! Cổ Hiểu Đào bảo trì im lặng không lên tiếng.

“Trương Nhạc nói không sai, bốn cung bị bắt công lao của ngươi cũng không nhỏ. Nếu không phải hóa công tán kia của ngươi, bốn cung cần gì phải chịu tra tấn lâu như vậy?”

Giọng Đoạn Yên nghe qua rất bình tĩnh, Cổ Hiểu Đào cũng rất muốn phát run. Fuck! Đặc biệt oan ức a, ta mới xuyên qua! Cái gì cũng không biết, rất

ngây thơ biết không!

Đoạn Yến thấy hấn sợ hãi như vậy rất là hài lòng, tiếp tục nói: “Ngươi có biết vì sao bốn cung đã ăn hóa công tán rồi vẫn có thể vận công không?”

Cố Hiểu Dao lắc đầu, ta không muốn biết quá nhiều!

“Bởi vì ta căn bản không có ăn hóa công tán, hết thấy những việc này đều là muốn dẫn phần đồ các ngươi mắc mưu thôi.”

“...” Đã nói là ta không muốn biết! Hơn nữa vừa nãy ngươi rõ ràng nói là ăn hóa công tán mới bị tra tấn biết không! Cố Hiểu Dao ngẩng đầu nhìn lướt qua bả vai của hấn, ngươi này nằm gai nếm mật thật sự là thành đại bản a, bả vai ngài hoàn hảo chứ?

Dưới ánh nhìn chăm chú của Cố Hiểu Dao, Đoạn Yến tùy ý hất tóc một cái, tựa hồ đang cho thấy bả vai hoàn hảo của mình.

“Hiện tại mang ngươi đi xem kết cục đồng đảng của ngươi.”

Bình thường lời kịch chẳng lẽ không phải là 'Hiện tại sẽ đưa ngươi đi gặp đồng đảng của ngươi' sao? Cố Hiểu Dao chỉ cảm thấy áo căng thẳng, cả người đã bị xách bay lên trời. Cảm giác mất đi cân bằng khiến người ta thật bất an, không đợi hấn hô to vài tiếng, cả người lại bị ném xuống đất.

Nhân quyền đâu! Nhân tính đâu!

Cố Hiểu Dao phần nộ đứng lên, lập tức bị hiện tượng trước mắt dọa sợ.

Trong cung điện trống trải to lớn là thi thể chất đầy đất, ai cũng chết thảm hơn so với Trương Nhạc. Mùi máu tươi ập vào mặt, Cố Hiểu Dao không nhận được xoay người nôn mửa.

“Đây là kết quả phản bội bốn cung.”

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cố Hiểu Dao: Ngươi dọa ta !

Cung chủ: Tác giả, ngươi có vài đoạn văn phong không giống a, dọa đến tiểu Cố.

Tác giả: Không sai, nhất định là tiểu Cố lại phát bệnh.

Tiểu Vũ: Giam Cấm play (監禁 play) theo như ta hiểu là một loại trò chơi chuyên đi bắt cóc người khác xong rồi về thực hiện trò 18+

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhân quyền

Sau khi ới xong Cố Hiểu Dao không còn khí lực mắng Đoạn Yến, chỉ muốn đổi một nơi có không khí mới mẻ hít thở một chút

Nhưng Đoạn Yến lại không để ý tới hoàn cảnh ác liệt này, mà còn vui vẻ vỗ tay.

Tâm lý biến thái thật sự là không thể hiểu được! !

Cố Hiểu Dao giống như vô ý liếc nhìn hành động của Đoạn Yến, thời điểm quay đầu lại bản thân biến thành ngu ngốc.

Người trong bang này xuất hiện khi nào vậy ! ! !

“Thuộc hạ đến muộn, xin cung chủ thứ tội.” Một đám người giống như quý mị quý gối trước mặt Đoạn Yến, thanh âm vang dội chỉnh tề, khiến màng nhĩ Cố Hiểu Dao đau âm ỉ.

“Không sao, Thu Tam Nguyệt đâu?”

Một thiếu niên mặc thanh y trong bốn người ôm quyền quỳ gối nói: “Thu Tam Nguyệt đã thương Mạt Ly đường, hai vị đường chủ Cúc Hoa đường, bỏ chạy xuống chân núi, không rõ tung tích.”

“Phốc!” Người phát ra tiếng cười là Cố Hiểu Dao.

Không khí tại hiện trường nhất thời lạnh như băng.

[illegible]

Mọi người ai nấy đều nắm chặt vũ khí trong tay.

Đoạn Yến mỉm cười, “Độc y phát bệnh, đừng so đo với hần.”

Thiếu niên mặc thanh y tiếp tục nói: “Cung chủ, giữ lại độc y thủy chung là một mầm tai vạ. Nếu hấn tỉnh lại, chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho cung chủ.”

“Không sao, bây giờ hấn còn có chút tác dụng.”

Kỳ thật sau khi Cổ Hiểu Đào cười xong thì hồi hận, nhưng nghe ra giữa cuộc nói chuyện của bọn họ không có ý giết mình thì thở phào một cái. Hay lắm độc y là một tên bệnh thần kinh!

Mạng nhỏ được bảo vệ thì miệng có thể tiếp tục tiện : “À, vị tiểu huynh đệ mặc thanh y này, người là gọi là Thanh Long hả?”

“Cung chủ! Hấn nhận ra ta, rõ ràng là giả điên!” Thanh Long rút đại đao trong tay ra, một bộ dáng tùy thời muốn kết liễu Cố Hiểu Đào.

Mọi người phía sau cũng lập tức rút đao rút kiếm, thanh âm 'tăng tăng tăng' rất là mang cảm.

Cô Hiền Đào nhìn không được đối với suy luận và kiến thức của đám người kia sinh ra khinh bỉ mãnh liệt.

“Rất khó đoán hả? Lão tử còn nhận được người mặc bạch y đứng bên cạnh người là Bạch Hổ, hồng y chính là Chu Tước và hắc y chính là Huyền Vũ, đúng không? Tứ đại thần thú là thường thức biết không!”

Thanh Long run rẩy nắm đại đao trong tay, nhưng nhìn cung chủ nhà mình không có nửa điểm mất hứng, còn như có điều suy nghĩ với độc y, đành phải yên lặng thu hồi đao.

“Thanh Long, người phát lệnh đuổi giết Thu Tam Nguyệt ra ngoài, truyền Mật Lực, Niệm Cư Hoa, Điều Ân đến tẩm cung của ta.” Nói xong liền biến mất ở trước mắt mọi người, kể cả độc y.

Cố Hiệu Dao không có nhân quyền lần thứ hai bị cung chủ không có nhân tính xách ở trong tay, bị một tên võ nghệ cao cường xách đi.

Lần này Cổ Hiểu Đào cảm thấy mặt mình phát huy được tác dụng phân hoa phát liễu, cung chủ tự mình bay rất vui vẻ, chỉ là mặt mình lại đau rất một mảnh, CMN là bị nhánh cây quất vào mặt !!

Cũng không biết nhìn bao lâu, Cố Hiểu Đào chỉ cảm thấy cổ áo bị buông lỏng, cả người lại bị tùy ý ném xuống đất.

“Mợ nó, không thể đặt ta xuống nhẹ nhàng được sao?” Lần thứ hai ném lão tử ! Rất đau biết không! Lão tử cũng có tính tình !

Trong mắt Đoàn Yến tăng thêm vài phần sát khí, lạnh nhạt nói: “Người nói cái gì?”

Cố Hữu Dao bị ánh mắt kia trừng sớ, nháy mắt biến yếu: “Lời thô tục không nói lần thứ hai.”

Đoạn Yên híp mắt, lại tiếp tục xách hần lên bay đến một chỗ khác.

Ngay tại thời điểm nào Cố Hiếu Đào sắp sung huyết, Đoan Yến lại thả tay ra, Cố Hiếu Đào lại bị ngã thật mạnh lần nữa.

“...” Ta fuck, CMN đây là đá cảm thạch a ! ! Cố Hiểu Đào rất may mắn mắt mình không chạm đất đầu tiên.

Cung chủ, người CMN là chòm sao Bò Cap đi, mang thù như vậy!

Lần này hắn không dám mắng ra tiếng nữa, chỉ cắn răng túng túng đứng lên.

Trước mặt là một ôn tuyến.

Hướng hai giờ, cung chủ đang cõi y phục.

Cổ Hiếu Dao cũng yên lặng đánh giá hắn. Xương quai xanh dính đầy máu, cơ bụng săn chắc, thắt lưng thon thả, chân dài còn có đai tất --

Nội tâm đang sôi trào! !

TÌNH! TIẾT! CHƠI! ! DƯỚI! ÔN! TUYỀN! SAO!

Cố Hiệu Đào cố gắng tìm kiếm đồ vật trên người mình.

“Lạch cạch.” Một cái bình sứ nhỏ lăn đến bên chân cung chủ.

Nhặt lên chúng ta chính là hào huynh đệ ! Cổ Hiểu Dao xoa tay, hai mắt phát sáng.

Sắc mặt Đoàn Yến phát lạnh, “Ngươi tự mình lên được cho ta.” Thuận tiện một cước giẫm bình sứ nhỏ thành phần vụn.

Cổ Hiểu Dao bật mũi, tính cảnh giác của Đoàn cung chủ rất cao a ! ! Không nghĩ tới người cổ đại lại thông minh như thế ! Không cần trực tiếp nhặt xả phòng ! !

“Được, không thành vấn đề!” Cổ Hiểu Dao cởi áo khoác ném qua một bên, chạy về phía cung chủ.

Nửa người dưới Đoàn Yến ngâm trong ôn tuyền, đưa lưng về phía hắn, đem tóc vắt sang một bên, lộ ra bả vai có hai cái động mất huyết nhục mơ hồ, lạnh lùng nói: “Bắt đầu đi.”

Cổ Hiểu Dao đang giờ chân chạy thì đột nhiên dừng lại. Địch mợ ! Thì ra là muốn mình bôi thuốc dùm hắn!

Nhìn miệng vết thương kia đã sớm bị xỏ xuyên qua. Nhìn xuyên qua động mất cũng có thể nhìn được phong cảnh đối diện! Cổ Hiểu Dao nhìn không được gào thét: “Miệng vết thương lớn như vậy bôi thuốc thì có tác dụng gì, còn không mau chóng gọi đại phu đến xem!”

“... Y thuật của ngươi không phải chính là đệ nhất thiên hạ sao?” Trong lời nói Đoàn Yến tràn ngập nghi ngờ.

Đúng vậy! ! Hình như danh hiệu của ta gọi độc y a! Không nghĩ tới vẫn là y thuật đệ nhất thiên hạ! Đáng tiếc ta là giả ha ha ha ha ! !

“Ta sẽ không.” Ánh mắt Cổ Hiểu Dao rất chân thành, nhưng cung chủ lại đưa lưng về phía hắn không nhìn thấy được.

“Ngay cả y thuật ngươi cũng quên?”

“Không sai.”

“Phối phương giải được hóa công tán còn nhớ rõ không?”

“Ý, không phải ngươi nói ngươi không trùng sao? Không nhớ rõ.”

Đoàn Yến chậm rãi xoay người lại, trong mắt đều là sát ý nồng đậm.

“Vậy ngay cả giá trị duy nhất ngươi cũng không có.”

“Phốc --” Sau khi phun ra một búng máu, Cổ Hiểu Dao mất đi tri giác.

Ở trên là do Cổ Hiểu Dao tưởng tượng.

Sau khi Đoàn Yến hỏi xong thì lâm vào trầm mặc.

Cổ Hiểu Dao nhắm chán ngồi xồm một bên, từ trong y phục trên người móc ra càng nhiều bình sứ nhỏ, từng bước từng bước sắp thành một hàng.

“Phân Hoa Thu lộ hoàn, Hàn Ngọc tán, Tuyết Phi tán, Lạc Hoa cao, Phong Thu Ngọc lộ phấn...” Ha ha, độc y này quả nhiên không bình thường, một đại nam nhân có thể lấy ra loại này tên... Nhất định là một tên GAY !

“A, Ô Kê Bạch Phượng hoàn?” Tên này rất quen tai a!

“Bóp nát Ô Kê Bạch Phượng hoàn, bôi lên trên miệng vết thương của ta.”

Đột nhiên Đoàn Yến mở miệng, Cổ Hiểu Dao hoảng sợ, bình nhỏ trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất. Khoan đã... ngươi không có tự xưng bốn cung a. Không đúng, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là Ô Kê Bạch Phượng hoàn là dùng để trị vết thương ngoài da, hơn nữa là thoa ngoài da? ? ?

“Còn không mau lên?” Thanh âm không kiên nhẫn.

Cổ Hiểu Dao sợ hãi một chương chụp chết mình, vội vàng mở nắp bình ra, đổ ra mấy viên đen thui, dùng sức bóp một cái.

Nhưng, thế nhưng bóp không nát? ? ?

Cổ Hiểu Dao cảm thấy tôn nghiêm nam tử hán của mình bị đả kích nghiêm trọng. Đùa hoài, trước kia bóp hạch đào đều là dùng một tay ! !

Một tay bóp không nát, hai tay còn bóp không nát sao?

Thực nghiệm chứng minh, thật sự bóp không nát! ! ! CMN đây thật sự là được chứ không phải trùng sắt hả? Cổ Hiểu Dao nhìn thoáng qua cung chủ đại nhân đưa lưng về phía mình, lén bỏ viên thuốc vào miệng.

Lão tử cần còn không được hả!

Đoạn Yến đột nhiên quay lại, về mặt kinh ngạc: “Ngươi đang làm gì đó?”

Cố Hiểu Đào miệng đầy chua sót, tức giận nói: “Lão tử bóp không nát!”

Đoạn Yến lộ ra vẻ mặt 'Giữ lại ngươi thì có lợi ích gì', cười khẩy nói: “Lấy đến đây.”

Cố Hiểu Đào ngoan ngoãn đưa Ô Kê Bạch Phụng hoàn qua, chỉ thấy đôi phương nhẹ nhàng bóp một cái, viên thuốc nhỏ liền biến thành vụn phấn.

Ha hả, đây mới thật sự chính là khí khái nam tử hán ! Cố Hiểu Đào một bên trong lòng phỉếm chua, một bên tiếp nhận bột phấn, y theo lời hán nói rắc ở trên miệng vết thương.

Khi rải được lên, lưng Đoàn Yến liền căng thẳng, miệng vết thương lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ đang khép lại.

Cố Hiểu Đào sợ ngây người, CMN đây chính là thần dược nói xương liền thịt trong truyền thuyết hả! Tuy rằng tên gọi y chang thuốc phụ khoa !

Rải thêm vài lần, thẳng đến khi không thể nhìn thấy phong cảnh bên trong động khẩu đối diện nữa Cố Hiểu Đào mới ngừng tay.

Đoạn Yến đã đau đến sắc mặt tái nhợt, nhắm mắt nói: “Lui xuống đi, trước khi ngươi còn chưa nhớ ra phối phương giải được, ngươi tạm thời ở tại tâm điện của bốn cung.”

Lui xuống là chỉ chỗ nào a?

“Ngươi một đường mang ta tới, ta không biết đường về.” Cố Hiểu Đào lên án. Còn nữa, ngươi cứ nhiên không mời ta ngâm ôn tuyền, rất keo kiệt biết không!

“Chu Tước, ngươi dẫn hán đi.”

“Dạ.”

Cố Hiểu Đào còn đang đau khổ nghĩ có phải làm sao có thể ngâm ôn tuyền, lại cảm thấy bên hông căng thẳng, phục hồi lại tinh thần đã là tư thế bị người vác lên vai.

“... không thể để cho ta hảo hảo đi bộ được hả? ? ?” Một tiếng kêu rên phá thành mảnh nhỏ trong gió...

Nhà giàu mới nổi!

Đây là đánh giá mà Cố Hiểu Đào dành cho Đoạn đại cung chủ khi nằm dài ở trong tâm điện.

Đưa mắt nhìn trần nhà dát vàng và đèn chùm lớn treo bên trên kia có thể cảm nhận được khí chất người có tiền.

“Ê, ngươi còn muốn nằm trên mặt đất bao lâu nữa?” Có người đi tới, đá đá mông hán.

Cố Hiểu Đào liếc một cái xem thường: “Ai cần ngươi lo! Nếu ngươi vừa mới đến một chỗ xa lạ, đầu tiên là bị kinh hách không ngừng, rồi sau đó bị người ném đến ném lui, không tắm rửa không ăn cơm, ngươi sẽ còn có sức hả?”

“... Hán lại phát bệnh ?” Người nọ hỏi ý kiến người bên cạnh.

“Ừm.” Nhận được chính là một câu trả lời khẳng định.

Trong lòng thật sự khó chịu a! Bộ không biết hai từ 'phát bệnh' này là xuất hiện quá nhiều rồi sao?

“Sao cung chủ lại giữ tay sai của Thu Tam Nguyệt một mạng chứ?” Người nọ ngữ khí tràn ngập khinh thường.

“Cung chủ tất nhiên có quyết định của mình, Mạt đường chủ ngươi lại như thế nào phỏng đoán xuất?” Một người khác du du nói.

Thì ra là đường chủ? Cố Hiểu Đào xoay người đứng lên, tò mò nhìn về phía ba người ngồi trên ghế: “Các ngươi... là đường chủ?”

Một bơ tiêu sinh, một người râu ria đầy mặt, một người đầu trọc.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...” Cái tổ hợp này quá mắc cười ! ! Cố Hiểu Đào ôm bụng cười lăn lộn trên đất.

Ba người về mặt sát khí nhìn hán.

Cố Hiểu Đào lau nước mắt chảy ra, không để ý sát khí, tiếp tục hỏi: “Các ngươi là đường gì? Mạt Ly (hoa lài)? Cúc Hoa(hoa cúc)? Hay là phù dung?”

Sát khí ba người càng sâu, một bộ biểu tình 'Có tin lão tử cần chết người không'.

“Tên phân đường là lấy mệnh danh của đường chủ, ba người này gọi là Mạt Lực, Điều Ân, Niệm Cư Hoa.”

“A... Thì ra là Mạt Lực đường và Cư Hoa đường a, tiếng phổ thông của Thanh Long không chuẩn đi. Á? Người là ai a?” Cố Hiểu Đào ngẩng đầu, trước cửa có một người vóc dáng cao gầy đang đứng, vừa liếc mắt nhìn đã bị màu sắc xanh đỏ và hoa văn lòe loẹt phía trên y bào làm cho hoa cả mắt

Nhưng khuôn mặt này lại nùng nịu, mũi cao mỏng môi. Vừa tuyệt sắc, lại vừa anh khí bức người. Đem y phục sắc sỡ mặc lên người cũng vô cùng thích hợp.

Người này càng nhìn càng quen mắt! Cố Hiểu Đào chớp chớp đôi mắt, búng tỉnh đại ngộ: “Đoạn Yên? !”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thăm dò

“To gan, dám gọi thẳng đại danh cung chủ!” Bơ tiểu sinh mãnh liệt vỗ gáy tay vịn ghế dựa, quát.

Cố Hiểu Đào khoát tay, “Đừng đùa, các người so với ta cũng không tốt hơn chỗ nào, cung chủ đến cũng không thấy các người đứng lên hành lễ.”

“Đó là bởi vì nửa người dưới chúng ta bị thương! Cung chủ đặc biệt cho phép chúng ta không cần hành lễ!”

NỮA! NGƯỜI! DUỐI! BỊ! THUƠNG! Cố Hiểu Đào đột nhiên nhìn về phía hạ thân bơ tiểu sinh.

Bơ tiểu sinh nghẹn đỏ mặt: “Là đùi và đầu gối!”

“Người không cần phải nói quá rõ ràng, ta tuyệt đối không muốn biết.” Cố Hiểu Đào xoay mặt qua, không nhìn về mặt dữ tợn của bơ tiểu sinh, “Còn nữa, người vừa mới đá ta, nửa người dưới nhất định không bị thương.”

Râu đầy mặt ho nhẹ một tiếng: “Cung chủ nói tay bị thương cũng không cần hành lễ.”

Cố Hiểu Đào mặt đồng tình: “A ha ha ha người thế nhưng không nghe ra trường hợp đó là nói!”

Thì ra là như vậy, râu đầy mặt búng tỉnh đại ngộ, quyết đoán hành lễ, “Thuộc hạ tham kiến cung chủ!”

“Bỏ cung đã nói không cần hành lễ.” Đoạn Yên nháy mắt đen mặt, khi nào hắn đã nói qua trường hợp này !

“Tạ cung chủ...” Râu đầy mặt cả người mồ hôi lạnh ngời trở về, sau đó giận dữ trừng Cố Hiểu Đào.

Cố Hiểu Đào nhún vai, cột nả nhìn Đoạn Yên đang đi về phía hắn: “Không nghĩ tới người chọn người còn rất nhân mô cầu dạng(*) !”

(*)Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Mặt chó thân người hay thân chó mặt người, dùng để chỉ những người trông rất lịch sự nghiêm túc nhưng thật ra đang âm mưu suy tính gì đó.

Rất nhanh, loại tán dương phát ra từ nội tâm này rất nhanh bị tiêu tán trong oán niệm 'Hắn cư nhiên cao hơn ta nửa cái đầu'.

Nhất là hắn đứng ở trước mặt người, còn làm ra bộ dáng nhìn xuống người!

Thật sự là khó chịu! Cố Hiểu Đào ngữ khí nháy mắt chuyển biến: “Trên người người khoác chăn cũng rất đẹp.”

Hắn vừa nói xong, ba vị đường chủ liền sợ hãi, lập tức nhìn về phía cung chủ nhà mình.

Cung chủ chỉ là mỉm cười, “Trên người người khoác giẻ lau cũng không tồi.” Sau đó phát ổng tay áo đi tới ngai vàng.

Về mặt ba vị đường chủ đều là không thể tin.

Cố Hiểu Đào càng là sợ ngây người, hắn hoàn toàn chuẩn bị tốt bị đánh bị ngã, không nghĩ tới đối phương chỉ đáp lễ hắn một câu! Đồng thời oán niệm biến thành 'Vì sao đọc y lại nghèo như vậy'.

“Mạt Lực, người nói chiêu thức Thu Tam Nguyệt.”

Thấy Cố Hiểu Đào lâm vào trạng thái tự mình chán ghét bản thân, tâm tình Đoạn đại cung chủ rất tốt mới nói đến chính sự.

Bơ tiểu sinh lo lắng nhìn Cố Hiểu Đào, “Cung chủ, hần...”

“Các người nói, các người nói, cứ mặc kệ ta, để ta ra ngoài chơi đi!” Giống như cảm nhận được sự tự do, Cố Hiểu Đào nhanh chóng khôi phục cảm xúc vui vẻ chạy ra ngoài cửa.

Chân trái còn chưa bước ra cánh cửa, đã bị nắm áo kéo trở về.

FUCK, thả ta ra! Lão tử ghét nhất trường hợp họp hội nghị! Ngừ khi Cố Hiểu Đào thành khẩn nói: “Cung chủ, ta là một phản đồ ở bên cạnh nghe các người nghị sự không tốt lắm đâu, lỡ khi chuyện cơ mật bị lộ ra, mọi người sẽ tưởng ta nói ra đó!”

Cung chủ đặt Cố Hiểu Đào ở bên cạnh ngai vàng, mỉm cười nói: “Cho nên người nhất định không thể nói ra. Mạt Lực, người nói đi.”

“Chính là ta muốn đi tiểu! Muốn ăn cơm! Muốn tắm rửa! Muốn nghỉ ngơi!” Cố Hiểu Đào không cam lòng ồ ào.

Nhưng phản đồ là không có nhân quyền.

Bơ tiểu sinh gật đầu tiếp tục nói: “Ngày thường Thu Tam Nguyệt quen dùng đao, ngày ấy khi vọt vào điện Cửu Vân thì sử dụng roi, chiêu thức thuộc hạ cũng chưa từng thấy qua.”

Cố Hiểu Đào cười nhạo: “Chẳng lẽ bình thường người thấy được rất nhiều sao?”

Bơ tiểu sinh không nhìn hần: “Chiêu thức của hần chuyên tấn công hạ bản, thập phần âm hiểm.”

Cố Hiểu Đào đồng ý gật đầu: “Mặc dù không từ thủ đoạn, nhưng là rất hiệu quả.”

Bơ tiểu sinh: “Và lại hần sử dụng đao là dùng tay phải, roi lại là tay trái.”

Cố Hiểu Đào: “A ha ha, người thuận tay trái thông minh nhất.”

Bơ tiểu sinh giận: “Người này giờ cứ nói giúp phản đồ kia, có thể thấy được rõ ràng là già điên!”

Cố Hiểu Đào nâng cằm: “A ha ha, nếu các người không muốn nghe thì thả ta ra ngoài chơi a. Chứ ta ở trong này không nói tâm tình sẽ...” Cố bị người nhẹ nhàng điểm một cái, hai chữ cuối bị nghẹn ở tại cổ họng.

“? ? ?” Cố Hiểu Đào dùng sức hắng cổ họng, nói nữa, không có thanh âm; lại dùng sức chột nơi bị Đoạn Yên điểm qua, vẫn là vô dụng. Đây thật sự là điểm á huyết trong truyền thuyết! ! Cố Hiểu Đào không tiếng động phun ra một câu 'Mẹ nó', chuyển sang dùng ánh mắt sáng quắc như muốn giết chết cung chủ.

Cung chủ khoát tay áo: “Tiếp tục.”

Ba vị đường chủ dừng một chút, đã nói xong rồi a, không còn gì để nói nữa.

Yên lặng được một chút, chỉ thấy râu đầy mặt buồn rầu dùng khuỷu tay trái chặt đứt tay vịn ghế dựa, cả giận nói: “Nói như thế, ngày thường hần vẫn luôn giấu diếm công lực của mình, chuyện tạo phản cũng là có ý định đã lâu!”

“Lão cung chủ nhất thời hảo tâm đúng là nhặt về một mối họa!” Đầu bóng lưng nghe vậy, cũng giận dữ vỗ gáy tay vịn ghế dựa của mình.

Tay vịn ghế dựa của Bơ tiểu sinh lúc trước đã vỡ gãy, hiện nay chỉ có thể bày ra vẻ mặt lâm thương tiếc, bóp cổ tay lắc đầu.

Lời thoại và kĩ xảo diễn xuất của các người thật sự rất phô trương a! ! Tay vịn rất là vô tội a! ! Cố Hiểu Đào không tiếng động ha ha ha.

“Người phản bội bổn cung, một người tất nhiên bổn cung cũng sẽ không bỏ qua!” Phịch một tiếng, chỉ thấy tay vịn tòa đại bảo khắc hoa của cung chủ bị mạnh mẽ vỗ gãy, bay sang phía bên trái.

Cung chủ, lời thoại của người có khí thế nhất... Cố Hiểu Đào lắc đầu phải đi vụn gỗ dính trên đầu.

“Được rồi, các người lui xuống hảo hảo dưỡng thương đi.” Vỗ xong tay vịn cung chủ bình tĩnh ra lệnh tan họp.

“Dạ!”

Ba tên hần tử tay chân tàn tật dất nhau vượt qua tay vịn đầy đất... Loại cảnh tượng này thật sự rất buồn cười a ha ha ha ha ha ha.

Cố Hiểu Đào đã cười no rồi.

Toàn bộ người Cửu Vân cung đều là bệnh thần kinh có biết không! ! Hơn nữa cung chủ bị nghiêm trọng nhất có biết không! !

“Bổn cung đi trước một bước.” Đoạn Yên sâu xa liếc hần một cái, cũng vèo một tiếng cao chạy xa bay.

“...” Ê, ánh mắt kia của ngươi rốt cuộc là có ý gì!! Vứt ta một mình ở trong này là xảy ra chuyện gì a!! Mọi nó ngược lại giải á huyết cho lão tử rồi hẳn đi a a a a a a!! Cô Hiểu Đào đuổi theo chạy ra ngoài, không tiếng động rít gào.

Cung chủ đã không thấy bóng dáng, phía trước chỉ có một đám người chậm rãi hoạt động.

“Ngươi không cần đi theo chúng ta, sang một bên chơi đi!” Bơ tiểu sinh liên tiếp quay đầu lại, xua đuổi cái đuôi dán sau bọn họ.

Ha ha, nếu lão tử đuổi kịp cung chủ thì cần gì phải đi theo các ngươi chứ! Cô Hiểu Đào phẫn nộ khoa tay múa chân: 'Giải á huyết cho ta!'

“Nhìn không hiểu!” Ba người nhanh chóng tăng tốc độ.

Ôi chào, các tổ hợp khắp khiêng này của các ngươi còn muốn vọng tưởng vứt bỏ ta sao?!

Cô Hiểu Đào dễ dàng hai ba bước liền vượt qua bọn họ, đắc ý quay đầu lại, chống nạnh cười không ra tiếng: Ha ha ha ha, nhóm đường chủ môi cá nhám!

Phía sau biến thành không có một bóng người.

Ý! Người đâu rồi?! KHÔNG! CAM! TÂM! Người tay chân tàn thật cũng có thể thuận đi gì đó thật sự là rất đáng ghét! Không chào hỏi đi vô ảnh đến vô tung đều là không lễ phép!

Fuck! Cô Hiểu Đào đành phải một mình chạy lung tung khắp nơi, ý đồ tìm một người có thể giải á huyết cho mình hoặc là tìm một người nói cho mình biết nhà xí ở đâu.

Nhưng đi được nửa ngày, một nơi to như vậy cũng không thấy được một bóng người! Cũng không nhìn thấy nhà xí ở đâu.

Nhất định là do nhà xí cổ đại có thiếu hụt hệ thống xả nước dẫn đến cung chủ ghét bỏ mùi nhà xí, cho nên xây nhà xí ở một nơi xa xôi! Cô Hiểu Đào nghĩ như vậy, nhìn xuống thống khổ đi qua một mảnh hồ sen, lướt qua một mảnh rừng trúc, lại đi qua vài cái cổng vòm.

Một trận gió mát lùa vào mặt, hẳn nhìn thấy gì? -- ÔN TUYỀN!!

Tuy rằng rất muốn ngâm ôn tuyến, nhưng trước mắt nước tiểu tương đối dạt dào... Có nên buông tha cho tố chất tự thân giải phóng cho mình không? ! Ừm... không có ai sẽ nhìn thấy, phóng túng một lần cũng không sao! Cô Hiểu Đào tìm một góc bắt đầu còi quần.

“Đại nhân!” Cô Hiểu Đào vừa muốn tè, trên đầu liền truyền đến một giọng nói cực nhỏ.

“...” Rất muốn giết người có biết không! Cô Hiểu Đào yên lặng kéo quần lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Trên thân cây có một người mặc y phục dạ hành đang ngồi xổm.

Nói cho ta biết vì sao giữa ban ngày ban mặt ngươi lại mặc y phục dạ hành? Cô Hiểu Đào dùng ánh mắt chân thành hỏi hắc.

Hắc y nhân cũng yên lặng nhìn thẳng hắc.

Một lúc lâu sau.

“Đại nhân có lời muốn chuyển đạt cho tiểu nhân há?”

Ngươi là ai? Chuyển đạt cho ai a? Bộ ngươi cảm thấy ta có thể nói chuyện được hả? ! Cô Hiểu Đào hé miệng chỉ chỉ cổ họng mình, sau đó khoát tay.

“Ngài là muốn nói ở Cửu Vân cung bị người hạn chế?”

Thực... Tiếp cận? Cô Hiểu Đào gật gật đầu, chỉ vào vị trí Đoạn Yến điểm qua trên cổ.

“Ta biết rồi! Người là muốn nói nơi này không tiện nói chuyện?”

CMN ngươi biết soạn lời ghê! Còn không nhìn ra lão tử là bị điểm á huyết sao! Cái tên đầu óc ngu si này còn có thể đi làm hắc y nhân a!! Sẽ làm chậm trễ chuyện biết không!

Cô Hiểu Đào gấp đến độ cổ họng mắt đều muốn bốc lửa, lại khoa tay múa chân chỉ chỉ mình một cái.

“Ha ha ha ha, độc y ngươi quả nhiên là giả ngây giả dại!” Bơ tiểu sinh từ trong góc khắp khiêng nhảy ra.

“Không nghĩ tới chúng ta chân trước vừa đi, sau lưng ngươi đã muốn đem tin tức nói cho người của hắc biết!” Đầu bóng lưng và râu đầy mặt cũng xông ra.

Đám người này là ở đâu nhảy ra vậy?! Cô Hiểu Đào rất mờ mịt.

Hắc y nhân kéo khăn che mặt xuống, nhảy xuống cây, quỳ một chân xuống đất: “Khởi bẩm nhóm đường chủ, vừa rồi đọc y cái gì cũng không nói.”

Á? Đây không phải là...

Nhớ lại diễn xuất khoa trương của bọn họ lúc này, cùng với tầm điện không có một bóng người, Cố Hiểu Dao đột nhiên phản ứng kịp. Địch mọ! ! Là đang thăm dò ta? Đúng không đúng không? Chính là tận lực như vậy... nếu là người có chút đầu óc cũng sẽ không mắc mưu a! ! !

“Vậy thì kỳ quái !” Ba vị đường chủ lâm vào trầm tư.

Tuyệt không kỳ quái biết không ! Không nói trước đó ta bị điểm á huyết, chính là vừa rồi khi các người nói chuyện cũng không có nội dung cơ mật biết không! ! Còn nữa, các người dựa vào cái gì sẽ cảm thấy ta ngoan ngoãn nói tin tức cho một người ta không quen biết? ?

Đây nhiều nhất chỉ có thể khảo nghiệm ra đọc y có nhiều chuyện hay không! !

“Nháo đủ rồi thì đi sửa lại ngai vàng cho bốn cung.” Về mặt cung chủ không vui đứng ở trên cành cây.

Trong lòng Cố Hiểu Dao ha hả, người không vui cái rắm, lúc này biểu diễn CMN người cũng có tham gì biết không! Ngai vàng cũng là người tự mình vỗ hự biết không!

“Dạ!” Về mặt ba vị đường chủ sợ hãi, vội vàng lĩnh mệnh. Chu Tước Bạch Hổ đồng thời xuất hiện, khiêng bơ tiểu sinh và đầu bóng lưỡng lên liền bay, còn dư lại râu dây mặt cũng bị hắc y nhân mang đi.

Cho nên... lúc này thuận đi là như vậy đi..

Cố Hiểu Dao không còn lời gì để nói nhìn trời, hẳn không nên đánh giá cái tổ chức này quá cao ... ?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cơ lão (*)

Cơ lão: GAY

***

Cung chủ mất hứng: “Về mặt đó của người là có ý gì.”

Cố Hiểu Dao ngạo kiều quay đầu.

Cung chủ tiếp tục mất hứng: “Người cho là bốn cung nguyện ý diễn một màn này há.”

Vậy xin hỏi người có lời gì khó nói? Cố Hiểu Dao không tiếng động hỏi hắn.

“Bốn cung...” Về mặt Đoạn Yến không kiên nhẫn: “Giải thích với người làm gì, lúc này người là muốn làm việc dơ bẩn bên bồn của bốn cung sao?”

A ha ha bị phát hiện rồi, mặt Cố Hiểu Dao đỏ lên.

Cung chủ híp mắt: “Đầu tiên người công kích y phục của bốn cung, hiện lại làm ra hành vi dâm tiện này, là tìm chết há?”

Bộ người không có công kích trở lại há! Hơn nữa ta còn chưa tiểu mà! Bây giờ người nói cho ta biết nhà xí ở đâu cũng hoàn toàn kịp a! Cố Hiểu Dao cảnh giác lui về phía sau vài bước.

“Bốn cung muốn giết người dễ như trở bàn tay, người lui vài bước thì có tác dụng gì?” Đoạn Yến cười nhạt, tự muốn chứng thật năm chữ ‘Dễ như trở bàn tay’, nâng tay lên bắn ra một viên ám khí về phía Cố Hiểu Dao.

Cố Cố Hiểu Dao đau xót, khoe mắt có lệ xẹt qua: “Mẹ nó thực sự đau muốn chết! ! !” Không đúng, ta có thể mở miệng nói chuyện ?

Đoạn Yến tiếp tục cười nhạt, “Nhát như chuột, một người khi không phát bệnh còn giả vờ đến sâu không lường được.”

“Mặc kệ người nói thế nào ! Mau nói cho ta biết nhà xí ở đâu! ! !” Toàn thân Cố Hiểu Dao đều cảm thấy không tốt, chỉ muốn nhào lên ôm đùi cung chủ.

Chỉ là cung chủ giống một con chim anh vũ cao quý lãnh diễm, đứng ở trên cây không nhúc nhích.

“Có tin lão tử tiểu vào trong bồn của ngươi không!” Nháy mắt Cố Hiểu Đào đánh mất lý trí, làm bộ muốn móc 'chim' ra.

Sau đó yết hầu căng thẳng, đã bị người nắm sau cổ xách lên, phóng thẳng tới phía trước.

“Lần này CMN nếu như ngươi còn ném ta nữa thì... A --” Còn chưa nói xong lại bị ném tới trên đất.

Ngẩng đầu, nhà tranh nhỏ gần ngay trước mắt, nhưng 'chim' trong đũng quần đã trải qua cú ngã này, rốt cuộc nơi đó đã không thể chống đỡ được.

Sống mười chín năm Cố Hiểu Đào bỗng nhiên cảm thấy mình sống đủ.

Cung chủ ở một bên không kiên nhẫn nói: “Sao ngươi còn chưa đi!”

Ha hả, ha hả a, đi còn cần thiết không? Cố Hiểu Đào nằm xấp trên mặt đất giả chết.

“Muốn chết hả?” Cung chủ đá đá 'thi thể' trên đất.

ĐỪNG! ĐỂ! Ý! ĐẾN! TA! Thi thể ngạo kiều nghiêng đầu.

“Nếu ngươi không đứng dậy thì bồn cung khiến cho ngươi đời này khỏi dậy luôn.” Xương tay Đoạn Yên khách khách rung động.

Cố Hiểu Đào nâng mặt lệ rơi là chả lên, “Lão tử có chết cũng sẽ không tha thứ cho ngươi! !”

Cung chủ bị rống hết hồn, cúi đầu nhìn dưới người Cố Hiểu Đào chảy ra tí nước khả nghi.

“Ngươi...” Nháy mắt biểu tình cung chủ biến đổi rất kỳ quái, sau đó bày ra vẻ mặt ghét bỏ vội vàng thối lui vài bước.

“...” Cung chủ thật sự là một tay ném giỏi. Nhìn thấy hành động của hắn, nội tâm Cố Hiểu Đào càng bị thương.

“Chu Tước.” Đứng ở một nơi rất xa cung chủ bắt đầu triệu hồi thần thú.

“Có thuộc hạ!” Chu Tước vẫn như cũ đột nhiên thần kỳ xuất hiện.

“Ngươi dẫn hắn đi tắm rửa.”

“Dạ!” Chu Tước không chút do dự bước qua chỗ Cố Hiểu Đào đang nằm, cũng mặc kệ quần Cố Hiểu Đào còn đang nhiều nước.

Được rồi, cuối cùng cũng có thể tắm rửa. Cố Hiểu Đào nhớ đến ôn tuyền của cung chủ, tâm tình thoáng bình tĩnh một chút.

Một lát sau, Chu Tước thả hắn xuống dưới.

Đây là một gian phòng ở nhìn qua rất cũ nát, ngoài phòng là một tiểu viện.

Trong viện có một cái giếng.

Không có ôn tuyền.

Cố Hiểu Đào về mặt đại ra nhìn trước mặt tĩnh, lẩm bẩm nói: “Ôn tuyền đâu?”

Chu Tước không để ý tới hắn, vèo một cái như gió biến mất tại trước mắt Cố Hiểu Đào.

“Khoan đã...” Cố Hiểu Đào ngoắc tay trở về. Fuck... Y phục để thay đâu? Sửa tắm đâu? Ngay cả cục xà phòng cũng không có hả! ! !

Ha hả, nhân sinh còn có hi vọng gì?

Cố Hiểu Đào cời sạch đồ trên người mình, thuận tiện tháo cây trâm trên đầu, tóc đồ dài như thác.

“...” Sau lưng có tóc cảm giác rất quái dị a! ! Lại nói tiếp, chính mình xuyên qua nửa ngày, hình như còn chưa có soi gương qua... hắn là mình không phải bị xuyên hôn đi? Cố Hiểu Đào thấp thỏm nhìn nhìn bắp chân của mình, rất tốt, vết sẹo khi còn bé còn ở đây, lại chạy đến miệng giếng, ló đầu ra, thật tốt quá vẫn là gương mặt đẹp trai của mình !

Về phần tóc dài này... Cố Hiểu Đào tâm tình phức tạp dùng phương pháp buộc dây giày, tùy ý búi tóc lên đỉnh, xoay người đến bên cạnh miệng giếng thả dây thùng gỗ ném vào trong giếng, bắt đầu dùng sức múc nước.

Không được tắm ôn tuyền, Cố Hiểu Đào càng nghĩ trong lòng càng xót xa, nén nước mắt tưới nước lên trên người, sau đó tiếp tục múc nước.

RẤT! KHÔ! BÚC! ! Cố Hiểu Đào miễn cưỡng tắm rửa xong vọt vào phòng ở, ý đồ lôi ra vài bộ y phục.

Đệch... trong này chỉ có một cái bàn một cái ghế một cái giường nhỏ căn bản không phù hợp với cấp bậc Cửu Vân cung biết không!

Cố Hiểu Dao tràn ngập oán niệm, đành phải kéo sàng đan xuống quán quanh nửa người dưới.

Hiện tại cũng chỉ có thể tìm chút gì đó để lót dạ !

Cố Hiểu Dao ngồi chồm hồm trên giường, khởi động hình thức triệu hồi thần thú: “Chu Tước a ~! ! ! !”

Không có ai để ý tới hắn.

FUCK, Cố Hiểu Dao chạy vào trong viện, tiếp tục triệu hồi: “Đoạn -- Yến -- “

“Làm càn, không thể gọi thẳng đại danh cung chủ!” Trên đầu tường bỗng nhiên xuất hiện hai huyền y nhân.

Cố Hiểu Dao chớp chớp mắt: “VẬY... chẳng lẽ là gọi nữ danh của hắn? Tiểu Đoạn? Yến Yến?”

“Câm miệng! Phản đồ nguoi thật sự là không biết xấu hổ, rõ như ban ngày mặc thành bộ dáng này!” Huyền y giáp trong mắt tràn đầy xem thường.

Xem thường đại gia nguoi a, có tin gia lừa thể cho các nguoi xem không! ! Cố Hiểu Dao đương nhiên không dám mắng ra khỏi miệng, trên mặt cười hi hi nói: “Đều là hán tử giang hồ, để ý nhiều chi tiết như vậy làm gì? Chẳng lẽ nguoi cũng là cơ lão?”

Huyền y Át hiểu kỳ nói: “Cơ lão là gì?”

Cố Hiểu Dao: “Ta nghĩ muốn chuyển hoá từ này a... A, chính là thô gia gì đó long dương chi hảo gì đó.”

Sắc mặt huyền y Giáp đỏ bừng: “Nguoi thúi lắm!”

Huyền y Át: “Nguoi bỏ thêm từ 'cũng' hay là nguoi cũng vậy?”

Cố Hiểu Dao rơi vào trầm tư.

Huyền y Át kinh hãi: “Nguoi thật sự là vậy a!”

“Đùa gì vậy! Ta chỉ là đang nghĩ vừa rồi vì sao dùng sai từ mà thôi!” Cố Hiểu Dao kích động đến mặt đỏ bừng.

Huyền y Át như có điều suy nghĩ: “Trách không được...”

Trách không được cái gì? Dùng để ý tới câu nói vừa rồi biết không! Lão tử thật sự không phải là GAY đâu! Nhiều nhất chỉ là hủ nam mà thôi!

Bộ dáng huyền y Giáp cũng bừng tỉnh đại ngộ.

“Trách không được cung chủ không giết phản đồ nguoi!”

“Vì sao? Dùng nói là bởi vì hắn chưa có được giải dược hóa công tán?” Cố Hiểu Dao ngoáy lỗ mũi.

“Nếu cung chủ trúng hóa công tán rồi sao còn sẽ có võ công?” Về mặt huyền y Giáp khinh bỉ.

“Vậy thì vì sao?” Vấn đề này Cố Hiểu Dao cũng tò mò đã rất lâu. Trong lao, người kia rõ ràng là muốn giết chết mình, còn tuyên bố lưu mình toàn thân, kết quả mình vẫn còn sống đến bây giờ.

Huyền y Át: “Bởi vì cung chủ cũng là cơ lão!”

Ăn khóp gì đó, bởi vì cung chủ gặp được đồng loại cho nên mới tha cho ta một mạng? Chẳng lẽ trên người lão tử dán nhãn GAY sao? ! Nhưng mà cung chủ cơ nhiên là GAY ha ha ha ha ha ha ha ha.

Logic của Cố Hiểu Dao và họ khác nhau, liền nói sang chuyện khác: “Nói, các nguoi là ai a?”

“Lần này nguoi phát bệnh hơi nghiêm trọng a, ngay cả người Ân đường chúng ta cũng không nhận ra?” Huyền y Giáp có khả năng trời sinh chính là một gương mặt có biểu tình khinh bỉ.

“A, vậy nhóm nguoi ở đây làm gì?”

“Đường chủ lệnh chúng ta đi theo nguoi.”

Rất thành thật ! Cố Hiểu Dao chỉ trích nói: “Loại chuyện này không phải là nên ở một nơi bí mật gần đó sao! Sao các nguoi lại nhảy ra đây a!”

Huyền y Giáp: “Nguoi gọi thẳng tên cung chủ, đương nhiên chúng ta phải nhảy ra giáo huấn nguoi một chút!”

... Còn muốn giao huấn ta hả! Cỗ Cỗ Hiểu Đạo đã sắp ngựa mặt lên trời cười to, “A, vậy nhóm các người ăn cơm chưa?”

Hai người lắc đầu.

“Được rồi, trùng hợp a ta cũng chưa ăn cơm, các người đi lấy chút thức ăn lại đây, mọi người cùng nhau ăn a, rồi hai bên cùng nhau nói chuyện được không?”

Hai người do dự một chút, cảm thấy rất có đạo lý, huyền y Giáp: “Thập Nhị, người đi lấy, ta ở đây trông chừng.”

Chờ Thập Nhị đi, ánh mắt huyền y Giáp sáng quắc nhìn Cỗ Hiểu Đạo.

Ánh mắt của người là có ý gì... Hai tay Cỗ Hiểu Đạo che ở trước ngực.

“Độc y, ta muốn hỏi người một chút, long dương chi hảo này có thể trị hay không?” Huyền y Giáp từ trên tường nhảy xuống, xoa xoa tay, bày ra vẻ mặt lấy lòng.

Huỳnh đệ người thay đổi quá nhanh. Cỗ Hiểu Đạo nghiêm túc nói: “Tất nhiên là trị không hết.”

Huyền y Giáp dừng một chút, thật cẩn thận hỏi: “Vậy... có thể khiến cho người khác cũng mắc phải loại bệnh này không?”

Đây không phải là bệnh a! Bộ không nghe được là long dương chi hảo hả! Vọng tưởng! Nhưng loại chuyện này sao lại có thể không bắt quái được chứ!

“Người muốn cho ai cũng hoạn thượng long dương chi hảo?”

Huyền y Giáp đỏ mặt, không trả lời.

FUCK! Để độc y ta đến điều tra đi!

“Cái này là phải dựa theo người để nhìn, người nói thử xem là ai, ta mới có thể giúp người nghiên cứu một chút.”

“Ta nói ... người phải giữ bí mật cho ta a...”

Cỗ Hiểu Đạo vỗ vỗ vai hắn: “Yên tâm, đại phu chúng ta là có y đức.”

“Ta muốn đường chủ của chúng ta cũng bị loại bệnh này.”

“A? Đường chủ của các người là ai a?” KHÓ! LUÔNG! A!

Huyền y Giáp dừng một chút: “... ý khoan, người phát bệnh, sao ta lại nói chuyện với người điên như người chứ!”

CMN suýt chút nữa Cỗ Hiểu Đạo đã phun máu, “Khoan đã... tên phân đường không phải là lấy mệnh danh của đường chủ sao, đường chủ các người gọi Ân? Diêu Ân?” .

Mặt huyền y Giáp lập tức như can heo.

Trong đầu Cỗ Hiểu Đạo hiện ra một gương mặt đầy râu, a ha ha ha ha ha ha ha ha ha, thiếu niên phẩm vị của người kỳ quái như thế nha! Lại nói tiếp vị đường chủ này lúc này còn đá mình.

“Quá mấy ngày nữa ta sẽ dạy người cách phải làm thế nào để thượng long chi hảo với đường chủ các người, yên tâm đi.” Vẻ mặt Cỗ Hiểu Đạo hòa ái.

Huyền y Giáp kích động nói: “Thật, thật hả...”

“Thật, chỉ cần người dẫn ta đến chỗ ở trước kia của ta.” Cỗ Hiểu Đạo tiếp tục hòa ái.

Huyền y Giáp vẻ mặt tiếc nuối, “Bách Thảo đường? Đường chủ nói cung chủ không cho người rời khỏi tầm điện.”

Cỗ Hiểu Đạo vỗ vỗ vai hắn, “Không có vấn đề gì, người mang theo ta bay ở trên trời, thì liền tới, sau đó chúng ta chờ một chút, lập tức quay lại là được, sẽ không có ai phát hiện.”

Huyền y Giáp lại lộ ra vẻ mặt khinh bỉ trời sinh của hắn: “Chỗ rách nát kia của người ở phía sau núi, đi tới đó phải mất một canh giờ.”

Không nghĩ tới độc y không chỉ nghèo, mà ngay cả chỗ ở cũng xa xôi hẻo lánh khiến người ta đau lòng như vậy

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cố Hiểu Đào: Mau nhìn đi, trên cây có một đám cung chủ! →

Đoạn Yến: Ngươi muốn chết hả?

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chân tướng

Huyền y Giáp tiếp tục bày ra vẻ mặt khinh bỉ mặt: “Vậy ngươi không có biện pháp khiến đường chủ hoan thượng long dương chi hảo?”

Cố Hiểu Đào nhin xuống xúc động đầm hấn một quyền, “Lão tử có chính là biện pháp, chỉ sợ ngươi không dám làm.”

Trong lòng huyền y Giáp lại dấy lên hy vọng, chà xát tay nói: “Ngươi nói thử xem!”

“Ngươi tự mình coi sạch... nằm ở trên giường đường chủ các ngươi... A~ ngươi đừng đi...” Cố Hiểu Đào gợn tay, nhìn huyền y Giáp cảm giận rồi đi.

Thập Nhị kiểm án trở về, đập chân phóng qua đầu tường, thấy trong viện chỉ có một mình Cố Hiểu Đào thì ngạc nhiên nói: “Tứ Cửu đâu?”

Thì ra hấn gọi Tứ Cửu a... Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, “Hấn đi tìm Lưong Sơn Bá rồi.”

“Lưong Sơn Bá là kẻ nào? Hấn đây là tự ý rồi bỏ công việc! Ta muốn đi bắt bảo đường chủ!” Thập Nhị thả đồ ăn trong tay xuống, đập chân chạy tới đâm thọc.

Ngươi đi rồi... ngươi cũng là tự ý rồi bỏ công việc a! Cố Hiểu Đào nhìn theo bọn họ rồi đi, đưa mắt nhìn sang bao giấy dầu hấn để lại.

Là mỹ vị gà quay đi! Đúng không đúng không! Ha ha có thể ăn mảnh rồi. Cố Hiểu Đào cảm động đến lệ rơi đầy mặt, xé mở một tảng lại một tảng giấy dầu.

Một khắc khi thấy rõ đồ vật bên trong, nước mắt Cố Hiểu Đào đã thành hình dáng mì sợi.

...Đệch... Đây là thứ gì hả? Hạt dưa? ? Trong phim truyền hình dùng giấy dầu bao món ăn lại không phải đều là vịt quay giò heo bánh bao thịt sao! Hơn nữa hạt dưa có thể lấp đầy bụng hà! ! !

Định mệnh chăng?

“Chu Tước! Đoạn Yến! Tiểu Đoạn Đoạn! Tiểu Yến Yến!” Cố Hiểu Đào từ góc tường lòi ra một cái ghế nhỏ, một bên trong lòng xót xa ngồi cắn hạt dưa một bên triệu hồi thần thú.

Đáp lại hấn chính là một trận trống đécc tai vang dội.

Tùng trận đánh vào trong lòng a! Cố Hiểu Đào giống như cảm nhận được như có một vạn con thắt dương đã chạy qua, cảm thấy nếu mình tiếp tục ở đây giấy tiếp theo sẽ phun ra một búng máu.

Hơn nữa... trên đỉnh đầu hình như có đàn chim bay qua? Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng người từ mỗi hướng khác nhau bay ra, vù vù bay xẹt qua đỉnh đầu hấn.

Rất! Mạnh mẽ! Nhìn đi! Hình ảnh sinh viên xông đến phòng ăn a...

Ba chữ lớn 'CÓ ĐỒ ĂN' lập tức truyền vào trong não! Cố Hiểu Đào nhảy dựng lên, phun xác hạt dưa ra chạy ra ngoài đuổi theo bọn họ.

“Tô Chiêu, ngươi là muốn thừa dịp loạn chạy trốn hả? !”

Một tiếng quát chói tai át cả tiếng trống truyền đến trong lỗ tai Cố Hiểu Đào. Cố Hiểu Đào tò mò quay đầu lại nhìn xung quanh, chỉ thấy một thiếu niên mặt tròn tròn thở hồng hộc chạy theo phía sau hấn.

Trước mặt kẹ Tô Chiêu là ai, tốc độ thiếu niên này cũng rất nhanh đi, quả thực sắp đuổi kịp hấn !

Tâm hiếu thắng của Cố Hiểu Đào hiếm khi bị kích thích, âm thầm tăng thêm tốc độ.

Ai biết thiếu niên cũng tăng thêm tốc độ!

Ha ha, nếu như bị ngươi đuổi kịp, thì danh hiệu đệ nhất chạy 800 mét toàn trường mà lão tử giữ vững mấy năm liền tại đại hội thể dục thể thao còn có tư

cách sống trên thế giới sao?

Cố Hiểu Đào điều chỉnh hô hấp, tiếp tục gia tốc.

“Tô Chiêu người đứng lại...” Thiếu niên đã thờ hồn hèn đến rất lợi hại.

Ha hả, truy người thì truy người đi, còn muốn thi chạy với ta, bệnh hiếu thắng là phải trị a!

Khoảng cách thiếu niên và hắn càng ngày càng xa, Cố Hiểu Đào thầm nghĩ người sống cũng không dễ dàng thì thuận miệng giúp hắn hô một câu: “Tô Chiêu gì đó ở phía trước, người chờ thiếu niên chân ngắn kia một chút a ~”

“Người mới chân ngắn!” Thiếu niên kia nháy mắt xù lông.

Đụng phải chỗ đau của người hả! Cố Hiểu Đào nhếch miệng cười to. Sau đó đầu bị người dùng sức đập một cái, khi cúi đầu suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình.

“FUCK!” Cố Hiểu Đào quay đầu lại nhìn, đập vào mắt hắn là đống quần người khác.

Cư nhiên dám đập đầu lão tử! ! Cố Hiểu Đào không chút nghĩ ngợi, vươn tay chụp tới đống quần người nọ.

Người nọ kêu rên một tiếng, ngã xuống trên mặt đất.

Ha ha ha ha ha ha! Cố Hiểu Đào cảm thấy mình ra tay mau lẹ, chỉ muốn ngửa mặt lên trời cười như điên, không thể tưởng được mình thế nhưng ngộ ra một chiêu đoạt mệnh 'tay không chụp trúng' ! ! !

“Tô Chiêu, chiêu này của người quá hạ lưu!” Người bị tập kích đúng là thiếu niên thi chạy với hắn, thiếu niên té trên mặt đất sắc mặt đỏ bừng, vô cùng phần hận.

“Người đập đầu lão tử rất thượng lưu hả?” Cố Hiểu Đào ngoáy mũi, “Khoan đã, ai là Tô Chiêu?”

Thiếu niên ngẩng đầu nghiêng răng: “Không phải là súc sinh người thì là ai! Sao... người lại mặt thành như vậy... ?”

Cố Hiểu Đào xê dịch sàng đan bên hông, nghiêm túc nói: “Như vậy mát mẻ. Còn nữa thiếu niên, người nhận lầm người rồi, ta gọi là Cố Hiểu Đào.”

Thiếu niên không dám nhìn thẳng trang phục của hắn, quay đầu nói, “Lần trước khi người phát bệnh rõ ràng nói người gọi Tô Chiêu!”

Ha ha ha ha ha ha! Thiếu niên người là gốc bầm sinh hay là chậm một nhịp! Lời người bệnh nói còn có thể tin sao! Nội tâm Cố Hiểu Đào cười lăn lộn, nhưng trên mặt lại tràn ngập chân thành, lập lại lần nữa: “Không có khả năng, ta chính là gọi Cố Hiểu Đào, cho dù tên có một chữ 'Chiêu', ta cũng phải gọi là Triển Chiêu.”

“Rõ ràng a... khụ, hắn cũng gọi người là Tô Chiêu !” Thiếu niên ùy khuất đứng lên.

“Hắn là ai vậy a? Người là ai a?” Thấy vẻ mặt thiếu niên kinh ngạc, muốn nói lại thôi, Cố Hiểu Đào gật đầu: “Không sai bệnh của ta hơi nghiêm trọng, có chút không nhớ được các người.”

“... Ta là Hữu hộ pháp.” Thiếu niên nghi hoặc nhìn hắn, nói ra thân phận của mình.

Cố Hiểu Đào bưng bình đại ngộ: “Ta nói đều cảm thấy Cửu Vân cung các người thiếu thiếu gì đó, thì ra là thiếu một Hữu hộ pháp! Không nghĩ tới Hữu hộ pháp người như vậy tuổi trẻ tài cao a, bội phục bội phục! Người vẫn chưa trả lời ta 'hắn' là ai.”

Hữu hộ pháp ngữ khí cứng nhắc: “... Thu Tam Nguyệt.”

A ha hả, có cố sự cần phải điều tra.

“Đúng rồi, người kia có quen ta không?” Cố Hiểu Đào tận trung làm một phóng viên bát quái.

Hữu hộ pháp thờ dài, “Thôi, người đã quên thì quên đi, trách không được lúc trước ta bày kế thăm dò người cũng không có trúng chiêu.”

WTF? Bày kế thăm dò? Trong đầu Cố Hiểu Đào hiện ra một loạt tay vịn ghế dựa, ngọn lửa trong lòng chợt lóe. Địch mợ! ! Thì ra chủ ý nào tàn kia là người nghĩ ra a! ! ! Hại lão tử hiểu lầm cung chủ đại nhân! !

“Người thủy chung là một tai họa, tuy là phát bệnh cũng không thể khinh thường! Để phòng ngừa người là muốn thừa dịp loạn chạy trốn, thì tạm thời đi theo ta đi.” Hữu hộ pháp còn chưa chờ hắn nghĩ xong, thì đã làm quyết định.

Cố Hiểu Đào lại nhìn lên không trung đã không còn một bóng người, thờ dài: “CMN phòng ăn sẽ hết cơm.”

Hữu hộ pháp ngạc nhiên nói: “Phòng ăn gì cơ?”

Cố Hiểu Dao càng kỳ quái: “Hà? Tiếng trống vừa rồi không phải là tín hiệu Cửu Vân cung các người tập hợp ăn cơm hả?”

“... Đó là lệnh triệu tập, có người tấn công núi mới có thể vang lên.” Hữu hộ pháp bày ra vẻ mặt ‘Người đang suy nghĩ gì’.

Cố Hiểu Dao rất muốn khóc, đói bụng quá thảm cho nên mới có thể bỏ não quá độ.

“Hữu hộ pháp thiện lương, người có thể mang ta đi kiếm chút gì ăn không? Không cần hạt dưa đậu phộng, không cần rau dưa hoa quả, gà nướng ăn chung với cơm trắng là được.”

Hữu hộ pháp khó xử nói: “Lệnh triệu tập đã phát ra, Tả Hữu hộ pháp và tứ đại hộ pháp phải trình diện, nếu chúng ta đến trễ, đại ca sẽ mất hứng.”

“Đại ca người là ai?” Cố Hiểu Dao hừ khí vô lực.

Hữu hộ pháp thuận miệng nói: “Cung chủ a.”

Cung chủ! ! ! Còn có đệ đệ a! ! ! Cố Hiểu Dao ngẩng đầu đưa mắt đánh giá Hữu hộ pháp, người này mặt tròn mắt to, đầu óc ngốc nghếch, tuyệt không giống cung chủ a! ! !

Khiếp sợ qua đi, lực chú ý của Cố Hiểu Dao lại quay về tới vấn đề đồ ăn: “Người đi khai hội đi, nói cho ta biết phòng bếp ở đâu để ta tự mình đi lấy ăn là được.”

Hữu hộ pháp một hơi từ chối: “Không được, người phải đi theo ta.”

Đi theo người lại không có cơm ăn! !

“Vậy người đưa ta đến phòng bếp, để ta đóng gói chút thức ăn vào trong đó ăn được không? ? ! !” Nếu người cự tuyệt nữa ta sẽ đói chết đó!

Hữu hộ pháp miễn cưỡng gật đầu, “Được rồi, chỉ là khinh công của ta có chút không tốt, trước khi trúng hóa công tán, mang một người võ nghệ cao cường không thành vấn đề, mang người cũng không sao.”

Cố Hiểu Dao kinh ngạc nói: “Người trúng hóa công tán?”

Ánh mắt hữu hộ pháp buồn bã.

“Ngạch... Ta hạ ? Thực xin lỗi a, phối phương giải được ta nhớ không rõ lắm, ngày nào đó đến Bách Thảo đường ta sẽ hảo hảo tìm xem.” Thì ra Đoạn Yên muốn phương thuốc hóa công tán là muốn chữa khỏi cho đệ đệ mình a! RẤT! CẢM! ĐỘNG! Đồng thời trong lòng mình tự nhiên sinh ra cảm giác áy náy. FUCK, rõ ràng không phải là mình sai, áy náy cái rắm!

“Không sao, đại ca đã nói với ta sau khi người phát bệnh thì quên phối phương giải được rồi. Huống hồ người kẻ đơn không phải là người, mà là... Thu Tam Nguyệt, hần cảm được của người bỏ vào trong nước trà của đại ca, không cần thận bị ta uống.”

Chỉ... chỉ đơn giản như vậy?

“Nói như vậy hóa công tán không phải là do ta hạ ?”

“Ừm”

Đạch mọ! ! !

“Vậy dựa vào cái gì gọi ta là phản đồ a!” Cố Hiểu Dao cảm thấy bản thân nháy mắt được tẩy trắng.

“Thăm tử nghe trộm được tin tức hôm nay Thu Tam Nguyệt muốn người phế đi kinh mạch đại ca.”

“Vậy... ta thành công ?”

Hữu hộ pháp lắc đầu: “Ai biết người hôm nay lại phát bệnh, huống hồ đại ca cũng không trúng hóa công tán, tất nhiên sẽ không để cho người có loại cơ hội này.”

Cho nên mình cần bản không có làm gì thì có được một cái danh hiệu phản đồ! ?

“Sao các người biết ta trước khi phát bệnh không phải là đang lá mặt lá trái(*) với Thu Tam Nguyệt?” Cố Hiểu Dao hơi kích động, chân tướng tự nhiên là như vậy! ! Sắp giải oan đến nơi rồi có biết không!

(*) Lá mặt lá trái: thành ngữ chỉ người lật lọng, không giữ lời.

Hữu hộ pháp liếc hần một cái, kiên định lắc đầu, “Không có khả năng, loại quan hệ kia của người với hần, cũng không phải lá mặt lá trái!”

LOẠI! QUAN! HỆ! KIA! Cố Hiểu Dao run rẩy, yếu ớt hỏi: “Loại quan hệ kia là loại quan hệ nào...”

Hữu hộ pháp cũng là không muốn nhắc lại, “Quên thì quên đi, người không phải muốn ăn sao, ta đi lấy cho người.” Nói xong chặn ngang ôm lấy Cổ Hiểu Đào ở trên tay, thả người nhảy lên nóc nhà.

Quên cái rắm a a a a ! ! Người mau nói cho tiểu gia biết rốt cuộc ta với Thu Tam Nguyệt là loại quan hệ nào a a a a a ! ! ! Mọi nó bát quái Tứ Cửu thâm mền đường chủ cũng không phản kích bằng một phần ba của mình a ! ! ! Cổ Hiểu Đào giãy dụa, lập tức bị một loại âm thanh bụp bụp dọa sợ

Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy chân Hữu hộ pháp đạp lên mái ngói, khiến mái ngói văng khắp nơi, nhưng mặt không đổi sắc như trước lạch bạch đi tới.

Khi muốn nhảy đến nóc nhà đối diện, không hiểu sao trong lòng Cổ Hiểu Đào lại phát lạnh.

Hữu hộ pháp lui về phía sau vài bước, nhảy vút một cái nhưng lại trượt chân.

Hai người ngã thật mạnh trên nóc nhà, tiện đà lộc cộc lộc cộc lăn xuống.

“...” Cổ Hiểu Đào đã bị kinh hách, vụ này nhất định là đập mặt ! ! Hấn cho rằng câu 'Khinh công của ta có chút không tốt' kia của Hữu hộ pháp là khiêm tốn, không nghĩ tới đâu chỉ là không tốt ! Là vừa nhập môn đi!

Cũng may tại thời khắc mấu chốt Hữu hộ pháp sử dụng một chiêu điều hâu bất thỏ, bắt lấy sàng đang cột bên hông Cổ Hiểu Đào, giảm bớt tốc độ lăn xuống. Nhưng sàng đang này vốn chỉ là tùy tiện cột, bị hấn nắm như vậy, lập tức bung ra.

Cổ Hiểu Đào chỉ cảm thấy bên dưới hơi lạnh, khi rơi xuống đất theo bản năng lật người một cái, tiện đà mông đập thật mạnh xuống đất.

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cổ Hiểu Đào: Nguyên chương 5 này lão tử còn chưa được ăn cơm... orz

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chính phái

Thế giới này tràn ngập ác ý... Cổ Hiểu Đào nằm trên mặt đất đau đến lão lệ tung hoành, gào khóc thảm thiết.

Hữu hộ pháp nhìn đau rơi xuống đất, giống như gấu chó trở mình bỏ nhào lăn vài vòng, miễn cưỡng đứng lên, nhìn về phía hấn sợ hãi nói: “Người... người không sao chứ?”

“...” CMN người còn mong đợi ta nói không có việc gì sao?! Cổ Hiểu Đào tiếp tục gào khan, sau đó nghiêng đầu qua một bên, nhắm mắt lại.

Hữu hộ pháp đi vài bước về phía hấn, sâu kín nói: “Vì sao ngã một cái lại chết chứ? Nhất định là vì hóa công tán...”

Trong lòng Cổ Hiểu Đào cười ha hả, đừng có mà đổ thừa cho hóa công tán biết không!! Không trúng hóa công tán cũng có thể ngã chết người, đa tạ!!!

“Nếu đại ca biết thì sẽ trách cứ mình tự tiện dùng khinh công.”

Chỉ lo trách móc người tự tiện dùng khinh công! Bộ còn thời gian đi quan tâm người chết hả?!

Hữu hộ pháp: “Vẫn là nên hủy thi diệt tích sau đó nói độc y chạy trốn tương đối tốt...”

Thiếu niên... nội tâm đen tối của người xứng đáng với gương mặt hồn nhiên này sao? Cổ Hiểu Đào sợ hấn bước lên bầm thây mình thì vội vàng ngồi dậy, đầu tiên là mạnh mẽ xoa xoa mông mình sau đó bật thốt thê thảm: “Fuck!!! Mông của ta!!!!”

Hữu hộ pháp thấy hấn xác chết vùng dậy đầu tiên là ngo ngắc, sau khi nghe được hấn kêu rên bỗng nhiên mặt đỏ bừng, tay chân luống cuống nói: “Ta...ta nói không tốt...”

“...” Chúc mừng Hữu hộ pháp đạt được danh hiệu【 nội tâm 0 dơ bẩn 】! Cổ Hiểu Đào rất khổ sở, trên thế giới mất đi một thiếu niên đơn thuần thiện lương.

Hữu hộ pháp thấy hấn không nói gì, tay chân tiếp tục luống cuống: “Người...người mặc y phục vào trước đã...”

Cổ Hiểu Đào nhìn hấn mỉm cười, “Đồ vật duy nhất có thể che chắn đang nằm trên tay người a.”

Hữu hộ pháp lập tức phản ứng kịp, nhanh chóng ném sàng đan trong tay qua.

Cố Hiểu Dao gian nan đứng lên, nhe răng trợn mắt buộc lại sàng đan.

Hữu hộ pháp quay mặt đi, tựa hồ rốt cuộc không có biện pháp nhìn thẳng hấn, “Ngươi...ngươi không lạnh hả?”

“Không lạnh.” Nói xong đánh một cái hắt xì vang dội. Mợ nó...

“...” Hữu hộ pháp nói xong lặng lẽ coi ngoại sam của mình đưa qua.

Không khí này rất kỳ quái a, Hữu hộ pháp về mặt của ngươi rất thẹn thùng a, Cố Hiểu Dao không kiên nhẫn phát phát tay: “Không cần, một đại lão gia như ta không mảnh mai như vậy, đa tạ. Ngươi nhanh chóng đi đóng gói chút gà nướng thịt nướng đến đây, CMN già sắp chết đói rồi!”

Hữu hộ pháp cuống quýt nói: “A...ngươi chờ ta.” Sau đó ngốc nghếch vụng về nhảy lên nóc nhà, một đường đập mái ngói mà đi.

Cố Hiểu Dao không còn lời gì để nói nhìn trời.

Một lúc lâu sau, Hữu hộ pháp ôm một đồng đồ vật trong ngực, từ trên nóc nhà lăn xuống.

“...” Địch mợ, giải quyết tình huống lăn xuống cũng không có!! Sinh vật bắt từ thật sự rất đáng sợ...

“Nhìn đi, gà nướng.” Hữu hộ pháp đứng lên, kích động giơ đồ ăn trong tay.

Hương vị gà nướng!! Cố Hiểu Dao nuốt nước miếng sấp đến gần.

Hữu hộ pháp lại đặt gà nướng qua một bên, về mặt thẹn thùng lấy một món đồ khác trong tay đưa qua: “Ta có mang theo y phục cho ngươi.”

Đừng dùng vẻ mặt giống như chúng ta đã từng phát sinh qua gì đó nhìn ta a! Hiện tại ăn so với mặc quan trọng hơn biết không! Cố Hiểu Dao lật y phục trong tay mình, “Y phục này mặc thế nào?”

Hữu hộ pháp ngẩn ngơ vài giây, về mặt lập tức khôi phục bình thường, những lời này khiến hấn nhớ tới độc y là thật sự bệnh thần kinh.

“Ê, về mặt đó của ngươi là sao... Cái này là quần lót hả?” Tuy rằng đã nhìn thấy qua người khác mặc y phục cổ trang, nhưng mà mình hoàn toàn không biết mặc!

Hữu hộ pháp tỏ vẻ khó có thể tin: “Ngươi thật sự ngay cả y phục cũng không biết mặc...?”

Những lời này quả thực giống như là đang hỏi: Ngươi bị thiếu năng hả?

Cố Hiểu Dao gật đầu: “Đúng vậy, ta không biết mặc.” Đúng vậy, ta là bị thiếu năng!

Hữu hộ pháp thờ dài, bày ra vẻ mặt ghét bỏ đứng ở một bên chỉ điểm: “Đó là quần lót áo lót.”

Về mặt Cố Hiểu Dao càng ghét bỏ: “Ngươi bày ra vẻ mặt ghét bỏ như vậy là bởi vì ngươi đã mặc qua rồi sao?”

Ánh mắt Hữu hộ pháp trợn tròn: “Ta là ghét bỏ ngươi không biết mặc y phục!! Y phục này đều là đồ mới !!!”

“Được rồi ta chỉ hỏi một chút thôi, trông mặt ngươi sắp rớt ra ngoài rồi kia!”

“...”

Giữa dựa nửa ngày, Cố Hiểu Dao rốt cục mặc xong y phục, hất ống tay áo rộng lớn nói: “Mùa hè nóng nực mặc như vậy thật sự sẽ không bị cảm nắng hả?”

Hữu hộ pháp lười tiếp tục nói với hấn.

Cố Hiểu Dao nhanh chóng cầm lấy gà nướng chính tông được bọc lại bằng giấy dầu, mặt si hấn lột ra.

“Đến chính diện rồi ăn!”

Cố Hiểu Dao lại chậm rãi bọc gà nướng lại, thầm nghĩ người Cửu Vân cung sao thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, về mặt lúc này của Hữu hộ pháp còn thẹn thùng mà bây giờ đã lạnh lùng thân nhiên.

Hữu hộ pháp không để ý tới hấn, giơ tay nắm lấy sau cổ hấn.

Địch mợ động tác này không cần quá quen thuộc a! Cố Hiểu Dao theo phản xạ cúi đầu, tránh thoát cái tay kia.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!! Lại muốn nắm cổ áo lão tử chơi đùa hả!! Vọng tưởng!!

Sắc mặt Hữu hộ pháp rất sốt ruột: “Đừng quậy nữa, chúng ta phải đi nhanh lên.”

Cố Hiểu Dao lắc đầu: “Đừng phá nữa, với kỹ thuật khinh công của ngươi, chưa tới chính điện đã hại chết ta rồi.”

“Lần này ta sẽ thật cẩn thận.”

CMN ai tin ngươi sẽ không ngã chứ!

Hai người đang giằng co, chỉ thấy trên nóc nhà hồng ảnh chợt lóe. Chu Tước đã vô thanh vô tức đứng ở bên cạnh bọn họ, cung kính nói: “Hữu hộ pháp đại nhân, cung chủ truyền ngươi đi qua.”

Nhìn đi, người ta rơi xuống đất không tiếng động thân thủ nhanh nhẹn mới gọi khinh công! Ngươi mơ nó ngã nhào xuống đất đó gọi là tai nạn!

Cố Hiểu Dao nhìn thấy thần thú có loại khó hiểu thân thiết, chưa kịp chào hỏi hần thì đã nghe được một câu 'Đắc tội, Hữu hộ pháp', sau đó đã bị người xách lên kẹp tại vách, khi hoàn hồn đã ở giữa không trung.

Fuck!!! Không phải là đắc tội Hữu hộ pháp sao? Ngươi xem lão tử là hàng hóa hả?! Trong lòng Cố Hiểu Dao căm giận, nhưng gương mặt có thể nhìn thấy Hữu hộ pháp phía đối diện cũng bị như vậy thì tâm lý liền cân bằng.

Hữu hộ pháp cũng có đãi ngộ này ha ha ha ha ha! !

Cẩn thận ngấm lại, xuyên qua lâu như vậy, Chu Tước vẫn nhiều lần sắm vai phương tiện chuyên chở a!

Vị Chu Tước này căn bản là một phương tiện giao thông ha ha ha ha!!

Đây là kết quả của việc khinh công quá tốt!

“Ngươi cười cái gì!” Hữu hộ pháp cảm thấy mình rất mất mặt, gương mặt tròn vo đỏ bừng.

Cũng không phải đang cười ngươi, suy nghĩ nhiều cái gì! Cố Hiểu Dao liếc mắt nhìn hần một cái.

Hữu hộ pháp cũng hung hăng trừng mắt liếc nhìn hần một cái.

Cố Hiểu Dao trừng lại.

Tại khi hai người mặt mày biểu đạt oán hận thì Chu Tước đã vững vàng rơi xuống đất.

“Vi sao đến muộn?” Một giọng nói lạnh lùng chất vấn bay vào lỗ tai Cố Hiểu Dao.

Vừa ngẩng đầu lên thì thấy cung chủ đang vắt chéo chân ngồi ở trên tòa đại bảo điều khắc chín con rắn, vẻ mặt rất khó chịu, y phục rất chói mắt. Phía sau là tứ đại thần thú, bên cạnh là tam đại đường chủ, còn có chút khác người.

Quay đầu nhìn lại, đêch mơ!! Khoảng sân rộng trước cung điện chỉ chít tất cả đều là người. Máu chó là nhiều người như vậy cư nhiên cũng không phát ra một chút tiếng động!!!!

Sắc mặt Hữu hộ pháp cực kỳ kém, chân sau quỳ xuống: “Thuộc hạ biết sai, độc y ằm ỉ đòi ăn gà nướng cho nên mới trì hoãn.”

Fuck... rõ ràng như ao nước xanh biếc a!! Lầy gà nướng không phải là ngươi tự nguyện sao!! Nguyên nhân bị trễ chính là khinh công của ngươi quá rách nát!!!

Ánh mắt châm chọc của cung chủ đảo qua, Cố Hiểu Dao lập tức ôm chặt gà nướng trong ngực. Nhìn cái rầm!!

Khoan đã, kiến trúc phía sau hần nhìn rất quen mắt a... Đây không phải là cung điện trước đó chất đầy thi thể sao????

Nghĩ đến cảnh tượng không tốt, ngay cả tâm tình ăn gà nướng của Cố Hiểu Dao cũng không có!!!

“Được rồi.” Cung chủ cong khoe miệng, “Cư Hoa, những nhân sĩ chính phái đó đi tới đâu rồi?”

Đầu bóng lưng nói: “Sắp đến đỉnh núi.”

Cung chủ khoát tay: “Được a, hủy bỏ cửa trận pháp, các ngươi cứ đi giết cho thống khoái đi.”

Đêch mơ! Câu này rất tàn bạo a! Kêu người ta đi liều mạng mà nói giống như là ban thưởng cho người ta vậy!! Buổi sáng vừa mới đã trải qua nội chiến bây giờ lại ngoại chiến, thật sự đại trượng phu sao??

Máu chó là mọi người trên sân cư nhiên đều vô cùng hưng phấn, chậm rãi chạy đến cửa.

Cố Hiểu Đào rung mình một cái, không hổ là tà giáo...mạch não khác với người thường.

“Người không chạy tới xem hả?” Cung chủ mỉm cười nhìn Cố Hiểu Đào.

“Ha ha, không đi.” Cố Hiểu Đào lễ phép cự tuyệt. Người ta đi liều mạng có gì hay ho mà nhìn?

Diêu Ân đứng ở một bên cười nhạo nói: “Độc y tay trái gà không chặt, hiện nay còn không biết sử dụng độc, vẫn là đừng đi chịu chết !”

“Nói như thế, giữ độc y giống như một chút hữu dụng cũng không có.” Cung chủ nhún mày.

Địch mỵ!! Râu rậm chế tiệt!! Có tin lão tử kêu người bạo cục người không!

“Ta chỉ là nhất thời quên, nói không chừng trở về Bách Thảo đường có thể tìm được phối phương giải độc hóa công tán thì sao.” Thuận tiện tìm chút độc được đối phó các người, rồi tìm chút xuân dược cho Tứ Cửu để hấn hoàn thành tâm nguyện hoạn thượng long dương chi hảo đường chủ mà hấn mong muốn.

Râu đầy mặt lộ ra vẻ mặt khinh bỉ giống hệt Tứ Cửu, quả thực là vợ chồng a: “Trước kia người được xưng nhìn qua là nhớ, nhìn qua đồ vật đều sẽ ghi tạc trong đầu, căn bản sẽ không ghi chép lại! Đáng tiếc bây giờ đầu óc người không sử dụng được, huống chi chúng ta đã sớm tìm kiếm qua chỗ của người, cái gì cũng không có.”

Cái gì!! Độc y còn có loại kĩ năng xem qua là nhớ!! Vì sao ta không có hả?? Cố Hiểu Đào lâm vào trạng thái tự mình chán ghét bản thân.

Cung chủ mỉm cười: “Được rồi, đối đầu kẻ địch mạnh, việc này trước hết tạm gác qua một bên. Các người tiếp tục, bổn cung về tẩm cung trước.”

Mọi người: “Cung tiễn giáo chủ!”

“...” Không phải là đối đầu kẻ địch mạnh sao??? Loại thời điểm này không phải là nên là thần kinh căng thẳng tiến đến đối phó với kẻ địch sao?? Nhân vật chính ở trong này nói chuyện phiếm, cung chủ phải về tẩm cung ngủ là trạng huống gì!!!

Bên cạnh đó thể hiện ra nhân sĩ chính phái rất yếu ớt sao???

Đoạn Yến vừa mới đứng lên, xa xa đột nhiên truyền đến gầm giận dữ: “Đoạn ma đầu! Nạp mạng đi!”

Chỉ thấy một người cầm kiếm phá không mà đến, kiếm phong nhắm thẳng vào trán Đoạn Yến.

Tốc độ cực nhanh, chiêu thức mạnh mẽ, đều ở trong một cái chớp mắt.

Nhóm Hộ pháp và Đường chủ đều sợ ngây người, lập tức tiến lên tiếp chiêu.

Đoạn Yến lộ ra nụ cười tàn bạo, ngăn đón đẩy ra chiêu thức của người kia, tay áo bên trái múa một cái hóa giải thể công của người nọ, tay bên phải quần qua trường kiếm, bắt lấy mệnh môn người nọ.

Nháy mắt, hai người đã giao thủ hơn trăm chiêu.

Hiện trường đánh võ có hay không!!! Cao thủ chân chính so chiêu đúng không!! Cố Hiểu Đào nhìn cảm thấy sôi trào, lấy gà nướng trong ngực ra, vừa ăn vừa xem.

Mùi hương gà nướng bay khắp bốn phía.

Chiêu thức kiếm khách chậm lại, bụng réo đến kinh thiên động địa.

Thừa dịp sơ hở này, cung chủ xuống tay càng ngoan độc hơn, đánh một chưởng vào ngực kiếm khách.

Kiếm khách bị đánh lui về phía sau vài bước, oán hận nhìn thoáng qua Cố Hiểu Đào, xoay người chạy trốn.

“...” Chính phái thật sự rất tội nghiệp a! Cố Hiểu Đào yên lặng đốt cho bọn họ một cây nến.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Mạng nhỏ

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nói rõ một chút [đại phát thanh]: Thu Tam Nguyệt và Cố Hiểu Đào tuyệt đối không có một chân! Thu Tam Nguyệt và Cố Hiểu Đào tuyệt đối không có một chân!!

Mọi người cứ yên tâm... orz

***

“Rất vất vả mới nháy ra một người hơi lợi hại, cứ nhiên liền bị đánh chạy như vậy!!”

Cố Hiểu Đào lùi về phía sau hai bước. Fuck, vì sao mọi người lại dùng ánh mắt cừu hận như vậy nhìn ta!! Đánh chạy còn không tốt sao??

“Vì sao lúc này ngươi lại ăn gà nướng hả!” Thanh Long kích động không thôi nhìn chăm chăm gà nướng trong tay Cố Hiểu Đào, đại đao trong tay ca ca rung động.

Cố Hiểu Đào miễn cưỡng nuốt xuống một ngụm thịt: “... Ta cảm thấy... lần sau các ngươi có thể bố trí vài bàn yến hội, chiêu đãi bọn họ xong rồi đánh...”

Đoạn Yến tán thưởng gật đầu: “Biện pháp này không tồi.”

Cố Hiểu Đào: “...” Không tồi cái tên nhà giàu mới nổi ngươi a!!

Râu rậm vuốt râu, bày ra bộ dáng tự hỏi nói: “Cung chủ, ta cảm thấy lần này cao thủ hẳn là không ít, nếu không ngại chờ một chút?”

“Cũng được, kêu người làm vài món đến đây, vừa ăn vừa chờ.” Đoạn Yến lại ngồi trở lại trên ngai vàng bất chေo chân.

Người bên cạnh đáp lại một tiếng 'ạ' liền vội vàng lui xuống truyền lời.

Nhân tình Cố Hiểu Đào sáng lên, LẠI! CÓ! ĂN!!!

Đoạn Yến cười nhạt: “Ngươi kích động cái gì, không phải là ngươi đã ăn rồi sao.”

Cố Hiểu Đào xoay người dùng giấy dầu gói kĩ một phần ba gà nướng vào bao, rồi quay lại, nghiêm túc nói: “Gà nướng nhiều mỡ, ăn hai miếng liền ngán.”

Râu rậm cười lạnh nói: “Có ăn là tốt rồi, còn kén chọn cái gì!”

Cảm miệng ngay tên GAY chết tiệt! Sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi sẽ bị bạo cức!!

Cố Hiểu Đào liếc mắt khinh thường: “Các ngươi đối xử với ta như vậy là do cảm thấy ta là phân đồ thôi.”

Một tay Đoạn Yến chống má, cười như không cười: “Chẳng lẽ không phải?”

“Đương nhiên là không phải, Hữu hộ pháp đã nói cho ta biết hóa công tán không phải là do ta hạ.”

Đoạn Yến chớp chớp mắt: “Bồn cung chưa nói là ngươi hạ.”

Phóng, phóng điện...? Toàn thân Cố Hiểu Đào run lên, hai chân không có tiền đồ mềm nhũn. Một nam nhân vì sao phải lớn lên giống cô nương như vậy!!! Nhéo đuôi một cái, Cố Hiểu Đào cường ép bản thân phải tỉnh táo: “Vậy, vậy ngay từ đầu vì sao ngươi lại muốn trách tội ta!!”

“Bởi vì dược này là do ngươi làm ra. Nếu ngươi không làm ra thì những người đó cũng sẽ không lấy nó đến hãm hại bồn cung. Bồn cung cũng không cần làm ra bộ dáng như trúng hóa công tán để bọn họ tùy ý tra tấn.” Cung chủ rất có lý.

“...” Fuck, chính là không phải lão tử làm ra a a a a! Có khổ nói không nên lời, rất nghẹn khuất!!!

“Nhưng người kê đơn không phải là ta, đây là sự thật không thể thay đổi!” Ánh mắt Cố Hiểu Đào kiên định.

Râu rậm khinh thường: “Cho dù hóa công tán không phải là do ngươi hạ, nhưng hôm nay ngươi đến địa lao là phụng mệnh tên họ Thu hãm hại cung chủ, đây không phải là phân đồ sao?!”

Phải làm sao đây? Không thể chờ đợi được muốn gọi Tứ Cửu đến làm chết hẳn ... Về mặt Cố Hiểu Đào vô tội: “Ta không có hãm hại cung chủ.”

Râu rậm phẫn nộ: “Ngươi đúng lúc phát bệnh thôi!”

Hai tay Cố Hiểu Đào đan xen vào nhau: “Không, ta còn nhớ chút chuyện trước khi ta phát bệnh, ta cảm thấy ta là tới cứu cung chủ!”

Đoạn Yến nhíu mày: “Cứu bồn cung?”

“Có thể sự tình là như vậy, kỳ thật ta đã sớm nhìn ra dã tâm của Thu Tam Nguyệt không nhỏ, vì thế ta bèn nhin nhục tiếp cận hắn, làm bộ thần phục hắn,

mặt ngoài nghe theo hần, trên thực tế cũng là lá mặt lá trái.”

Đoạn Yến vẫn là cười như không cười: “Không có đạo lý. Nếu ngươi sớm đã phát hiện vậy thì vì sao không bẩm báo với bản cung?”

“... Có lẽ là ta muốn bẩm báo ngài, nhưng là bị hần phát giác?”

Cung chủ căn bản là không tin, khẽ cười nói: “Bị hần phát giác mà ngươi còn sống?”

Cố Hiểu Dao thờ dài một tiếng: “Ai kêu ta với hần là loại quan hệ này!”

Yên tĩnh giống như chết.

Về mặt của mọi người đều rất quái dị.

Thật sự là rất bi thương, chẳng lẽ... bọn họ cũng không biết? Cố Hiểu Dao cảm thấy bản thân chính là một tên đại ngu xuẩn!

Cung chủ đen mặt, âm trầm nói: “Ngươi với hần là quan hệ nào?”

Cố Hiểu Dao cắn giận nhìn Hữu hộ pháp, “Đúng vậy ta và hần là quan hệ nào?”

Hữu hộ pháp lui ở một bên về mặt thay đổi đến thập phần u buồn.

U buồn cái rắm, ta fuck !!! Nói a!! Nói mau vương bát đần!!!

Mặt cung chủ càng đen hơn, lạnh lùng nói: “Đoạn Dục, ngươi nói.”

Đoạn Dục? Đây không phải là tiểu vương gia dưới ngói bút của Kim Dung sao? Mặt người ta đâu có tròn như vậy, mặt tròn như vậy rõ ràng là Tiểu Long Nữ phiên bản mới!

Hữu hộ pháp tiến lên một bước, ngữ khí có vài phần bi thương: “Ta từng thấy qua Thu Tam Nguyệt và độc y ở tam đình...tăng tị với nhau...”

Dã! Hạp! Địch mọt!! Nói như vậy! “Là ta bạo súc hần?” Cố Hiểu Dao cảm thấy thiên lôi cuốn cuộn.

Ngữ khí Hữu hộ pháp càng bi thương hơn: “Ta thấy hần đặt ngươi ở dưới thân...”

“...” Cố Hiểu Dao thật lâu không thể bình phục tâm tình của mình!! Có làm không vậy!! Ta phải là công chứ! ! Không đúng.. Ta không là GAY, ta chỉ là một hủ nam thuần khiết mà thôi.

“Ta...có phản kháng không?” Thật sự rất muốn khóc...

“Không có.....” Hữu hộ pháp bày ra vẻ mặt 'Ngươi đừng hỏi ta nữa'

Trời ạ nói nhiều như vậy! Đây đều tạo nghiệt gì vậy a!

“Nói như vậy, ngươi nhất định là phản đồ.” Về mặt cung chủ đã hoàn toàn tối tăm.

Rất đáng sợ rất đáng sợ!! Cố Hiểu Dao muốn nói là ta dựa vào thân thể mới đạt được tin tức, nhưng mà như vậy cũng quá hèn hạ rồi, căn bản nói không nên lời a!! Vẫn là trăm mặt thì tốt hơn, phản đồ cũng tốt hơn so với tiện nhân.

“Ngươi thừa nhận?” Cung chủ híp mắt, gương mặt tuyệt sắc mang theo nồng đậm sát khí.

Cố Hiểu Dao rung mình một cái, thầm nghĩ rằng, nếu không ta thành thật nói là ta là xuyên qua tới, CMN kiểu người đóng vai con gà là loi a!!

“Cung chủ, giết phản đồ này đi!” Râu đầy mặt ồn ào nói.

“Giết hần!”

“Giết hần!”

“Giết giết giết!”

“...”

Bên tai ồn ào một mảnh, Cố Hiểu Dao ngơ ngác đứng ở tại chỗ, ánh mắt không có tiêu cự nhìn Đoạn Yến ngồi trên bảo tọa.

Buổi sáng khi Đoạn Yến giết Trương Nhạc tàn nhẫn và quyết đoán giống như hiện lại rõ ràng ở trước mắt.

Hần sẽ giết mình đi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở chung, hắn cảm thấy tà giáo này vừa xuẩn lại vừa ngốc, cho rằng bằng vào cái đầu người hiện đại thông minh của mình có thể tồn tại ở nơi này, cho nên ngay cả ý niệm chạy trốn cũng không có. Nhưng hắn quên rằng, vừa xuẩn lại vừa ngốc, bọn họ thủy chung là người trong giang hồ. Nhìn quen giết chóc, có thói quen giết chóc.

Cố Hiểu Đào nhận mệnh nhắm mắt lại.

“Bỏ cung ngược lại cảm thấy, nếu hắn và Thu Tam Nguyệt là loại quan hệ như vậy thì không ngại có thể lợi dụng hắn, dẫn Thu Tam Nguyệt ra.”

FUCK!!! Lão tử đã làm tốt chuẩn bị chết người liền nói chuyện này!!!

Cố Hiểu Đào tràn ngập nước mắt cảm kích nhìn về phía Đoạn Yến, lại nhìn được nụ cười như ma quỷ của đối phương.

“Độc y, bỏ cung cho người một cơ hội lập công chuộc tội, chỉ cần người có thể dụ Thu Tam Nguyệt ra thì chuyện quá khứ bỏ cung sẽ bỏ qua.” Đoạn Yến khẽ mỉm cười, sâu thẳm trong mắt một chút ý cười cũng không có.

“Phải dụ hắn ra thế nào?” Cố Hiểu Đào có loại dự cảm không tốt.

“Người đầu, lời độc y xuống, chặt tay chân treo ở chân núi.”

“...” Nhân sự!!!!

“Nếu Thu Tam Nguyệt không đến thì sao???” Cố Hiểu Đào đẩy hai tên hộ vệ đang tiến đến ra, liều mạng hô to.

Đoạn Yến cười khê: “Không đến? Không đến thì thôi.”

Cố Hiểu Đào nghiêm túc nói: “Còn không bằng giết ta đi.”

“Người muốn chết?” Đoạn Yến tựa hồ rất nghi hoặc.

Cố Hiểu Đào ưỡn ngực: “Người cố chấp muốn chết, chỉ để lại tấm lòng trung thành chiếu sáng trăng!” Thật sự rất xin lỗi lão sư dạy ngữ văn.

“Người muốn chết, bỏ cung cố tình không cho người chết. Như vậy đi, người xuống núi, trong vòng ba ngày tìm được Thu Tam Nguyệt thì bỏ cung tạm tha cho người một mạng.”

“Không chặt tay chân?”

“Lông tóc cũng không tổn thương người.”

“Thành giao!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Xuống núi

Cố Hiểu Đào đi ở trên đường nhỏ giữa núi.

Trong ngực là nửa con gà nướng và một cây pháo hoa.

“Tìm được Thu Tam Nguyệt thì châm cây pháo hoa này.” Đây là lời dặn của cung chủ trước khi đi nói với hắn.

Không có cho hắn ăn được ví dụ như là 'Ba ngày sau không trở lại thì toàn thân sẽ hư thối', cũng không dùng lời lẽ uy hiếp hắn.

Nhưng khi Cố Hiểu Đào hỏi loại vấn đề như 'Người không sợ ta chạy hả?', cung chủ đại nhân cũng chỉ là hừ lạnh một tiếng.

Vì thế ngay tại oán niệm 'Cư nhiên không để ta vào mắt' thì bị Chu Tước xé ra khỏi Cửu Vân cung.

Thật sự không thể theo trình tự được hả?

Nhưng mà, đi thật lâu thật lâu trên sơn đạo, hắn bỗng nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng: bản thân căn bản không biết bộ dáng Thu Tam Nguyệt ra sao a!!!

Tại thế giới không có máy tính không có Weibo không có di động để gọi người thân, thật sự có thể tìm được người hả?

Quay đầu lại nhìn nhìn sơn đạo đã đi được hơn phân nửa, trong lòng Cố Hiểu Đào đột nhiên toát ra một ý niệm vĩ đại: dù sao cung chủ cao như vậy lãnh khốc tàn bạo căn bản ăn không được, còn không bằng chạy trốn! Gia nhập bạch đạo chính nghĩa làm đại hiệp có bằng hữu rộng khắp thiên hạ! Rồi cưới một thê tử xinh đẹp giống cung chủ vậy!

Khoan đã, đây chẳng phải là cưới một mẫu dạ xoa sao? Không đúng, trọng điểm là vì sao phải giống cung chủ?

Cố Hiểu Đào rung mình một cái, tự cho mình một cái bạt tai.

“Vị tiểu ca này...” Đột nhiên có một giọng nói vang lên ở bên tai.

Cố Hiểu Đào hoảng sợ, trở tay cho chủ nhân thanh âm này một bạt tay.

“...” Người nọ bị đánh choáng.

“Ô, xin lỗi!” Cố Hiểu Đào xấu hổ rút tay về.

Người nọ khoảng gần ba mươi tuổi, mặc trường bào bị giặt trắng bệch, bộ dạng thư sinh đang che mặt bị đánh, một hồi lâu mới nói: “Không, không sao.”

Mọi tính cách tốt lắm! Nháy mắt Cố Hiểu Đào đối hân trần ngập hảo cảm: “Huynh đài có chuyện gì không?”

Thư sinh cực kì lễ phép nói: “Xin hỏi ngài là người Cửu Vân cung hả?”

Nghĩ đến một đồng người liều mạng người sống ta chết tại cửa cung kia, phản ứng đầu tiên của Cố Hiểu Đào là: Người này cũng là nhân vật chính phải đến đánh nhau đi? Vì thế kiên định nói: “Không phải.”

Thư sinh ngạc nhiên nói: “Nhưng mà người đang mặc y phục Cửu Vân cung a.”

“Ha ha, kiểu dáng giống nhau thôi.”

“Màu sắc cổ tay áo và hoa văn thêu chín đóa tường vân, là dấu hiệu Cửu Vân cung.”

“Không không không, chỉ là tượng trưng cho sự cát tường dài lâu mà thôi!”

“Sau lưng y phục viết Cửu Vân cung...”

“...” Là người nào ranh rồi đến đầu trúng thiết kế y phục vậy hả?

“Ta thật sự không phải là người Cửu Vân cung, người tìm người khác đánh nhau đi!” Cố Hiểu Đào phát tay, trong lòng mang cảnh ô-liu(*) không quay đầu lại tiếp tục chạy ở trên sơn đạo.

(*) cảnh ô-liu tượng trưng cho hòa bình, ý nói trong lòng tiểu Đào mang ý chí hòa bình không muốn đánh nhau.

“... Ta nói huynh đài, người có thể buông tay ra không?” Cố Hiểu Đào không còn lời nào để nói nhìn người ôm đuôi mình, động đậy khó khăn. Mau buông tay ra! Đi đường như vậy 'trúng' để bị dẫn lắm!!

Sau khi thư sinh nghe được, tay ôm đuôi hân lại chặt thêm vài phần, “Tiểu ca, ta ở chỗ này chờ nửa năm, thành tâm muốn gia nhập Cửu Vân cung. Người thương xót ta, mang ta vào cung đi!”

“...” Trời ạ nói nhiều như vậy! Cưng nhiên có người muốn gia nhập tà giáo tàn bạo?? Đây là tư tưởng gì a! Cố Hiểu Đào cảm thấy rất cần cấp cho vị đại thúc này một khóa tư tưởng tốt nhất để tránh lầm đường lạc lối.

“Huynh đài, ta thấy người chí khí rộng lớn, hẳn là người có khát vọng, vì sao không dẫn thân vào bạch đạo chính nghĩa trên giang hồ?”

Thư sinh sùng sốt, nghiêm túc nói: “Bạch đạo nghèo muốn chết!”

Địch mọ! Làm người đừng có mà hiện thực như vậy!!

“... Người nghèo, nhưng chí không ngắn! Vì vật ngoài thân buông tha lập trường của mình, đáng giá không?”

Thư sinh gật đầu, “Đáng giá.”

“Địch... người đi thẳng theo con đường này chính là Cửu Vân cung, mau buông tay ra rồi mau chóng lăn đi.” Cố Hiểu Đào dùng sức run chân.

Thư sinh gắt gao ôm chặt: “Còn xin Tiểu ca dẫn ta đi qua cửa trận Cửu Vân a!”

“Đó là cái ngoạn ý gì?” Cố Hiểu Đào tiếp tục run chân.

Thư sinh theo động tác Cố Hiểu Đào phập phồng thoải mái: “Ý, ngươi không biết? Ngươi không qua Cửu Vân trận thì sao xuất cung được vậy?”

“Ta là được người khác xách ra ngoài, ngươi chậm rãi chờ thêm nửa năm đi.” Cố Hiểu Đào xoay người lại gỡ tay người nọ. Khoan đã, hắn ở chỗ này chờ nửa năm... Cố Hiểu Đào nhìn quanh đồi núi hoang vu này một lần, bỗng nhiên cảm thấy rất âm trầm.

“Ngươi... ở đây không ăn không uống đợi nửa năm?”

Thư sinh nghĩ nghĩ: “Đúng vậy.”

Đúng cái sợ hãi của ngươi!!! Tóc gáy Cố Hiểu Đào đều dựng thẳng lên, “Cho nên ngươi ngươi ngươi ngươi...”

“Đúng vậy, tiền Cửu Vân cung là nguyện vọng lớn nhất khi ta còn sống. Vì nguyện vọng này, ta không sợ chết đâu.”

“...” CMN không phải là võ hiệp sao, vì cái rắm gì lại xuất hiện cái thứ huyền huyền gì đó???

“A di đà phật có hữu dụng với ngươi không? Hay là... Vạn giải!!” Cố Hiểu Đào tưởng tượng mình rút đao mổ heo từ phía sau ra chém về phía thư sinh.

Thư sinh ngửa đầu bày ra vẻ mặt tò mò nhìn hắn.

Fuck, cấp chút phản ứng được không?

“Thiện ác có báo... Thiên đạo luân hồi... Không tin... Ngẩng đầu nhìn...”

Thư sinh yên lặng ngẩng đầu.

“Ông trời! Không! Buông! Tha! Qua! Một! Ai!” Cố Hiểu Đào dùng sức đập thư sinh một cước, xoay người bỏ chạy, một bên chạy một bên gào: “Oan có đầu nợ có chủ, nhanh chóng trở về nhà tìm mẹ già!!!”

“Tiểu ca... tiểu... ca...” Âm thanh u oán vọng vọng phiêu đảng trong rừng cây.

Khi đến dưới chân núi trời đã tối hắc.

Cách đó không xa có dấu vết ngọn đèn dầu, hắc là một trấn nhỏ.

Rượu Thanh Mai! Thịt bò hầm tương! Giang hồ! Kiếm khách! Nghĩ đến một vài thứ này liền tốt lên!!

Cố Hiểu Đào mặt si hán chạy đến trấn nhỏ.

Từ lâu, quán ăn khuya, khách điểm, người bán hàng rong, người đi đường.

... Tất cả đều không có.

Toàn bộ thôn trấn đều đóng chặt cửa, chỉ có mấy ngọn đèn lồng u ám treo ở cửa ra vào, đang đong đưa trong gió đêm.

Nhìn thế nào thật cũng rất hoảng sợ đi!!

Cố Hiểu Đào sờ sờ pháo hoa trong ngực, bằng không hay là trở về Cửu Vân cung. Tại một khắc bị chém đứt tay chân thì chọc giận cung chủ, rồi bị cung chủ một chưởng đánh chết, ha ha kết cục viên mãn.

Không! Ta còn chưa trở thành đại hiệp, ta còn chưa có bằng hữu khắp thiên hạ, ta còn chưa thú được tiểu thụ xinh đẹp! À không thể từ! Cho dù ta có hai bàn tay trắng nhưng vẫn có giấc mộng a!

Có lẽ xuyên qua một mảnh hoang vu này, phía trước chính là đại đô thị thì sao?

“Biết vì sao nơi này không có người không?” Một thanh âm sâu kín vang lên ở phía sau hắc.

“...” Vừa quay đầu lại chính là một cô nương lồi thoi trên mặt đầy sứt cả chưa răng nanh che kín tóc bím đầy bụi tám trăm năm không gội hả? Cố Hiểu Đào cảm thấy chân mềm nhũn, hiện tại bỏ sung còn kịp không?

“Bởi vì cung chủ Cửu Vân cung bị nhốt, tin tức Tả hộ pháp làm phản đã sớm truyền khắp thiên hạ. Người bạch đạo tất nhiên sẽ diệt trừ tà ác, trên danh nghĩa thừa cơ mà xông tới. Người trấn Ác Nhân không muốn bị liên lụy, mấy ngày trước tất cả đã dọn nhà.”

Giọng nói này có vài phần quen tai a!

Cố Hiểu Đào đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên thấy một người ăn mặc thư sinh.

Đây là oán linh không giúp hấn đạt thành tâm nguyện thì vẫn sẽ luôn quán ngời trong truyền thuyết sao?

“Người đã chết, tâm phải bình thản một chút, đầu thai đi đại thúc.” Cố Hiểu Dao vẫn duy trì tư thế quay đầu lại vọng.

Thân thể thư sinh cứng đờ, giọng nói run rẩy nói: “Ta, ta phía sau có... ? Ngươi đang nói chuyện với ai vậy?”

“...” Phiền toái có chút tôn nghiêm của người thành quý được không?

Sau khi thư sinh quay lại thấy không có ai mới nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vị tiểu ca này làm ta cứ tưởng, ngươi xuống núi hấn là đi làm nhiệm vụ, không bằng ta trên đường làm bạn với ngươi, giúp ngươi hoàn thành nhiệm vụ, có thể mang ta tiến Cửu Vân cung !”

Chấp niệm a! Lão tử đáp ứng rồi hả?? Khẩu khí ngươi tung tăng cái rắm a?? Cố Hiểu Dao mặt không đổi sắc nói: “Ta không cần bạn, thật đó.”

“Ta vẫn là có vài phần tác dụng.” Thư sinh ý đồ khuyên nhủ hấn.

“Ngươi có kỹ năng kì quái gì?” Tỷ như biến thành cô nương lồi thoi gương mặt sốt cả chua răng nanh che kín tóc đầy bụi bặm tám trăm năm không gọi hủ chết người khác?

“Kỹ năng kỳ quái? Ta không học chiêu thức gì hết, quạt giấy trong tay ngược lại dùng rất thuận tay.” Dứt lời 'phạch' một tiếng mở quạt ra, lay động hai cái.

“... Ha ha.” Ai mà không biết mở quạt a.

Thấy phản ứng hấn như vậy, thư sinh thoáng xấu hổ: “Tiểu ca ngươi có nghe nói qua 'Thư sinh vô thư sinh trước phiên' chưa?”

“Chưa.” Cố Hiểu Dao trả lời khẳng định.

Thư sinh vô cùng mất mát, “Vậy 'Kinh đường nhất mộc Bách Hiểu Sinh' thì sao?”

Cố Hiểu Dao lắc đầu: “Thực xin lỗi, ta không quen thơ cổ.”

“Quả nhiên ngay cả danh hào ta cũng không xông ra được?” Thư sinh giống như bị đá kích trầm trọng, ngồi chồm hổm trên mặt đất vẽ vòng tròn.

Ngươi không biết là tư thế vẽ vòng tròn cái đã lỗi thời rồi sao? Cố Hiểu Dao không kiên nhẫn nói: “Người cũng chết rồi, danh lợi đã sớm tan thành mây khói, ngươi so đo cái rắm! Có phải ta mang ngươi đến Cửu Vân cung thì ngươi có thể đầu thai không?”

Thư sinh ngẩng mặt: “Đầu thai làm gì? Ta còn chưa chết.”

“...” Chưa chết? Chưa chết! ! !

“Vậy ngươi nói cho ta biết ngươi ở trên núi không ăn không uống nửa năm? Còn nói tiến vào Cửu Vân cung là tâm nguyện lớn nhất khi ngươi còn sống? A?! Đùa giỡn tiểu gia rất vui sao?” Cố Hiểu Dao bước lên hai ba bước, túm hấn đánh một trận.

Thư sinh thoải mái né tránh, vẻ mặt vô tội nói: “Ta nghĩ là ngươi đang khảo nghiệm ta a! Hơn nữa ta thật sự tên là Thân Kiền a! Trình bày chi tiết bản thân, Càn Khôn Kiền.”

Ngươi vô tội cái rắm a!! Cố Hiểu Dao đánh vài cái cũng không đánh được hấn, cả giận nói: “Ngươi đi đi!”

“Ngươi còn chưa có mang ta đến Cửu Vân cung, ta vẫn luôn đi theo ngươi.” Thư sinh nghiêm túc nói.

Sao lại có người phiền phức như vậy!

Cố Hiểu Dao cả giận nói: “Ngươi tùy tiện đi!” Liền bước nhanh hơn về phía trước.

“Tiểu ca, ngươi muốn đi đâu vậy?” Thư sinh bảo trì tốc độ đồng dạng đi theo phía sau hấn.

“Đã trễ thế này rồi đương nhiên là tìm khách điểm ngủ!” Cố Hiểu Dao lại tăng nhanh tốc độ.

“Chính là khách điểm nơi này đều đóng cửa a.” Thư sinh không nhanh không chậm theo phía sau.

Mợ nó, sao lại cảm giác giống như đang tham gia trận đấu đi bộ vậy! Cố Hiểu Dao tức giận nói: “Vậy thì ngủ ngoài đường!”

Thư sinh cười ha ha: “Nhà ta ở gần đây, tiểu ca ngươi muốn nghỉ tạm một đêm không?”

“...” Không nói sớm!!! Cố Hiểu Dao đi chậm lại, lộ ra một nụ cười lấy lòng: “Vậy thì quý rầy !”

Thư sinh bị cách cười kia dọa, hơn nửa ngày mới nói: “Được... tiểu ca đi theo ta...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ra ngoài

Xuyên qua một cái lại một cái ngõ tắt nhỏ.

Nhảy qua đầu tường một nhà lại một nhà.

Cố Hiểu Dao muốn nói lại thôi.

Thân Kiên mở cửa lớn bước ra, nhìn Cố Hiểu Dao đứng ở bên ngoài mặt đại ra nói: “A ha ha, đây cũng không phải là nhà của ta, tiểu ca không cần gấp, lập tức sẽ tới.”

Vì sao ngươi lại leo tường vào nhà người khác, sau đó lại nghênh ngang từ cửa lớn bước ra?

Ngươi thật sự biết nhà mình ở đâu à?

Cố Hiểu Dao muốn điên rồi, đề lại bả vai hấn nghiêm túc nói: “Không bằng hay là ngủ ngoài đường đi.”

Thân Kiên cũng nắm tay khoát lên trên vai hấn, nghiêm túc nói: “Tiểu ca không cần lo lắng, dù sao trong thôn trấn cũng không có người. Nếu thật sự không tìm thấy nhà của ta, chúng ta còn có thể ở nhà người khác a, tuyệt đối sẽ không để ngươi ngủ ngoài đường !”

“...” Cho nên thật sự ngươi không tìm thấy nhà mình?

“Giữ vững tinh thần, nói không chừng căn tiếp theo chính là nhà của ta.” Chỉ thấy thư sinh vén vạt áo một cái, đang chuẩn bị nhảy lên đầu tường nhà tiếp theo, bỗng nhiên dừng một chút: “Nhà này hình như là nhà của ta.”

Cố Hiểu Dao hoàn toàn không ôm hy vọng, mắt lạnh tanh nhìn hấn.

Thân Kiên vội la lên: “Thật đó! Ngươi xem, cửa nhà của ta thường mở rộng.” Một ngón tay chỉ về phía cửa đang mở ra.

“Thoải mái cát chứa trời đất hả?” Cố Hiểu Dao thăm dò nhìn, chỉ nghe được bên kia cửa truyền đến tiếng xích sắt, tiện đà 'oảng' một tiếng, một cái bóng đen nhảy ra ngoài làm hấn sợ tới mức lui về sau vài bước.

Đạch mợ!! Cự nhiên là Uông tinh nhân! Nương theo ngọn đèn mờ nhạt, miễn cưỡng có thể nhận ra là một con chó con mặt tròn Trung Hoa.

Con chó nhỏ kia bị xích sắt buộc lại, muốn nhào tới Cố Hiểu Dao nhưng lại nhào vào khoảng không, chỉ là nhe răng nhếch miệng kêu oảng oảng.

“Ngươi còn nuôi chó!” Cố Hiểu Dao nhìn thấy rất vui vẻ, dùng chân đùa tiểu tử xù lông kia.

Thân Kiên cầm đèn lồng đi ngang qua cửa, “Đứng vậy, làm ngươi sợ thật là ngại quá, nó thấy người lạ đều như vậy.” Nói xong vươn tay vỗ đầu chó nhỏ. Trong cổ họng chó nhỏ phát ra một tiếng gầm gừ, quay đầu muốn tấp tới cái tay kia, vừa vịn cần trúng tay áo.

“...” Ha ha, hình như nó không quen ngươi a?

“Nó tên là gì? Ngươi thử kêu tên nó, nói không chừng nó sẽ nhả ra.” Cố Hiểu Dao tràn ngập nghi hoặc nơi này rốt cuộc có phải là nhà hấn không?

Thân Kiên bày ra bộ dạng 'Nó chính là nghịch ngợm như vậy', vuốt ve chó nhỏ, mỉm cười nói: “Nó tên là tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng, nhả ra nào?”

Con chó kia chỉ dừng một chút, bốn chân dứt khoát đều treo ở trên cánh tay hấn, cần xé càn hung tàn.

Đạch mợ! Gọi tiểu Hoàng là nhìn màu lông người ta tạm thời mà tùy tiện đặt đi? Vì sao thoát nhìn nó lại tức giận? Cố Hiểu Dao đưa mắt đồng tình.

Thân Kiên như trước mặt không đổi sắc, chỉ nói: “Đây là hấn xá, tiểu ca mau vào đi.”

Thật sự là nhà ngươi hả? Cố Hiểu Dao do dự bước vào. Là một cái sân hoa cỏ phổ thông.

Một đầu khác Thân Kiên còn đang dùng sức kéo tay áo bị cản của mình.

Tiếc rằng con chó nhỏ mập mạp mảy rất ngạo kiều, chân trước vúi chấm mặt đất, chân sau lại kéo, chết cũng không mở miệng.

'Xoạt' một tiếng, tay áo Thân Kiên liền thành hai đoạn.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!” Cố Hiểu Đào vui sướng khi người khác gặp họa, “Đoạn tị!”

Chó nhỏ ngậm một mảnh tay áo vui vẻ chạy đi chơi, Thân Kiên đem cánh tay lộ ra che ở phía sau, ngại ngùng nói: “Sao ngươi lại biết ta là đoạn tị.”

“...” CMN ta là nỗi tay áo của ngươi bị kéo rách biết không!! Cố Hiểu Đào tức giận nói: “Ta ngủ ở đâu?”

Thân Kiên nghĩ nghĩ: “Ngươi xem phòng nào có giường thì ngủ một đêm đi.”

Đây thật sự là nhà ngươi hả?! Cố Hiểu Đào cười ha ha nói: “Ta là khách nhân, không tốt đi loạn ở trong nhà chủ nhân? Ngươi nói cho ta biết gian phòng nào có thể ngủ là được.”

“Gian đầu tiên bên trái.”

Cố Hiểu Đào đi qua đẩy cửa ra, soi đèn lồng, “Nơi này đặt đầy tạp vật chỉ sợ chứa ta không được.”

Về mặt Thân Kiên xin lỗi đẩy cửa phòng bên cạnh kia ra, nhìn thấy có giường, nhẹ nhàng thở ra: “Ta nhớ lắm, gian này mới đúng là khách phòng. Chúng ta tắm rửa rồi ngủ đi.”

Cố Hiểu Đào: “Chúng ta?”

Thân Kiên: “Đúng vậy, nhà của ta chỉ có một gian phòng có giường.”

Cố Hiểu Đào: “... Ngươi vừa mới nói đây là khách phòng.”

Thân Kiên ha ha mỉm cười: “Đùa chút thôi, tiểu ca đi ngủ sớm một chút.” Sau đó lướt đi ra ngoài.

Mọi nó, người nơi này đều rất kỳ quái a! Cố Hiểu Đào nhìn theo hần đi ra ngoài, qua loa rửa mặt chải đầu liền nằm ở trên giường.

Giường rất cứng, chần không mềm mại, nhưng tốt xấu gì cũng có giường! Cố Hiểu Đào lăm bằm vài câu bực chán lại, thân thể không chịu nổi mệt mỏi nặng nề ngủ thiếp đi.

Cảm giác giấc ngủ này vô cùng lâu.

Cố Hiểu Đào vừa mới tỉnh đã bị thái dương sáng ngời chiếu vào mắt, ngồi dậy nhìn thấy người ngồi bên cửa sổ thì suýt chút nữa sợ tới mức lăn xuống dưới sàn.

Y phục chói mắt, mặt chói mắt, không phải cung chủ thì là ai?

Phản ứng đầu tiên của Cố Hiểu Đào là lui đến góc tường, ôm đầu hô to: “Còn chưa tới ba ngày!!!”

Đoạn Yến cười nhạo một tiếng: “Bỏ cung đòi ý, muốn tới lấy mạng ngươi, không được hả?”

Ta fuck, hi nộ vô thường!! Cố Hiểu Đào nháy mắt xù lông: “Mau chóng giết ta đi, đỡ ngươi phải nhớ mong mạng nhỏ của ta, không biết còn tưởng rằng ngươi thâm mến ta!”

Đoạn Yến không giận ngược lại còn cười: “Nhìn bộ dáng này của ngươi ngược lại là rất giống con chó trước cửa.”

Địch mọ, CMN ngươi mới giống chó! Cố Hiểu Đào sắp xông lên cắn hần. Khoan đã, “Ngươi phải người theo dõi ta?”

Cung chủ khinh thường mỉm cười: “Ngươi? Có cần thiết không?”

Ta fuck, quả nhiên không để ta vào mắt! Một ngày nào đó lão tử sẽ khiến cho ngươi khiếp sợ!

“Một ngày ngươi thế nhưng vẫn chưa ra khỏi trấn Ác Nhân, bỏn cung rất lo lắng ngươi rốt cuộc có thể tìm được Thu Tam Nguyệt không.”

Trong lòng Cố Hiểu Đào nghĩ, ai nói ta sẽ ngoan ngoãn đi tìm ngươi! Lão tử là muốn trở thành nam hiệp khách! Trên mặt cười hi hi: “Không tìm làm sao biết có tìm được hay không?”

Cung chủ cười như không cười: “Ngươi hần là sẽ không nghĩ muốn chạy trốn đi.”

Trong lòng Cố Hiểu Đào lộp bộp một tiếng, “Ha ha, sao có thể chứ.”

Cung chủ: “Ngươi cười cứng ngắc như vậy.”

Cố Hiểu Đào vội vàng cúi đầu chà xát mặt, rồi lại ngẩng đầu lên, tươi cười sáng lạn giống chụp quảng cáo kem đánh răng: “Không nói chuyện này nữa, Thân Kiên đâu?”

Đoạn Yến nhướn mày: “Nơi này còn có người khác?”

Chẳng lẽ bị người một đao giết chết rồi!? Cố Hiểu Đào thấy trên người hấn cũng không có vết máu hay gì đó, thoáng yên tâm, khoát tay: “Thôi thôi.”

Đoạn Yến: “Nói!”

Cố Hiểu Đào run lên: “Được rồi cung chủ! Chính là ngày hôm qua ta xuống núi có một thư sinh vẫn luôn đi theo ta, muốn ta dẫn hấn tiến vào Cửu Vân cung, nhưng ta cảm thấy chưa có khảo nghiệm qua ngài là không thể dẫn hấn tiến cung, vì thể uyển chuyển cự tuyệt. Nhưng hấn chết cũng không sờn bám riết ta không tha, đề xuất theo giúp ta làm nhiệm vụ rồi theo ta tiến Cửu Vân cung, còn hào tâm thu lưu ta ở trong nhà hấn, sự tình trải qua chính là như vậy.”

Đoạn Yến trầm ngâm một khắc: “Người vừa mới nói hấn tên gọi là gì?”

“Thân Kiên, trình bày chi tiết, Càn Khôn Kiên.”

“Điện mạo thế nào?”

“Lớn lên rất bình thường a... Giống thư sinh, cái mũi là cái mũi... Con mắt là con mắt...”

“Thư sinh vô thư sinh trước phiên, kinh đường nhất mộc Bách Hiểu Sinh?”

“Đúng đúng, ngày hôm qua hấn cũng niệm hai câu này.”

“Mười mấy năm trước Thân Kiên đã chết rồi.” Cung chủ thần nhiên nói.

“Thì ra là thế... Cái gì!!!!” Cố Hiểu Đào lập tức nhảy dựng lên, đêch mự đêch mự, thật sự là gặp quỷ!! A a a a a a a!!

Đoạn Yến khẽ cười: “Người chết sao lại sẽ xuất hiện chứ?”

“Nhất định là không cam lòng!! Hấn vẫn luôn muốn tiến Cửu Vân cung, a a a a a!! Oán linh thật đáng sợ!!” Cố Hiểu Đào vội vàng mặc y phục, vọt tới trước mặt cung chủ, “Ta không muốn tìm Thu Tam Nguyệt, Cửu Vân cung sát khí nặng, oán linh không dám đi vào, người mau dẫn ta về đi.”

“Người không muốn tìm thì có thể không tìm sao?” Cung chủ mỉm cười.

Fuck...đã quên người này là đại ma đầu vô tình vô nghĩa! Cố Hiểu Đào nhanh chóng lui về phía sau hai bước, thu hồi biểu tình: “Vậy ta liền khởi hành đây, cung chủ đại nhân bề bộn nhiều việc, vẫn là nhanh trở về đi.”

Đoạn Yến than nhẹ một tiếng: “Lại nói tiếp bốn cung cũng đã nhiều năm chưa đi ra ngoài, cao thủ trên giang hồ này thật sự là càng ngày càng ít.”

Nghe giọng điệu này...

“Dù sao bốn cung cũng trong lúc rảnh rồi, không bằng đi khai quật mấy cao thủ, cũng có thể giải tỏa nỗi buồn.”

Sao ta lại có một loại cảm giác máu rứa giang hồ?

Người đi theo bên cạnh hầu hạ bốn cung đi.”

Đoạn Yến nhẹ nhàng nói ra một câu đập Cố Hiểu Đào xuống đất, sững sờ nói: “Vậy nhiệm vụ tìm Thu Tam Nguyệt thì sao?”

“Vẫn làm.”

“...” Ta fuck, đi theo bên cạnh lão huynh người, Thu Tam Nguyệt cũng không phải không có não, sao có thể chạy ra chứ! Lại nói, lão tử dựa vào cái gì phải hầu hạ người chứ!!

“Người không vui lòng?” Cung chủ nhủ mày.

Cố Hiểu Đào run run: “Phi thường vui lòng! Nhưng là đi theo bên cạnh ngài sao có thể dẫn Thu Tam Nguyệt?”

Đoạn Yến cười cười, giống như đang nói: liên quan gì tới ta.

Fuck... Sự tình phát triển đến nước này, xem ra là không có đường sống để vấn hồi, Cố Hiểu Đào chỉ có thể hết sức tranh thủ thời gian kéo dài mạng nhò: “Cung chủ đại nhân, ba ngày ta tuyệt đối làm không được nhiệm vụ này!”

“Vậy người có thể hoàn thành trong mấy ngày?”

Kiếp sau! Nói đến bên miệng biến thành : “Ba tháng.”

“Chuẩn.”

“...” Why?? Tại sao ta không nói ba năm?? Why??? Cố Hiểu Dao nghe được hần đáp ứng sáng khoái như vậy, hồi hận đến mất giọng.

Cung chủ bày ra bộ dáng tâm tình rất tốt: “Rửa mặt chải đầu rồi ra ngoài.”

Cố Hiểu Dao rung rung thu thập một chút, liền theo cung chủ ra cửa.

Tiểu Hoàng đứng ở cửa nhìn thấy Đoạn Yến, không biết như thế nào tránh thoát xích sắt trên cổ, một bên sủa một bên nhào về phía hần

Ha ha ha ha ha ha ha!! Thật sự là một con chó dũng cảm, từ nay về sau người sẽ gọi là chó anh hùng! Cố Hiểu Dao vui sướng khi người khác gặp họa, chờ tiểu Hoàng cắn một cái giải hận.

Ai biết Đoạn Yến vừa liếc mắt nhìn nó là một cái, nó đang xông lên trước thế nhưng lập tức dừng lại, trong cổ họng phát ra tiếng nức nở, mắt nhỏ ngập nước, lắc lắc đuôi, nghĩ rất muốn có ý tứ lên cạo Đoạn Yến

Không có tiền đồ! Cố Hiểu Dao quay đầu khinh bỉ nhìn nó.

Tiểu Hoàng nghiêng đầu liếc hần một cái, phát ra một tiếng gầm nhẹ, nhào về phía hần.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chung đường

“Cung chủ, chúng ta thật sự mang theo nó hả?” Cố Hiểu Dao xách tiểu Hoàng trong tay, khó có thể tin.

Ha hã, nói đùa hã, một nam nhân hung tàn tùy tay liền kết liễu tánh mạng người khác sẽ nhiệt tình yêu thương động vật nhỏ? Nhất định là có mục đích! Cơ hồ có thể đoán trước được tương lai bi thảm của tiểu Hoàng. Mặt Cố Hiểu Dao đồng tình.

Tiểu Hoàng một bên vui đầu nhấm nuốt tay áo Cố Hiểu Dao, một bên ngửa đầu mãnh liệt 'xoạt' một tiếng, ồng tay áo bên phải biến thành tay ngắn.

“...” Đoạn tự chuyên nghiệp một trăm năm sao? Cố Hiểu Dao thấy tứ chi ngăn ngừa của nó đập loạn xạ trên không trung muốn đánh về phía một ống tay áo khác của mình, ngoan ngoãn bắt tay đưa qua, lại 'xoạt' một tiếng, tay áo trái cũng không có.

RẤT! LẠNH! ĐÓ!

Cố Hiểu Dao quay đầu, nghiêm túc nói: “Cung chủ, người xem, nó (với người giống nhau) rất hung tàn, vẫn là đừng mang theo.”

Cung chủ mỉm cười: “Con chó này về sau sẽ là thánh linh sứ giả trong cung.”

Lỗi tai tiểu Hoàng động một cái, thế nhưng rất nhanh vui về lắc đuôi.

“...” Địch mợ!! Danh hiệu thánh linh sứ giả khí phách như vậy có thể đừng cấp cho một con chó được không??

“Cung chủ, ta cảm thấy nếu người khác nghe được thánh linh sứ giả trong cung ta là một con oảng oảng, sẽ giễu cợt chúng ta.”

Cung chủ khoát tay, “Kẻ nào giễu cợt thì giết kẻ đó là được.”

Rất tốt, vừa đơn giản lại vừa thô bạo, Cố Hiểu Dao tâm phục khẩu phục.

Cung chủ: “Nó có tên không?”

Cố Hiểu Dao: “Tiểu Hoàng.”

Nghe được hai chữ này, tiểu Hoàng lại mất bình tĩnh, đang vùng vẫy tại khuỷu tay Cố Hiểu Dao

Cung chủ ghét bỏ nói: “Rất mặc mạc, không hoa lệ.”

Địch mợ một con chó mà thôi, tên phải có bao nhiêu hoa lệ? Cố Hiểu Dao nghĩ nghĩ: “Không thì kêu Hoan Hoan? Nhạc Nhạc? Đông Đông?”

Cung chủ hiển nhiên rất không hài lòng: “Người tên là gì?”

Thế nhưng không biết tên của ta!! Có Hiểu Dao giật mình, trước đây vị độc y này thật sự là thuộc hạ của cung chủ hả? Khoan đã, muốn biết tên của ta làm gì? Có Hiểu Dao về mặt hoài nghi nhìn hần, chần chờ nói: “Vương Đại Chuỳ.”

Quả nhiên, khoe miệng cung chủ cong lên: “Vây thánh linh sứ giả kêu Đại Chuỳ là được.”

Cung chủ ngơoi quá ngây thơ rồi! Có Hiểu Dao đổi nhận thức cung chủ tăng cao một tầng, một mặt cười hì hì nói: “Tên rất hay.” Ha hả, cứ tùy tiện gọi, ngàn vạn lần không nghĩ tới ta căn bản không gọi Vương Đại Chuỳ đi!

Thấy Có Hiểu Dao không buồn không giận, cung chủ rất kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, chỉ nói: “Đại Chuỳ, chúng ta đi thôi.”

Có Hiểu Dao thả tiểu Hoàng xuống đất, nó liền tung tăng chạy theo cung chủ.

Thật sự là một con chó ngu ngốc không có tiết tháo! Có Hiểu Dao một bên khinh bỉ nó, một bên chậm rì rì theo ở phía sau.

Tại cửa có một chiếc xe ngựa xa hoa, còn có một đám người đang đứng.

Có Hiểu Dao liếc mắt một cái liền thấy được đại hồ tra Diêu Ân, bên cạnh hần còn có Tứ Cửu mặt nhìn như không đổi sắc kỳ thật tay đã siết chặt.

Thiếu niên, đó là một khối đầu rất tốt a, Có Hiểu Dao chớp chớp mắt nhìn Tứ Cửu.

Tứ Cửu mặt không đổi sắc cúi đầu.

Đại hồ tra cả giận nói: “Nháy mắt với ta làm gì!”

Đạch mọ, ngài suy nghĩ nhiều rồi! Có Hiểu Dao hất tóc, tiêu sái xoay người, đưa mắt nhìn cung chủ như có điều suy nghĩ.

Có Hiểu Dao thuận tiện cũng nháy mắt một cái với cung chủ

“...” Cung chủ gờ tay lên.

Có Hiểu Dao chỉ cảm thấy có một luồng khí đánh về phía mình, còn chưa kịp né tránh thì cả người liền bay đi.

“...” Thật sự là... dùng vũ lực thiệt hả!

Cung chủ thu hồi tay, hỏi: “Thu thập những người chính phái đó xong chưa?”

Diêu Ân nói: “Toàn bộ quy thuận cung ta.”

Cung chủ: “Rất tốt.”

Diêu Ân lại nói: “Cung chủ, thuộc hạ cảm thấy độc y thập phần không đáng tin, ngài vẫn là mang theo thuộc hạ đi.”

Cung chủ: “Hừm?”

Diêu Ân: “Có ta bên cạnh, nếu cung chủ có bất trắc gì thì thuộc hạ còn có thể...” Còn chưa nói xong đã bị đánh bay. Lướt qua một khoảng cách, ngã xuống bên cạnh Có Hiểu Dao.

Đạch mọ!! Căn bản là không thấy rõ cung chủ là ra tay như thế nào biết không!! Có Hiểu Dao cơ hồ muốn quỳ lạy cung chủ.

Cung chủ vô ý nhìn tay áo mình nói: “Ngươi đang nghi ngờ võ công của bản cung?”

Có Hiểu Dao thấy khoe miệng Diêu Ân tràn ra một tia máu, ánh mắt đồng tình, Aha ha ha, tuy rằng lão tử bị đánh nhưng là không có hộc máu!

Diêu Ân oán hận trừng mắt liếc hần một cái, xoay người bò dậy, quỳ xuống đất nói: “Thuộc hạ biết sai.”

“Biết sai là được, Đại Chuỳ.” Cung chủ một bên kêu, tiểu Hoàng liền tung tăng chạy đến, cung chủ liếc mắt nhìn nó một cái, sau đó ánh mắt xấu xa lại chuyển lên trên người Có Hiểu Dao, “Vương Đại Chuỳ?”

Có Hiểu Dao phản ứng vài giây, vỗ mặt đất cười như điên: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Cung chủ nhướn mày, “Ngươi cười cái gì?”

Có Hiểu Dao nhanh chóng thu hồi nét mặt, đứng lên, “Không có gì.”

Cung chủ híp mắt nói: “Tên thật của ngươi rốt cuộc là gì.”

Có Hiểu Dao đang muốn kiên định nói xạo, thấy hần gờ tay lên, nhất thời thành thật: “Thằng thẩn mà nói, kỳ thật tên của ta gọi là Triển Chiêu.”

Cung chủ vuốt cằm: “Thánh linh sứ giả sửa lại gọi A Chiêu.”

Ha ha ha ha biết ngay ngươi sẽ nói vậy mà.

Điều Ân ở một bên ngạc nhiên nói: “Cung chủ mới thu một thánh linh sứ giả? Ở đâu vậy?”

Cố Hiểu Dao hào tâm chỉ chỉ tiểu Hoàng trên đất.

Điều Ân giận dữ: “Độc y, ngươi dám vũ nhục thánh linh sứ giả!”

Cố Hiểu Dao vô tội nói: “Nó thật sự là thánh linh sứ giả mà cung chủ nhà các ngươi tự mình phong.”

Điều Ân giương mắt nhìn thoáng qua cung chủ nhà mình, thấy hắn vẫn chưa phân bác, càng là khó có thể tin, có thể thấy được nội tâm đang đấu tranh kịch liệt. Một lát sau, khoe miệng Điều Ân run rẩy, cắn răng nói: “Mau lòng không tòi, quả nhiên không phụ danh hiệu thánh linh sứ giả.”

Cố Hiểu Dao nghiêm túc nói: “Nói chuyện trái lương tâm sẽ bị trời đánh.”

Nói xong đụn mây bạch quang xa xa chợt lóe, đánh một tiếng sấm vang vọng.

Điều Ân: “...”

Cố Hiểu Dao: “...”

Cung chủ nhảy lên xe ngựa, “Nếu không đi thì sẽ trở trời.”

Tiểu Hoàng phe phẩy đuôi nhẹ nhàng nhảy lên.

Một người một chó vẻ mặt khinh thường nhìn Cố Hiểu Dao.

Mẹ nó rất muốn tùy tay vỗ!

Dưới bốn con mắt Cố Hiểu Dao chậm rãi đi qua, cũng muốn thoải mái nhảy lên nhưng mà xe ngựa kia hơi cao, cảm thấy thiếu cái ghế đệm.

Có nhiều người nhìn như vậy, bỏ lên rất đáng khinh a! Tuyệt đối không đẹp trai!

“Cung chủ, kéo ta lên đi?” Cố Hiểu Dao chỉ có thể phát tín hiệu cầu trợ cho người trên xe.

Cung chủ cao lãnh mỉm cười, vỗ vỗ đầu tiểu Hoàng: “Ngươi ngay cả A Chiêu cũng không bằng.”

Tiểu Hoàng lấy lòng cọ cọ lòng bàn tay của hắn, 'oảng' một tiếng nhìn Cố Hiểu Dao.

Cố Hiểu Dao không phục: “Sao ta lại không bằng 'tiểu bại hoại' đó chứ? Ngươi có bản lĩnh thì kêu tiểu Hoàng xướng khúc xem!”

Cung chủ sửa lại cho đúng nói: “Nó gọi là A Chiêu, chữ Chiêu trong Triền Chiêu.”

Cố Hiểu Dao hừ một tiếng, CMN buổi tối ngươi chờ Bao đại nhân đến tìm ngươi chơi cờ đi!

“Ngươi biết xướng khúc?” Cung chủ đầy hứng thú.

Cố Hiểu Dao vỗ ngực một cái, “Ta không có nói khoác đâu, lúc thi đấu ở trường lão tử đứng hạng tư!”

Điều Ân ngạc nhiên nói: “Độc y, trận đấu này ngươi tham gia hồi nào vậy? Ta mới nghe qua lần đầu đó?”

Fuck! Lỡ miệng! Cố Hiểu Dao cười khan nói: “Trước khi ta chưa vào Cửu Vân cung.”

Điều Ân càng kỳ quái: “Bảy tuổi ngươi liền tiến vào, vì cái gì ngươi nhớ rõ chuyện bảy tuổi nhưng chuyện bây giờ thì quên?”

Đừng để ý nhiều chi tiết như vậy biết không! Cố Hiểu Dao vô tội nói: “Ta cũng không biết a, dù sao chuyện trước bảy tuổi trong đầu ta nhớ vô cùng rõ ràng.”

Điều Ân còn muốn hỏi tiếp, lại nghe cung chủ cười nhạo một tiếng: “Đứng hạng tư thì có gì mà cao hứng?”

Nhìn cung chủ người ta kìa! Điểm chú ý chính là không giống người khác !

Nhưng... fuck, có mấy ngàn người dự thi! Ngươi có biết ta cố gắng nhiều cỡ nào không!?

“Trận đấu khi đó ngươi xướng cái gì? Xướng nghe một chút xem.” Cung chủ nghiêm nhiên đã đem hắn trở thành người xướng tiểu khúc trong tiệm com.

Cố Hiểu Dao nghiêm túc nói: “Chờ xướng xong rồi sẽ có một đồng tử hiềm nghi.” Mấu chốt là năm bảy tuổi xướng nhạc thiếu nhi đi?

Cung chủ không lên tiếng mà nhìn chăm chăm Cố Hiểu Dao.

Không xướng liền giết chết ta hả? Cố Hiểu Dao nhận mệnh mà mở miệng: “Hàng lậu hàng lậu hàng lậu nhiều lần nhiều lần, kim cương kim cương hồ lô oa nha nha nha ~”

Mặt cung chủ tối sầm: “Câm miệng!”

Sau đó vươn tay xách Cố Hiểu Dao lên xe ngựa.

Cố Hiểu Dao vỗ vỗ bả vai cung chủ: “Người xem người này, phí nhiều chuyện như vậy cuối cùng vẫn là phải kéo ta lên.”

Bàn tay nhỏ bé của cung chủ vùng lên, Cố Hiểu Dao lại rớt xuống.

Cố Hiểu Dao: “...”

Diêu Ân ở một bên vui vẻ khi người khác gặp họa: “Người xem, miệng người chính là khiếm.”

Câm miệng ngay tên GAY chết tiệt! Cố Hiểu Dao lườm hấn một cái, vươn tay: “Cung chủ...”

Đoạn Yến vén rèm lên vào thùng xe, lưu lại một bóng dáng dứt khoát cho Cố Hiểu Dao.

Cầu người không bằng cầu mình a!

Cố Hiểu Dao lau nước mắt chưa xốt một phen, thô tục leo lên xe ngựa, tiến vào thùng xe.

Mọi nó không ngờ là đệm mềm nha, đãi ngộ cực kì tốt! Cố Hiểu Dao đang chuẩn bị chọn vị trí ngồi xuống, cung chủ đại nhân lạnh lùng mở miệng: “Người vào đây làm gì? Đánh xe đi.”

Địch mọ, người đem ta là cái gì hả! Là người hầu hay là xa phu? Cố Hiểu Dao đặt mông ngồi xuống, “Ta không có bằng lái.”

Cung chủ nhú mày: “Đó là cái gì?”

“Chính là ta không biết lái xe.”

Cung chủ nhìn hấn một lúc lâu, khởi động hình thức triệu hồi thần thú: “Chu Tước, người tới lái xe.”

Chỉ nghe bên ngoài truyền đến một tiếng “Dạ”, xe ngựa liền lộc cộc lộc cộc lăn về phía trước.

Quả nhiên bản thể Chu Tước kỳ thật chính là phương tiện giao thông!

“Cung chủ, chúng ta đi đâu vậy?” Cố Hiểu Dao vén màn lên quan sát cảnh sắc bên ngoài.

Cung chủ lời ít mà ý nhiều: “Tìm cao thủ.”

Cố Hiểu Dao: “Ta biết, ta là hỏi địa điểm.”

Cung chủ: “Đi rồi biết.”

Nói một hồi là muốn đi lữ hành hả? Cố Hiểu Dao sinh ra vài phản cảm thán: “Thừa dịp còn trẻ thì lông bông...có bữa sáng không? Ta đói bụng quá.”

Cung chủ chỉ chỉ ngón tay bên cạnh hấn.

Cố Hiểu Dao vừa mở ra liền thấy, bên trong có mấy cái hộp tinh xảo, bên trong hộp có rất nhiều điểm tâm.

Tất cả đều là đồ ngọt?

“Cung chủ, người ăn không?” Cố Hiểu Dao ôm hộp đưa tới trước mặt cung chủ. Nam chủ ăn đồ ngọt thì sẽ không lạnh lùng.

Cung chủ nói: “Người ăn đi.”

Cố Hiểu Dao: “Vì sao người lại không ăn, chẳng lẽ những món này hết hạn rồi hả?”

Cung chủ không vui nơi: “Bỏn cung không muốn ăn.”

Tiểu Hoàng ngồi ở một bên vội vàng chạy tới, đặt mông ngồi bên chân Cố Hiểu Dao, bày ra vẻ mặt tội nghiệp thè lưỡi.

Cố Hiểu Dao đút tiểu Hoàng một khối điểm tâm, sờ sờ đầu nó, “Ngươi xem, tiểu Hoàng, à không, A Chiêu cũng không kém ăn. Ngươi ngay cả A Chiêu cũng không bằng.”

Trong mắt cung chủ lóe lên hàn quang, thủ pháp cực kỳ nhanh hướng tới cổ Cố Hiểu Dao một cái, Cố Hiểu Dao liền không thể động đậy.

“Ta...” Hé miệng ra, á huyết cũng bị điểm.

“...” Cố Hiểu Dao bị thương nghĩ, nếu là ông trời cho hắn thêm một cơ hội, hắn nhất định ăn trước, rồi hãy mở miệng đâm chọc.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chung đường(1)

Xe ngựa lặng lẽ lăn về phía trước.

Cố Hiểu Dao người không thể động miệng không thể mở, ánh mắt chỉ có thể sáng quắc nhìn chăm chăm cung chủ đối diện.

Không có tiểu gia làm bầu không khí sinh động, đường đi không cảm thấy tịch mịch sao!

Mặt cung chủ không đổi sắc từ bên cạnh lấy qua một quyển sách, cúi đầu lật xem.

Đọc sách ở trên xe sẽ có hại cho mắt đó, nhất là loại xe ngựa tuyệt không vững vàng này!

Cố Hiểu Dao liếc mắt nhìn bìa sách, chỉ nhìn thấy được chữ 'bí quyết', rồi thấy cung chủ đặt sách lên đầu gối, gương mặt nói: “Muốn nhìn trộm bí tịch của bốn cung?”

Ngài suy nghĩ nhiều! Ta chỉ tò mò ngươi đang xem sách 18+ gì thôi. Cố Hiểu Dao trở mình khinh thường.

Cung chủ nói: “Bây giờ ngươi quên y lý sách thuốc, lại không thể sử dụng độc, muốn học chút đồ vật phòng thân cũng có thể hiểu được.

Mắt Cố Hiểu Dao sáng ngời: đây là tiết tấu muốn truyền thụ võ công cho ta sao?

“Nhưng tư chất ngươi ngu dốt, cũng đừng vọng tưởng có thể học được cái gì.”

“...” Cung chủ, ngươi cần thận nhìn ta a, chẳng lẽ không phải kỳ tài luyện võ xương cốt thanh kỳ thoát tục trăm năm khó gặp sao?!

Châm biến hấn xong, cung chủ lại tiếp tục cúi đầu lặng lẽ nhìn bí tịch.

Thật nhàm chán, có thể giải huyết đạo cho ta không, ta cam đoan nhất định sẽ không mở miệng! Ta chơi với tiểu Hoàng không được sao, Cố Hiểu Dao tiếp tục rướn nước mắt nhìn chăm chăm cung chủ.

Không nói, bộ dáng nhu thuận này của cung chủ thật đúng là thuận mắt, gương mặt trắng nõn, mày rậm mắt sâu, môi hồng răng trắng, khí đại hoạt hảo(*), à không, cái này nhìn không ra.

(*) khí đại hoạt hảo: nghĩa là hàng lớn sống tốt, ý bảo “của quý” lớn, kỹ thuật cao thì sẽ được thích.

“Nhìn nữa liền phế hai mắt của ngươi.”

Ừm, chi cần không mở miệng.

Ánh mắt Cố Hiểu Dao lại chuyển về phía tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngồi xổm bên chân cung chủ, thân hình tròn vo mà nhìn cung chủ cũng không dời mắt, cái đuôi nhỏ còn lay động không ngừng.

Ngươi xem tiểu Hoàng cũng nhìn chăm chăm ngươi kia, sao ngươi lại không phế hai mắt tiểu Hoàng a!

Nhân sinh thật sự là cô đơn lạnh lẽo như tuyết! Bằng mọi cách nhàm chán Cố Hiểu Dao nhìn chăm chăm cung chủ dần dần trở nên buồn ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Cố Hiểu Dao mơ mơ màng màng cảm thấy chung quanh hơi ồn ào, còn nghe được một câu 'Nếu còn không dậy thì ta sẽ giết ngươi', lại cảm thấy cánh tay bị liềm đến ướt nhẹp, nhất thời bị làm tỉnh lại, đột nhiên đứng phắt dậy, sau đó đầu hung hăng đụng vào đỉnh thùng xe, tiểu Hoàng sợ tới mức nhảy về phía sau vài bước.

“Đau!” Khi cúi đầu cổ đau xót khó nhin, nhất thời thống khổ không thể nói thành lời.

Cung chủ cười nhạo một tiếng: “Ngu xuẩn.”

Cố Hiểu Dao cả giận nói: “Nếu không nguoi điểm huyết đạo của lão tử trước!”

“Xuống xe.” Cung chủ không để ý tới sự phẫn nộ của hắn, vén rèm lên bước ra ngoài.

Nói một câu xin lỗi sẽ chết hả? Cố Hiểu Dao hừ một tiếng, ôm tiểu Hoàng, lấy cánh tay bị nó liếm đầy nước miếng chùi ở trên lưng nó, rồi ôm nó xuống xe.

Đây là một khu chợ.

Từ lâu, khách điểm, người bán hàng rong, người đi đường, người diễn xiếc...

Hoàn toàn phù hợp thể giới võ hiệp trong ảo tưởng của Cố Hiểu Dao! Nhìn qua cũng rất sinh động a!

Cố Hiểu Dao mặt si hán đi về phía bình khí hành tẩu cách đó không xa.

Sau đó sau cổ bị người nắm lấy, kéo đi.

“Buông ra!! Fuck!!” Hai chân Cố Hiểu Dao hét đạp lại cọ trên mặt đất, một chút cũng không giảm bớt tốc độ kéo đi, trong tay còn đang ôm tiểu Hoàng, dẫn tới người qua đường sôi nổi vây xem.

Cung chủ kéo hắn một đường vào từ lâu, khóa cửa, lên thang lầu, động tác khó cỡ nào cũng không buông tay!

Cả người Cố Hiểu Dao đều cảm thấy không ổn, không ngừng an ủi mình, lúc này chỉ cần tưởng tượng mình thành một tấm thảm là được.

Trên lầu hai, cung chủ tiến vào một gian sương phòng, tùy tay ném Cố Hiểu Dao, rồi tìm một vị trí ngay cửa sổ ngồi xuống.

Cố Hiểu Dao nhanh chóng từ trên đất đứng dậy, lên án nói: “Lần sau có thể nhẹ nhàng một chút không? Uống phí cho một gương mặt lớn lên giống nữ tử, bạo lực muốn chết!”

Ánh mắt cung chủ phát lạnh: “Lặp lại lần nữa.”

Cố Hiểu Dao lui về phía sau hai bước đem tiểu Hoàng che ở trước mặt: “Aha ha ha, quên rồi.”

Lúc này, tiểu nhị một đường chạy theo đến đây bước lên cười lạnh nói, “Khách quan, gian sương phòng này từ sớm đã có người đặt trước, ngài...”

Còn chưa nói xong, Chu Tước ở một bên tháo lệnh bài bên hông xuống đưa tới.

Sau khi tiểu nhị nhìn qua liền biến sắc, run rẩy nói: “Tiểu nhân biết sai.”

Cung chủ gạt đầu, “Lui xuống đi.” Tiểu nhị liền chạy trời chết.

Chắc chắn, lòng người dễ thay đổi, đã vậy còn ức hiếp dân chúng thiện lương!

Cung chủ bất mãn nói: “Ánh mắt của nguoi là có ý gì.”

Cố Hiểu Dao nhìn trời.

Cung chủ tiếp tục bất mãn: “Gian phòng này sáng từ sớm bản cung đã kêu nguoi đặt.”

Cố Hiểu Dao khoát tay chặn lại: “Không cần giải thích, nhân sinh bá đạo cuồng kéo không cần giải thích!”

“...” Nét mặt cung chủ âm trầm, ánh mắt chậm rãi quét Cố Hiểu Dao từ đầu đến chân một lần.

Địch mọ, đây là đang chọn lựa vị trí cho ta một kích trí mạng sao? Thân thể Cố Hiểu Dao kéo căng đến thẳng tắp, động cũng không dám động.

Ai ngờ cung chủ đánh giá hắn nửa ngày, cuối cùng nói ra một câu: “Bộ dạng này của nguoi cư nhiên cũng dám ra cửa.”

Đây, đây là đang tán gẫu chuyện sinh hoạt thường ngày hả?

Cố Hiểu Dao cúi đầu nhìn lướt qua y phục của mình, vạt áo là vừa nãy bị cung chủ kéo tán loạn, tay áo là bị tiểu Hoàng cắn rách, còn lại đều hoàn hảo a!

“Chu Tước, dẫn hắn đi mua một bộ y phục.” Về mặt cung chủ ghét bỏ ra lệnh, sau đó liếc qua tiểu Hoàng trong tay hắn, trầm giọng nói: “Người đâu.”

Ngoài cửa có một mỹ nữ bước vào.

Đệch mợ, đệch mợ, đây là tiết tấu gọi tiểu thư sao! Cố Hiểu Đào chấn kinh.

Đầu tiên mỹ nữ muốn hành lễ, liền thấy cung chủ hất cằm lên: “Không cần, ngươi kêu người đem con chó kia tắm rửa sạch sẽ.”

... Cưng chủ kêu mỹ nữ đi làm loại sự tình này, đáng đời cung chủ không có bạn gái! Không đúng, hình như Tứ Cửu nói qua cung chủ là GAY!

Mỹ nữ chậm rãi bước tới, tiếp nhận tiểu Hoàng, sờ sờ đầu nó, ôn nhu nói: “Con chó nhỏ này thật đáng yêu.” Vừa dứt lời tiểu Hoàng 'grừ' một tiếng, quay đầu cắn đứt tay áo mỹ nữ.

Mỹ nữ: “...”

Cố Hiểu Đào nghiêm túc nói: “Đây không phải là chó bình thường, ngươi nhìn nó đáng yêu vậy thôi, chứ thật ra nó là thánh linh sứ giả Cửu Vân cung A Chiêu!”

Mỹ nữ che miệng cười khế, “Độc y đại nhân sao lại thú vị như vậy.”

Cố Hiểu Đào cũng ha hả cười nói: “Thật không, ta cũng nghĩ là vậy ha ha a... Khoan đã, sao ngươi lại biết ta là độc y?”

Mỹ nữ kinh ngạc nhìn về phía cung chủ.

Cung chủ gật đầu: “Phát bệnh.”

Vì thế vẻ mặt mỹ nữ nhìn hấn biến thành đồng tình thương xót.

Fuck... ! Cố Hiểu Đào buồn bực nói: “Các ngươi quen biết?”

Mỹ nữ lại che miệng cười: “Xem ra bệnh cũng không nhẹ, ngay cả ta cũng quên.”

Cố Hiểu Đào càng tò mò: “Ngươi là ai a?”

Mỹ nữ sờ sờ mặt hấn, ôn nhu nói: “Ta là thê tử chưa qua cửa của ngươi a.”

“! ! !” Mợ nó, độc y này còn có quan hệ yêu đương?! Mặt Cố Hiểu Đào cứng đờ vội vàng thối lui vài bước.

Mỹ nữ cười đến càng vui vẻ, “Phốc, thật thú vị, mấy lần phát bệnh trước cũng chỉ là nói chuyện một mình, lần này dường như là thay đổi thành một người khác.”

Tâm can Cố Hiểu Đào bùm nhảy dựng, chỉ có thể cười ngây ngô theo: “Lúc trước ta phát bệnh cũng chỉ là nói chuyện một mình thôi sao?”

Mỹ nữ nghĩ nghĩ: “Cũng không phải, ngẫu nhiên sẽ nhào lên tập kích người.”

Cố Hiểu Đào: “Đệch mợ đó không phải là tiểu Hoàng sao!”

Mỹ nữ nhìn nhìn tay áo bị cắn rách của mình, “Là vô cùng giống.”

Cố Hiểu Đào: “...”

Cung chủ ở một bên lạnh lùng nói: “Chu Tước, còn không dẫn hấn đi?”

Chu Tước đáp một tiếng, yên lặng bước qua, làm bộ muốn mò Cố Hiểu Đào, Cố Hiểu Đào liên tục hô to: “Nói trước là ta có chân! Đừng có mà vác hay là xách ta! Ta có chân! Đi theo phía sau ngươi là được!”

Chu Tước chần chờ một lát, thấp giọng nói: “Đi theo ta.” Xoay người ra ngoài.

Cố Hiểu Đào quay đầu lại ý vị sâu sa nhìn thoáng qua cung chủ, “Ha hả, không quá rầy, hảo hảo hưởng thụ nhân sinh bại hoại thối nát đi!”

Cung chủ: “...”

Khi ra khỏi tử lâu, Cố Hiểu Đào cố ý ngẩng đầu nhìn tên tử lâu, nhìn thấy được ba chữ 'Cửu Vân lâu' nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, hấn là thuộc quyền Cửu Vân cung a!

Chu Tước ở phía trước thúc giục nói: “Mau lên.”

Đầu năm nay người trẻ tuổi đều rất nóng vội, Cố Hiểu Đào chạy chậm hai bước đuổi theo.

Đi một đoạn đường, Cố Hiểu Đào phát hiện mặc kệ mình đi nhanh bao nhiêu, Chu Tước cũng sẽ bảo trì khoảng cách hai thước, rõ ràng chân không dài

bằng mình a! Hơn nữa mỗi khi đi được hai bước, hần sẽ quay đầu lại thúc giục Cố Hiểu Dao một lần, vì thế biến thành tình cảnh Chu Tước sai bước ở phía trước, Cố Hiểu Dao chạy theo ở phía sau.

Chuyện này so với chuyện vắc mình theo còn muốn ngược hơn!

Tại thời điểm Cố Hiểu Dao một muốn ngã xuống đất, thiếu niên hồng y phía trước rốt cục cũng dừng chân, quay đầu lại nói: “Đến rồi, ngươi mau lên.”

Mau mau mau, mau em gái ngươi! Ngươi là thiếu niên truy phong đi! Cố Hiểu Dao thở như chó, thất tha thất thểu đi qua, ngẩng đầu nhìn được bốn chữ: Cửu Vân y phường.

“Fuck, đều là Cửu Vân cung các ngươi mở đi?”

Chu Tước nghi hoặc nói: “Các ngươi?”

Cố Hiểu Dao cười gượng hai tiếng: “Ha ha, ta là nói, đều là Cửu Vân cung chúng ta mở đi?”

Chu Tước gật đầu: “Đó là tất nhiên.”

Tất nhiên than bần a! Căn bản không tự nhiên! Ngược lại nếu chỗ này là địa bàn Cửu Vân cung thì sao tiểu gia có thể vui vẻ chạy trốn!

Chường quỳ đang chào hỏi khách khứa, nhìn thấy hai người ở cửa, vội vàng bước ra nghênh đón: “Thuộc hạ tham kiến Chu Tước hộ pháp.” Ánh mắt chuyển tới Cố Hiểu Dao đánh giá nói: “Vị này chính là?”

Cố Hiểu Dao cười hi hi nói: “Ta là độc y đại nhân của các ngươi a!”

Chường quỳ sững sốt: “Thì ra khuôn mặt độc y dài như vậy.” Sau đó giọng điệu thay đổi, “Không phải ngươi là phản đồ sao?”

Cố Hiểu Dao chớp chớp mắt, “Ta đương nhiên không phải là phản đồ, kia đều là tin vịt giang hồ.”

Chường quỳ: “Sao ta lại cảm thấy hần cùng lúc trước không quá giống nhau?”

Chu Tước ở một bên nói: “Sau khi hần phát bệnh thì cứ như vậy. Cố y, ngươi mau chóng làm cho hần vài kiện y phục đi.”

Chường quỳ kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, xoay người nói: “Độc y... Đi theo ta.”

Chu Tước lại bỏ thêm một câu: “Phải nhanh.”

Cố Hiểu Dao thở dài: “Ngươi còn trẻ tuổi, sao tiết tấu sinh hoạt của ngươi lại nhanh như vậy? Phải tinh tâm thương thức cuộc sống, còn có thể cảm nhận được lạc thú cuộc sống a. Ngươi nói xem có đúng không?”

Chu Tước nhíu mày: “Nói chuyện với ngươi quả thực lãng phí thời gian.”

“...” Cố Hiểu Dao mặt không đổi sắc xoay người, cổ ý chậm rãi đi vào y phường.

Y phường kia thật sự không nhỏ, mặt tiền cửa hiệu còn có hơn nửa con phố, liếc mắt nhìn qua, vài dẹt nhiều đến nổi hoa cả mắt.

Chường quỳ giữ vững nguyên tắc là phải nhanh, chỉ vào một quyển vải dẹt nói: “Độc y bình thường thích hắc y, vậy dùng vân châu hắc trù này làm vài kiện, thế nào?”

Cố Hiểu Dao lắc đầu: “Trời nắng nóng mặc màu đen còn nóng hơn, làm vài kiện màu nhạt đi.”

Chường quỳ cầu nhau nói: “Phát bệnh cư nhiên ngay cả sở thích cũng thay đổi.” Sau đó chỉ vào một quyển khác nói: “Quan châu nguyệt cảm này thì sao?”

Cố Hiểu Dao thấy màu vải dẹt kia trắng sáng không thôi, liền điên cuồng gật đầu. Đúng đúng đúng, chính là loại bạch y nhẹ nhàng này mới có cảm giác hành tẩu giang hồ!

Chường quỳ thấy hần hài lòng, nói: “Vậy mời độc y đến phòng trong ngồi một lát, ước chừng qua một nén nhang thì y phục có thể làm xong.”

Cố Hiểu Dao gật đầu, đi theo nha hoàn dẫn đường vào bên trong y trang.

Phòng trong đã sớm chuẩn bị trà ngon, tháp lư hương nhỏ, danh họa đồ cổ, ý cảnh cũng không tồi, nhưng ở trong mắt Cố Hiểu Dao, chúng nó đều là ngoạn ý 'Đặt ở hiện đại nhất định rất đáng giá'.

Nha hoàn đưa Cố Hiểu Dao đến rồi lui xuống.

Cố Hiểu Dao uống trà, ăn điểm tâm, cảm thán nói: Đây mới là nhân sinh.

“Tiểu ca?” Một ngưng điểm tâm còn chưa nuốt xuống, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng gọi sâu kín.

Sống lưng Cố Hiểu Dao cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu nhìn.

Trên xà nhà có một người ngồi xổm, ánh mắt sâu kín nhìn hắn.

Cố Hiểu Dao suýt chút nữa đã bị nghẹn chết, nhảy dựng lên liền chạy ra ngoài cửa.

Thân Kiên nhảy từ trên xà nhà xuống, chắn ở trước mặt Cố Hiểu Dao, “Tiểu ca, khi nào ngươi mới mang ta đến Cửu Vân cung?”

Cố Hiểu Dao muốn khóc nức lên: “Mợ nó, ngươi rốt cuộc là người hay quý a!”

Thân Kiên ngạc nhiên nói: “Ngươi quên rồi sao, ta là Thân Kiên. Đem qua ngươi còn ngủ ở nhà của ta a.”

Cố Hiểu Dao gào thét nói: “Thúi lắm! Cung chủ đã nói qua, Thân Kiên đã sớm chết.”

Thân Kiên mỉm cười nói: “Đúng vậy, Thân Kiên là sư phụ của ta, hắn đã chết, ta chỉ là muốn dùng danh hào của hắn bước chân vào giang hồ, đem tên của hắn phát dương quang đại.”

Ngươi phát dương cái rắm a! Ngươi đây là đang hù dọa người đó biết không!

Tâm tình Cố Hiểu Dao thoáng bình phục, “Vậy tên thật của ngươi gọi là gì?”

“Thân Kiên a! Từ khi ta quyết định đem tên của sư phụ phát dương quang đại, ta đã vứt bỏ tên của mình.”

Ngươi cho là ngươi dùng vẻ mặt nghiêm túc nói thì ta sẽ tin sao? Cố Hiểu Dao ôm tay nói: “Sao buổi sáng lại không thấy ngươi?”

Thân Kiên nói: “Không, nửa đêm ta đã đi, bởi vì ta sợ sẽ lưu luyến gia đình. Người giang hồ nếu lưu luyến gia đình thì sẽ có nhược điểm trí mạng.”

Ngươi cứ thôi đi! Cố Hiểu Dao đã hoàn toàn không tin người trước mặt này, “Vậy ngươi còn tới tìm ta làm gì?”

Thân Kiên nghiêm túc nói: “Muốn ngươi dẫn ta vào Cửu Vân cung a.”

Cố Hiểu Dao: “Không cần dẫn, cung chủ ngay tại Cửu Vân lâu, ngươi có thể trực tiếp đến tìm hắn.”

Thân Kiên gật đầu, “Ta biết a, nhưng ta không thể gặp cung chủ.”

“Vi sao?”

“Bởi vì ta mang một loại bệnh không thể gặp cung chủ.”

“...” Biến đi! Vì sao ta đều gặp phải người kỳ kỳ quái quái?

Thân Kiên: “Ngươi vẫn sẽ mang ta đến Cửu Vân cung đúng không?”

Cố Hiểu Dao ôm tay nói: “Ngươi muốn tiến Cửu Vân cung rốt cuộc là có mục đích gì?”

Thân Kiên: “Không có mục đích gì hết.”

Cố Hiểu Dao đẩy hắn ra đi tới cửa.

“Khoan đã!” Thân Kiên giữ chặt hắn một phen, “Ta nói cho ngươi, ngươi sẽ giữ bí mật giúp ta đúng không?”

CMN ta cũng không phải mấy bà thím lắm mồm, ngươi ngược lại nói đi! Cố Hiểu Dao đưa mắt nhìn hắn.

“Sư phụ ta thường làm thư sinh ăn diện, vũ khí quen dùng là một cây quạt giấy, đồng thời thích ngao du thiên hạ, biết rất nhiều chuyện trên giang hồ. Lúc tuổi già có làm qua người kể chuyện, vì thế đưa đến ngoại hiệu Bách Hiểu Sinh.”

Cố Hiểu Dao: “Nói trọng điểm.”

Ánh mắt Thân Kiên nhìn về phía xa xăm: “Khi hắn còn trẻ thì rất muốn biên soạn một quyển giang hồ bí sự lục, thế nhưng lại hữu tâm vô lực, tâm nguyện này khi chết vẫn chưa hoàn thành được.”

Cố Hiểu Dao hỏi: “Hữu tâm vô lực là có ý gì?”

“Chính là hắn là người tương đối làm biếng, có tâm tư này nhưng vẫn không muốn viết.”

“...”

“Ngươi đừng ngắt lời a, ta làm đồ đệ, tất nhiên phải giúp hần hoàn thành tâm nguyện. Vì thế trong lúc hần hấp hối thì phát thề, chắc chắn sẽ hoàn thành tâm nguyện của hần, vì thế ta hết tồn mười năm, ẩn núp ở các đại môn phái, du tẩu khắp nơi, vừa đi vừa viết, cuối cùng góp nhặt được rất nhiều tư liệu, có thể viết giang hồ bí sự lục. Nhưng ta vẫn chưa một lần đến Cửu Vân cung!! Không thu thập được tư liệu về bọn họ!!! Điều này làm cho ta không cam tâm!!!!”

Cố Hiểu Dao bất động thanh sắc tránh ra hần nắm lấy tay mình: “Ta đối với loại hành vi này của ngươi phi thường khinh bỉ.”

Ánh mắt Thân Kiên buồn bã: “Thật không?”

Cố Hiểu Dao gật đầu, “Ta chỉ muốn nói với ngươi một câu.”

Thân Kiên cúi đầu nói: “Ngươi mắng chửi đi.”

Cố Hiểu Dao vỗ vỗ vai hần, kích động nói: “Viết xong quyển sách kia nhất định phải cho ta xem ha ha ha ha ha ha!!”

Thân Kiên cũng kích động nói: “Ngươi nghiêm túc?”

Cố Hiểu Dao mãnh liệt gật đầu, bát quái giang hồ không cần quá phần khích a! “Chỉ tiếc ta không bao giờ trở lại Cửu Vân cung nữa, cho nên không thể mang ngươi vào.”

Thân Kiên ngạc nhiên nói: “Vì sao?”

Ánh mắt Cố Hiểu Dao nhìn về phương xa: “Bởi vì ta đã quyết định thoát khỏi Cửu Vân cung, từ nay về sau lãng tẩn thiên nhai, trường kiếm giang hồ, trở thành đại hiệp!”

Thân Kiên đạo: “Ngươi biết sử dụng kiếm? Nhìn không ra a.”

Cố Hiểu Dao: “... Kiếm là có thể luyện.”

Thân Kiên đánh giá hần từ trên xuống dưới một lần, lắc đầu.

Đạch mọ! Có ý gì hả! Là nói ta hết thuốc chữa sao?

Cố Hiểu Dao hai vai suy sụp, Thân Kiên đang muốn nói lời an ủi, đột nhiên nói: “Có người đến.” Sau đó thả người nhảy lên xà nhà, lại dọc theo xà nhà chạy tới gian cách vách, toàn bộ động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động có thể so với con chuột.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chung đường (2)

Một lát sau, quả nhiên có một trận tiếng bước chân đi về phía này, chuông quầy đứng ở cửa nhìn xung quanh trong phòng: “Độc y, vừa nãy ngươi đang nói chuyện với ai hả?”

Cố Hiểu Dao trấn tĩnh nói: “Không có, ta là đang nói chuyện một mình.”

Chuông quầy bày ra biểu tình 'A, ta hiểu rồi', quay đầu lại nói: “Hầu hạ độc y thay y phục đi.”

Chỉ thấy hai nha hoàn cầm y phục được làm xong ung dung vào cửa, vái chào một cái, sau đó bốn cái tay sờ soạn Cố Hiểu Dao.

Đa đầu Cố Hiểu Dao tê rần, lui về phía sau vài bước: “Ta, ta tự mình làm là được.”

Hai nha hoàn xem nhẹ hần, quỳ ngồi dưới đất, một người cời đai lưng hần, một người lột quần lót hần.

Rất giản lược a...dừng tay! Cố Hiểu Dao nhanh chóng kéo dây thắt lưng, giãy dụa nói: “Thật đó, ta tự mình làm là được *moah moah*, các ngươi không sợ bị đau mất hột hả!”

Chuông quầy đứng ở cửa, cao thấp đánh giá hần, “Ngươi khản trương như vậy, hay là...ngươi có bệnh không tiện nói ra? Hay là...”

“Dừng!” Cố Hiểu Dao nổi giận, phép khích tướng gì đó là đáng ghét nhất! Đùa gì vậy, năm đó ta với bạn cùng phòng so kích thước lớn nhỏ, huynh đệ của ta chính là lớn giống như những trang bị được bảo dưỡng trong đại đội!

Vì thế Cố Hiểu Dao khí phách tuốt quần mình xuống một cái, hất hất cằm về phía chường quây.

Hai nha hoàn sững sốt, che mắt đứng lên thét chói tai chạy ra ngoài.

Ha ha ha ha ha ha là bị thần khí của ca làm khuất phục sao, 'sống tốt' không dám nói, 'hàng lớn' nhất định là phải có!

Ánh mắt chường quây phức tạp, môi ngậm ngừng hai cái, phun ra hai chữ: “Hạ lưu!”

Cố Hiểu Dao kéo quần lên, vô tội nói: “Ai kêu ngươi kích ta, lại nói vừa nãy không phải các nàng cời quần ta rất vui vẻ sao? Điều là kết quả phải cời hết, vậy thì tự mình cời và người khác cời có gì khác nhau đâu?”

Chường quây: “Hạ lưu!”

Cố Hiểu Dao: “Được rồi, ta nói xin lỗi còn không được sao.”

Chường quây: “Hạ lưu!”

Cố Hiểu Dao: “... Ngươi là cái máy lặp lại lời nói hả?”

Cố Hiểu Dao cời bộ y phục bị đứt tay áo ra, cầm lấy bạch sam khoác lên trên người, hỏi: “Là mặc như vậy hả?”

Chường quây vừa định mở miệng, Cố Hiểu Dao: “Dừng, ta biết ta hạ lưu.”

Chường quây: “...” Xoay người rồi đi.

Chường quây chân trước vừa đi, Thân Kiên giống như con mèo dọc theo xà nhà chạy lại đây.

Cố Hiểu Dao nói: “Sao ngươi còn chưa đi.”

Thân Kiên nghiêm túc: “Ngươi còn chưa dẫn ta vào Cửu Vân cung.”

Cố Hiểu Dao nhin xuống xúc động muốn đá hấn, hít sâu mấy hơi: “Lúc nãy không phải ta đã nói là chuẩn bị rời khỏi Cửu Vân cung sao?”

Thân Kiên: “Vì sao thế?”

Ánh mắt Cố Hiểu Dao nhìn phía xa: “Bởi vì trong lòng ta cất giấu một mộng giang hồ.”

Thân Kiên che mắt hấn lại: “Đừng nghĩ trường kiếm giang hồ, thật đó.”

Cố Hiểu Dao hừ một tiếng: “Vậy thì rút đao vũ thương.”

Thân Kiên thở dài: “Còn không bằng làm lại nghề cũ, hảo hảo nghiên cứu độc dược.”

Cố Hiểu Dao chần chờ nói: “Hình như không có nghe nói đại hiệp là dùng độc a?”

Thân Kiên gật đầu: “Hình như vậy.”

Cố Hiểu Dao: “Khoan đã, hình như có cái gì đó không đúng.”

Thân Kiên: “?”

Cố Hiểu Dao: “Ngươi... biết ta là độc y?”

Thân Kiên lập tức chấn động, nhìn về mặt hấn có vài phần bối rối, ha ha cười một tiếng, nhanh chóng chạy đến cửa phóng đi, vèo vèo vài cái liền không thấy thân ảnh.

“...” Tùy tiện hỏi một câu làm gì phản ứng ghê vậy? Cố Hiểu Dao về mặt khó hiểu, mặc y phục từ tế bước ra ngoài.

Chường quây đang tại tươi cười tiếp đón khách nhân, thấy hấn bước ra, mặt lập tức xụ xuống.

Nhìn về mặt tối tăm và ánh mắt phẫn hận kia, nhất định là vẫn không có biện pháp đổi mặt với sự thật huynh đệ của ta lớn hơn hấn, Cố Hiểu Dao nghĩ như thế.

Cố Hiểu Dao đưa mắt an ủi hấn, bước ra Cửu Vân y trang. Chường quây lùi kéo lão kiểm yên lặng bước theo phía sau hấn, xem như tiễn khách.

Ngoài cửa, Chu Tước còn đang đứng ở vị trí cũ, lưng thẳng tắp, giống như đội quân danh dự.

Cố Hiểu Dao dừng bước lại, vui vẻ nói: “Sao ngươi còn đứng ở đây? Làm gì không đi vào chờ?”

Chu Tước không nhìn vấn đề của hắn, nhủu mày nói: “Tại sao lâu như thế?”

Cố Hiểu Dao nhún vai.

Chường quây ở một bên cười làm lành nói: “Đề Chu Tước đại nhân đợi lâu.”

Chu Tước quét Cố Hiểu Dao vài lần: “Sao tóc tai hắn vẫn là bộ dáng này?”

Chường quây tiếp tục cười làm lành: “Bởi vì lúc độc y đang thay y phục đột nhiên phát bệnh dọa đến nha đầu trang điểm... để thuộc hạ kêu người làm” Sau đó quay đầu lại vẩy tay một cái, bốn năm người đây Cố Hiểu Dao đi Cửu Vân y trang.

Trình độ mở mắt nói dối rất cao a! Cố Hiểu Dao liền tiếp quay đầu lại, cả giận nói: “Fuck! Mợ nó! Ta không có phát bệnh! Chu Tước nguoi có tin ta không!”

Chu Tước yên lặng liếc hắn một cái, ánh mắt chuyển qua trên mặt chường quây nói: “Chải đầu cho hắn nhanh lên.”

Cuối cùng cũng cảm nhận được thống khổ người bình thường bị bắt đến bệnh viện tâm thần, nói như thế nào cũng không thể chứng minh mình không có bệnh!!! Cố Hiểu Dao ôm hận nói: “Chúc các nguoi có một ngày bị bắt đến ngôi làng của những người dứa!!!”

Chường quây ngạc nhiên nói: “Đó là cái gì?”

Cố Hiểu Dao: “Trại an dưỡng.”

Chường quây: “An dưỡng?”

Cố Hiểu Dao: “Chính là bệnh viện tâm thần!”

Chường quây sâu xa liếc hắn một cái: “Hắn là bắt nguoi đến ngôi làng của người dứa.”

“...” Rất muốn cắn chết chường quây! ! !

Một lát sau, Cố Hiểu Dao chỉnh lý xong hình dạng bị đuôi về trước mặt Chu Tước.

Chu Tước hải lòng gạt đầu, xoay người bước đi.

Cố Hiểu Dao lên tiếng nói: “Khoan đã.”

Chu Tước quay đầu lại: “?”

Cố Hiểu Dao vươn ra hai tay: “Nâng cao cao.”

Mặt Chu Tước giống như bị sét đánh trúng: “...”

Cố Hiểu Dao cười ha ha nửa ngày, thu hồi biểu tình nghiêm túc nói: “Nguoi vẫn là mang theo ta đi thôi.”

Chu Tước liếc nhìn hắn, “Sớm nên như thế”, vác theo hắn liền bay.

Cũng là công phu nhảy lên rơi xuống, bọn họ đã đứng ở trước cửa.

Nguoi đây là vác ta biết không?

Cố Hiểu Dao đứng vững gót chân, đang muốn đẩy cửa, nghĩ nghĩ vẫn là gõ cửa trước.

Bên trong không có phản ứng.

Cố Hiểu Dao lập tức chấn động, quay đầu nhìn thoáng qua Chu Tước.

Chu Tước khí định thần nhàn trung khí mười phần đẩy cửa ra.

Thiếu niên, ta rất bội phục dũng khí của nguoi!! Cố Hiểu Dao chụp bả vai hắn, hét lớn một tiếng “Tào hoàng(*)!”, nhảy vào.

(*) tào hoàng: đại loại như là bắt người gian dân, thông dân gì đó

Không có y phục đầy đất, không có vẻ mặt kinh ngạc, cũng không có cảnh tượng bất lương.

Chỉ có cung chủ đang ngồi nghiêng mặt ở bên cạnh bàn, y phục chói mắt, ánh nắng mặt trời dừng ở trên người hắn, tiểu Hoàng miễn cưỡng ghé vào dưới chân hắn, một mảnh an tường.

Nghe được Cố Hiểu Dao nhảy vào, quay đầu mỉm cười nói: “Trở lại?”

Ở trên là cảnh tượng Cố Hiểu Dao bỏ não.

Tình huống hiện thực là, cung chủ quay đầu lại, bất mãn nói: “Tảo hoàng là cái gì?”

Cố Hiểu Dao không chớp mắt, thuận miệng nói: “Ngôn ngữ Mỗ quốc, có nghĩa là ta đã trở về.”

Cung chủ yên lặng nhìn hắn, tựa hồ đang cân nhắc lời hắn nói là thật hay là giả.

Cố Hiểu Dao cười đến rất thuần lương.

Một lúc lâu sau, cung chủ nói: “Người mặc đồ trắng như vậy là muốn thấp nhang cho ai hả?”

Cố Hiểu Dao vung tay áo trắng tinh lên, không chút nghĩ ngợi phản kích nói: “Người mặc xinh đẹp như vậy là muốn thành thân hả?” Nói xong liền cảm nhận được khí tức thần chết.

Cố Hiểu Dao lui về phía sau vài bước trốn ở sau lưng Chu Tước, giọng mềm nhũn nói: “Cung chủ đại nhân, quên đoạn đối thoại vừa rồi đi, chúng ta bắt đầu lại được không?”

Cung chủ: “Người mặc đồ trắng như vậy là muốn thấp nhang cho ai hả?”

“...” Địch mọ, người còn thật sự bắt đầu lại lần nữa a!! Cố Hiểu Dao dạo qua một vòng, hất tóc, “Bạch y đại hiệp, trường kiếm giang hồ.”

Cung chủ cười như không cười: “Đại hiệp?”

A, phải ra về lập trường của ta là tà giáo? Cố Hiểu Dao nghĩ nghĩ: “Kiêu hùng (người ngang ngược có dã tâm)?”

Cung chủ lặp lại nói: “Kiêu hùng?”

Mọ nó, người là một con vẹt xinh đẹp chỉ biết lặp lại lời nói! Được rồi, từ này thích hợp dùng để vuốt mông ngựa cung chủ, Cố Hiểu Dao vắt hết óc suy nghĩ nửa ngày, phát hiện mình hết từ, đành phải nói: “Chúng ta quên đoạn đối thoại vừa rồi đi, bắt đầu lại lần nữa?”

Cung chủ dừng một chút, hỏi: “Trường kiếm giang hồ, người muốn có một thanh kiếm?”

Cố Hiểu Dao: “Muốn.”

Cung chủ mỉm cười: “Người có tiền không?”

“...” Rất tốt! Một kích trí mạng!!! Cố Hiểu Dao lập tức che ngực.

Cung chủ lại nói: “Người biết võ công không?”

Cố Hiểu Dao lại bị thêm một kích trí mạng, rung rung ngậm miệng không nói lời nào.

Cung chủ cười nhạo nói: “Vậy người cầm kiếm có lợi ích gì?”

“... Ta muốn treo ở thất lung làm vật trang trí không được hả!” Cố Hiểu Dao ngao kiêu quay đầu.

“Người cảm thấy thanh kiếm này thế nào?” Đoạn Yến không biết từ đâu lấy ra một thanh kiếm dài nửa thước.

Cố Hiểu Dao giương mắt nhìn thấy, lập tức bị bảo thạch trên vỏ kiếm chói mù mắt, thấu qua nói: “Hảo kiếm a hảo kiếm! Chính là đoản kiếm.”

Đoạn Yến đưa thanh kiếm cho hắn, Cố Hiểu Dao thụ sủng nhược kinh tiếp nhận, hỏi: “Tặng cho ta?”

“Cho người nhìn.”

“...” Được rồi nhìn cũng không tồi rồi. Cố Hiểu Dao rút kiếm ra, một tiếng rỗng ngậm, một đường sấm chớp, tất cả đều không có. Đây chỉ là một bảo kiếm loang lỗ đầy chỗ hồng rỉ sét?

Cố Hiểu Dao yên lặng sắp kiếm trở về, trả cho hắn.

Cung chủ ôm tay không nhận, nhướn mày nói: “Thưởng cho người.”

Cố Hiểu Dao dừng một chút, lập tức mừng như điên: “Đa tạ cung chủ *moah moah* !” Tuy rằng thanh kiếm này căn bản không thể chém người, nhưng là một viên bảo thạch trên vỏ kiếm tùy tiện cũng có thể phát tài ha ha ha ha ha !

Cung chủ liếc hắt một cái, trầm giọng nói: “Đến đây dùng cơm đi.”

Có làm không vậy, trên bàn ngay cả một cái bát một đôi đũa cũng không có, chẳng lẽ đây là muốn ta xem không khí là cơm? Ta là muốn ta làm bộ cầm bát gấp đồ ăn bỏ vào miệng? Cố Hiểu Đào yên lặng ngồi đối diện hắt, không tiếng động nhìn thẳng hắt.

Chỉ thấy cung chủ lãnh diễm cuồng kéo búng tay một cái, một đám nữ tử liền bùng thức ăn nôi đuôi nhau mà vào.

Cố Hiểu Đào nhìn xung quanh nửa ngày, “Vị hôn thê xinh đẹp kia của ta đâu rồi?”

Cung chủ cười nhạt một tiếng: “Người là nói Diễm Cô? Hắt là nam tử, chẳng qua là thích phần nữ trang mà thôi.”

Nam !! Cố Hiểu Đào vẻ mặt kinh hoàng: “Vị hôn thê của ta có đam mê giả trang?”

Cung chủ bày ra vẻ mặt châm chọc 'Mặt người sao có thể thú được tức phụ chứ', nói “Ăn cơm đi.”

Đồ ăn bày đầy một bàn, thịt cá, rau xanh, mì sợi, canh, cái gì cần có cũng có, Cố Hiểu Đào là một người có tác phong tốt đẹp -- người hiện đại ăn cơm không bỏ mớ, thậm chí nói: “Ba người ăn cũng quá lãng phí, dẹp bớt đi?”

Cung chủ khoát tay, “Ăn là được.”

Hành vị phô trương lãng phí này của người rất đáng xấu hổ biết không? Cố Hiểu Đào đang muốn cấp cho cung chủ một khóa chính trị tốt nhất, cúi đầu liền phát hiện chân giò bên cạnh thiếu một nửa.

Nghiêng đầu nhìn thấy, Chu Tước đang lấy tốc độ gió cuốn mây tan tiêu diệt đồ ăn trên bàn.

Cố Hiểu Đào nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm.

Cung chủ thấy nhưng không thể trách, tao nhả gấp một khối thịt cá, nói: “Nếu còn không ăn thì sẽ hết.”

Nhất thời cảm giác được nguy cơ! Chu Tước quả nhiên là người máy, đồ ăn chính là phương thức bổ sung năng lượng cho hắt đi? Ra về so với uống xăng còn không đủ? Cố Hiểu Đào bị lây nhiễm, run rẩy vươn đũa ra.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Sư huynh

Vừa định gấp một miếng bánh bao nhân thịt thì nghe được một tiếng 'cẩn thận', tiện đà ngón tay đau xót, phục hồi lại tinh thần thì đũa đã bị đánh bay.

Thật đáng sợ a! Đây là lời cảnh cáo 'Trên bàn ăn đều là của ta, nếu người dám động một miếng thì sẽ giết người' sao??

Cố Hiểu Đào rướm lệ chớp mắt nhìn cung chủ xin giúp đỡ, đã thấy cung chủ cũng ngừng đũa, vẻ mặt hiện lên sát khí. Chu Tước ở một bên đứng lên, sắc mặt đề phòng.

Xây, xây ra chuyện gì?

Cố Hiểu Đào liếc mắt nhìn hai người một cái, trộm sờ tay sờ miếng bánh bao.

Một chiếc đũa bay tới lướt qua mu bàn tay hắt, đầu đũa cắm vào bàn nửa tắc, đuôi đũa còn đang run rẩy.

Nha nha nha ta chỉ muốn ăn một bữa thật ngon, vì sao lại đối xử với ta như vậy?! Cố Hiểu Đào sợ tới mức cứng còng sống lưng, cũng không dám nhúc nhích.

Phía đối diện, cung chủ đang thưởng thức chiếc đũa còn lại, cười nhạt nói: “Trong đồ ăn có độc, người nhìn không thấy sao?”

Cái này phải thấy thế nào hả! Hay là mắt người là làm bằng bạc, chỉ cần đồ ăn có độc thì sẽ biến thành đen? Cố Hiểu Đào nhìn chăm chăm những đồ ăn hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Chu Tước ăn nhiều như vậy chẳng phải là...”

Nói xong liếc mắt nhìn Chu Tước, không nhìn thì thôi vừa nhìn liền muốn dọa tề ra quần. Mặt Chu Tước đã bắt đầu ửng tím, sấn với một thân hồng y kia thật sự là hồng xúng tím, sấn với... Phi, thời gian này hắt là phải nói lời quan tâm a, Cố Hiểu Đào lo lắng nói: “Người không sao chứ?”

Cung chủ lạnh lùng nói: “Nói chuyện này thì có ích lợi gì, lấy Thanh Ngọc hoàn ra đây.”

Cố Hiểu Đạo nghi hoặc: “Đó là cái gì?”

Cung chủ híp mắt lại, “Ngươi không mang theo?”

Cố Hiểu Đạo: “Bộ ta có mang hả?” Lại nói, sao hắn lại biết ta lén lút mang theo mấy cái bình của độc y chứ?

Dưới ánh mắt uy hiếp của cung chủ, Cố Hiểu Đạo đành phải móc bình nhỏ ra đặt ở trên bàn.

“Bên trong hình như không có Thanh Ngọc hoàn, ngươi cảm thấy Ô Kê Bạch Phượng hoàn thế nào? Ô Kê Bạch Phượng hoàn, nổi xương liền da, hiệu quả rõ ràng không chứa đường.”

Cung chủ yên lặng liếc mắt quét qua những bình nhỏ đó một cái, nhũn mày nói: “Cần ngươi thì có tác dụng gì?”

Hoàn hảo là phải nói 'giữ' ngươi thì có tác dụng gì! Cố Hiểu Đạo cẩn thận nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Cung chủ không nói, giờ tay áo lên hướng về phía cửa sổ, chỉ nghe được một tiếng 'A', một đạo bóng đen xẹt qua bên cửa sổ, trực tiếp ngã vào phòng.

Cố Hiểu Đạo vỗ tay: “Oa ~ cung chủ hảo cừ khôi hảo cừ khôi ~!”

Bóng đen đứng lên, phun ra hai ngụm huyết, chỉ vào Cố Hiểu Đạo mắng to: “CMN sao ngươi lại giúp đỡ ngoại nhân treu đùa ta!”

Cố Hiểu Đạo: “???”

Người nọ khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt tuần lãng, hắc bào trên người rất là nhìn quen mắt.

Thấy vẻ mặt hắn không giải, người nọ càng tức giận hơn: “Ngay cả Đoạn Trường tán cũng không giải được, còn sống trên đời làm gì nữa? Một ngươi lúc trước còn xông ra tên tuổi.”

Cố Hiểu Đạo: “Ngươi là ai?”

Người nọ kích động nói: “Ta là đại sư huynh của ngươi - thánh y a!”

Không nghĩ tới độc y còn có một đại sư huynh? Cố Hiểu Đạo có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, suy nghĩ nửa ngày, thiên ngôn vạn ngữ hợp thành một câu, “Thật không?”

Thánh y dừng một chút: “Xảy ra chuyện gì?”

Cố Hiểu Đạo chủ động khai báo: “Không sai, ta lại phát bệnh.”

Chỉ thấy thánh y nhảy dựng lên, nhào qua nắm lấy tay trái Cố Hiểu Đạo.

Cố Hiểu Đạo vội vàng hất tay, “Thí chủ có chuyện gì hảo hảo nói a...hảo hảo nói, không nên động thủ a.”

Thánh y nắm bắt mạch môn hắn, quát: “Đừng động!”

Cố Hiểu Đạo liền thành thành thật thật không động.

Một lát sau, Cố Hiểu Đạo thấy lông mày hắn càng ngày càng nhíu lại, nhìn không được lên tiếng hỏi: “Thế nào? Ta có tin vui? Là long phượng thai hả?”

Thánh y lờm lờm một cái, không biết làm bằm nói cái gì.

Cố Hiểu Đạo a một tiếng, bỗng nhiên nghĩ đến: “Không phải nói ta bảy tuổi liền vào Cửu Vân cung sao, sao lại còn sẽ có sư huynh? Sư phụ ta là ai?”

Về mặt thánh y phức tạp, “Thật sự bệnh không nhẹ, ngươi có rảnh vẫn là trở về quý cốc một chuyến đi.”

Cái tên quý cốc này, nghe qua có vài phần kinh khủng lại có vài phần điệu tặc thiên, Cố Hiểu Đạo kích động nói: “Quý cốc ở đâu?”

Thánh y: “...” Quay đầu nhìn về phía Đoạn Yến nói: “Ngươi mang theo sư đệ ta ở bên cạnh là muốn dẫn ta ra?”

Đừng nói sang chuyện khác a! Trả lời ta đi!

Đoạn Yến mỉm cười: “Độc y không y, thánh y khó tìm, lời này nói cũng không sai.”

Thánh y sửa sang lại y phục, ném một cái bình nhỏ về phía Chu Tước, có thể nhìn ra là giải được, sau đó nói: “Nói đi, vì sao muốn dẫn ta đến??”

Đoạn Yến nói: “Sư đệ của ngươi quên phối phương hóa công tán, đành phải hỏi ngươi một chút.”

Thánh y quay sang thương tiếc mà nhìn Cố Hiểu Đạo, buồn bã nói: “Phối phương hóa công tán ngươi cũng quên?!”

Cố Hiểu Dao không nhìn hắn, bày ra vẻ mặt chỉ trích nhìn về phía cung chủ: “Ngươi mang ta ra ngoài chính là muốn dẫn sư huynh của ta ra?”

Thánh y vội la lên: “Sư đệ! Ngươi trả lời ta trước a!”

Cung chủ nhướng nhướng mày: “Cũng không hoàn toàn là vậy.”

Thánh y: “Uy, các ngươi đừng lướt qua ta nói chuyện phiếm a!”

Cố Hiểu Dao chỉ vào cung chủ nói: “Vậy ngươi nói a, mang ta ra ngoài là muốn làm gì?”

Cung chủ khinh thường mỉm cười: “Thời điểm bốn cung làm việc cần lý do sao?”

Nhất định là còn có âm mưu gì ở bên trong! Cố Hiểu Dao ôm tay nói: “Nếu đã tìm được sư huynh của ta, vậy ta có thể đi được chưa?”

Cung chủ: “Đi?”

Cố Hiểu Dao nghiêm túc nói: “Ta muốn lưu lạc thiên nhai, truy đuổi tự do.”

Cung chủ mỉm cười: “Ngươi còn chưa tìm được Thu Tam Nguyệt đến lập công chuộc tội, nói cách khác ngươi như trước là phản đồ Cửu Vân cung, bất luận đi tới đâu cũng sẽ bị người Cửu Vân cung đuổi giết.”

Cố Hiểu Dao: “... Bỏ mạng thiên nhai rất kích thích.”

Cung chủ: “Nhưng mà ngươi không có tiền a.”

Cố Hiểu Dao: “...” Đây thật sự là một chuyện đau khổ.

Thánh y bị xem nhẹ ở một bên nói: “Tìm ta có chuyện gì không? Nếu không có gì thì ta đi trước.”

Cung chủ hàm tiếu: “Giao phối phương hóa công tán ra đây.”

Thánh y hắt đầu lắc lắc: “Ngươi kêu ta giao thì ta phải giao sao? Ta cũng không phải người Cửu Vân cung ngươi.”

Sư huynh, ngươi quả nhiên một thân chính khí! Cố Hiểu Dao yên lặng dựng thẳng ngón tay cái cấp thánh y.

Cung chủ cười lạnh: “Không giao?”

Thánh y ngoan cố, “Không giao.”

Cung chủ gật đầu, “Vậy ngươi đi chết đi.” Nói xong hơi nâng tay áo, phóng một chiếc đũa về phía hắn.

Thánh y biến sắc, gian nan né tránh, nhú mày nói: “Làm sao có thể, thực quân phần của ta cư nhiên không có tác dụng?”

Cố Hiểu Dao hiểu kỳ nói: “Đó là cái gì?”

Thánh y ghen ghét liếc mắt nhìn hắn một cái, “Độc dược ta chế, sau khi ngửi phải thì sẽ làm cho người ta tâm thần không yên, không có biện pháp tự khí.”

Ôi thần kỳ thế, Cố Hiểu Dao nói lời thăm thía nói: “Ngươi xem danh hào của ngươi mang theo một chữ thánh, dùng độc làm gì a.”

Thánh y xù lông nói: “Y độc vốn là cùng một nhà, bộ chỉ có mình ngươi có thể chuyên tấn công bằng độc dược thôi hả, còn ta thì không thể dùng!”

Ể, đây là đập trúng cái đuôi nào rồi? Cố Hiểu Dao nhấc tay đầu hàng nói: “Có thể có thể có thể, ngài thích như thế nào thì làm như thế ấy. Khoan đã, phần kia là ngươi vẩy vào trong không khí?”

Thánh y tức giận nói: “Nếu không thì sao!”

Cố Hiểu Dao che mũi, cả kinh nói: “Lúc nào a!! Sao ngươi không nói sớm, a a a a ta cũng hít vào rồi, làm sao đây làm sao đây? Không được, ta cảm thấy tim của ta đập hơi nhanh...”

Thánh y: “... Thở chất ngươi bách độc bất xâm, hơn nữa trong cơ thể ngươi lại không có chân khí, hít cũng không sao biết không?”

Bách độc bất xâm!! Ngoạn ý này xem như là bàn tay vàng đi? Đúng không đúng không? Cố Hiểu Dao kinh hồn chưa định vỗ vỗ ngực, quay đầu nhìn cung chủ, chỉ thấy cung chủ khí định thần nhàn, trên mặt treo nụ cười khinh miệt.

Cố Hiểu Dao nói: “Hắn hình như thật sự không có việc gì.”

Thánh y xoa tay nói: “Hắn biết thuật nín thở, sớm biết như vậy ta liền dùng cái khác !”

Cung chủ không kiên nhẫn nhìn thánh y: “Cho người một cơ hội cuối cùng, giao hay là không giao?”

Thánh y gật đầu: “Giao.”

Ha ha, tiền đồ đâu? Cố Hiểu Dao quyết định rút lại lời khen lúc nãy.

Thánh y nhìn nhìn bốn phía: “Không có giấy bút sao mà viết?”

Cung chủ vỗ vỗ tay, Diễm Cô bưng văn chương trang giấy bước đến.

Từ khi Cố Hiểu Dao biết được người này là nam, sẽ không có biện pháp nhìn thẳng hắn. Cố tình hắn còn mỉm cười nháy mắt với Cố Hiểu Dao một cái.

Cả người Cố Hiểu Dao run lên, xoay mặt qua chỗ khác.

Diễm Cô cười khề một tiếng, đặt văn chương trước mặt thánh y, rồi lại chậm rãi bước ra ngoài.

Ánh mắt thánh y dõi theo hắn một đoạn, lẩm bẩm nói: “Xinh đẹp như vậy, sao lại có hủ kết?”

Cả người Cố Hiểu Dao run lên, vỗ bàn cười như điên: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Thánh y bất mãn nói: “Người cười cái gì, chờ ta cẩn thận chẩn đoán bệnh, nhất định có thể trị tốt cho nàng không để lại chút tỳ vết nào.”

Cố Hiểu Dao cười chảy nước mắt: “Vậy người có thấy hắn ngực hắn bằng phẳng, khung xương rất lớn không?”

Thánh y nghiêm túc nói: “Này không ngăn cản một nữ tử xinh đẹp.”

Cố Hiểu Dao nâng mặt bĩu môi: “Nhưng là hắn là nam tử a, một người là học y thế nhưng nhìn đoán không ra.”

Về mặt thánh y khiếp sợ, trong mắt hiện lên vô vàn cảm xúc, cuối cùng hình ảnh dừng thành kiên định, ném bút, mặt nghiêm túc chuyển về phía cung chủ: “Ta có thể gia nhập Cửu Vân cung không?”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Thay đổi

Cố Hiểu Dao sốt ruột. Sư huynh! Sao người lại có thể gia nhập Cửu Vân cung chứ? Người vào Cửu Vân cung sao ta có thể với cung chủ muốn cùng người trở về quý tộc hả!! Vì thế Cố Hiểu Dao lớn tiếng nói: “Không được!”

Thánh y cũng không quay đầu lại nói: “Ta lại không có hỏi người.” Sau đó dùng ánh mắt mong chờ nhìn cung chủ trả lời thuyết phục.

Cung chủ cười như không cười, “Cửu Vân cung không thu người an nhân.”

Thánh y xúc động phần nộ nói: “Ta mà an nhân? Sao ta có thể an nhân chứ? Người an nhân chân chính không phải là vị bên cạnh này sao? Ngay cả y thuật cũng quên, ngài nói ngài còn giữ làm gì?!”

Cố Hiểu Dao khó thể tin nhìn thánh y, người sau chợt dạ quay mặt đi. Đệch mợ, vị sư huynh này thật sự là một tay bán đứng đội hữu a!!!

Ánh mắt cung chủ chậm rãi đảo qua Cố Hiểu Dao, tựa hồ đang cân nhắc lời thánh y nói.

Cố Hiểu Dao nghiêm túc nói: “Ta vẫn là hữu dụng.”

Cung chủ: “Tỷ như?”

Cố Hiểu Dao trầm mặc một chút, “Tỷ như... ta bách độc bất xâm.”

Thánh y đúng lúc bỏ thêm một đao: “Đây chỉ là thể chất trong thân thể người thôi.”

Cố Hiểu Dao thật sự muốn gọi tiểu Hoàng nhào lên cắn đứt cổ hắn, nhưng tiểu Hoàng không có ở hiện trường.

Dựa vào chó không bằng dựa vào chính mình a! Cố Hiểu Dao lau nước mắt chua xót một phen, mặt đứng đắn nói: “Ít nhất ta có thể dẫn Thu Tam

Nguyệt ra?”

Đoạn Yến mỉm cười: “VẬY Thu Tam Nguyệt đâu?”

Cố Hiểu Đào rất muốn lật bàn: “Không phải đã nói là nội trong ba tháng sao! Hơn nữa ta đi theo bên cạnh ngươi không phải là hầu hạ ngươi hả!”

Đoạn Yến không chút để ý nói: “Ngươi cũng biết là ngươi đang hầu hạ bốn cung à, nhưng bốn cung nhìn thấy khung xương ngươi rất lớn.”

Khung xương lớn là ngươi biết không!! Cố Hiểu Đào làm bộ như nghe không hiểu, cười hi hi nói: “Khung xương của ta không lớn a, còn thấp hơn ngài một cái đầu.”

Khóe miệng cung chủ cong lên, “VẬY đêm nay phải xem thành ý của ngươi thế nào?”

Cố Hiểu Đào ngạc nhiên nói: “VÌ sao phải là đêm nay? Bây giờ cũng có thể a!”

Cung chủ ý vị sâu sa nói: “Bây giờ?”

Có cái gì không đúng hả? Cố Hiểu Đào yên lặng lùi về phía sau hai bước, “Ngươi... Ngươi ngàn vạn đừng xằng bậy, bây giờ là thời kỳ nghiêm đánh, dưới cổ cũng không thể miêu tả!”

Thánh y ở một bên không kiên nhẫn nói: “Rốt cuộc có cho ta gia nhập Cửu Vân cung không?”

Cung chủ: “Không cho.”

Thánh y: “...”

Thánh y: “Không cho cũng được! Có thể nói cho ta biết vị nam phần nữ trang xinh đẹp kia tên gọi là gì không?”

Cung chủ: “Không thể.”

“...” Thánh y đưa mắt chuyển sang nhìn Cố Hiểu Đào.

Cố Hiểu Đào: “Ngươi vừa mới bán ta ra ngoài cơ nhiên còn có mặt mũi hỏi ta?”

“...” Thánh y lệ chảy ròng ròng chạy ra ngoài.

Đoạn Yến vung tay áo, một chiếc đũa bay theo lộ tuyến thánh y chạy, xuyên qua tay áo hắn, cắm vào ván cửa.

Trên trán thánh y đổ một giọt mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: “Làm, làm gì vậy?”

Đoạn Yến mỉm cười: “Phối phương hóa công tán.”

Thánh y đành phải cố sức rút ra chiếc đũa kia, không tình nguyện bắt đầu viết phối phương.

Thánh y vừa viết vừa cầu nhàu nói: “Ngươi muốn phối phương hóa công tán làm cái gì?”

Trên mặt Đoạn Yến vẫn là treo một nụ cười, tỏ rõ không muốn nhiều lời.

Cố Hiểu Đào vỗ tay một cái: “Ta nhớ ra rồi, lúc trước rõ ràng ngươi muốn là giải được hóa công tán a!”

Đoạn Yến liếc hắn một cái, “Phối phương còn không có, lấy giải được làm gì?” Sau đó ngừng một chút, nhìn về phía thánh y nói: “Viết luôn phối phương giải được luôn đi.”

Thánh y đang chuẩn bị chế giễu hai câu, lại nghe được Đoạn Yến thân nhiên nói: “Người kia gọi Diễm Cô, ngươi không muốn quen biết hắn sao?” Sau đó nội tâm dâng trào, tốc độ viết chữ cũng nhanh hơn.

Tư thế này là muốn được lưu lại a! Cố Hiểu Đào sốt ruột, làm bộ tùy ý hỏi: “Sư huynh, không biết sư phụ chúng ta... lão nhân gia người bây giờ có khỏe mạnh không?”

Thánh y nói: “Sư phụ quý cốt rất nhiều, ngươi hỏi người nào?”

Là nhiều cỡ nào!! Sư phụ thân y không phải là chỉ có một người thôi sao? Cố Hiểu Đào ngàn vạn lần không nghĩ tới là đáp án này, lại hỏi: “Bình thường quan hệ với chúng ta có tốt không?”

Thánh y đầu cũng không nâng, “Quan hệ với ta tốt, có; Quan hệ với ngươi tốt, không có.”

“...” Thật đúng là người đẹp trai thường không có bằng hữu. Cố Hiểu Đào có chút phiền muộn, buồn bã nói: “Thật muốn trở về một chuyến.” Du tử giang hồ, cũng là sẽ hoài niệm quá khứ đã qua, sư huynh ngươi phối hợp với ta nhanh lên!

Thánh y hừ một tiếng: “Đầu óc có bệnh mới trở về!” Nói xong dừng một chút, lại nói: “Không đúng a, đầu óc nguoi là có vấn đề!”

Đầu óc nguoi mới có vấn đề! Cố Hiểu Dao không thèm so đo với hắn, tiếp tục phiến muộn nói: “Khi nào nguoi trở về? Nhớ dẫn ta đi cùng!”

Chỉ nghe thấy cung chủ ở bên cạnh cười khẩy một tiếng: “Muốn chạy trốn khỏi Cửu Vân cung? Hỏi qua bốn cung chưa?”

Chẳng lẽ thực sự rõ ràng vậy sao? Cố Hiểu Dao vội vàng bày ra gương mặt tươi cười biểu cảm sinh động nói: “Không! Sao ta lại muốn chạy trốn chứ, Cửu Vân cung giống như là ngôi nhà thứ hai của ta, cung chủ chính là huynh đệ của ta, người trung thành như ta sao có thể rời bỏ nhà mình và huynh đệ chứ?”

Cung chủ khẽ nhủ mảy: “Huynh đệ?”

Chẳng lẽ là nguoi còn muốn làm cha? Cố Hiểu Dao gật đầu, “Không sai, huynh đệ.”

Cung chủ bày ra vẻ mặt ‘Nguoi cũng xứng làm huynh đệ của ta’, thân nhiên nói: “Huynh đệ của ta chỉ có một, gọi Đoàn Dục.”

Cố Hiểu Dao vỗ bàn đứng lên: “Sao lại có thể như thế. Kiều Phong đại ca, nguoi còn có Hư Trúc hiền đệ ta a!”

Cung chủ: “Kiều Phong? Hư Trúc?”

Cố Hiểu Dao khoát tay, “Nói nguoi cũng không biết, nguoi cứ coi như ta phát bệnh đi!”

Trong mắt cung chủ bỗng nhiên nổi lên sát khí: “Nguoi không phải tên Triển Chiêu, có đúng không?”

Thánh y ở một bên nói: “Triển Chiêu là ai?”

“...” CMN bỏ đao cuồng ma! Cố Hiểu Dao cảm thấy sinh mệnh của mình lập tức sẽ trôi qua, mặc kệ thế nào, tiếng nói lớn chính là có lý! Vì thế nhìn về phía thánh y cả giận nói: “Làm đồng môn, ngay cả tên của ta nguoi cũng không biết hả?? Ta chính là Triển Chiêu! Triển Chiêu chính là ta! Nguoi nhớ kỹ cho ta!” Sau đó về mặt lại mỉm cười nhìn sang cung chủ nói: “Ta thật sự gọi là Triển Chiêu.”

Đầu kia thánh y bị kinh hách, nửa ngày mới phản bác nói: “Nguoi cũng không không biết tên của ta?! Quý tộc không thể hỏi tính danh thân thể đồng môn, đây có gì đâu mà kỳ quái !”

A ha ha ha ha ha! Như thế nào chính là đáp án này, thật sự là ông trời cũng muốn bảo vệ hắn một mạng.

Nhưng là... Làm sao không kỳ quái !? Từ nhỏ đến lớn làm đồng môn của nhau thế nhưng không biết tên của đối phương?? Cái môn quy gì kỳ lạ thế! Cố Hiểu Dao chống nạnh nói: “Vậy nguoi nói a! Tên là gì!”

Thánh y khí định thần nhàn chằm mực, “Không nói cho nguoi.”

“...” Ai thèm biết!

Cố Hiểu Dao uốn éo đầu, phát hiện cung chủ còn đang nhìn mình chằm chằm, sợ tới mức chân mềm nhũn, “Ta đã nói ta thật sự gọi Triển Chiêu! Hư Trúc Kiều Phong và Đoàn Dục là nhân vật trong cổ sự. Cung chủ nguoi ngàn vạn lần không cần suy nghĩ nhiều!!”

Cung chủ nói: “Cổ sự gì? Nói cho ta nghe một chút?”

Lúc trước nguoi muốn ta ca hát, hiện tại lại muốn ta kể chuyện. Cuộc sống người cổ đại hơi đơn điệu là có thể hiểu, nhưng mà nguoi cũng không thể đem ta trở thành nghệ nhân toàn năng a! Cố Hiểu Dao oán thầm nửa ngày, há mồm nói: “Chưa xem hết, không kể được.”

Ánh mắt cung chủ nhìn hắn có chút vô tội, nói: “Nhưng mà ta muốn nghe.”

Lúc này chân Cố Hiểu Dao thật sự mềm nhũn, bộ dạng này của cung chủ sao lại cảm thấy có chút mạnh a! Hay là điểm mạnh của ta rất kỳ quái?? Đây nhất định là ảo giác!

Hung hăng nhéo chính mình một phen, Cố Hiểu Dao nói: “Cổ sự này vô cùng dài...”

Thánh y nói: “Dài cỡ nào!”

Cố Hiểu Dao không để ý đến hắn, háng giọng một cái: “Liên bắt đầu nói từ đệ đệ cung chủ Đoàn Dục đi.”

“Đệ đệ của nguoi - Đoàn Dục chính là con của Trần Nam vương Đại Lý quốc, tướng mạo anh tuấn, là một công tử văn nhã...”

Còn chưa nói xong, cung chủ đã cắt ngang một câu: “Quốc gì?”

Cố Hiểu Dao lặp lại lần nữa: “Đại Lý quốc!”

“Đi, còn có quốc gia này? Ở đâu vậy?”

Đó là thời đại hư cấu, các người thì biết cái đích gì! Ngại uy lực của cung chủ, Cố Hiểu Dao vẫn là kiên nhẫn trả lời: “Ở Tây Nam...”

Cung chủ nghiêm túc nói: “Tây nam chỉ có Vân châu, bên cạnh là Thục Xuyên, đều thuộc Đại Trữ Triều, không có Đại Lý quốc.”

Người nghiêm túc cái rắm! Cố Hiểu Dao sắp điên rồi, hít sâu vài hơi nói: “Cung chủ đại nhân, cố sự này chỉ là hư cấu!” Nghĩ quá nhiều rồi, nếu là thật, đệ đệ người là vương tử, vậy người nhà cũng là vương tử !

Cung chủ nhướn mày: “Chuyện hư cấu ai muốn nghe, không nghe.”

“...” Cố Hiểu Dao không lời gì để nói nhìn trời, thời thơ ấu của cung chủ trải qua không được tốt sao, ngay cả cố sự cũng sẽ không nghe!! Bất quá cũng đỡ hấn tổn vô mồm, vẫn là ngậm miệng thì tốt hơn.

Thánh y ở một bên đợi hồi lâu cũng không đợi được đoạn sau, sốt ruột: “Tiếp tục a? Sao không nói gì hết vậy?”

Cung chủ liếc mắt nhìn hấn một cái, “Phương thuốc viết xong chưa?”

Thánh y liên tục gật đầu, “Viết xong rồi viết xong rồi.” Một bên cầm lên đưa cho cung chủ nhìn.

Cung chủ ừ một tiếng, tiếp nhận phương thuốc mỉm cười nói: “Người có thể lẫn.”

Thánh y sùng sốt: “Cố sự còn chưa nghe xong? Không đúng, Diễm Cô kia đâu? Người nói muốn giới thiệu cho ta !!”

Cung chủ nhướn mày, “Diễm Cô là người phương nào?”

Thánh y không thể tưởng được hấn sẽ đổi ý, chỉ vào hấn cả giận: “Người!”

Cung chủ bày ra vẻ mặt ‘Người làm gì được ta’, làm cái thủ thế, Chu Tước giống như đội quân danh dự đứng một bên bị xem nhẹ hồi lâu liền mang theo hấn nhảy ra ngoài cửa sổ.

Chắc chắn, cung chủ thật sự là vô cùng gian trá a! Nếu Diễm Cô thật sự có thể thành đôi với sư huynh, vậy hành vi này của cung chủ chính là cảm gây đánh uyên ương! Cố Hiểu Dao ở trong lòng đốt cho thánh y một cây nến, nhưng cũng cảm thấy hình như quên chuyện quan trọng gì rồi.

Rốt cuộc quên chuyện gì!! Cố Hiểu Dao dùng sức gãi đầu tự hỏi vấn đề này.

Cung chủ ở một bên nhìn nhú mày: “Đừng gãi đầu nữa, đầu rụng xuống đất.”

A a a a a, sau khi Cố Hiểu Dao nghe được lại gãi thêm hai cái, nhất định là tóc hút khô chất dinh dưỡng trên não rồi! Cho nên mới sử dụng không tốt!

Cung chủ lạnh lùng liếc hấn một cái: “Bỏ cung nói người không được gãi.”

Cố Hiểu Dao phẫn nộ ngừng tay, bắt đầu chà xát mặt. Mợ nó, gãi đầu cũng không cho, không hề có tự do!

“Người sốt ruột như vậy là bởi vì sư huynh của người đi rồi?”

Cố Hiểu Dao nâng mặt: “Đương nhiên không phải, là bởi vì hấn đi rồi ta không biết phải làm sao mới có thể trở về quý tộc.” Nói xong bỗng nhiên mạnh mẽ vỗ đùi một cái: “Nghĩ ra rồi, chính là vấn đề quan trọng này!”

Cung chủ híp mắt lại, “Xem ra người vẫn là muốn chạy.”

“Không có a!” Cố Hiểu Dao theo bản năng phản bác, trong lòng rất khẩn trương, xem ra còn phải tổ chức ngôn ngữ nữa!

Cung chủ vỗ tay.

Là lười tự mình động thủ, kêu người đến kết liễu tiểu gia sao! Cố Hiểu Dao vẻ mặt hoảng sợ lui ở ghế trên.

Chỉ thấy một đám người từ ngoài cửa bước vào, hơn nữa trước đám kia mỹ nữ đứng là Diễm Cô

Cố Hiểu Dao đáng thương hề hề nói: “Diễm Cô người đừng giết ta, nói không chừng người chính là sư tẩu tương lai của ta...”

Diễm Cô cười khúc khích, nháy mắt nói: “Người bị điên hả, ai muốn giết người, sư tẩu gì chứ?”

Cố Hiểu Dao nhìn cung chủ, thầm nghĩ nếu không cung chủ ngăn cản, người có thể sẽ cùng sư huynh thiếu tâm nhãn song túc song phi.

Cung chủ không để ý tới hấn, nhìn Diễm Cô nói: “Mang chút đồ ăn lên.”

Thì ra là đến mang thức ăn lên!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Cảm động

Diễm Cô lệnh những người đó dọn dẹp xong tàn tích, rồi một lần nữa dâng đồ ăn lên, còn ôm lấy tiểu Hoàng tắm rửa xong.

Tiểu Hoàng vừa thấy cung chủ liền liều mạng lác đười, ánh mắt ngập nước nhìn cung chủ, bộ dạng muốn nhào lên nhưng không dám.

Nhìn bộ dạng hoảng sợ của người kia ! Cố Hiểu Đào huyết sáo nhìn nó, không nghĩ tới tiểu Hoàng hoàn toàn không để ý tới hân, nhìn cũng không liếc nhìn hân một cái.

Đạch mợ, rõ ràng là chúng ta quen biết trước ! Hơn nữa một đường này ta còn ôm người! Người là con chó bị thiến!

Cung chủ buồn cười mắt nhìn Cố Hiểu Đào hờn dỗi, vươn tay đặt tiểu Hoàng ở trên đầu gối, nói: “Ăn cơm”

Chu Tước không ở đây, lần này chỉ có năm món một canh.

Cố Hiểu Đào nhìn thoáng qua đã muốn lệ rơi đầy mặt, có trứng luộc có gà quay có rau dưa có thịt, lần này rốt cục có thể ăn một bữa thật ngon!

Sợ sẽ phát sinh biến động, Cố Hiểu Đào nâng bát lên liền ăn, ước chừng ăn năm chén cơm mới ngừng tay, thỏa mãn tựa vào trên ghế.

Thật sự là no chết cũng đáng !

Cung chủ cơ hồ chưa ăn vài miếng, vuốt ve tiểu Hoàng, cười nhìn Cố Hiểu Đào: “Ăn ngon không?”

Cố Hiểu Đào gật đầu: “Ngon.”

“Còn muốn trốn không?”

“Hả?” Xong đòi! Tại sao lại nhớ tới vấn đề này?

Cố Hiểu Đào nói: “Cung chủ, người hãy nghe ta nói...”

Cung chủ một tay ôm tiểu Hoàng đứng dậy.

Lần này thật sự muốn diệt khẩu thật hả! Cố Hiểu Đào lui tại ghế trên hoảng sợ nhìn hân, đã thấy hân đi tới cửa.

Nguy hiểm thật nguy hiểm thật... Không phải diệt khẩu, vừa mới thở phào một hơi, giọng cung chủ liền chậm rãi bay tới: “Đến đây.”

Cố Hiểu Đào hoảng sợ nhìn hân: “Không!” Người muốn giết ta thì tự mình đi qua?!

Cung chủ hí mắt, lặp lại: “Đến đây.”

“...” Cố Hiểu Đào không cốt khí đi qua. Cái này giống như khi còn bé không nghe lời, người lớn sẽ đếm một hai ba, bình thường khi đếm tới hai, tiểu hài tử cũng không dám đứng lì ra.

“Người rốt cuộc muốn làm gì!” Cố Hiểu Đào thật sự là chịu đủ loại cuộc sống này.

Cung chủ không nói hai lời, xách hân liền bay.

Lại nữa! Quả thực là chịu đủ! Nội tâm Cố Hiểu Đào điên cuồng gào thét .

Cố Hiểu Đào gục đầu càng nghĩ càng khó chịu, bay bay cả người có chút choáng, chờ tới khi rơi xuống đất, lập tức xoay người nôn mửa không ngừng.

Lập tức tiểu Hoàng giống như bị dọa đến, nhảy về sau vài bước.

“...” Ngàn vạn lần không nghĩ tới, Cố Hiểu Đào không say xe không say máy bay không say tàu, xuyên tới cổ đại cư nhiên say khinh công!

Vừa mới ăn cơm chưa ... Cố Hiểu Đào nôn hai ngụm liền không nôn nữa, vẻ mặt suy yếu dựa vào trên người cung chủ.

Cung chủ: “...”

Khoan đã, dựa vào trên người cung chủ! Cố Hiểu Đào giật nảy mình, “Thực xin lỗi thực xin lỗi, ngài đại nhân đại lượng, không cần để ý chuyện bị ta dựa qua!”

Cung chủ: “...”

Quá keo kiệt, dựa một chút cũng không thể sao! Cố Hiểu Đào rất muốn nhéo gương mặt thối kia của cung chủ.

Lúc không khí hai người không tốt, bên cạnh một giọng già nua cất ngang: “Tiểu nhân Tống Thành, ra mắt cung chủ.”

Cố Hiểu Đào quay đầu lại, nhìn giống như lang trung trong phim truyền hình.

Tống Thành nhìn đến hần không khỏi ngẩn ra, “Vị này chính là?”

Cố Hiểu Đào học bọn họ vãi chào: “Tại hạ Cố... A không, Triền Chiêu.”

Tống Thành càng mờ mịt, căn bản là chưa từng nghe qua bên cạnh cung chủ có người gọi là Triền Chiêu.

Cung chủ nói: “Hần là độc y.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung một câu: “Phát bệnh rồi.”

“...” Không thêm sẽ chết hả? Trong lòng Cố Hiểu Đào liếc mắt xem thường.

Trên mặt Tống Thành vui vẻ, vội hỏi: “Quả nhiên là độc y đại nhân, tiểu nhân gặp phải vài vấn đề khó khăn về y thuật, muốn thỉnh giáo độc y đã lâu!”

Thật đúng là lang trung... Cố Hiểu Đào lại ngẩng đầu nhìn chỗ bọn họ đặt chân - Cửu Vân đường.

Cửu Vân cung Cửu Vân lâu Cửu Vân y phòng Cửu Vân đường. Địch mọ, đều không thoát khỏi hai chữ Cửu Vân này! Có thể thấy được người tà giáo này khi đặt tên có bao nhiêu thiếu hụt ý tưởng mới!

Đối với Tống Thành tuổi già như vậy còn nghiên cứu y thuật, Cố Hiểu Đào cũng là rất kính nể, chỉ tiếc ta không phải là độc y thật sự a! Đang muốn từ chối khéo léo, cung chủ đã mở miệng trước: “Lần này hần phát bệnh sau đó cái gì cũng quên.”

Tống Thành ngẩn ra, tiếc hận nhìn Cố Hiểu Đào, rồi nhìn cung chủ nói: “Không biết hôm nay cung chủ đại giá quang lâm là có gì phân phó?”

Cung chủ từ trong ngực lấy ra phương thuốc, nói: “Chiếu theo hai tờ phương thuốc này làm thành được.”

Tống Thành vừa tiếp nhận liền thấy, biến sắc, “Hóa công tán!?”

“Đúng vậy, nguoi tự mình làm, mấy ngày thì có thể làm xong?”

“Được liệu đều có, một canh giờ thì có thể làm xong.”

Cung chủ gật đầu.

Tống Thành dẫn bọn họ đến hậu viện, dâng trà, rồi tới được quán bát đầu chế thuốc.

Cung chủ bỗng nhiên gọi hần hần: “Khoan đã.”

Tống Thành nói: “Cung chủ còn gì phân phó?”

Cung chủ chỉ chỉ Cố Hiểu Đào: “Lúc này hần mới nôn mửa, nguoi nhìn giúp hần thử xem.”

Cố Hiểu Đào sợ ngây người... Người nói lời này là cung chủ? Cung chủ đang quan tâm mình??? Thái độ của cung chủ sao lại khác thế?

Trong lòng đang dâng lên một trận mê dạng 〇 cảm động, lại nghe được cung chủ bổ thêm một câu: “Miễn cho lát nữa ói lên nguoi bồn cung.”

“...” Đây mới là cung chủ đi! Cố Hiểu Đào thu hồi cảm động, nói: “Không cần phiền toái...” Chỉ cần về sau nguoi đừng mang ta bay sau khi ăn no thì ta sẽ không ói biết không!

Tống Thành nghe xong mệnh lệnh cung chủ, giúp hần bắt mạch, tổng kết chứng bệnh: rối loạn tiêu hóa. Lại sai nguoi đi sắc thuốc, lúc này mới lui ra.

Cố Hiểu Đào thật xa đã ngửi được mùi thuốc Đông y quen thuộc, quả thực muốn khóc, rung rung nói: “Hoắc hương chính khí thủy?” Thời đại này còn có ngoạn ý này??? Đây chính là thuốc khi hần còn bé sợ uống nhất!

Nét mặt cung chủ lại biến đổi, “Nguoi biết đây là được gì?”

Mùi vị đáng sợ này muốn quên cũng quên không được biết không... Khoan đã, ta hiện tại hình như là độc y mất trí nhớ mới đúng! Cung chủ này lòng sinh nghi ngờ! Cố Hiểu Đào cười ha ha: “Ta cũng không biết vì sao trong đầu chợt nhớ tới vị thuốc này, có thể là rất khó uống dẫn đến ký ức không thể quên

được!”

Cung chủ cũng là không tin, hí mắt theo dõi hắn.

Ngài nghi ngờ nhiều như vậy không một mồi hả! Cố Hiểu Đào nghiêm túc nói: “Ta thật sự chỉ nhớ lại tên vị thuốc này, những thứ khác đều không nhớ. Nếu ngươi không tin thì một chưởng đánh chết ta đi.”

Cung chủ cười lạnh một tiếng, “Chính là nếu như nhớ lại, chẳng lẽ bốn cung còn sợ ngươi?”

Đứng đứng đứng, ngươi cừ nhất. Cố Hiểu Đào nhìn bát thuốc đen tuyền kia, cắn răng nói: “Ta có thể không uống không?”

Cung chủ lạnh lùng từ chối: “Uống sạch.”

Trong lòng Cố Hiểu Đào run lên, vạn phần không tình nguyện bụng lên, nhắm mắt uống một hơi cạn sạch.

Uống xong Cố Hiểu Đào đã muốn ngất xỉu, nắm lấy cổ họng không ngừng xoay tới xoay lui, vừa gào vừa khóc.

Cung chủ không còn lời nào để nói nhìn hắn, “Khó uống như vậy?”

Nước mắt Cố Hiểu Đào đều muốn chảy ra, dễ uống thì ngươi tới uống thử đi! Rồi lại tiếp tục rú lên.

Cung chủ thật sự bị hắn làm phiền đến không chịu được, sai người bưng một chậu nước tới. Cố Hiểu Đào ăn liên tục mấy khối mới dịu đi một chút, chỉ là cảm thấy răng hơi đau.

“Ngươi thật sự nhớ lại chuyện trước kia hả?” Cung chủ đột nhiên hỏi.

“Tuyệt đối không có!” Yên tâm đi căn bản không có khả năng nhớ lại được, ca chính là hàng giả ha ha ha ha ha!

Cung chủ nhìn hắn, “Hậu quả lừa gạt bốn cung...”

Ta biết! Không phải chính là chết sao? Một câu nhắc nhở Cố Hiểu Đào, không nên không nên, nhất định phải chạy trốn, ở trong này tánh mạng tùy thời sẽ có nguy hiểm.

Cố Hiểu Đào tính toán việc chạy trốn này, lại nghĩ đến thể lực không lồ Cửu Vân cung, ngay cả được điểm cũng là Cửu Vân cung mở, không khỏi uể oải nói: “Sân nghiệp Cửu Vân cung còn rất nhiều.”

Cung chủ cho rằng hắn đang cảm thán, thân nhiên nói: “Đương nhiên.” Một bên vuốt ve lỗ tai tiểu Hoàng, làm nó thoải mái đến muốn ngủ.

“Haizz, nếu ngươi là đặt ở hiện đại, cũng là một lão đại hắc đạo rồi.”

Cung chủ khó hiểu nói: “Hiện đại?”

Cố Hiểu Đào phiền muộn nhìn trần nhà, lầm nhảm: “Đúng vậy, hiện đại, không biết ta có thể trở về không, bất quá có trở về hay không đều đồng dạng đều là một người sống.”

Cung chủ cười nhạt một tiếng: “Nói nhảm gì vậy, lại phát bệnh à.”

Cố Hiểu Đào thầm nghĩ, ngươi biết cái gì, đặt ở hiện đại ngươi sớm đã bị công an phường bắt đi rồi.

Lại nói tiếp hắn giống như đã lâu chưa có chơi di động máy tính, đại khái là quá lo lắng đề phòng sống không bằng chết, không di động không máy tính cũng sẽ không cảm thấy nhàm chán, hơn nữa theo đuổi lớn nhất đó là có thể ăn một bữa cơm ngon, thật sự là trong lòng rất chưa xót a!

Trong lòng Cố Hiểu Đào suy nghĩ muốn chạy trốn, cung chủ cũng không nói một lời, hai người liền ngồi đối diện bày ra vẻ mặt quý dị như vậy.

Thẳng đến khi Tống Thành đưa hóa công tán làm xong tới, cung chủ mới nói: “Đi thôi.”

Cố Hiểu Đào yên lặng đuổi theo.

Ra cửa, cung chủ lần này cư nhiên không có xách hắn, chỉ là ôm tiểu Hoàng chậm rãi đi ở phía trước.

Hai người cứ như vậy đến một trước một sau bước vào một chỗ biệt viện.

Địch mỵ, biệt viện! Trong phim cổ trang, loại viện này bình thường đều là để dành bao dưỡng tiểu tam, khả năng còn dẫn theo con riêng.

Nhưng cung chủ lại không có chính thể còn là một tên GAY, cho nên bên trong trụ nhất định là...

Cung chủ bất mãn nói: “Ngươi đang suy nghĩ gì? Về mặt xấu xa.”

Người mới xấu xa! Cố Hiểu Đào thu hồi biểu tình trên mặt, chắc chắn đuổi theo, bỗng nhiên trong lòng hoảng sợ một trận, cung chủ đi ở phía trước, sao lại biết biểu tình trên mặt mình? Trừ phi là mất mọc sau gáy! Không phải thì chính là... TRỘM! NHÌN! LÉN! MÌNH!

Vẫn là mất mọc sau gáy tương đối nói thông!

Cố Hiểu Đào gắt gao theo dõi gáy hần, hỏi: “Ta có thể đi dạo một chút không?”

Cung chủ quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Vào trong phòng ta trước.”

TRONG! PHÒNG! NGƯỜI! Cố Hiểu Đào chợt nhớ tới đoạn đối thoại lúc trước, buổi tối xem thành ý của người gì đó... KHÓ! LUÔNG!

Nhìn nhìn trời, Cố Hiểu Đào yếu ớt nói: “Còn chưa tới buổi tối...”

Cung chủ liếc mắt, ném cho hần một nụ cười ý vị sâu sa: “Không sao.”

Không! Sao! Rất kích động đó. .. Không! Đúng... Rất sợ hãi! Cố Hiểu Đào ôm ngực đi theo.

Nếu mình theo hần, vậy mình là...nam nhân của cung chủ gọi là gì? Phò mã? Không đúng! A mặc kệ gọi là gì, dù sao cũng không cần chạy trốn! Không không không, mình phải làm nam hiệp, tại sao có thể ở cùng một chỗ với tà giáo chứ? Bất quá thịnh tình của cung chủ là không thể chối từ, chuyện phát sinh về sau cũng là không thể tránh khỏi XX.

Suy nghĩ Cố Hiểu Đào càng trôi càng xa, cuối cùng bị một tiếng đóng cửa kéo về hiện thực.

Cửa phòng khép lại! Sắp, sắp bắt đầu! Hiện tại chính là thời kì nghiêm đánh a!! Cần phải cẩn thận chừng mực, nếu không vào cục cảnh sát của tác giả thì làm sao bây giờ???

Hơn nữa hình như mình không có kinh nghiệm... Phải làm sao đây????

Chưa đợi hần nghĩ xong, cung chủ đã cời ngoại bào ra.

Cời!? Vậy mình có nên cời hay không?

Cố Hiểu Đào cứ như vậy nhìn chăm chăm cung chủ cời kiện ngoại bào có màu sắc khoa trương, khoát lên trên bình phong, ngồi trên tháp.

Cung chủ nhìn hần, không kiên nhẫn nói: “Đến đây!”

CUNG! CHỦ! ! CỒ! KHÁT!

Nội tâm Cố Hiểu Đào kích động một trận.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ái muội

Nhiều năm sau Hiểu Đào nhìn ánh tà dương ngoài cửa sổ, rồi hồi tưởng lại ngày đó cung chủ thẹn thùng.

Cung chủ tựa vào lồng ngực Cố Hiểu Đào, đỏ mặt nói: “Người, người ngày đó sao lại hư hỏng như vậy ~ “

Cố Hiểu Đào cao lãnh mỉm cười: “Muốn ta tệ hơn một chút không?”

...

“Muốn ta tệ hơn một chút không!” Cố Hiểu Đào bỏ nhào về phía cung chủ.

Cung chủ nhú mày, nhẹ nhàng vung tay áo, Cố Hiểu Đào liền bay ra ngoài, lưng hung hăng đập vào trên cửa.

“...” Thật là đáng sợ thật là đáng sợ, giống như là người đàn bà đánh đá! Không giống như trong tưởng tượng a! Cố Hiểu Đào rung rung nói: “Không phải là người kêu ta đi qua sao, làm gì đánh nặng như vậy!”

Cung chủ thần nhiên liếc nhìn hần một cái, nói: “Đến đây.”

“...” Còn đến?! Cố Hiểu Đào kéo cửa chạy ra bên ngoài.

'Bá' một tiếng, một mảnh lụa trắng bay đến, quần bên hông hấn, kéo hấn trở về.

Con nhện tinh!! Cố Hiểu Đào ngã xuống đất, nhìn cung chủ 'vù' một tiếng thu hồi lụa trắng kia, sau đó vung tay áo đóng cửa lại.

"Cung chủ, ta nhìn lầm người rồi, người cư nhiên dùng vũ khí như vậy..." Loại đồ vật này không phải là dành cho nữ hài tử dùng sao??

Trong mắt Đoàn Yến phấp phất ra sát khí, cười như không cười: "Người có muốn thử cảm giác bị vũ khí này giết chết không?"

Cố Hiểu Đào rụt cổ, "Thực xin lỗi, ta sai rồi."

"Không muốn chết thì mau chóng đến đây."

Lần này Cố Hiểu Đào không dám nao loạn, ngoan ngoãn đi qua đứng ở trước mặt cung chủ.

"Coi y phục."

"!!!" Đùng có mà bình tĩnh nói thẳng ra như vậy chứ? Cung chủ đại nhân quả nhiên không bị cản trở, tính dục lại nhiều! -- chỉ là có chút dừng mảnh.

Cố Hiểu Đào lặng lẽ coi ngoại bào, sau đó là trung y, lý y, sau đó bắt chéo tay tại lưng quần: "Có cần coi quần không?"

"..." Cung chủ mặt không đổi sắc đánh giá hấn một chút, rồi giơ tay nắm lấy cổ tay hấn.

Sau đó thuận thế kéo an vị ở trong lòng ngực mình?? Tình hình có chút không đúng a... Chẳng lẽ cung chủ cũng muốn làm công?

Cố Hiểu Đào quá sợ hãi, vội vàng hất tay cung chủ ra.

Kết quả hất ba cái cũng không rút!!!

Cung chủ cười như không cười nhìn hấn, nhẹ nhàng kéo một cái, Cố Hiểu Đào liền gục ở trong lòng ngực hấn, còn chưa đợi hấn giãy dụa, cung chủ đã lật người hấn lại, hai tay chống lên lưng hấn, ghé vào lỗ tai hấn nói: "Ngồi xuống."

Bàn tay ấm áp đặt trên lưng, sau tai truyền đến hít thở thân nhiên... đại não Cố Hiểu Đào trống rỗng, chỉ cảm thấy cả người đều bị hơi thở của cung chủ vây quanh, sợ tới mức chỉ muốn chạy trốn.

Không chơi được không!!

Cố Hiểu Đào vừa động, cung chủ liền điểm nhẹ lên lưng hấn, để hấn không nhúc nhích nữa.

Hồn dân, lại điểm huyết tiểu gia! Cố Hiểu Đào rốt cục cảm nhận được cái gì không làm không chết, rung rung nói: "Không như vậy, được không?"

Cung chủ cười nhẹ một tiếng, bàn tay dán ở trên lưng hấn chậm rãi di chuyển xuống một chút.

Rất quý dị! Cố Hiểu Đào chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, cả người đều thập phần cứng ngắc.

Cung chủ vỗ vỗ hấn, nói: "Thả lỏng một chút."

Thả lỏng đại gia người! Loại tình huống trao quyền cho cấp dưới này, người thả lỏng thử cho ta xem !!

Trong đầu Cố Hiểu Đào một mảnh hỗn loạn, bỗng nhiên cảm thấy trên lưng nóng lên.

Một cỗ khí nóng theo lòng bàn tay của cung chủ lan tràn ra khắp lưng hấn, sau đó là bả vai, ngực, cuối cùng dung nhập lực phủ ngũ tạng.

Loại cảm giác này rất quý dị, Cố Hiểu Đào đã bị kinh hách, "Người người người làm gì ta vậy? Cỗ khí nóng này là xảy ra chuyện gì? Hả?"

Cung chủ không đáp, chờ sau khi cỗ khí nóng kia truyền khắp toàn thân hấn, mới buông tay ra.

"Nói chuyện với người đó, người làm gì ta vậy hả?" Cố Hiểu Đào động cũng không động dậy được, lại không thể quay đầu, đồng thời lại có chút may mắn, may mắn là không có bị làm 'cái gì đó'!!!

Cung chủ xuống nhuyễn thấp, dưới ánh mắt liếc xéo của Cố Hiểu Đào lấy ra hai bình thuốc nhỏ.

Ý, đây không phải là hóa công tán và giải độc lúc này cung chủ kêu Tống Thành làm sao?

Cung chủ bỏ chút thuốc bột vào trong chén trà đào một cái, xoay người đưa đến bên miệng Cố Hiểu Đào, mỉm cười nói: "Uống."

Ánh mắt Cố Hiểu Đào trừng lớn hơn vài phần, có lộn không vậy??? Sau đó rất có cốt khí cự tuyệt, "Không uống!" Nói xong gắt gao ngậm chặt miệng.

Cung chủ híp mắt, dịch xuống hàm dưới hấn một chút, Cổ Hiểu Dao đã bị cưỡng ép mở miệng ra, một bộ dáng mặc cho người ta khi dễ. Bị bắt ngừng đầu lên, Cổ Hiểu Dao tội nghiệp nhìn gương mặt tuyệt diệu của cung chủ, nhưng là cung chủ bắt vì sở động, nâng cằm hấn, đổ toàn bộ chén trà vào.

“Khụ khụ khụ...” Cổ Hiểu Dao bị bắt nuốt xuống hóa công tán lập tức điên cuồng ho sặc sụa, nước mắt cũng muốn chảy ra. “Người rót cuộc muốn làm gì!!!”

Khỏe môi cung chủ nhếch lên, “Bây giờ có cảm giác gì?”

Bị hấn nhắc tới như vậy, nhất thời Cổ Hiểu Dao cảm thấy bụng mình lạnh lạnh, đồng thời cổ khí nóng trong cơ thể kia đang dần dần tiêu tán. Vì thế thành thật trả lời: “Có một loại cảm giác muốn tiêu chảy.”

“Có phải cảm thấy hoàn toàn không có chân khí không?”

Cổ Hiểu Dao mờ mịt hỏi: “Chân khí là gì, ta lại không có.”

Cung chủ nói: “Chính là cổ khí lưu vừa nãy ta truyền cho người.”

Cổ Hiểu Dao nghĩ nghĩ, “Cổ nhiệt khí kia hình như là không thấy ... Khoan đã! Thì ra là chân khí? Bước tiếp theo có phải người muốn truyền thụ võ công tuyệt thế cho ta đúng không?”

Cung chủ bày ra vẻ mặt 'người suy nghĩ nhiều', lại nắm chặt cổ tay của hấn, một lúc lâu lắm bầm “Xem ra thật sự là hóa công tán, không sai.”

Không sai cái gì? Cổ Hiểu Dao vẻ mặt khó hiểu, truyền cho người ta chút chân khí, lại kêu người ta uống hóa công tán, rốt cuộc là làm gì! Bỗng nhiên trong đầu 'đùng' một cái, búng tỉnh đại ngộ: “Người người người là lấy ta thí nghiệm thuốc?” Cư nhiên bắt người ta chuột bạch!! Có suy nghĩ qua cảm nhận của chuột bạch chưa??

Cung chủ khẽ cười một tiếng: “Còn chưa ngốc.”

Cổ Hiểu Dao nổi giận: “Người không hề có nhân tính!! Cũng đúng, hại chết ta người cũng không cần đền mạng! Mạng người ở trong mắt người lãnh huyết vô tình bất quá chỉ là đồ vật thấp kém, người dứt khoát cho ta một cái thống khoái, giết ta đi.” Cổ Hiểu Dao, nghĩ đến vận mệnh ngang trái không có tương lại của mình, càng nói càng thương tâm, không ngừng nghĩ đến câu ca từ: có nhân ảnh ta không, tồn thương nhiều như vậy... Không ngừng chảy nước mắt xuống.

Cung chủ thấy nước mắt hấn lộp độp chảy xuống, trầm mặc một lát, nói: “Hóa công tán không phải là độc dược, hơn nữa chỉ hữu hiệu với người có võ công, sẽ không hại chết người.”

Hừ, người nói không chết thì sẽ không chết sao! Cổ Hiểu Dao dùng sức khịt khịt nước mũi không để ý tới hấn.

“Người...” Cung chủ còn đang muốn nói gì đó, ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến thanh âm Chu Tước, “Cung chủ!”

“Tiến vào.”

Chu Tước đẩy cửa ra, liền thấy được hình ảnh như vậy: y phục cung chủ không chỉnh tề, biểu tình tà mị nhìn Cổ Hiểu Dao, mà Cổ Hiểu Dao nghiêng mặt ngồi ở trên tháp, lệ rơi đầy mặt nhỏ giọng nức nở, còn lỏa-nửa-người, quả thực muốn có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương.

Vì thế Chu Tước hoảng sợ nói xin cung chủ thứ tội, rồi lại cúi đầu lui ra ngoài.

Cung chủ: “...”

Cổ Hiểu Dao: “...”

Sau khi đối diện yên tĩnh một lát, cung chủ giải huyết cho Cổ Hiểu Dao, hai người bắt đầu không nói một lời mặc y phục.

“Một đại nam nhân, khóc lóc cái gì.” Cung chủ thản nhiên chế giễu.

Cổ Hiểu Dao cũng không để ý tới hấn, rầu rĩ nói: “Ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Lần này cung chủ ngược lại không ngăn cản hấn, nhưng có thể cảm nhận được cặp mắt giống như mũi tên nhọn sau lưng vẫn luôn dõi theo hấn, Cổ Hiểu Dao không dám quay đầu lại, ra về trần định mà bước ra cửa.

Tiểu Hoàng ở bên ngoài lập tức lui vào, Cổ Hiểu Dao bình tĩnh khom lưng ôm tiểu Hoàng đang muốn chạy về phía cung chủ vào trong ngực, bước ra ngoài, đối mặt với Chu Tước đứng ở trước cửa.

Về mặt Chu Tước có chút phức tạp, nhìn thẳng hấn sau đó lặng lẽ rũ mắt thối lui qua một bên.

Cổ Hiểu Dao hừ một tiếng, ngẩng đầu bước đi về phía trước.

Tiểu Hoàng ở trong ngực của hấn liều mạng gầy dựa, kêu ổng ổng, Cổ Hiểu Dao chưa xót nói: “Chẳng lẽ người cũng chỉ thích cung chủ a, hấn vừa tàn

bạo lại vừa kiêu căng, là đại ma đầu ai ai cũng muốn tiêu diệt, tuy rằng hơi đẹp trai một chút, nhưng là đi theo hắn rất nguy hiểm”

Đương nhiên tiểu Hoàng nghe không hiểu lời hắn nói, vẫn như trước giãy dụa không cho hắn ôm.

Cố Hiểu Dao hít sâu, thả nó xuống dưới, uể oải nói: “Ngươi đi đi.”

Thế giới này không có bằng hữu không có người nhà coi như xong, hiện tại cư nhiên ngay cả một con sủng vật cũng không thân thiết với mình. Cố Hiểu Dao ngẩng đầu nhìn lên không trung, tạo thành một góc 45 độ để bị thương chảy ngược về.

Tiểu Hoàng đứng ở tại chỗ, nhìn sang chỗ cung chủ, lại nhìn sang Cố Hiểu Dao tràn ngập khí chất u buồn, cuối cùng không tình nguyện phe phẩy đuôi chạy về phía Cố Hiểu Dao.

“Ủ ừ!” Tiểu Hoàng ở bên chân hắn gọi tới gọi lui.

Cố Hiểu Dao không để ý tới nó, hừ, bây giờ mới biết đến lấy lòng ta nha.

Tiểu Hoàng không nỡ vứt bỏ hắn, tiếp tục đi vòng vòng bên cạnh hắn, đôi mắt nhỏ ngập nước nhìn hắn, thỉnh thoảng còn sẽ phát ra thanh âm ô ô.

Cố Hiểu Dao lại duỗi tay ôm nó lên, vuốt vuốt lông nó: “Được rồi, tha thứ cho ngươi nha. Nếu ta muốn rời khỏi Đoạn Yên, ngươi muốn theo Đoạn Yên hay là theo ta?”

Khoan đã, những lời này sao lại có chút kỳ quái?

“Thôi, ngươi vẫn là đi theo Đoạn Yên đi, nói không chừng đến lúc đó ngay cả bản thân ta cũng ăn không no.”

Cố Hiểu Dao ôm tiểu Hoàng tự do tự tại, hoàn toàn không phát hiện cung chủ đứng ở cách đó không xa.

Cung chủ ôm tay, lộ ra một nụ cười thần nhiên: vẫn là muốn chạy a.

Vậy thì xem ngươi có thể chạy bao xa, Triển Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Nam sủng

Vài ngày kế tiếp, Cố Hiểu Dao đều trải qua có chút hoảng hốt.

Gì mà có thể ngủ đến khi tự động tỉnh, bỗng nhiên được ăn ngon, về mặt cung chủ ôn hoà không đánh không mắng không uy hiếp, đây đều là nguyên vọng lớn nhất sau khi hắn đến thế giới này, không nghĩ tới cuộc sống bỗng nhiên trở thành sự thật, giờ phút này tâm tình của hắn vui vẻ mang theo chút sợ hãi, trong sợ hãi lại mang theo một tia nghi hoặc.

-- heo trước khi chết đều là cho ăn uống vô ưu vô lự, chờ đến khi lớn lên thì sẽ bị kéo đi đồ tể.

Cố Hiểu Dao run rẩy, ý niệm chạy trốn trong đầu càng mãnh liệt hơn.

Cung chủ thấy hắn đang ăn cơm đột nhiên ánh mắt đại ra, có khi buồn rầu lại có khi cười ngây ngô, đôi mi dài không khỏi nhíu: lại phát bệnh? Vội vàng kêu: “Triển Chiêu?”

Cố Hiểu Dao đang đắm chìm ở trong thế giới của mình, mơ hồ nghe được cung chủ hô một câu gì đó, mờ mịt ngẩng đầu liếc hắn một cái.

Cung chủ bất mãn nói: “Ngươi là ngẩn người hay là phát bệnh?”

Cố Hiểu Dao cuối cùng phục hồi lại tinh thần, ăn được hai muỗng cơm, rầu rĩ nói: “Cung chủ ngươi là muốn ta làm chuyện gì đúng không? Nếu không ngươi cứ việc nói thẳng đi...” Mọi nó, đừng có mà nước ấm nấu ếch, thống khoái một chút không tốt sao!!!

Cung chủ mỉm cười: “Ngươi có thể làm cái gì?”

Đây là giọng điệu gì a! Xem thường người khác đúng không? Cố Hiểu Dao hung tợn nói: “Ta thực sự có khả năng.” Thấy trên mặt cung chủ mang theo vài phần nghiền ngẫm, vội vàng kiên định ngăn lại tư duy 18+ rách nát, “Đúng vậy rất có khả năng/ ngươi!”

Cung chủ: “...”

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha không nói đi!! Nhìn thấy cung chủ không phản đối, có thể ăn ba chén cơm lớn!

Cung chủ thân nhiên nói: “Trong đầu ngươi rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Trong đầu ta đều là đang nghĩ phải làm sao để chạy trốn! Cố Hiểu Đào gấp một miếng thịt, phiến muộn nói: “Cung chủ vì sao ngươi đột nhiên lại đối xử tốt với ta vậy.” Nói mau, ngươi có ý đồ gì!

Cung chủ khẽ cười: “Cái này tính là đối xử tốt với ngươi?”

Cố Hiểu Đào mãnh liệt gạt đầu, so với lúc trước thật sự là tốt hơn nhiều lắm!

Cung chủ mỉm cười: “Nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, bốn cung sẽ đối xử với ngươi càng tốt.”

Cố Hiểu Đào chớp chớp mắt: “Tốt cỡ nào?”

Cung chủ cũng không đáp, chỉ nói: “Triển Chiêu, ngươi còn nhớ rõ nơi này là chỗ nào không?”

Cố Hiểu Đào nghe được hai chữ Triển Chiêu này, nhất thời lại muốn diễn, trong lòng đã cười đến lăn lộn, trên mặt lại cố nén, cúi đầu mơ hồ không rõ nói: “Không nhớ.” Căn bản là chưa từng tới biết không!!

Cung chủ nói: “Nơi này là U Châu, có ao sen nổi danh.”

Cố Hiểu Đào a một tiếng, thuận miệng nói: “Ngươi muốn dẫn ta đi xem hả?”

Thấy cung chủ cũng không phản bác, Cố Hiểu Đào vô cùng kinh ngạc, “Thật sao?” Làm một trạch nam đủ tư cách, bình thường Cố Hiểu Đào trừ bỏ lên lớp, thời gian khác đều rất ít ra cửa, ngay cả ăn cơm cũng là gọi bên ngoài giao tới. Nhưng đối với thế giới hán chưa tiếp xúc qua này, càng là tò mò hơn, nếu không ngại cung chủ, hẳn đã sớm chạy khắp thiên hạ.

Cung chủ vuốt cằm thân nhiên nói: “Muốn xem thì đến đó thôi.”

Đây là hẹn hò hả! Cố Hiểu Đào sờ sờ mặt mình, trong lòng thở dài, không nghĩ tới gương mặt đẹp trai này cư nhiên mê đảo cung chủ, hồi tưởng lại những chuyện gần đây, Cố Hiểu Đào nghiêm túc nói: “Cung chủ đừng nói là ngươi muốn phao ta nha!”

“Phao?”

Cố Hiểu Đào kiên nhẫn giải thích: “Chính là có ý thích!”

Cung chủ nhìn tiểu Hoàng đang gặm xương bên chân, lại nhìn vẻ mặt đặc ý của Cố Hiểu Đào, gạt đầu nói: “Ừm, coi như thích.”

Xem nhẹ hai chữ 'coi như', Cố Hiểu Đào đầu tiên là vui vẻ, sau đó nhớ lại hành động lúc này cung chủ nhìn tiểu Hoàng, nhất thời vẻ mặt kinh khủng!! Cái hành động kia đã bán đứng cung chủ, đây rõ ràng chính là xem ta như tiểu Hoàng mà đường a? Cho ăn cho ở, ăn no còn dắt ra ngoài đi dạo?

Cố Hiểu Đào cắn răng nói: “Ta không là tiểu Hoàng.”

Cung chủ gạt đầu: “Ngươi đương nhiên không phải, tiểu Hoàng cũng không phải tiểu Hoàng, nó gọi A Chiêu.”

“Đây không phải là trọng điểm!” Cố Hiểu Đào gõ nhịp lên bàn: “Ta là người, ngươi không thể đối đãi ta giống như A Chiêu!”

Cung chủ trầm mặc một lát, nói: “Ngươi muốn bốn cung đối xử với ngươi thế nào?”

Một câu nghẹn chết Cố Hiểu Đào, tưởng tượng như vậy, cuộc sống giống như là không có gì mà không tốt? Không đúng! Không thể để cho cung chủ thích ta giống như thích sủng vật được! Lúc này phải cấp cung chủ một khóa!

Cố Hiểu Đào nghiêm túc nói: “Nếu ngươi thật thích ta, phải cho ta một cái danh phận.”

Cung chủ nhíu mày: “Ma linh sứ giả?”

Cái ngoạn ý gì vậy? Nghe qua còn có chút quen tai... Cố Hiểu Đào cẩn thận nghĩ, đây căn bản cũng không khác gì danh hiệu thánh linh sứ giả của tiểu Hoàng a! Làm nửa ngày đãi ngộ vẫn là giống như tiểu Hoàng... Cố Hiểu Đào có chút vô lực, xoa xoa mặt nói: “Không phải là loại danh phận này.”

Cung chủ cười như không cười nói: “Vậy ngươi muốn danh phận gì?”

Cố Hiểu Đào ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt hắn, gần từng chữ nói: “Ta muốn làm nam nhân của ngươi!”

Cung chủ: “...”

Ha ha ha ha ha ha ha sợ rồi hả!!! Cố Hiểu Đào tiếp tục nói: “Biết thế nào là thích không?”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao thở dài, “Vừa thấy ngươi cũng không biết.” Sau đó thâm tình nói: “Thích một người chính là sẽ thường xuyên nhớ tới người đó. Hẳn vui vẻ giận dữ đều sẽ tác động đến cảm xúc của ngươi. Ngươi thường xuyên sẽ muốn quan tâm che chở hẳn cả đời, kiếp sau còn muốn sống chung với hẳn.”

Cung chủ trầm mặc một lát, thần nhiên nói: “Vậy ngươi có thích ta không?”

Cố Hiểu Dao lập tức chấn động, ngàn vạn lần không nghĩ tới cung chủ sẽ hỏi lại mình, ghen hồi lâu mới nói: “Coi như thích.” Chỉ cần đừng có khi không tự nhiên đánh bay mình là được.

“Giống loại thích ngươi nói hả?”

Cố Hiểu Dao lại lập tức chấn động, cư nhiên bị cung chủ chiếu tướng!? Nhưng lời là do ta soạn, lộn trở về cũng không dễ? Vì thế nghiêm túc nói: “Thời gian chúng ta ở chung cũng không quá lâu, tất nhiên không đạt được cái loại tình tự thích này!”

Cung chủ gật đầu đồng ý, “Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là nam sủng của bản cung. Bản cung sẽ càng thích ngươi.”

Mặt Cố Hiểu Dao đỏ ửng, đây là thổ lộ hả? Nhưng nam sủng là thế nào!? Cố Hiểu Dao không phục nói: “Vì sao ngươi không phải là nam sủng của ta?”

Cung chủ tà mị mỉm cười: “Nếu ngươi đánh thắng được bản cung, bản cung làm ngươi nam sủng cũng không sao.”

Cố Hiểu Dao hừ một tiếng, thôi, danh phận gì đó căn bản không quan trọng, cho dù là nam sủng, kết quả cuối cùng vẫn là đẩy ngã cung chủ. Tương tự như vậy, Cố Hiểu Dao cũng liền thoái mái, nháy mắt nói: “Còn muốn xem ao sen không?”

Một lúc lâu sau.

Cố Hiểu Dao thở như chó: “Cung chủ, ngươi thật sự biết đường hả...”

Mặt cung chủ không đổi sắc: “Câm miệng.”

Cố Hiểu Dao dường như muốn ngắt xù, bọn họ đi đường quả thực so với đường hẳn đi một năm còn dài hơn. “Cung chủ ta cầu ngươi, tìm không thấy thì trở về đi, hôm nào lại đến xem được không...”

Cung chủ: “Không được.”

Hiện tại Cố Hiểu Dao lại hoài nghi cung chủ là chòm sao Kim Ngưu, hẳn dứt khoát đặt mộng ngồi dưới đất, xấu xa nói: “Ta đi không nổi, không đi !”

Cung chủ dừng bước quay đầu lại chế giễu: “Có phải là nam nhân không?”

Cố Hiểu Dao ủy khuất nói: “Ta là nam nhân bình thường, ngươi là nam nhân tập võ, khác biệt này rất lớn đi.”

Cung chủ thần nhiên nói: “Một người phát bệnh như ngươi còn dám tự xưng người bình thường?”

Cố Hiểu Dao bị ghen, hơn nửa ngày mới phản bác: “... Vậy ngươi nhận một người phát bệnh làm nam sủng, ngươi cũng không phải người bình thường!”

Cung chủ cũng không so đo, khẽ cười một tiếng: “Bộ dáng này của ngươi là muốn bản cung dùng khinh công mang ngươi theo hả?”

Cố Hiểu Dao nghiêm túc nghĩ, vốn là hẳn tương đối sợ khinh công, nhưng hiện tại căn bản là đi không nổi, thuận tiện hỏi: “Có thể đổi một tư thế khác không?”

Lông mi dài cong vút của cung chủ chớp một cái, “Hửm?”

Cố Hiểu Dao từ dưới đất nhảy dựng lên, “Ngươi giờ hai tay ra, tay trái cao một chút, tay phải thấp một chút.”

Cung chủ chần chờ một chút, làm theo.

“Đứng! Chính là như vậy, ngươi đừng nhúc nhích a!” Cố Hiểu Dao nghiêng người nhảy lên, cung chủ thuận tay tiếp được, hình thành một kiểu ôm công chúa.

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao điều chỉnh tư thế, một tay tùy ý khoát lên trên vai hẳn, cười hi hi nói: “Có thể bay.”

Cung chủ ôm hẳn ước lượng, cúi đầu nhìn hẳn nói: “Nặng hơn A Chiêu.” Sau đó thả tay ra.

Cố Hiểu Dao rơi xuống đất phát ra một tiếng hét thảm, nước mắt chảy ròng ròng nói: “Ngươi quả thật lãnh khốc vô tình...”

Cung chủ bảo trì lãnh khốc vô tình nói: “Tự mình đi, bị xách theo bay, ngươi chọn đi.”

Chọn cái rắm a! Cô Hiểu Đào lên án nói: “Nói tốt là nam sùng đâu? Nói tốt là thích ta đâu? Ngươi đây là phụ lòng hán!”

Cung chủ: “...”

Cô Hiểu Đào tiếp tục gào: “Luôn miệng nói thích người ta, kết quả ngay cả ôm một cái cũng không chịu, ngươi nói về sau là phát triển đến cùi khô bốc lửa, vậy chẳng phải là ta còn phải ghen chết a...”

Cung chủ nghe hán hồ ngôn loạn ngữ một phen, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, đột nhiên về mặt thay đổi, ôm lấy Cô Hiểu Đào mùi chân điềm một cái nhảy lên trên không.

Tư thế ôm công chúa! Cô Hiểu Đào hài lòng ôm cổ hán, thầm nghĩ, cung chủ quả nhiên là rất nghe lời! Đã thấy mặt cung chủ mang theo nụ cười quý súc, trong lòng không khỏi run lên: “Ngươi ngươi ngươi đây là về mặt gì?”

Lần trước cung chủ lộ ra về mặt này thì có người chết.

Không chờ Cô Hiểu Đào nghĩ xong, cung chủ đã đặt hán ở trên một tán cây, nói: “Chờ ở đây.” Sau đó lao về phía ngược lại.

Đây là làm trò quỷ gì? Cô Hiểu Đào nhích mông, nhìn xuống dưới, cảm thấy choáng váng, cành cây này cũng quá cao đi? Nhìn kỹ, cung chủ cùng hắc y nhân không biết xuất hiện khi nào triển đấu ở cùng nhau.

Trong ấn tượng của Cô Hiểu Đào, bình thường cung chủ đối phó người khác đều là tay không hất ống tay áo có thể bắt người, lần này cư nhiên lấy ra lụa trắng, tuy rằng là vũ khí của nữ nhân, nhưng vẫn là có thể thấy được cấp bậc của kẻ địch kia rất cao.

Chỉ thấy lụa trắng trong tay cung chủ tung bay như rồng, từng chiêu khóa cứng đường lui của hắc y nhân, vậy hắc y nhân ở giữa một tắc vuong; mà hắc y nhân lại không lùi ngược lại còn nghênh, lấy kiếm đỡ chiêu thức, đảo mắt hai người liên giao thủ hơn mười chiêu.

Cô Hiểu Đào vẫn là lần đầu nhìn thấy thích khách sống dai như vậy, từ trong lòng ngực lấy ra hạt dưa cắn một phen.

Hạt dưa này vốn là để dành khi ngắm ao sen ăn, xem ra hôm nay là không đến được rồi.

Trên mặt đất hai người quấn nhau, Cô Hiểu Đào ngồi ở trên cây, hạt dưa cũng cắn đến tách tách, bỗng nhiên lại có hắc y nhân lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện ở phía sau cung chủ, ném một ám khí xanh biếc về phía hán.

Trong tiểu thuyết võ hiệp, phiếm lam quang đều là được tắm đọc, Cô Hiểu Đào không khỏi có chút khản trường thay cung chủ.

Cung chủ trào phúng mỉm cười, cổ tay vừa lật, chỉ nghe 'Leng keng' vài tiếng, những ám khí đó lại bị lụa trắng mỏng như cánh ve chắn rớt, đồng thời trên tay nhiều thêm một cây trường kiếm, đúng là đoạt được trong tay của hắc y nhân phía trước.

Cô Hiểu Đào âm thầm trầm trồ khen ngợi. Mọi nó, hiện trường đánh nhau này quả thật đẹp mắt!

Bản thân đang xem đến cao hứng, chỉ thấy cung chủ không ngẩng đầu, trở tay ném một cái, trường kiếm trong tay liền giống như mũi tên nhọn bay về phía Cô Hiểu Đào.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tâm sự

Cô Hiểu Đào trơ mắt nhìn kiếm kia bay về phía mình, sợ tới mức không thể nhúc nhích.

Đây là chơi trò trừ khử hả? Tin tưởng không lâu sau đó trên giang hồ sẽ xuất hiện tin tức: Cung chủ Cửu Vân cung lỡ tay giết chết nam sùng của mình, vì quá đau buồn cho nên đã tự tay kết liễu sinh mạng của mình. Chúng ta không biết phải biểu hiện như thế nào, còn tưởng rằng chính là chết vì tình.

Ngắm lại còn có chút ngược.

Nơi này xác nhận pha quay chậm, trường kiếm cách Cô Hiểu Đào càng lúc càng gần, thậm chí Cô Hiểu Đào có thể nghe được thanh âm rung động phát ra từ thân kiếm, tại một khắc sống chết, kiểm sát qua bên gáy hán, chỉ nghe thấy phía sau tai truyền đến một tiếng rên khẽ, Cô Hiểu Đào quay đầu lại nhìn hắc y nhân rớt từ trên cây xuống.

“...” Địch mọ, thằng này xuất hiện hồi nào vậy? Cô Hiểu Đào kinh hồn chưa định phun ra vỏ hạt dưa, dùng ánh mắt sùng bái cảm kích nhìn về phía cung chủ, kích động nói: “Cung chủ ta muốn thông báo với ngươi, ta muốn làm fan của ngươi!”

Cung chủ nghe vậy dừng một chút, sau đó chiêu thức càng phát ra sắc bén, lụa trắng trong tay cuốn lấy binh khí trong tay hắc y nhân, nhẹ nhàng ném một cái, hắc y nhân ngã xuống vách núi.

Hắc y nhân ném ám khí thấy chuyện chẳng lành, quay đầu bỏ chạy, vừa mới sử dụng khinh công đã bị lụa trắng của cung chủ đánh ngã trên mặt đất, lộc cộc lộc cộc lăn vài vòng, ngã xuống vách núi.

Quả thực cực kỳ tàn ác! Cố Hiểu Đào cuối cùng hiểu được, cấp bậc địch nhân cao hay thấp, toàn là do cung chủ quyết định, cung chủ vui vẻ so chiêu thì cấp bậc có vẻ cao; không vui so chiêu chính là một giây, đẳng cấp chính là pháo hôi xuất hiện một giây trên màn ảnh.

Cung chủ giải quyết xong địch nhân khí định thần nhân thu hồi lụa trắng, nhìn về phía Cố Hiểu Đào nói: “Xuống đây.”

“...” Cố Hiểu Đào nhìn khoảng cách của mình và cung chủ một chút, kiên định lắc đầu.

Mặt cung chủ trầm xuống, “Nhanh lên, còn muốn đi nhìn ao sen.”

Thì ra ngài còn chưa từ bỏ hả? Cố Hiểu Đào nhìn nhìn sắc trời dần dần tối xuống, càng kiên định lắc đầu.

Hai người còn chưa giằng co xong, khoe miệng cung chủ bỗng nhiên cong lên: “Đừng nói là ngươi không dám nhảy xuống nha?”

Cố Hiểu Đào ôm thân cây trầm mặc một lát, cuối cùng không tình nguyện gật đầu.

Thừa nhận rồi còn không mau chóng tới cứu ta!!! Nội tâm Cố Hiểu Đào đang gào thét.

Cung chủ đi đến dưới tàng cây, mở ra hai tay, thân nhiên nói: “Nhảy xuống, bốn cung đỡ người.”

Trên mặt Cố Hiểu Đào viết 'ngươi đừng nháo', nghiêm túc nói: “Nhảy từ độ cao này xuống, nếu ngươi có thể tiếp được ta thì hai tay của ngươi xác suất gãy xương là 100%, nếu ngươi không tiếp được ta, xương đùi của ta xác suất gãy cũng là 100%.” Cũng không thể đặt ta lên trên rồi kêu ta nhảy xuống?

Trên mặt cung chủ không kiên nhẫn, “Bớt nói nhảm đi, nhảy xuống mau lên.”

Cố Hiểu Đào ôm chặt thân cây: “Ta không nhảy, ngươi đi lên tiếp ta.”

Mắt cung chủ nhú lại, nhắc chân đạp cái cây cỡ hai người ôm mới hết kia, Cố Hiểu Đào chỉ cảm thấy thân cây kịch liệt đóng đưa qua lại, một cái bất ổn liền từ trên cây ngã xuống.

“a a a a a a!!!” Cố Hiểu Đào sợ tới mức nước mắt đều phải chảy ra, chỉ thấy cung chủ nhẹ nhàng nhảy về phía hắn, hai tay tiếp được hắn, trời đất quay cuồng xoay một vòng, văng vẳng rơi xuống đất.

Thế giới võ hiệp quả nhiên là phản vật lý !

Cố Hiểu Đào được giải cứu vỗ vỗ ngực, yếu ớt nói: “Chúng ta trở về đi...” Nếu là lại đến thêm một đám ám sát, hạt dưa của tiểu gia sẽ không đủ ăn!

Cung chủ không nói, ôm ngang Cố Hiểu Đào tiếp tục lao về phía trước, dùng hành động để cự tuyệt lời Cố Hiểu Đào.

Thật sự là không đụng phải vách tường thì sẽ không quay đầu lại, Cố Hiểu Đào thở dài một tiếng, thầm nghĩ dù sao cũng không cần tự mình xuất lực, vì thế an nhàn tựa vào ngực cung chủ, nhắm mắt dưỡng thần.

Được bế thì bất tri bất giác ngủ thiếp đi. Sau khi tỉnh lại, Cố Hiểu Đào mơ mơ màng màng tựa hồ thấy được một mảnh sàng đan quốc dân, ừm... so với sàng đan quốc dân bình thường thì hơi kỳ lạ một chút, khoan đã, chẳng lẽ là mình đã xuyên trở về rồi sao??!!

Cố Hiểu Đào mãnh liệt ngồi dậy, chỉ nghe được một tiếng rên khẽ, ngẩng đầu liền đối với ánh mắt khó chịu của cung chủ.

“Ta...” Không có xuyên trở về hả, sàng đan kia... Cố Hiểu Đào nhìn lướt qua y phục cung chủ, nhất thời hiểu rõ. Khoan đã, vừa nãy là đụng phải cung chủ? Cố Hiểu Đào vươn tay nắm cầm hắn, xoay qua xoay lại nhìn nhìn, xác định không có vết bầm nào mới nhẹ nhàng thở ra, “Yên tâm yên tâm, vẫn là bộ dạng đẹp trai.”

Về mặt cung chủ vẫn là khó chịu, Cố Hiểu Đào không biết mượn được can đảm ở đâu, cư nhiên vươn tay nhu nhu tóc cung chủ, còn bày ra vẻ mặt hiền lành nói: “Người ta thường nói trúng chút đau đòn ấy thì tính là cái gì!”

Cung chủ: “...”

Trần an xong cung chủ, lúc này Cố Hiểu Đào mới chú ý tới hoàn cảnh xung quanh.

Sắc trời lúc này đã đen, trên đỉnh đầu trắng nhô lên cao, khắp trời đầy sao, trước mặt là ao sen rộng mênh mông vô bờ, gió đêm nhẹ nhàng thổi lướt qua mặt cũng mang theo nhàn nhạt hương sen.

Cố Hiểu Đào cảm thấy cuộc sống của cô nhân thật sự là thích ý, bỗng nhiên suy nghĩ, nếu vẫn luôn như vậy kỳ thật cũng rất tốt.

Hai người cứ như vậy lặng lẽ sống vai ngồi hồi lâu, Cố Hiểu Dao hai tay nâng mặt bỗng nhiên nói: “Ngươi xem, phía trên một mảnh xanh biếc đẹp đẽ, không giống đại thảo nguyên bị ném rác rưởi lên, đúng không?” CMN ta đặc biệt có kĩ xảo phá hủy bầu không khí.

Cung chủ đối với loại nghe không hiểu này đã có lực miễn dịch, không phản ứng.

Cố Hiểu Dao lại nói: “Muối quá nhiều...”

Cung chủ liếc mắt nhìn hắn một cái, “Ngươi độc được đầy người, muối còn dám cắn người?”

Cố Hiểu Dao nói: “Không cắn ta, chỉ là nghe phiền.”

Cung chủ vung tay áo, con muối mất tích.

Hai người lại lâm vào trạng thái im lặng.

Cố Hiểu Dao không biết vì sao, chỉ là muốn tìm đề tài để nói, thật sự không thể trách hắn, loại cảnh tượng này chính là thích hợp ngắm trăng nhìn sao, nói từ thi từ ca phú cho tới triết học nhân sinh. “A, cung chủ hỏi ngươi một vấn đề.”

Cung chủ: “Hừm?”

Nghĩ nửa ngày, Cố Hiểu Dao hỏi: “Ngươi bao nhiêu tuổi?”

Cung chủ chần chờ một chút, tựa hồ đang suy nghĩ có nên trả lời vấn đề này không, cuối cùng miễn cưỡng nói: “Hai mươi ba.”

Cố Hiểu Dao gật đầu: “A, ta có...” Khoan đã, vạn nhất tuổi độc y và mình không giống thì sao! Hỏi vấn đề này rất ngu ngốc!

Cung chủ đợi nửa ngày không thấy hắn nói tiếp, hiểu rõ nói: “Có phải ngay cả mình bao nhiêu tuổi cũng quên rồi đúng không?”

Đúng! Chính là như vậy, Cố Hiểu Dao gật đầu, bậc thang của cung chủ tìm đến rất tốt. Cho nên rốt cuộc là bao nhiêu tuổi?

Trước câu hỏi của hắn, cung chủ chỉ lạnh nhạt trả lời: “Bỏ cung... cũng không rõ tuổi của ngươi, chỉ biết nhỏ tuổi hơn bỏ cung.”

Cố Hiểu Dao ngẫm lại cũng đúng, cung chủ ngay cả tên độc y cũng không biết, tuổi không biết cũng không có gì kỳ quái. Thật sự là đau lòng cho độc y có cảm giác không hề tồn tại này...

Cung chủ thấy hắn trầm mặc không nói, tưởng hắn khổ sở, nhân tiện nói: “Đi về hỏi quản sự ghi chép thông tin giáo chúng là được.”

Trong lòng Cố Hiểu Dao ấm áp, gật đầu, cung chủ cũng biết quan tâm người khác, đãi ngộ của nam sủng quả thật khác biệt!

Nói đến nam sủng, Cố Hiểu Dao nghĩ đến: “Cung chủ ngươi có nhận qua nam sủng khác chưa? Hoặc là thị thiếp gì đó?”

Cung chủ cười như không cười nhìn hắn: “Nếu là có, ngươi phải thế nào?”

Có thì có thôi, thời cổ đại tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường, ta có thể thế nào? Cố Hiểu Dao rầu rĩ nói: “Chỉ là muốn hỏi một chút mà thôi...” Không đề ý tới nói cũng là nói không nên lời, ba quan điểm bất đồng, như thế nào có đối tượng?!

Cung chủ thấy mặt hắn buồn bực, cười đến phá lệ thoải mái, một lúc lâu sau mới nói: “Không có. Trước giờ bỏ cung chưa từng nghĩ qua muốn cùng người bầu bạn.”

Cố Hiểu Dao nói: “Vậy ngươi giải quyết loại chuyện không thể miêu tả này như thế nào?”

Cung chủ nhìn nhìn tay phải của mình: “...”

Tất cả mọi người đều giống nhau a! Cố Hiểu Dao cũng nhìn nhìn tay trái của mình, thờ dãi.

Không đúng đây không phải là trọng điểm, Cố Hiểu Dao ra vẻ hào phóng khoát tay, “Cho dù là ngươi có, ta cũng không đề ý.”

Cung chủ cười nhạt, cũng không vạch trần, chỉ nói: “Sau khi ngươi phát bệnh, thực sự không giống như lúc trước, rất thú vị, cho nên bỏ cung cảm thấy... giữ ở bên người cũng không tồi.”

Cố Hiểu Dao hừ một tiếng, lúc trước còn kêu phàn đồ phàn đồ, thời điểm muốn giết người ta tại sao không nói thú vị? Bất quá thú vị là đáp án quý gì a, chẳng lẽ không phải ta quá đẹp trai thuyết phục ngươi sao!

Sau đó lại nghĩ tới ngay cả tên thật của mình, thân phận thật sự của mình cũng không có cơ hội nói cho hắn biết, trong lòng hơi phiền muộn. Dù sao chỉ là đối tượng mà thôi, tương lai có cùng một chỗ không cũng không nhất định.

“Ngươi không hỏi xem ta có người mình thích không hả?”

Cung chủ nhất thời tản ra sát khí: “Ngươi không quên được Thu Tam Nguyệt?”

Cố Hiểu Đào sững sốt, sao lại quên mất chuyện Thu Tam Nguyệt và độc y này chứ? Rất tốt, lại là một vấn đề rắc rối!! Nhưng là mình cũng không phải là độc y thật sự, độc y thích ai liên quan gì đến ta a, vì thế lúc đầu nói: “Ta căn bản không có nhớ lại Thu Tam Nguyệt.”

Cung chủ lạnh lùng nói: “Nhớ lại thì sẽ tiếp tục thích hấn sao.”

A a a a a, loại quan hệ rắc rối phức tạp, Cố Hiểu Đào xoa xoa mặt, “Cung chủ ngươi yên tâm, cho dù nhớ lại chuyện trước kia, ta cũng chỉ có mình ngươi.” Xem ra vẫn là phải tìm một cơ hội nói thật với cung chủ, không biết cung chủ có tin mình là xuyên không đến không.

Cung chủ nói: “Bỏ cung không tin.”

Chắc chắn, tín nhiệm cơ bản nhất giữa người với người cũng không có! Cố Hiểu Đào tội nghiệp nhìn hấn đạo: “Vậy phải làm thế nào mới tin!”

“Phải tìm được Thu Tam Nguyệt, quả hấn.”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha...” Muốn chặt đứt tình cảm của độc y và tình cũ sao! Cung chủ thật đúng là một tiểu tử thiếu cảm giác an toàn hơn nữa còn chiếm dụng mãnh liệt.

Cung chủ híp mắt lại: “Chỗ nào buồn cười?”

Chỗ nào cũng buồn cười! Cố Hiểu Đào cười no sau ngay tại chỗ nằm xuống, đầu gối lên trên đùi cung chủ, nói: “Ta cam đoan trong khoảng thời gian ở cùng một chỗ với ngươi sẽ không thù một chân (ngoại tình)! ”

Cung chủ bị hành động của hấn làm cho sững sốt, cuối cùng thản nhiên ừ một tiếng, cũng không đẩy hấn ra.

Cố Hiểu Đào nhìn phía trên không trung, hỏi: “Vừa nãy ba hắc y nhân kia có thân phận gì, ngươi cũng không hỏi xem ngươi ta có ý đồ liên diệt khẩu hết.”

Cung chủ thản nhiên nói: “Ngươi muốn giết bỏn cung rất nhiều, hỏi không xong.”

Cho nên nói làm lão đại xã hội đen vẫn là rất khó! Cố Hiểu Đào nói: “Ngươi có nghĩ tới thoái ân giang hồ không?”

Cung chủ nhướn mi: “Vì sao phải thoái ân?”

Không phải mỗi cao thủ đều có tâm thoái ân sao! “Vậy sau này ngươi có tính toán gì không?”

Cung chủ không chút nghĩ ngợi liền nói: “Tìm được Thu Tam Nguyệt, giết hấn.”

“Giết xong thì sao?”

“Diệt trừ những người bạch đạo dối trá, mở rộng thế lực Cửu Vân cung.”

Thế lực Cửu Vân cung đã rất lớn rồi biết không! Cố Hiểu Đào bĩu môi nói: “Đánh đánh giết giết thì có ý nghĩa gì.”

Cung chủ hừ lạnh một tiếng: “Bỏn cung không giết bọn họ, bọn họ sẽ giết bỏn cung.”

Hấn nói giống như rất có đạo lý, Cố Hiểu Đào thế nhưng không lời gì để phản bác

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cố Hiểu Đào: Ngày mai là đêm thất tịch, chúng ta đi chơi đi.

Cung chủ: Được.

Cố Hiểu Đào: Ngươi xem tác giả vì sao lại khóc?

Cung chủ: Quá hâm mộ.

Tác giả: Không... Chính là đau lòng phun không ra chương và tiết JJ! !

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Hồi cung

Không biết ngắm trăng sao bao lâu, nói bao nhiêu chuyện thì từ ca phú và triết học nhân sinh, mí mắt Cố Hiểu Đào đã bắt đầu đánh nhau, “Cung chủ, khi nào chúng ta trở về a...”

Ban đêm, giọng nói trầm thấp của cung chủ phá lệ rõ ràng, ôn nhu nói: “Chúng ta không trở về được.”

Fuck fuck nguoi cho là đang diễn bộ hã, Cố Hiểu Đào buồn bực nói: “Không thể về vậy nghỉ ngơi ở đâu a, chẳng lẽ là muốn ăn ngủ ngoài trời?”

Cung chủ lạnh nhạt nói: “Nơi này là ngoại ô, trở về phải mất hai canh giờ.”

“Nói như vậy nguoi ôm ta bay thật lâu a...” Cố Hiểu Đào còn tưởng rằng lúc này chỉ là ngủ một chút, hiện tại ngấm lại, trong lòng lại nảy lên mê dạng 〇 cảm động.

Cung chủ nói: “Nguoi không muốn ở ngoài trời, vậy chúng ta liền đến nhà người khác ở tạm một đêm.”

Cố Hiểu Đào ngồi dậy nhìn nhìn bốn phía nói: “Rừng núi hoang vu chỗ nào có người ở a...”

Cung chủ cười nhạt một tiếng: “Không có người nói phiền ao sen thì sao sẽ có người tới?”

Cố Hiểu Đào hiểu kỳ nói: “Không phải là nơi là hoang dã sao?”

Cung chủ lười nhiều lời với hã, ôm lấy hã thì triển khinh công bay về phía ao sen đối diện.

Thân hình cung chủ như yến, khi lướt qua giữa lá sen, ngẫu nhiên mũi chân điểm nhẹ lá sen, lại cao cao lướt trên, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, tinh diệu đến cực điểm, ôm một người cũng cảm thấy có sức chút nào.

Nhưng đây là ao sen rộng mênh mông vô bờ a!! Nói trắng ra chính là một mảnh ao thực vật mọc lên, không thể so với đất liền. Cố Hiểu Đào biết khinh công của cung chủ tốt, nhưng vẫn là không nhịn được lên tiếng nói: “Giữa hồ hình như là có con đường...”

Cung chủ: “...”

“Hình như bên bờ còn có thuyền nha...”

Cung chủ: “... Câm miệng.”

Cố Hiểu Đào yên lặng kéo khóa miệng lại.

Trên không trung cung chủ quay lại một cái, vừng vàng rơi xuống một cái thuyền nhỏ, thả Cố Hiểu Đào xuống nói: “Nguoi biết chèo thuyền không?”

Cố Hiểu Đào không cần nghĩ ngợi lác đầu. Nói đùa, ngay cả xe ngựa ta còn không biết lái, nói chi là chèo thuyền?

Nhắc tới phương tiện giao thông, trong đầu Cố Hiểu Đào không khỏi hiện ra bộ dáng Chu Tước, hơn nữa giống như mỗi lần đều là cung chủ tùy tiện gọi đến, liền hỏi: “Có phải Chu Tước ở tại phụ cận hay không?”

Cung chủ nói: “Bỏn cung lệnh hã không cần theo tới.”

Chút hy vọng cuối cùng cũng không có, Cố Hiểu Đào nói: “Vẫn là ăn ngủ ngoài trời đi...”

Cung chủ không đồng ý nói: “Không thử thì làm sao biết được?”

Cố Hiểu Đào rất bội phục dũng khí dũng cảm tiến tới này của cung chủ, sau đó kiên định cự tuyệt: “Ta không biết bơi!”

Cung chủ ôn nhu nói: “Yên tâm, có bỏn cung ở đây.”

Đừng tưởng rằng nguoi nói chuyện ôn nhu như thế thì ta sẽ thỏa hiệp! Cố Hiểu Đào liều mạng lác đầu, “Ai nha ~ ta buồn ngủ quá đi...” Sau đó dùng chân bò lên trên bờ.

Cung chủ yên lặng vươn tay xách hã trở về, không nói hai lời, hai tay tụ khối nội lực đánh trên bờ, con thuyền liền lác lư trôi về phía trước.

Cố Hiểu Đào tro mắt nhìn bọn họ cách bờ hồ càng ngày càng xa, đành phải nhận mệnh.

Thuyền nhỏ đẩy ra từng mảnh lá sen, chậm rãi đi tới một khoảng cách thì dừng lại, cung chủ nhú mày, nhìn về phía Cố Hiểu Đào.

Cố Hiểu Đào quay đầu hừ một tiếng, hiện tại mới biết hỏi ý kiến ta sao, có ích lợi gì không?

Bất quá tuy rằng chưa chèo thuyền qua, nhưng là chưa ăn qua thịt heo còn chưa gặp qua heo chạy sao? Cố Hiểu Đào nắm chặt hai bên mái chèo, chèo một cái lại đẩy về phía trước, con thuyền lại bắt đầu lắc lư đi về phía trước.

Trong mắt cung chủ mang theo vẻ khen ngợi, “Đề ta...”

Cố Hiểu Đào: “Chúng ta có hai mái chèo...?”

Cung chủ: “Đề ta thử xem.”

Cố Hiểu Đào có lòng tốt nhắc nhở nói: “Người quên tự xưng bổn cung...” Sau đó lại bày ra vẻ mặt van xin: “Ta còn chưa chơi đủ.”

Hai mắt cung chủ vô tội nhìn hắn, lông mày xinh đẹp còn hơi nhíu lại.

Cố Hiểu Đào chịu không nổi vẻ mặt này của hắn, hai chân mềm nhũn, nói: “Người tới người tới.”

Vì thế cung chủ lộ ra một nụ cười thực hiện được mục đích, học theo bộ dáng Cố Hiểu Đào lúc này, nhẹ nhàng chèo một cái, lạch cạch một tiếng, mái chèo gãy đôi.

Cố Hiểu Đào: “...”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Đào kéo vạt áo của hắn: “Người nói! Mái chèo vì sao sẽ bị gãy? ! A? Người nói a người nói a!”

Cung chủ: “Ta...”

Cố Hiểu Đào che lỗ tai: “Ta không nghe ta không nghe!!! Ta mặc kệ!! Người đền cho ta!!!” Nói xong liền nằm xuống lăn lộn.

Cung chủ: “Người...”

Con thuyền không ngừng lay động qua lại theo Cố Hiểu Đào, cuối cùng thân thuyền nghiêng về bên trái, Cố Hiểu Đào 'bùm' một tiếng ngã vào trong nước.

Cung chủ vội vàng ổn định thân thể, hô: “Triển Chiêu!”

Cố Hiểu Đào ở trong nước đập nước không ngừng, đầu nhô lên ngụp xuống, miệng hô gì đó, nhưng chỉ có thể phát ra thanh âm ọc ọc ọc ọc.

Cung chủ nhíu mày, lớn tiếng nói: “Triển Chiêu! Nắm lấy tay ta!”

Cố Hiểu Đào liều mạng vươn tay về phía hắn, thế nhưng giống như là không thể nào bắt được, sau khi trải qua giãy dụa, Cố Hiểu Đào rốt cuộc chậm rãi chìm vào trong nước chưa ngoi lên.

Ánh mắt cung chủ trầm xuống, thả người nhảy vào trong nước.

Một lát sau chậm rãi đứng lên, thì ra nước kia chỉ cao đến ngang ngực hắn.

Cung chủ lau nước trên mặt một phen, gằn từng chữ nói: “Triển-Chiêu.”

Cố Hiểu Đào cười hi hi toát ra khỏi mặt nước, chậm rãi đến gần hắn: “Nha, mỹ nhân xuất dực.” Thật sự cho rằng ca không biết bơi a, nói ra sợ hù chết người, lúc học nhà trẻ ca đã biết nín thở ở trong nước.

Mặt cung chủ không vui nhìn hắn.

Chắc chắn cả người cung chủ ướt đầm thật sự là có một phen phong vị khác, hơn nữa tức giận lên càng đẹp mắt. Không cảm nhận được sát khí, Cố Hiểu Đào bắt đầu quệt mũi hãnh diện, tùy tay ngắt một đóa hoa sen đưa tới trước mặt hắn, cợt nhả nói: “Mỹ nhân ta sai rồi, đừng tức giận *moah moah*.”

Cung chủ mặt không đổi sắc đẩy hoa sen trước mặt ra, thả người nhảy lên trên mặt nước, trải qua lên xuống, liền về tới trên bờ.

Cố Hiểu Đào đứng ở trong nước, giơ tay: “Ô ô vậy ta phải làm sao đây!”

Cung chủ bày ra vẻ mặt 'liên quan gì tới ta', xoay người bước đi.

“Cung chủ người vứt bỏ ta a... Không thể vứt bỏ ta!” Cố Hiểu Đào vội vàng bơi đến bờ ao.

Chờ hắn bò lên bờ là lúc, đã không thấy bóng dáng cung chủ.

Cung chủ, ngươi là một phụ lòng hán vô tình vô nghĩa cố tình gây sự! Cố Hiểu Dao ướt đầm đứng tại chỗ, không cần nhìn cũng biết bản thân mình hiện tại có bao nhiêu chật vật.

Hiện tại... phải làm sao đây?

Hắn chưa có được huấn luyện qua cách sinh sống ở ngoài trời a! Hơn nữa đây còn không phải là hiện đại, phá hoại cảnh đẹp sinh thái như vậy, nói không chừng dã thú cũng rất nhiều...

Dã thú còn không phải đáng sợ nhất ... vạn nhất đêm hôm khuya khoắt có phi sinh vật gì bay ra...

Một trận gió đêm thổi qua, Cố Hiểu Dao càng nghĩ càng sợ, không khỏi rung mình một cái.

Lúc này, mây trên bầu trời chậm rãi trôi qua, ánh trăng sáng tỏ nhảy mất bị che khuất, ánh sáng duy nhất cũng không có.

“...” Tuy rằng ta là nhân vật chính, nhưng cũng không thể cho rằng ta cái gì cũng không sợ!

Cố Hiểu Dao lặng lẽ đứng tại chỗ, nghe tiếng côn trùng thân nhiên kêu vang và tiếng nước nhiều tách tách phá lệ rõ ràng trên người mình.

Bỗng nhiên có tiếng đồ vật rớt xuống trên mặt đất, rồi sau đó một cánh tay lạnh lẽo nắm lấy bả vai hắn.

Cố Hiểu Dao nhất thời cứng đờ, chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, “A a a a a a a a!!!!” Đẩy cái tay kia ra bỏ chạy.

Cái tay kia đè lại bả vai hắn một phen, chỉ nghe bên tai có một thanh âm trầm thấp nói: “Phát điên gì vậy.”

Cố Hiểu Dao nghe được thanh âm kia nhất thời có xúc động muốn khóc, xoay người nhào lên nói: “Ô ô cung chủ ngươi không đi thật tốt quá!”

Cung chủ thân nhiên nói: “Nhất gan.”

Đúng vậy đúng vậy người ta chính là nhất gan, Cố Hiểu Dao ôm thắt lưng hắn sờ sờ qua lại, hiếu kỳ nói: “Vì sao y phục ngươi khô queo vậy?” Sau đó trả thù cọ cọ ở trên người hắn.

Cung chủ mặc kệ hắn giống như chú chó nhỏ cọ y phục mình, cười nhạo nói: “Bỏ cung nội lực thâm hậu, hong khô y phục cũng không phải việc gì khó, tránh ra, ta đến đốt lửa.”

Cố Hiểu Dao ngoan ngoãn đứng sang một bên. Cung chủ lấy ra chùy thủ, tuốt lại nhánh cây, lấy ra một cái hỏa chiết tử, sau đó sau đó áp sát lên trên nhánh cây, chậm rãi đốt lên.

“Ngươi là đi tìm mấy cành cây này hả?” Cố Hiểu Dao ngồi dưới đất nghiêng đầu nhìn hắn.

Cung chủ không trả lời, nhặt lên một nhánh cây hơi dài chỉ về phía Cố Hiểu Dao nói: “Cởi y phục ra.”

“A...” Cố Hiểu Dao nghe vậy, chậm rãi cởi y phục ướt nhẹp của mình xuống, chỉ chừa một cái quần lót.

Cung chủ dùng nhánh cây vắt y phục hắn lên, một bên chậm rãi hong, một bên dùng nội lực hong khô.

Cố Hiểu Dao lặng lẽ nhìn cung chủ, dung mạo hắn vốn là thập phần đoan chính thanh nhã, dưới ánh lửa càng có vẻ nhu hòa. Ai có thể nghĩ đại ma đầu giết người không chớp mắt cũng có một mặt ôn nhu? Không đúng, không chỉ có một mặt, là có vài mặt!

Tuy nói là đêm hè, nhưng gió đêm thổi qua vẫn là có chút lạnh, Cố Hiểu Dao chà xát cánh tay, một cái sàng đan quốc dân liền khoác lên trên người hắn.

Cố Hiểu Dao cảm động kéo chặt ngoại bào của cung chủ, chậm rãi dịch đến bên cạnh cung chủ, nói: “Đa tạ.”

Cung chủ cười như không cười nhìn hắn: “Bớt gây chút phiền phức cho bản cung, bản cung cũng đa tạ ngươi.”

Cố Hiểu Dao ngáp một cái thật dài, nước mắt chảy dài nói: “Muốn đi ngủ.”

Cung chủ kéo hắn vào trong ngực, thân nhiên nói: “Ngủ đi.”

Cố Hiểu Dao cười hắc hắc, tìm một tư thế thoải mái, ôm thắt lưng cung chủ nhắm mắt lại.

Cảm giác này ngủ cực kỳ an tâm, lúc tỉnh lại, cũng là đang ở trong một thùng xe.

Cố Hiểu Dao đột nhiên ngồi dậy, cung chủ ở một bên thân nhiên nói: “Tỉnh?”

Xoa xoa ánh mắt, Cố Hiểu Dao hỏi: “Đây là muốn đi đâu vậy?”

Cung chủ đạo: “Trở về Cửu Vân cung.”

Cố Hiểu Dao giật mình nói: “Không đi tìm Thu Tam Nguyệt?”

Cung chủ liếc hắt một cái, “Không cần ngươi đi tìm, hắt tất nhiên sẽ đến tìm ngươi.”

“Xảy ra chuyện gì rồi hả?” Nói tốt hành tẩu giang hồ, đào bới cao thủ đâu?

“Trước đó không lâu phân đàn Cửu Vân cung bị vài người khiêu khích, tổn hại nghiêm trọng, hiện tại những đàn chủ đang ở Cửu Vân cung chờ ta trở về chủ trì đại cục.”

Cố Hiểu Dao gật đầu, dù sao đã là nam sủng của cung chủ, về sau có thể ăn ngon uống đã, cáo mượn oai hùm, nhân sinh đi lên như gió! Loại chuyện chạy trốn này căn bản cũng không cần kế hoạch!

Cung chủ mỉm cười nhìn về phía hắt, “Triển Chiêu, ngươi không cần phải lo lắng, đợi sau khi trở về Bồn cung sẽ rửa sạch tội danh phản đồ của ngươi, sẽ không ai sẽ khi dễ ngươi.”

Ô ô ô rất cảm động... nếu không có danh hiệu đó thì càng tốt. Thật sự là không nghĩ đến nhanh như vậy liền rửa sạch tội danh, bất quá vạn nhất độc y này thật sự là phản đồ thì sao?

Sớm biết như thế đã câu dẫn cung chủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tiêu đề

Xe ngựa đi một ngày một đêm, rốt cục tới Cửu Vân cung.

Trở lại chốn cũ, tâm tình cũng là không giống.

Cố Hiểu Dao nghĩ đến những người lúc trước mắng hắt là phản đồ từ nay về sau đều sẽ cung kính hắt, tâm tình cực kì sung sướng.

Đang muốn vén rèm xuống xe, cung chủ nói: “Khoan đã.”

“?” Cố Hiểu Dao vẫn duy trì tư thế ngồi xổm, nghiêng đầu sang nhìn hắt.

Cung chủ chỉ chỉ y phục hắt: “Ngươi... cứ như vậy mà ra ngoài?”

Cố Hiểu Dao cúi đầu nhìn nhìn chính mình, trên người hắt còn mặc ngoại bào giống sàng đan của cung chủ, bên trong ngoại bào cái gì cũng không mặc.

-- Sao có thể! Cố Hiểu Dao kéo vạt áo ra đưa về phía cung chủ nói: “Ta có mặc quần lót!”

Cung chủ: “...”

Làm một nam nhân hiện đại không câu nệ tiểu tiết, Cố Hiểu Dao kỳ thật tuyệt không để ý, hơn nữa mặc như vậy đặc biệt mát mẻ!

Cung chủ híp mắt lại, Cố Hiểu Dao thỏa hiệp nói: “Ta đổi là được!” Người cổ đại chính là phiền toái!

Cố Hiểu Dao yên lặng cời 'sàng đan' kia ra bỗng nhiên nghĩ đến, nếu y phục của cung chủ bị hắt mặc đi, vậy hiện tại cung chủ đang mặc cái gì?

Cố Hiểu Dao ngẩng đầu nhìn lướt qua y phục cung chủ mặc trên người, hơn nữa... còn giống y chang cái trong tay mình!! Cố Hiểu Dao đem y phục cầm trong tay và y phục cung chủ mặc trên người đối chiếu, không khỏi kinh ngạc vạn phần. Địch mợ, ngay cả màu sắc và hoa văn cũng không khác biệt chút nào?!

Cho nên nhiều chương như vậy cung chủ chỉ mặc một dạng y phục không phải bởi vì hắt không thay không giặt, mà là bởi vì tất cả y phục đều may một kiểu!!!

Lấy cái gì cứu vớt thảm mỹ đáng sợ của cung chủ đây?

Cung chủ thấy Cố Hiểu Dao ngơ ngác nhìn mình, không khỏi cười nói: “Nhìn cái gì, còn không mau đổi y phục đi?”

Lúc này Cố Hiểu Dao mới hoàn hồn, xoay người lại lấy y phục của mình, mặc từng cái vào.

Sau khi đổi xong y phục, Cố Hiểu Dao chống nạnh nói: “Này có thể đi rồi chứ?”

Cung chủ nhíu mày đánh giá hần một chút, nói: “Không ổn.”

Fuck fuck, người mặc trên người một bộ màu mè hoa lá hẹ còn dám đánh giá người khác, ai đưa dũng khí cho người vậy? Trong lòng Cố Hiểu Dao yên lặng nói tục, ngoài miệng lại không lo lắng nói: “Chỗ nào không ổn?”

Cung chủ chỉ chỉ vạt áo nhiều nếp nhăn của hần.

Một thân y phục quan châu nguyệt cảm bởi vì ngã vào ao sen dính nước, tạo nên nhiều nếp nhăn, nhưng đây là quy luật thiên nhiên không cách nào tránh khỏi a, cũng không thể trách hần.

Cung chủ nghiêm túc nói: “Người vẫn là mặc đồ của bốn cung đi.”

Cố Hiểu Dao về mặt phức tạp, rắc cuộc vì sao cung chủ lại tự tin như vậy? Thảm mỹ vì sao lại kì quái như thế? Rốt cuộc là cái gì dẫn đến hần mặc giống như phi chủ lưu(*), nhưng khí tràng lại mang theo chủ lưu? Bản kì giang hồ mang người đến với võ công độc bộ thiên hạ -- Thế giới nội tâm của cung chủ Cửu Vân cung - Đoạn Yên. “Cung chủ, người từ nhỏ đã mặc tiên diễm như vậy rồi sao?”

(*) Phi chủ lưu: theo ta hiểu cụm từ này là chỉ cách ăn mặc màu mè khác người của cung chủ. Còn chủ lưu là cụm từ trái nghĩa với phi chủ lưu.

Cung chủ nghe vậy sùng sốt, nói: “Tất nhiên là không phải.”

Cố Hiểu Dao thành khẩn nói: “Vậy người khi còn bé nhất định rất chủ lưu.”

Cung chủ nhíu mày không nói, ánh mắt như đang ngược dòng đi qua, ngay cả nét mặt cũng âm ỉ vài phần.

Cố Hiểu Dao nhìn thấy bộ dáng này của hần, không biết trong lòng vì sao lại có chút áy náy, vội vàng giải thích: “Ta không phải nói người hiện tại phi chủ lưu a, người ngàn vạn lần đừng mất hứng, ta mặc là được.” Sau đó cời y phục nhiều nếp nhăn ra, mặc đồ của cung chủ vào.

Cung chủ thu hồi nét mặt lúc trước, khó hiểu nói: “Phi chủ lưu là cái gì?”

Cố Hiểu Dao nghĩ nghĩ: “Chính là hình dung bất đồng với đại chúng, như là loại 'hạc trong bầy gà'.”

Cung chủ tán thành: “Bốn cung chính là phi chủ lưu.”

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, người tự mình biết là được. Nước mắt Cố Hiểu Dao đều muốn cười chảy ra, vì che dấu đành phải nhảy ra xe ngựa trước.

Hần nhảy dựng ra xe ngựa, lập tức có người tiến lên nói: “Cung chủ!”

Cố Hiểu Dao ngẩng đầu vừa thấy được một tiểu ca anh tuấn, hình như còn có chút quen mắt.

Người nọ đi vài bước đến trước mặt hần, trên mặt mang theo vài phần chán ghét: “Độc y? Người dám mặc đồ của cung chủ, quả thực làm càn.”

Cố Hiểu Dao cảm thấy mình rất vô tội, người tưởng ta muốn mặc lấm lã...

Lại nói tiếp chính mình và cung chủ mặc một dạng, không phải chính là y phục tình lữ sao!

Lúc này cung chủ cũng vén rèm lên nhảy xuống xe ngựa, quát: “Điều Ân, không được vô lễ.”

Điều Ân: “!!!” Cái gì, cung chủ vừa nãy là vì độc y mà quát ta?

Cố Hiểu Dao: “!!!” Cái gì! Người này là râu dày mặt?

Cung chủ nhìn lướt qua người ở chỗ này, lạnh nhạt nói: “Độc y đã được bốn cung thu làm nam sủng, sau này tất cả mọi người Cửu Vân cung không được vô lễ với hần.”

Mọi người lập tức chấn động, vẻ mặt không thể tin.

Điều Ân vội la lên: “Cung chủ, kẻ này chính là phản đồ a! Còn có một chân với Thu Tam Nguyệt, sao ngài có thể...” Hần còn chưa dứt lời, cả người đã bay ra ngoài.

Cung chủ hừ lạnh một tiếng, “Bốn cung nói cái gì thì là cái đó.”

Điều Ân còn muốn nói gì đó, hai tên Đường chủ khác vội vàng tiến lên che miệng hần lại, lặng lẽ kéo hần đi.

Mọi người còn lại im lặng một lát, cùng kêu lên nói: “Ra mắt độc y đại nhân!”

Cố Hiểu Dao bị âm thanh vang dội này dọa sợ tới mức lui về phía sau một bước, sau một lúc lâu mới yếu ớt nói: “Các người hảo...” Có nghe thấy không!

Độc y đại nhân! Ngoại trừ Thu Tam Nguyệt vật hy sinh Trương Nhạc và người cùng nghề Tống lang trung gọi hần như vậy, đây là lần đầu có nhiều người gọi hần như vậy, nghẹn đề có bao nhiêu tăng thể diện -- tuy rằng bọn họ là nhìn mặt mũi cung chủ mới gọi như vậy .

Cung chủ lệnh mọi người tiến đến nghênh đón tán đi, gọi Thanh Long tới hỏi: “Đàn chủ phân đàn có bao nhiêu người đến?”

Thanh Long nói: “Tổng cộng có sáu vị.”

Cung chủ trầm ngâm một lát, “Gọi bọn họ tới chính điện gặp bốn cung.” Sau đó nhìn về phía Cố Hiểu Đào: “Người cũng đi theo bốn cung.”

Cố Hiểu Đào ôm tiểu Hoàng tử trong tay Chu Tước tới, vẻ mặt đau khổ nói: “Ta có thể không đi không...” Khai hội gì đó thật sự rất chán ghét!

Khóe miệng cung chủ cong lên, “Không thể.”

Vì thế Cố Hiểu Đào đã bị cung chủ lấy tư thế ôm công chúa ôm đi .

Tuy nói tư thế này là thành quả Cố Hiểu Đào dạy cung chủ lúc trước, nhưng trước mặt nhiều người bị ôm đi như vậy, mặt Cố Hiểu Đào vẫn là đỏ lên.

Từ khi bọn họ bước vào chính điện, không khí liền trở nên có chút quý dị.

Sống lưng Cố Hiểu Đào cứng đờ ngồi sánh đôi với cung chủ ở trên đại bảo khắc hoa, nhìn trên mặt đám người phía dưới tràn ngập địch ý, sợ hãi nói: “Bằng không ta xuống dưới ngồi?”

Cung chủ nhẹ nhàng nói: “Không sao.”

Người ngược lại không sao! Nhưng ta rất khổ sở biết không! Cố Hiểu Đào yên lặng gào thét, đành phải đón lấy áp lực, nhắm nháp cái gì gọi là ngồi trên bàn gai!

Về mặt cung chủ như thường, nói thẳng vào vấn đề chính: “Sáu vị đàn chủ ở đâu?”

Dưới đường lập tức có sáu người đứng ra, hành lễ báo danh với cung chủ.

Cung chủ vuốt cằm, “Có điều tra rõ là môn phái nào gây sự chưa?”

Một đàn chủ trong đó nói: “Đối phương không môn không phái, làm việc quý dị, con đường võ công cũng là chưa từng nghe qua, thừa dịp lúc đêm dài, đột nhiên tiến công, khiến các huynh đệ trở tay đánh không kịp, lúc này các huynh đệ ra sức phản kháng mới đánh lui bọn họ, nhưng cũng có người chết người bị thương.”

Vài tên khác cũng hùa theo nói: “Đúng vậy đúng vậy, cung chủ người cần phải làm chủ cho chúng ta a!”

“Chúng ta thuộc sở hữu Cửu Vân cung, đám người kia dám can đảm kiêu ngạo như vậy, rõ ràng là không để Cửu Vân cung vào mắt!”

...

Cung chủ trầm ngâm một lát, nhìn về phía ba vị Đường chủ: “Các người thấy thế nào.”

Bơ tiểu sinh - Mạt Lực đứng dậy chấp tay nói: “Đám người kia nhất định là có mục đích, cung chủ, theo ta thấy, không bằng tăng thêm chút cao thủ ở các phân đàn, đợi lần sau bọn hần đến gây sự, một lưới bắt hết!”

Đầu bóng lưng - Niệm Cư Hoa không đồng ý nói: “Phân đàn Cửu Vân cung tổng cộng có ba mươi hai chỗ, nếu mỗi chỗ đều tăng cao thủ, vậy trong tổng cung này chẳng phải thiếu hụt cao thủ sao? An toàn của cung chủ ai tới cam đoan?”

Mạt Lực ngượng ngùng nói: “VẬY... Điều Ân, người nói xem.”

Quả bóng cao su lăn đến chỗ Điều Ân, Điều Ân không thể không nhặt, đành phải kiên trì nói: “Tăng thêm cao thủ ngược lại khả thi, thứ nhất người giang hồ kiêng kỵ thần công của cung chủ, sẽ không dễ dàng xâm lấn tổng cung; thứ hai, nếu thế lực phân đàn tan rã, cực kỳ bất lợi đối Cửu Vân cung.”

Vì thế ý kiến hướng về phía phái cao thủ, hay là không phái cao thủ.

Cố Hiểu Đào rất nhàm chán, khai hội quả thực là một sự kiện sống không bằng chết, đặc biệt bọn họ còn đem một vấn đề đơn giản thảo luận nhiều lần, tỏ rõ kéo dài thời gian.

Người bên dưới như trước kiên trì không xong, tranh đến đỏ mặt tía tai, đành phải đem bóng cao su giao cho cung chủ: “Cung chủ ngài định đoạt!”

Cung chủ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Cố Hiểu Đào đang nhàm chán, thần nhiên nói: “Triển Chiêu, người thấy thế nào?”

Cố Hiểu Đào chấp tay: “Khởi bẩm Bao đại nhân, việc này tất có kỳ hoặc!”

Cung chủ ném một cặp mắt bén như đao lại đây: “Hào hảo nói chuyện.”

Đây chính là sự vụ trong Cửu Vân cung của người nhà, một nam sủng như ta tham dự, thật sự được chứ???

Cố Hiểu Dao dưới ánh mắt uy hiếp của cung chủ chậm rãi mở miệng: “Ta cảm thấy... cứ phải đi, lấy công lực cung chủ, lấy một địch trăm cũng là chuyện trong vài phút, cung chủ người nói đúng không?” Cung chủ chính là vũ khí hạt nhân của Cửu Vân cung các người!

Cung chủ cười nhạo một tiếng: “Người ngược lại nói bốn cung giống như thiên hạ vô địch.”

Cố Hiểu Dao gật đầu, người, chính là vô địch như vậy.

Diêu Ân vào đứng lên, chỉ vào Cố Hiểu Dao nói: “Vạn nhất cung chủ có nguy hiểm gì, một nam sủng như người phụ trách nổi không?”

Nam sủng thì sao! Khinh thường nam sủng đúng không? Có tin tiểu gia xui khiến cung chủ lấy mạng nhỏ của người không! Cố Hiểu Dao giả bộ một bộ dáng hoa dung thất sắc, đầu rúc vào trong ngực cung chủ, “Cung chủ! Hấn nạt người ta!”

Cung chủ: “...”

Diêu Ân: “...”

Cung chủ vỗ vỗ đầu hấn, “Đừng quậy nữa, bốn cung cũng biết nếu tăng phái cao thủ là biện pháp khả thi, Cửu Vân cung có bốn cung tọa trấn, nếu những người đó đến, vừa lúc để bốn cung hoạt động gân cốt.”

Nếu cung chủ đã quyết định, những người khác cũng không nhiều lời, đồng loạt kêu lên nói: “Cung chủ anh minh!”

Vì thế đại hội nhìn như nghiêm túc phức tạp liền kết thúc như vậy...

Cung chủ này... thật đúng là dễ làm a...

Cố Hiểu Dao nhìn nhìn cung chủ: “Hiện tại ta có thể ra ngoài chơi sao?”

Cung chủ nói: “Người muốn đến chỗ nào chơi?”

Cố Hiểu Dao không cần nghĩ ngợi nói: “Bách Thảo đường!” Hừ hừ, Diêu Ân tên hỗn đản này cứ thích đối nghịch khắp nơi với mình, không cho hấn biết tay, mình không gọi Triển Chiêu!

Cung chủ nhìn hấn về mặt âm trầm trầm cười, nghi hoặc nói: “Đến đó làm gì?”

Cố Hiểu Dao chớp chớp mắt, “Chỉ là đến xem thử.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Ôn tuyến

Bách Thảo đường ngay tại phía sau núi Cửu Vân cung, mà thời gian đến sau núi chỉ cần một nén nhang chứ không có khoa trương một canh giờ như Tứ Cửu nói!

Rất nhanh Cố Hiểu Dao đã biết mình sai lầm rồi.

Bách Thảo đường, như vậy gần, xa như vậy.

“Người nói ta bình thường trụ ở nơi đó?” Cố Hiểu Dao tuyệt vọng chỉ vào điểm đen nhỏ trên đỉnh núi, suýt chút nữa quỵ xuống.

Cung chủ lạnh nhạt ừ một tiếng.

“Ha ha a...” Người xem các quan lớn còn đang vì tranh chấp giang hồ mà buồn rầu? Còn đang uể oải vì tìm không thấy gia viên sao? Bách Thảo đường - vị trí ở sau núi Cửu Vân cung, thế lực bảo hộ tách biệt, tầm nhìn trống trải, độc tài toàn cảnh, rời xa ồn ào náo nhiệt chốn giang hồ, gần gũi phong cảnh thiên nhiên, trả lại một người giang hồ có giấc mộng đảo nguyên!

Độc y này tốt xấu gì lúc trước cũng coi như là một đường chủ, ở gần cách như vậy thật sự tốt sao? Khó trách đẹp trai mà không có bằng hữu! Thử hỏi ai nguyện ý mỗi ngày leo núi gặp hấn a...

Cung chủ chế giễu nói: “Còn muốn đi không?”

Cố Hiểu Dao về mặt đau khổ do dự không quyết định, chuyện leo núi này đối với loại người đã lâu không ra cửa quả thực là cực hình, chính là vừa nghĩ tới loại hình ảnh Tứ Cửu đề Diêu Ân, Diêu Ân lệ rơi đầy mặt cầu xin tha thứ này, Cố Hiểu Dao liền không hiểu tại sao tràn ngập nhiệt tình, vì thế kiên định gật đầu: “Đi!” Dù sao đi không nổi có thể cho cung chủ mang mình đi.

Cung chủ sờ cằm, “Bỏ cung còn có chuyện quan trọng, không thể đi cùng ngươi.”

“...” Ngươi xác định là có chuyện? Cửu Vân cung các ngươi sẽ có chuyện quan trọng? Ta sẽ tin? Cố Hiểu Dao nắm lấy tay áo hắn, tội nghiệp nhìn hắn nói: “Nghẹn đi!”

Cung chủ vỗ vỗ đầu hắn: “Hôm nay bốn cung phải tu luyện võ công, gọi Chu Tước đi với ngươi được không?”

Chu Tước chỉ biết giục người ta đi nhanh lên, căn bản không thể vui vẻ chơi đùa! Cố Hiểu Dao lắc đầu, rõ ràng cả người đều treo ở trên cánh tay cung chủ.

Cung chủ buồn cười nói: “Vậy ngày mai cùng ngươi đến đó được không?”

Cố Hiểu Dao nghĩ nghĩ, gật đầu, dù sao quân tử báo thù mười năm không muộn!

Vì thế hai người lại đi về phía tấm điện của cung chủ.

Tiểu Hoàng đã được Chu Tước ôm đến tấm điện trước, lúc này vừa thấy cung chủ và Cố Hiểu Dao sóng vai mà đến, lập tức vui vẻ chạy về phía hai người. Chính xác mà nói, là chạy về phía cung chủ.

Nhìn tiểu Hoàng cọt cọt bên chân cung chủ còn vui vẻ phe phẩy đuôi, Cố Hiểu Dao rốt cục lý giải được từ 'chó săn'. Cung chủ khom lưng ôm tiểu Hoàng lên, xoa đầu nó, nhìn về phía Cố Hiểu Dao nói: “Bỏ cung vào trong phòng luyện công, ngươi tự mình đi chơi đi, có chuyện gì thì gọi Chu Tước.” Nói xong đưa tiểu Hoàng cho hắn.

“Nga.” Cố Hiểu Dao ôm tiểu Hoàng nhìn theo hắn vào phòng, tiểu Hoàng ở trong tay hắn giấy dựa hai cái, rồi nhận mệnh nằm ở trong ngực hắn rầu rĩ không vui.

Hừ, có người ôm ngươi ngươi còn không hài lòng! Một con chó có tính cách như vậy thật sự tốt sao!

Cố Hiểu Dao ôm tiểu Hoàng một đường đi dạo lung tung, lại nói tiếp đây là lần đầu tiên hắn tự do hành tẩu tại Cửu Vân cung như vậy, hơn nữa thủ vệ bên đường nhìn thấy hắn đều sẽ gọi một tiếng đại nhân -- tuy rằng đều là giả vờ cung kính. Đối với chuyện này, Cố Hiểu Dao cũng tỏ vẻ lý giải, từ phản đồ biến thành nam sủng, mặc cho ai cũng sẽ loạn nghĩ một phen.

Đi hai vòng, Cố Hiểu Dao cảm thấy có chút nhàm chán, người nơi này hắn không quen một ai, ngay cả đối tượng nói chuyện cũng không có, quả thực không thể càng bị thương hơn!

Đang muốn đi trở về, bỗng nhiên phía sau có người hô: “Cố Hiểu Dao.”

Bỗng nhiên Cố Hiểu Dao cảm thấy cúc hoa căng thẳng, nơi này hình như không có ai biết tên thật của hắn đi?

Vì thế Cố Hiểu Dao làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục đi.

Người phía sau vèo vèo bay đến trước mặt Cố Hiểu Dao, vươn tay cản hắn lại: “Đứng lại.”

Cố Hiểu Dao nhìn thấy gương mặt tròn kia, bưng bình đại ngộ: “Thì ra là Hữu hộ pháp a...”

Hữu hộ pháp vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cố Hiểu Dao, nghe nói ngươi làm nam sủng của đại ca ta?”

Cố Hiểu Dao chớp chớp mắt: “Ai là Cố Hiểu Dao?”

Hữu hộ pháp cực kì tức giận: “Tất nhiên là ngươi!”

Cố Hiểu Dao mờ mịt nói: “Hữu hộ pháp e là nhận sai người rồi, ta là Triển Chiêu...”

“Không có khả năng! Lần trước ngươi rõ ràng nói cho ta biết ngươi gọi Cố Hiểu Dao!”

Cố Hiểu Dao nhin xuống xúc động muốn cười, nghiêm túc nói: “Không có khả năng, ta thật sự gọi là Triển Chiêu.”

Hữu hộ pháp nhú mày nghĩ nghĩ, không kiên nhẫn nói: “Quên đi, mặc kệ ngươi tên gì! Ta hỏi ngươi, có phải ngươi thật sự trở thành nam sủng của đại ca ta không?”

Cố Hiểu Dao lắc đầu.

Hữu hộ pháp vừa mới thở phào một hơi, lại nghe được Cố Hiểu Dao nói: “Đại ca ngươi thành nam sủng của ta, chính là hắn cảm thấy quá mất mặt, cho

nên... tôn nghiêm nam nhân, ngươi hiểu mà.”

Hữu hộ pháp nghe vậy đã kinh ngạc đến không nói được thành lời, một lúc lâu sau mới chỉ vào hắc phun ra một chữ: “Ngươi...”

Cố Hiểu Dao cười vỗ vỗ bả vai hắn: “Đừng cứ luôn ngươi ngươi ngươi, không lễ phép, gọi một tiếng ca phu nghe xem nào?”

Hữu hộ pháp tức giận đến mặt đỏ bừng, hất tay hắn ra, cả giận nói: “Ta muốn đi tìm đại ca hỏi rõ ràng!”

Cố Hiểu Dao thâm nghĩ ngươi còn muốn đi, vội vàng kéo hắn lại, “Ngươi yên tâm ngươi yên tâm, cho dù ta chiếm được thân thể của đại ca ngươi, cũng không chiếm được tâm hắn!”

Hữu hộ pháp lập tức chấn động: “Ngươi... ngươi chiếm được thân thể.... của đại ca ta?” Nói xong càng muốn phóng đến tấm điện của cung chủ.

“Không đúng không đúng!” Cố Hiểu Dao dè dặt lại, “Là chiếm được tâm đại ca ngươi, không chiếm được thân thể hắn!”

Môi hữu hộ pháp mấp máy hai cái, cả giận nói: “Tâm cũng chiếm được rồi, thân thể còn sẽ xa sao?!”

“Như thế...” Cố Hiểu Dao tỏ vẻ đồng ý.

Vì thế Hữu hộ pháp đỏ mặt tránh thoát Cố Hiểu Dao liền xông ra ngoài.

Cố Hiểu Dao đành phải chạy theo phía sau hắn, thâm nghĩ, lần này sẽ bị cung chủ đánh ô ô!

Hữu hộ pháp nổi giận dùng dùng chạy đến tấm điện, cách cửa phòng kêu lớn: “Đại ca! Đại ca!”

Trong phòng truyền đến thanh âm trầm thấp lạnh nhạt: “Chuyện gì?”

“Đại ca, tại sao ngươi có thể cùng Triển Chiêu...” Câu kể tiếp thật sự nói không nên lời, Hữu hộ pháp đành phải trừng Cố Hiểu Dao.

Cố Hiểu Dao yên lặng ngẩng đầu nhìn trời.

Một lát sau, cung chủ mở cửa phòng ra, nhú mày nói: “Làm sao vậy?”

Hữu hộ pháp chỉ vào Cố Hiểu Dao nói: “Đại ca thành nam sủng của hắn?”

Khi cung chủ nghe nói như thế, trên mặt sùng sốt, sau đó híp mắt nhìn lướt qua Cố Hiểu Dao, cười như không cười.

Hữu hộ pháp thấy đại ca mình lộ ra vẻ mặt này, tưởng hắn ngầm thừa nhận, liền 'oa' một tiếng ngồi dưới đất khóc lên.

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao: “...”

Cung chủ nhìn thoáng qua Cố Hiểu Dao, thần nhiên nói: “Ngươi nói gì với hắn?”

Cố Hiểu Dao bĩu môi: “Là hắn muốn hỏi, ta đã nói sự thật cho hắn biết.”

Cung chủ nhướn mi: “A? Bỏn cung là nam sủng của ngươi?”

Cố Hiểu Dao nhào qua cọt cọt, lấy lòng nhìn hắn: “Không không không, ta là nam sủng của ngươi, ta chỉ là đùa với Hữu hộ pháp một chút thôi.”

Cung chủ nói: “Đoạn Dục, ngươi cũng nghe thấy rồi đó, Triển Chiêu mới là nam sủng của bỏn cung, đừng nghe hắn bịa chuyện.”

Ai biết Hữu hộ pháp khóc càng thương tâm hơn: “Nói như vậy các ngươi đích xác ở cùng một chỗ? Ô ô ô, ta cũng là đoạn tỵ, đại ca cũng là đoạn tỵ, đây phải làm sao a ô ô ô ô...”

Cố Hiểu Dao ở một bên nói: “Ngươi chặt đứt với ai?”

Tiếng khóc của Hữu hộ pháp ngừng lại, sợ hãi nhìn thoáng qua cung chủ, lại hung hăng trừng mắt nhìn Cố Hiểu Dao, khóc chạy đi.

Cố Hiểu Dao quay đầu nói: “Đệ đệ của ngươi chặt đứt với ai?”

Về mặt cung chủ cũng khó hiểu, hiển nhiên cũng không biết, tiện đà nhú mày nhìn Cố Hiểu Dao nói: “Ngươi còn nói những gì với hắn?”

Cố Hiểu Dao cười ha ha, “Thật sự không có nói gì hết, hắc hắc hắc, ngươi luyện công xong rồi hả?”

Cung chủ vuốt cằm, “Luyện xong rồi, bỏn cung đi tắm.”

TẦM! GỌI! Cổ Hiểu Đào không tự chủ được hiện ra ôn tuyến của cung chủ, nắm lấy tay áo hắn nói: “Mang ta đi cùng được không?”

Cung chủ chỉ chần chờ một giây, rồi sau đó nói: “Được.”

Há há há há, rốt cục có thể ngâm được ôn tuyến của cung chủ !

Hơi nóng từ phía ôn tuyến nghênh diện đánh tới, Cổ Hiểu Đào không thể chờ đợi được nữa, hai ba bước cởi sạch y phục, chuẩn bị thả người nhảy xuống.

Chỉ nghe được cung chủ hô: “Khoan đã.”

Cổ Hiểu Đào quay đầu nhìn hắn: “? ? ?”

Cung chủ lạnh nhạt chỉ chỉ ôn tuyến bên cạnh, “Ngươi đến bên kia.”

Cổ Hiểu Đào lúc này mới chú ý tới, ôn tuyến này có hình thức chữ 8, ở giữa dùng hòn đá cách trở, vừa thấy chính là làm tạm thời.

Nhìn thấy cung chủ chỉ nơi đó, một cái hồ đường kính không đến một thước? Đi vào chỉ sợ không đuổi người được?

Cổ Hiểu Đào về mặt bị thương nhìn cung chủ: “Ngươi ghét bỏ ta...”

Cung chủ trầm mặc một lát: “Bồn cung chính là không có thói quen tắm cùng người khác.”

Vậy ngươi cũng phải chia thêm cho ta chút vị trí a! Cổ Hiểu Đào làm bộ lau nước mắt: “Ngươi chính là ghét bỏ ta...”

Cung chủ gạt đầu: “Là ghét bỏ ngươi.”

Địch mợ, nói tốt uyển chuyển đâu? Cổ Hiểu Đào bắt đầu yên lặng mặc y phục, ngạo kiều nói: “Không tắm nữa!” Hừ, hiện tại không tắm, chờ sau khi ngươi ngủ ta lại đến tắm, oa ha ha ha ha ha.

Về mặt Đoạn Yên phức tạp, như là đang làm đấu tranh tư tưởng, một lát sau thỏa hiệp nói: “Thôi, chỉ cần ngươi không tiểu ở trong.”

“...” Bộ ta là người có tố chất thấp như vậy sao? Cổ Hiểu Đào lần này như ý nguyện nhảy xuống ôn tuyến.

Cung chủ cũng cởi y phục, chậm rãi bước vào, hai người các theo một đầu, không tiếng động đối diện: “...”

Vì sao lại cảm thấy có chút không được tự nhiên? Cổ Hiểu Đào yên lặng rũ mắt xuống, sờ sờ tóc mình, rút cây trâm ra, một đầu tóc dài liền phỏ ở trên mặt nước.

Sau khi tắm ướt tóc, Cổ Hiểu Đào ngẩng đầu lên nói: “Có dầu gội không?” Nghĩ lúc trước khi tóc mình chỉ ngắn ngắn, gội đầu cũng không phiền toái như vậy!

Cung chủ liếc mắt nhìn hắn một cái, lấy ra một cái bình, ném về phía hắn.

Thật sự có? Cổ Hiểu Đào tiếp được cái bình, mở nắp bình ra ngửi ngửi, còn rất thơm a, lúc trước còn nghĩ rằng cái thời không này không có dầu gội đầu, làm hại hắn ngày thường đều là dùng nước sạch để gội.

Đổ chút dầu gội ra lòng bàn tay, Cổ Hiểu Đào liền dùng sức vò đồng tóc kia.

Cung chủ nhìn thấy nhũn mày, “Ngươi làm vậy không đau hả?”

Cổ Hiểu Đào một bên vò một bên nhũn mày: “Đau a, thật sự muốn cảm kéo cắt đi.”

Cung chủ rốt cục nhìn không được nữa, liền đứng dậy.

Cổ Hiểu Đào trộm ngắm cung chủ, dáng người hắn thập phần cân xứng, có cơ bắp nhưng không khoa trương, màu da cũng tương đối trắng nõn... Hay cho dáng người người xinh đẹp, đừng có đi về phía ta biết không! Cổ Hiểu Đào tận lực nhìn vị trí phía trên cổ cung chủ, không dám nhìn xuống vị trí bên dưới, khàn khàn nói: “Ngươi muốn làm gì...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tiến triển

Cung chủ nhẹ nhàng đề đầu hấn lại, quát: “Đừng nhúc nhích.”

Bằng không khó bảo chứng ngươi có thể làm ra chuyện gì? Cố Hiểu Đào nắm một đà tóc, tầm mắt vẫn duy trì trọn lên, hồ nghi nhìn hấn.

Cung chủ thân nhiên nói: “Xoay qua chỗ khác.”

Về mặt chờ mong của Cố Hiểu Đào đổi thành vẻ mặt hoảng sợ lui thành một đoàn, “Không! Ta mới là công! Ngươi xoay qua chỗ khác mới đúng!”

Cung chủ lặng lẽ nhìn hấn, tiếp nhận tóc trong tay hấn, hơi mỉm cười, “Trong đầu ngươi đều là cái gì vậy? Hừ?”

Giọng mũi kia phát ra chữ 'Hừ' quả thực khiến Cố Hiểu Đào tâm viên ý mã, lại thấy hấn nắm lấy tóc mình, nội tâm bỗng nhiên chấn động, “Ngươi ngươi...” Cung chủ không phải là muốn gọi đầu giúp mình đi? Chuyện này so với chuyện hấn làm không thể miêu tả thật sự càng khiến cho người ta kinh ngạc! Tưởng tượng một chút, nếu cung chủ là tiểu ca cát gọi sảy trong tiệm làm tóc... giá tiền này thật sự khiến người ta không dám nghĩ tới..

Cung chủ cũng không ép hấn xoay người nữa, chỉ nói: “Nhắm mắt lại.” Rồi bắt đầu gọi đầu giúp hấn.

Cố Hiểu Đào triệt để kinh sợ, mắt trừng càng lớn, ngửa đầu nhìn hấn.

Trên mặt cung chủ không có biểu tình gì, động tác lại vô cùng nhẹ nhàng, chậm rãi chải vuốt tóc hấn kết thành một đoàn, chờ đến khi miễn cưỡng chải vuốt xong, lại đồ chút dầu gội ra, nhẹ nhàng xoa bóp từ ngọn tóc đến đuôi tóc.

Cố Hiểu Đào nhìn nhìn hốc mắt biến đỏ, tiện đà nước mắt tràn mi mà ra.

Tay cung chủ dừng lại, cau mày nói: “Sao lại khóc?”

Bị dầu gội đầu chảy vào mắt ngươi có khóc không!!! Cố Hiểu Đào chớp chớp mắt: “Rất cảm động.” Một mặt dùng tay dụi ánh mắt cay xè, dầu gội đầu Mã Đức này là làm bằng cái gì, mắt sẽ không bị đau đi?

Cung chủ tạm dừng một lát, tiếp tục xoa tóc cho hấn, tựa hồ khó hiểu vì chuyện gì mà hấn cảm động, thân nhiên nói: “Ta cũng giúp A Chiêu tắm qua.”

Cố Hiểu Đào: “...” Cho nên mới nói đừng tùy tiện cảm động.

Vài giây sau Cố Hiểu Đào xù lông nói: “Ngươi vẫn xem ta như là sủng vật mà đối đãi đúng không?!”

Cung chủ: “...”

Cư nhiên chần chờ !!

“Ngươi đối ta, đối xử tốt với ta, cho ta ăn, mang ta đi chơi, dung túng ta, toàn bộ giống như đối đãi tiểu Hoàng, có đúng hay không?”

Cung chủ im lặng không lên tiếng.

Cố Hiểu Đào chịu đựng đau xót mở mắt ra nhìn hấn, đã thấy trong mắt hấn mang theo vài phần mê mang cùng khó hiểu, nhất thời khó thở: “Quả nhiên là vậy!” Sau đó oán hận vùi đầu ở trong nước.

Hấn ở trong nước mở to mắt, phát hiện mình vừa vận đối diện với huynh đệ giữa hai chân cung chủ, nhất thời đầu óc 'đùng' một cái, oán hận chui ra mặt nước.

CMN thế nhưng còn uy phong hơn so với huynh đệ của mình! Thật sự là không bao giờ có thể vui vẻ chơi đùa

Trên mặt cung chủ vẫn còn đang duy trì khó hiểu, thấy hấn chui ra mặt nước, chần chờ nói: “Bỏ cung...”

Cố Hiểu Đào rất tức giận, các phương diện đều tức giận. Vì thế tùy ý đem tóc rửa sạch sẽ sau đó liền leo lên bờ, cũng không liếc mắt nhìn cung chủ một cái.

Cung chủ vẫn là cung chủ, hiếm khi bị người khác xem nhẹ như thế, vì thế khó chịu nắm lấy chân Cố Hiểu Đào kéo hấn trở về.

Cố Hiểu Đào loạng choạng ngã vào trong nước: “...”

Cung chủ vẻ mặt không vui, “Bỏ cung còn chưa nói xong.”

Cố Hiểu Đào liếc mắt suy nghĩ nhìn hấn, ha ha, ngươi nói a! Ngươi ngược lại nói a!

Cung chủ nói: “Bỏ cung đối xử với ngươi không tốt sao?”

Cố Hiểu Đào hừ một tiếng, lại nói tiếp lúc trước hấn đối cung chủ bất quá là có chút thiện cảm, chỗ có thiện cảm vẫn là phát ra từ mặt cung chủ... Lúc trước đáp ứng làm nam sủng của cung chủ, thứ nhất là vì đối tượng, thứ hai cũng là vì bảo trụ mạng nhỏ. Nếu cung chủ cho rằng hấn là sủng vật, vậy bắt quả hấn cũng cho rằng cung chủ là đối tượng bảo hộ thôi, điểm này mà nói, bọn họ đối tình cảm lẫn nhau đều công bằng, hấn cũng không cần phải tức

giận.

Chính là vì sao lại tức giận!! Hắn không phải là thật sự thích thượng cung chủ đi? Chẳng lẽ mình là một M? Có Hiểu Dao bị suy nghĩ này dọa sợ, trong lòng mặc niệm nói: mình chỉ là thích gương mặt của cung chủ mà thôi, không sai mình chính là người nông cạn như vậy!

Cung chủ thấy hắn trầm mặc không nói, ngữ khí: “Bổn cung cũng nói qua sẽ càng thích ngươi, đối với ngươi càng tốt, vì sao ngươi còn bất mãn?”

Ngươi khó chịu, tiểu gia càng càng càng khó chịu hơn! Dựa vào cái gì mà mình thích hắn trước a!

Có Hiểu Dao ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Ngươi đối tiểu Hoàng tốt, là bởi vì ngươi biết chỉ cần đối xử tốt với nó, nó sẽ thích dính lấy ngươi, nhìn ngươi lay động đuôi, lấy lòng ngươi. Nhưng tình cảm hai người thì không đơn giản như vậy, ngươi tốt với ta, không thể chỉ là bởi vì ta sẽ khiến ngươi vui vẻ, có phải chỉ cần ta hơi làm ngươi phát ý một chút, ngươi sẽ vứt bỏ ta, thậm chí giết ta, đúng không?”

Lần này nói Có Hiểu Dao đã dùng hết lượng từ và dùng khí từ khi bú sữa mẹ tới giờ, quả thật là nữ nghe xong sẽ rơi lệ, nam nghe xong sẽ trầm mặc!

Cung chủ nhíu mày nhìn hắn, một lúc lâu sau nói: “Là A Chiêu, không phải là tiểu Hoàng.”

“...” Có Hiểu Dao muốn điên, “Ngươi rốt cuộc có nghe hiểu không a a a a? Ta là người! Không phải là sủng vật!”

Cung chủ nói: “Có cái gì khác nhau hả?”

Có Hiểu Dao thật sự muốn nhấn hắn vào trong nước hung hăng đánh một trận, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cung chủ, lập tức ngừng người... Hắn cư nhiên là đang nghiêm túc hỏi vấn đề này??

Cung chủ nhíu mày nhìn hắn, lại nói: “Ta phân không rõ.”

Phân không rõ!!! Phân không rõ là đáp án quý gì a!! Có Hiểu Dao tràn ngập cảm giác vô lực, bỗng nhiên hung tợn nói: “Hôm nay ta muốn ngươi phân rõ ràng!” Vì thế phùng trộ mặt cung chủ một phen, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, đem miệng mình dán lên trên miệng hắn.

Cung chủ: “...”

Có Hiểu Dao: “...”

Một nén nhang sau.

Hai người đều không động.

Có Hiểu Dao mặt đỏ tai hồng, thở phì phì tách xa hắn nói: “Ngươi cũng không hôn lại!” Tuy rằng chính mình cũng sẽ không...

Về mặt cung chủ không rõ sờ sờ môi.

Có Hiểu Dao đặc ý nói: “Hiện tại phân rõ rồi chứ! Tiểu Hoàng sẽ làm loại chuyện này với ngươi sao?!!”

Cung chủ đang muốn mở miệng, bỗng nhiên khẽ nhíu mày nói: “Có người tới.”

Có Hiểu Dao tức giận nói: “Chẳng lẽ là còn có người nhìn lên ngươi tắm rửa!”

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên nghe được cách đó không xa truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo ngoài cổng vòm truyền tới một thanh âm quen tai: “Đường, đường chủ, nơi này không tốt lắm đâu, vạn nhất cung chủ còn đang ở bên trong tắm rửa...”

Sau đó một thanh âm cũng đồng dạng quen tai khác nói: “Sẽ không, ngày thường cung chủ tắm rửa không đến một nén nhang, đây cũng nửa canh giờ, tất nhiên là trở về rồi. Lại nói, ngâm ôn tuyền lâu như vậy, làn da sẽ nhũn đi.”

Có Hiểu Dao yên lặng nhìn ngón tay nhiều nếp nhăn của mình: “...”

Giọng nói này hình như là của Điều Ân? Có Hiểu Dao nhìn nhìn sắc mặt không được tốt của cung chủ, thầm nghĩ, ha ha ha ha ha ha, lúc này là tự ngươi nhận lấy! Thật sự là không cần tiểu gia tự mình động thủ, ngươi tự mình đi tìm đường chết trước ha ha ha ha ha!

Sắc mặt cung chủ có giận dữ, đang muốn nhảy ra ngoài, Có Hiểu Dao vội vàng nắm lấy cánh tay hắn, chớp chớp mắt nhìn hắn, ý bảo nghe góc tường trước đã.

Một thanh âm khác nói: “Đường chủ, ngươi ngươi ngươi nghe, có tiếng nước... Cung chủ còn ở đây! Chúng ta mau đi thỉnh tội!”

Điều Ân tựa hồ cũng hoảng sợ, kéo người nọ đi về phía ôn tuyền, Có Hiểu Dao đã sớm giấu y phục ra phía sau tảng đá, lại kéo cung chủ cùng mình vùi vào trong nước, sương khói lượn lờ mặc hắn cũng thấy không rõ người núp ở bên trong.

Hai người tiến vào nhìn nhìn, phát hiện không có người, đều thở phào một hơi.

Người nọ vẫn là lo sợ bất an, “Vạn nhất là cung chủ ẩn nấp rồi...”

Điều Ân cười nói: “Sẽ không, nếu cung chủ ở đây, chỉ sợ sẽ trực tiếp cho hai chúng ta mỗi người một chưởng, tuyệt đối sẽ không ẩn nấp.”

Cố Hiểu Dao nghe nói như thế, rõ ràng cảm thấy cung chủ cứng đờ, suýt chút nữa nhịn cười không được, vì thế một bên ổn định cung chủ, một bên chờ đợi hai người mau chóng rời khỏi nơi này... Bởi vì hắn sắp nhịn thở hết nổi rồi.

Cũng may mục đích của hai người tựa hồ cũng không phải là ngâm ôn tuyền, sau khi xem xét một phen lại rời khỏi cổng vòm, lúc này Cố Hiểu Dao mới chậm rãi chui ra khỏi mặt nước, dùng sức hít thở không khí.

Cung chủ liếc mắt nhìn hắn một cái, trào phúng mỉm cười.

Cười cái gì mà cười! Nín thở lâu không nổi biết không? Cố Hiểu Dao liếc mắt trừng hắn một cái, chỉ chỉ y phục, lại chỉ chỉ cái cây bên ngoài, ý bảo mặc y phục từ từ đi trên cây nghe lên.

Cung chủ mỉm cười, hắn vốn khinh thường làm loại hành vi này, nhưng hôm nay chẳng biết tại sao lại làm theo.

Vì thế sau khi hai người mặc y phục từ từ vô thanh vô tức ngồi ở trên cây, nhìn hai người dưới tàng cây.

Lúc này Cố Hiểu Dao mới nhìn thấy một người khác, đúng là Tứ Cửu!

Chẳng lẽ Tứ Cửu đã đề được Điều Ân! Phần đặc sắc như vậy vì sao mình không được nhìn thấy chứ! Vì sao!!!

Tứ Cửu bị Điều Ân kéo tay, sợ hãi nói: “Tại sao tới nơi này...”

Điều Ân cười khà khà: “Nơi này an toàn, ngoại trừ cung chủ, không ai dám tới gần.”

Cố Hiểu Dao nhướng mày liếc mắt nhìn cung chủ, ha ha ha ha, thuộc hạ của ngươi thường xuyên tới nơi này, căn bản không đem mệnh lệnh của ngươi để vào mắt.

Sắc mặt cung chủ không tốt: “...”

Tứ Cửu đánh lên ngực hắn một cái, “Ngươi thật là xấu, đáng ghét!”

Cố Hiểu Dao ngực đau xót, loại tình cảnh này rõ ràng là Tứ Cửu bị Điều Ân đề ... Hừ, một tráng hán làm ra loại hành động này thật sự tốt sao, đương nhiên... ở đây không kỳ thị tráng hán thụ.

Điều Ân bị đánh trúng ho khan vài tiếng, trở tay nắm chặt nắm đấm của hắn, cười lạnh nói: “Râu mép của ta cũng vì ngươi mà cạo, ngươi còn chán ghét ta?”

Tứ Cửu khẽ hừ một tiếng, vẻ mặt vô cùng thẹn thùng.

Trên mặt Điều Ân vui vẻ, nhãn nhó nói: “Này... râu mép của ta cạo rồi, có thể hôn ngươi không?”

Mặt Tứ Cửu như gan heo... à không, màu hoa đào, mím môi gật gật đầu.

Vì thế mặt hai người chậm rãi đỏ sẫm vào, khi môi răng sắp đụng vào nhau, Tứ Cửu duyên dáng kêu to một tiếng: “Lông mũi ngươi chọt trúng ta ...”

Điều Ân: “...”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao: “...”

Nhưng đúng là khi tình ý nồng nàn, Điều Ân cũng không nhịn nữa, cắt ngang câu nói, rồi hóa thân thành dã thú, đoạt lấy môi Tứ Cửu.

Về mặt cung chủ kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn Cố Hiểu Dao.

Cố Hiểu Dao nhú mày, không sai vừa rồi chúng ta chính là như vậy .

Dán môi khác bọn họ ở chỗ là, đầu lưỡi hai người này không ngừng đan xen vào nhau, ngưởi tới ta đi, không ngừng phát ra thanh âm chụt chụt.

Thấy một màn này Cố Hiểu Dao cùng cung chủ không khỏi rung mình một cái.

Mặt cung chủ tối sầm, quay đầu nhìn Cố Hiểu Dao.

Cố Hiểu Dao rù mắt quan sát không nhìn hắn, vượt cảm nghĩ thì ra cách hôn môi là như vậy... Thật sự là thụ giáo ...

Cố Hiểu Đào nhìn sắc mặt hai người từ từ tái nhợt, trong lòng dị thường vui vẻ, chậm rãi nói: "... Là đang tăng tiến hữu nghị..."

Hai người đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Cung chủ thân nhiên nói: "Ngươi tưởng bốn cung dễ gạt lắm à?"

Không sai, ngươi chính là dễ lừa gạt như vậy! Cố Hiểu Đào ân cần nói: "Cái này... sau khi tình ý hai người đạt tới cảnh giới nhất định thì sẽ phát cuồng, không chỉ bọn họ, mọi người đều như vậy."

Cung chủ theo dõi hắn: "Bốn cung và ngươi... cũng sẽ?"

Cố Hiểu Đào nghiêm túc gạt đầu, ha ha a cung chủ là đóa hoa cao lãnh đáng yêu, sớm muộn gì cũng đã xác định là do hắn hái rồi!

Cung chủ trầm mặc một lát, mặt không đổi sắc nói: "Điều Ân, ngươi theo bốn cung."

Điều Ân đáp một tiếng, hai người thi triển khinh công mà đi.

Cố Hiểu Đào: "???"

Tứ Cửu: "???"

Hai người còn lại yên lặng đối diện, ai cũng không dời mắt trước.

Cuối cùng rốt cuộc Tứ Cửu bại trận muốn rời đi. Cố Hiểu Đào một tay giữ chặt hắn, "Ngươi đừng đi, ta có chuyện muốn hỏi ngươi."

Tứ Cửu vẻ mặt khinh bỉ nói: "Hỏi cái gì?"

Địch mọ, nhanh như vậy ngươi liền lộ ra mặt khinh bỉ, ngươi quên vẻ mặt lúc này của ngươi rất thẹn thùng sao?? Cố Hiểu Đào nói: "Ngươi là như thế nào cùng đường chủ cùng một chỗ?"

Tứ Cửu nói: "Liên quan lắm gì đến ngươi!"

Địch mọ, lúc trước khi ngươi cầu ta để đường chủ ngươi cũng bị long dương chi hảo cũng không phải là loại thái độ này!! Cố Hiểu Đào nhìn xuống xúc động muốn đánh hắn, đổi một vấn đề: "Không phải ngươi từng nói qua cung chủ là cơ lão à, vì sao hắn hiện tại vẫn như trước thánh khiết giống như một đóa Bạch Liên Hoa?"

Về mặt Tứ Cửu cổ quái nói: "Từ nhỏ xưng chủ chỉ si mê luyện võ, ngày thường cũng là nghiên cứu bí tịch, không biết này nam-hoan-nữ-ái cũng không kỳ quái, sở dĩ nói cung chủ là cơ lão, là vì quân sự đại sứ hàng năm đều đưa lên cho cung chủ mười mỹ nữ, dùng để sinh sản con nối dõi, nhưng hàng năm cung chủ đều cự tuyệt, công bố chính mình không gần nữ-sắc. Bất quá về sau đại sứ lại đổi thành đưa mười thiếu niên, nhưng cung chủ lại tịch thu, lại nói tiếp ngươi vẫn là nam sủng đầu tiên cung chủ thu nhận..."

Ha ha a, là nam sủng vật đầu tiên mới đúng, nghĩ đến điểm này Cố Hiểu Đào liền nổi cáu, tức giận nói: "Cung chủ không gần nữ-sắc lại không gần nam-sắc không nhất định là đoạn tụ, có khả năng là không được." Ha ha ha ha ha ha, cho ngươi so với ta lớn! Lớn mà không còn dùng được thì lấy để làm gì!!

Tứ Cửu nói: "Đại sứ cũng từng hoài nghi vấn đề này, còn kêu ngươi xem qua cho cung chủ, sau khi ngươi xem qua nói là không có vấn đề."

Quá ngây thơ rồi, nói không chừng là cung chủ uy hiếp độc y thì sao! Cố Hiểu Đào nghĩ, sau này hắn nhất định sẽ dạy dỗ tốt cung chủ, đóa hoa cao lãnh có bệnh không tiện nói ra.

Cung chủ và Điều Ân vừa đi chính là nửa ngày, khi trở lại tẩm điện thì trời đã tối hẳn.

Thân phận Cố Hiểu Đào là nam sủng, cũng ở tại tẩm điện của cung chủ, lúc này thấy cung chủ trở về, lập tức dùng ánh mắt tràn ngập đồng tình mà lại tràn ngập yêu thương nhìn hắn: "Ngươi trở lại?" Sau đó thuận tay rót cho hắn một chén trà, "Ngươi với Điều Ân nói những gì a."

Cung chủ không trả lời, chỉ lặng lẽ nhìn hắn. Trong ánh mắt tò mò kia mang theo một tia cuồng nhiệt, trong cuồng nhiệt lại mang theo một chút nóng lòng muốn thử.

Cố Hiểu Đào lập tức nhích người ra sau ghế, "Ngươi, ngươi đây là về mặt gì?"

Cung chủ móc từ trong lòng ngực ra một quyển sách.

Cố Hiểu Đào một bên hỏi "Đây là cái gì?", một bên vươn tay lật.

"..." Cố Hiểu Đào mở ra trang đầu tiên liền khép thật mạnh lại. Buồn cười, cái tên Điều Ân này cứ nhiên dám đưa cho cung chủ sách đầy mạnh tiêu thụ, hắn còn đang tính toán chậm rãi dạy dỗ lòng cho cung chủ! Không báo thù quả thực không thể nhẫn nhịn!!

Cung chủ nhìn hắn, thân nhiên nói: "Từ hôm nay trở đi, chúng ta phải đem hình vẽ trên giấy đều luyện một lần."

Cố Hiểu Dao chỉ cảm thấy một tiếng sấm bổ vào trên người mình, lập tức nhảy dựng lên, run rẩy chỉ vào cung chủ nửa ngày nói không ra lời.

Cung chủ vẫn như trước rất bình tĩnh, “Bỏ cung nghĩ qua, ngươi không là sủng vật.”

Vì sao ngươi nghĩ thông suốt mà ta một chút cao hứng cũng không có? Cố Hiểu Dao lắp bắp nói: “Không cảm thấy là phát triển hơi nhanh sao?”

Cung chủ lại từ trong ống tay áo lấy ra một bình sứ nhỏ, phía trên viết: xoa được.

Cố Hiểu Dao: “...”

“Điều An nói, mỗi người một viên, cấp tốc tăng tiến hữu nghị.”

Cố Hiểu Dao: “...” Cái tên vương bát đần Điều An này không biết xấu hổ, sớm muộn gì cũng phải thu thập hắn!

Cố Hiểu Dao thành khẩn nói: “Việc này cần phải bàn bạc kỹ hơn, gấp không được!”

Cung chủ nhíu mày nói: “Ngươi không thích bỏn cung?”

Không không không, sao lão tử lại không thích đóa cao cao lãnh này chứ! Đối mặt với cung chủ vừa chủ động lại vừa không bị cản trở như vậy, Cố Hiểu Dao cảm thấy mình cũng không kiên trì nổi nữa. Dù sao cung chủ có bệnh không tiện nói ra, mình cũng định là công sẵn rồi, không chịu thiệt!

Cố Hiểu Dao lại dịch trở về lật xem quyển sách trên bàn, nói: “Ngươi đừng vội, để ta bù lại chút tri thức này trước, để tránh làm ngươi bị thương.”

Cung chủ nói: “Không cần, lúc này bỏn cung đã xem qua, đồ vật cũng đã chuẩn bị xong.”

Tay chân rất nhanh nhẹn, chính là ngươi xem qua chuyện vốn của công làm gì? Cố Hiểu Dao không để ý tới hắn, tùy tay mở một quyển ra, thô sơ giản lược vừa thấy liền mặt đỏ tai hồng, lại cảm thấy khí huyết dâng trào, thậm chí nhìn ba lần liền thực hiện !

Vì thế đem sách kia khép lại thật mạnh, nghiêm túc nói: “Không cần nhìn! Bắt đầu đi!”

Cung chủ mở ra bình xoa được kia, đổ ra một viên thuốc, nuốt xuống, lại đưa cho Cố Hiểu Dao.

Cố Hiểu Dao: “...” Ha ha, hoài nghi năng lực của ca? Ăn ngoạn ý kia?

Cung chủ thấy hắn chậm chạp không tiếp, liền đổ viên thuốc vào trong tay mình, mạnh mẽ nuốt cho Cố Hiểu Dao.

Cố Hiểu Dao: “...” Quả nhiên vẫn là hoài nghi đi? Quyết đoán không thể nhẫn nhịn!

Vì thế hắn chủ động nhào đến mặt cung chủ, hôn lên.

Hai người ngươi tới ta đi, tuy là người mới, nhưng dần dần cũng tiến vào cảnh đẹp.

Một đường lăn lộn đến trên giường, Cố Hiểu Dao xoay người đặt cung chủ dưới thân.

Cung chủ hơi sững sốt, tiện đà vẽ mặt hiểu rõ.

Sau khi hai người thăng thần thành khẩn gấp lại, Cố Hiểu Dao nghĩ nghĩ, đề nghị nói: “Vẫn là tắt đèn đi.”

Cung chủ phát tay, phòng ngủ liền lâm vào bóng tối.

Sáng sớm, hai tên thị vệ trẻ tuổi ngoài tầm điện nói chuyện phiếm.

“Ngày hôm qua ngươi có nghe không, hôm qua cung chủ và độc y ở trong phòng đánh nhau, độc y đánh không lại cung chủ, khóc suốt một đêm, khỏi phải nói là có bao nhiêu thảm.”

“Haizz, cung chủ thiên hạ vô địch, độc y đánh thắng được mới là lạ!”

“Thật sự là tìm đường chết a...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Trúng độc

Gần tới hừng đông Cổ Hiểu Dao mới có thể chớp mắt, câu nói sau cùng trước khi ngủ mê man là: “Nói tốt là có bệnh không tiện nói ra đâu...”

Sắc mặt cung chủ tối sầm, đem Cổ Hiểu Dao đang rụt ở trong chăn đưa lưng về phía hắn mà ngủ trở mình lại.

Cổ Hiểu Dao mơ hồ tỉnh lại, ánh mắt sưng vù khóc không được đành phải khàn giọng nói, “Còn nhiều thời gian, phải duy trì lâu dài con đường phát triển...” Nếu có thể, hắn nguyện ý cho cung chủ đâm cái đầu, chỉ cần đừng mỗi một lần đổi một tư thế khác là được.

Cung chủ ôm hắn vào trong ngực, giận dữ nói: “Ngươi ngủ đi.”

Cổ Hiểu Dao rốt cuộc kiên trì không nổi, ngủ thật say.

Tỉnh lại là lúc trời đã sáng trưng, ánh nắng chói mắt.

Cổ Hiểu Dao vừa đói vừa khát, cổ họng giống như bị lửa thiêu cháy, khó chịu nhất chính là... không hề cập tới cũng được.

Máu chốt là trong phòng thể nhưng không có người.

Đồ tra nam, ăn xong sạch sẽ liền biến mất, uống công lúc trước hắn cho rằng cung chủ là một đóa tuyết liên thánh khiết trên Thiên Sơn.

Cổ Hiểu Dao lặng lẽ xốc chăn lên, cúi đầu nhìn nhìn dấu vết trên người, nhất thời nụ cười cứng đờ trên mặt.

Tùy ý khoác một cái áo, Cổ Hiểu Dao nghiêng ngả lão đảo bước đến ấm trà trên bàn, đổ nửa ngày mới phát hiện bên trong thể nhưng không có nước.

Không có nước thì để làm gì! Cổ Hiểu Dao ném ấm trà xuống đất, nghiêng ngả lão đảo đi đến bên cạnh thực hạp.

Trong thực hạp ngược lại có một đĩa bánh nhân đậu.

Cổ Hiểu Dao ôm vào trong ngực cầm lấy một cái ăn vài ngụm, cảm thấy không thể nuốt xuống sắp bị nghẹn chết! Nước ở đâu!!! Cổ Hiểu Dao phát điên ném thực hạp đi.

Thực hạp lộc lộc lộc lộc lần đến trước cửa, dừng ở bên chân cung chủ vừa mới vào cửa.

Cung chủ quét mắt nhìn một đồng hồ hỗn độn trong phòng, thần nhiên nói: “Tĩnh?”

Vì sao ngươi lại bình tĩnh như thế!!! Vì sao!!! Cổ Hiểu Dao khập khiễng xông lên, nắm lấy áo cung chủ, thiên ngôn vạn ngữ ngưng tụ thành một chữ: “Nước...”

Bánh nhân đậu trong miệng hắn còn chưa nuốt xuống, vừa mở miệng, mảnh vụn liền văng lên trên mặt cung chủ.

Cung chủ: “...”

Cung chủ lặng lẽ lau mặt một phen, ôm ngang hắn lên đặt lại giường, rồi thi triển khinh công bay đi.

Cổ Hiểu Dao nắm chặt chăn, vẻ mặt bi phẫn: “... Tra... Nam...”

Qua một lát, trong tay cung chủ cầm một cái ấm trà và một cái chén nhỏ đẩy cửa bước vào.

Thì ra không phải là tra nam, Cổ Hiểu Dao lệ quang lập lờ mà nhìn hắn, la lên: “... Liên... Hoa...”

Cung chủ cười nhạo một tiếng, rót chén nước đưa đến trước mặt hắn.

Cổ Hiểu Dao uống một hơi cạn sạch, “Còn muốn...”

Cung chủ lại rót cho hắn một chén, sau khi Cổ Hiểu Dao uống sạch đôi mắt lại trông mong nhìn hắn. Lặp lại vài lần, cung chủ dứt khoát trực tiếp đưa ấm trà cho hắn, Cổ Hiểu Dao đối với miệng ấm uống thống khoái, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà ngã về trên giường.

Cung chủ ôn nhu nói: “Ngồi dậy, uống cháo trước.”

Cổ Hiểu Dao vô lực liếc hắn một cái: “...”

Vì thế cung chủ một tay nâng hắn lên, để cho hắn tựa vào trên người mình, sau đó lấy cháo qua, kiên nhẫn đút từng muỗng từng muỗng cho hắn.

Cổ Hiểu Dao vừa uống vừa nghĩ, cho rằng làm như vậy thì bản công sẽ tha thứ cho ngươi...

Ăn xong uống xong, cuối cùng Cổ Hiểu Dao cũng khôi phục chút thể lực, chuẩn bị ngủ để thu hồi cảm giác, cung chủ thần nhiên nói: “Ngươi không đi

tắm rửa hả?”

Ngươi không đi tắm rửa hả... tắm rửa hả... hả... Cố Hiểu Đào lập tức chấn động, “... Ngươi đây là cái gì giọng điệu gì?”

Cung chủ lạnh nhạt nói: “Câu nghi vấn thông thường.”

“Ngươi vừa hỏi như vậy, nếu ta nói là không đi, chẳng phải là sẽ có vẻ rất lôi thôi?” Cố Hiểu Đào lâm vào trạng thái tự mình chán ghét mà vứt bỏ.

Cung chủ nói: “Không sao, ngươi ngủ đi.”

Tại thời điểm ngươi chưa nói ra câu nghi vấn kia, ta là ngủ được, nhưng hiện tại! Cố Hiểu Đào xốc chăn lên nhảy xuống giường, đi lại có vài phần tập tễnh nhích tới cửa.

Cung chủ ôm tay hỏi: “Đi đâu vậy?”

Cố Hiểu Đào cũng không quay đầu lại: “Tắm rửa.”

Vì thế liền xuất hiện tình cảnh thế này: Cố Hiểu Đào tư thế quái dị đi chậm chạp ở phía trước, cung chủ vẻ mặt nghiêng ngẫm ôm tay đi theo phía sau.

Khi ra khỏi cửa tắm điện, Cố Hiểu Đào nghe được một tổ đối thoại như vậy:

“Ta thắng, độc y đại nhân còn có thể đứng lên, lại có thể đi đường, trả tiền.”

“Chúng ta đánh cược chính là hán có thể đứng lên trước giờ Mùi, hiện tại giờ Mùi đã qua, không tính.”

“Suyt nhỏ giọng một chút, cung chủ ở phía sau.”

...

Nội tâm Cố Hiểu Đào giống như già nua thêm hai tháng, thật sự là lòng người dễ thay đổi, lòng người không chân thành.

Đi được một lúc, cung chủ ở phía sau yên lặng nói ra một câu: “Ôn tuyền ở bên trái.”

Cố Hiểu Đào quay đầu lại lạnh lùng liếc hán một cái, tiếp tục đi về phía bên phải. Tại sao ngươi nhiều lần ở trước mặt độc giả không cho ta mặt mũi vậy hả?

Cung chủ thấy hán khăng khăng cố chấp, hơi thở dài, tiến lên vài bước ôm ngang hán lên.

Cố Hiểu Đào yên lặng vài giây, bắt đầu giấy dũa.

Trước khi hán mở miệng cung chủ đã điểm bên hông hán một cái, Cố Hiểu Đào biến thành thân không thể động, miệng không thể nói.

Cố Hiểu Đào dùng ánh mắt: “!!!!”

Cung chủ nhắc lên y bào của hán che mặt hán lại, liền bay đến ôn tuyền.

Cố Hiểu Đào: “...”

Lần thứ hai trở về ánh sáng, lấy lại được thanh âm, thân thể tự do, Cố Hiểu Đào đã thư thái ngâm mình ở trong ôn tuyền.

Nhưng là trong lòng hán có vài phần khó chịu, dù sao loại chuyện bị thụ phản công nhưng lại phản thành công này, cũng không phải mỗi một nhân vật chính đều sẽ gặp được .

Cố Hiểu Đào suy tư nửa ngày, quyết định làm một vị công vừa khoan dung lại vừa rộng lượng, vì thế tình ý sâu xa nói với cung chủ đang đứng bên bờ: “Lần này ta tha thứ cho ngươi, lần sau đừng nghịch ngợm ở chỗ này nữa, biết chưa?”

Cung chủ: “...”

Cung chủ móc quyển sách từ trong ngực ra: “Hôm qua mới hơn mười trang, hiện tại tiếp tục?”

Cố Hiểu Đào nghe vậy, vội vàng tắm rửa sạch sẽ, leo lên bờ, bắt đầu mặc y phục.

“Ngươi không muốn sao?” Cung chủ dùng giọng nói tràn ngập hấp dẫn ghé vào lỗ tai hán hỏi.

Cố Hiểu Đào gắng gượng điều động chính mình phải có tự chủ kiêu ngạo, tăng tốc mặc y phục nhanh hơn.

“Lạch cạch.” Một bình sứ nhỏ lăn đến bên chân của hán.

Ý, cái bình ở đâu vậy? Có Hiểu Dao không chút nghĩ ngợi, khom người xuống nhặt, bỗng nhiên phía sau đau xót.

Có Hiểu Dao gào khóc thảm thiết bỗng nhiên cảm thấy... cảnh tượng này... rất quen thuộc a...

...

Ba ngày sau.

Cung chủ hỏi Có Hiểu Dao bên cạnh: “Triển Chiêu, ngươi còn muốn đến Bách Thảo đường không?”

Có Hiểu Dao hai mắt vô thần hốt hoảng nói: “Không đi.” Điều Ân và Tứ Cửu cũng đã ở cùng một chỗ, còn đi cái rắm.

Nghĩ đến Điều Ân, trong lòng Có Hiểu Dao liền bốc lên ngọn lửa trả thù, không cho hấn chút lợi hại, mình không gọi là Triển Chiêu! Vì thế hấn lại kiên định nói: “Đi.”

Nhưng núi kia cao chót vót, leo lên rất vất vả, mình còn suy yếu như vậy, vì muốn trả thù mà đáp ứng cái mạng nhỏ của mình, tựa hồ không đáng giá a... Hấn do dự nói: “Bằng không hay là đừng đi.”

Bất quá có cung chủ ở bên cạnh, có lẽ là không cần tự mình đi đường? Nói như vậy, giống như đi cũng không sao, “Vẫn là đi đi...”

Cung chủ: “... Ta đã sớm sai người dọn Bách Thảo đường của ngươi đến dưới chân núi, ở ngay bên cạnh tấm điện, bố cục bên trong đều giống hệt như ban đầu, đồ vật cũng không sai biệt lắm.”

Trong lòng Có Hiểu Dao rất cảm động, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cung chủ, tựa vào trong lòng ngực hấn, thân nhiên nói: “Làm điều thừa.”

Cung chủ: “...”

“Nếu đây là tâm ý của ngươi, vậy ta liền gắng gượng mà đi xem thử.”

Cung chủ: “...”

Cung chủ: “Chu Tước, sai người đem Bách Thảo đường dọn trở về trên núi.”

Có Hiểu Dao ôm thắt lưng cung chủ một phen, “Ta sai! Ta chỉ là muốn cao lãnh một chút, để đền bù tiếc núi ta không thể làm công.”

Cung chủ: “Tiếc nuôi?”

Ánh mắt Có Hiểu Dao sáng lên: “Hay là ngươi cũng hiểu được tiếc nuôi, cũng muốn thử xem tư vị mặt dưới?”

Cung chủ không nói hai lời cầm lấy sách bên gối.

Có Hiểu Dao rung rung nói: “Thực xin lỗi, ta tuyệt đối không cảm thấy tiếc nuôi, ta rất hưởng thụ.”

Lúc này cung chủ mới lộ ra vẻ mặt 'Biết ngay là ngươi thích mà'.

Có Hiểu Dao tâm đau quá, người nói dối phải nuốt một ngàn cây kim đó ô ô ô.

Trong đầu Có Hiểu Dao còn đang ôm ấp ý niệm nhất định phải giết chết Điều Ân, bước vào Bách Thảo đường.

Nhưng khi đặt chân xuống hấn có chút do dự, trên đất rậm rạp thảo được, bình lợ, tản ra màu sắc mùi vị kì quái. Giống như... không có chỗ có thể đặt chân.

Có Hiểu Dao quay đầu nhìn về phía cung chủ nói: “Nói tốt là giống y hệt bố cục lúc trước đâu?”

Cung chủ quay đầu, dùng ánh mắt hỏi ý kiến người làm việc phía sau.

Giáo chúng Cửu Vân cung đứng bên cạnh nghe vậy sắc mặt đại biến, lập tức quỳ xuống một mảng lớn, một người đầu lĩnh nói: “Cung chủ minh giám, chúng tiểu nhân thật sự là dựa theo bố cục Bách Thảo đường! Vì hoàn nguyên bộ dáng lúc đó, vài huynh đệ chúng ta còn trúng độc, đến nay chưa tỉnh!”

Có Hiểu Dao: “...”

Có Hiểu Dao nói: “Cung chủ, ngươi muốn cùng nhau đi vào không?”

Sắc mặt giáo chúng càng khó coi hơn, lập tức khuyên can nói: “Cung chủ! Không được!”

Có Hiểu Dao cười to hai tiếng: “Ngài vẫn là đừng đi vào, vạn nhất xảy ra chuyện không hay...”

“Ngươi liền ở góa.” Cung chủ thân nhiên bỏ sung.

Cố Hiểu Dao: “...”

Dù sao ta là bách độc bất xâm, ha ha a ha ha ha!! Cố Hiểu Dao cũng không quay đầu lại bước vào Bách Thảo đường.

Bách Thảo đường kia quả nhiên giống như Diêu Ân nói lúc trước, không có một quyển sách ghi chép lại, tất cả đều là bình bình lọ lọ.

Cố Hiểu Dao mò lấy một cái bình. Ý, Tăng Khí hoàn, nghe qua hình như là thứ tốt, Cố Hiểu Dao cầm một viên bỏ vào miệng, ngọt còn ăn rất ngon.

Đặt bình về chỗ cũ, Cố Hiểu Dao lại cầm lấy một cái bình nhỏ bên cạnh. Ý, Ngưng Thần đan, nghe qua cũng không tồi, vì thế lại cầm một viên bỏ vào trong miệng.

...

Một lát sau, cước bộ Cố Hiểu Dao phù phiếm chạy ra Bách Thảo đường, nhào vào trên người cung chủ, chậm rãi nói: “Vì sao ta lại cảm thấy đầu có chút choáng váng? Cước bộ có chút mềm nhũn? Ngực đau nhói?”

Sắc mặt hần vô cùng tái nhợt, khi nói chuyện mũi và khóe miệng đều chảy ra máu đen.

Cung chủ biến sắc, ôm ngang lấy hần nhủu mảy nói: “Chu Tước! Gọi tất cả y sử Cửu Vân cung đến tầm diện bẩm cung!” Nói xong liền ôm Cố Hiểu Dao thi triển khinh công mà đi.

Cố Hiểu Dao lão lệ tung hoành mà nằm ở trên giường, kéo tay cung chủ khóc ròng nói: “Ô ô ô số ta thật là khổ, ta không phải là bách độc bất xâm, sư huynh gạt ta... ọc ọc ọc ọc...” Vừa nói, cổ họng một bên cuộn cuộn chảy ra máu bọt.

Trên mặt cung chủ hiếm khi có vài phần bối rối, chùi máu cho hần, quát lớn: “Đừng nói nữa, chờ y sử đến đây.”

Cố Hiểu Dao lắc đầu nói: “Ngươi để cho ta nói đi, nói không chừng ta sắp chết...”

“Người sắp chết, lời nói cũng thật, cung chủ, giờ khắc này ta chỉ muốn nói với ngươi, ta bị đặt ở phía dưới rất không vui, phi thường không vui... Nếu ta có thể may mắn sống sót, ngươi có thể đừng ngạo kiêu để cho ta làm công không?”

Sắc mặt cung chủ nhất thời tối sầm, hất tay hần ra, lạnh lùng nói: “Ngươi giả vờ thành bộ dáng này chính là vì nói chuyện này?”

Ta cũng hy vọng đây là giả vờ biết không! Cố Hiểu Dao u oán nhìn hần, lại phun ra một ngụm máu đen, chậm rãi quay đầu. Loại tình huống này không phải đều là 'được được được' ngươi nói cái gì ta cũng đáp ứng' sao, phản ứng của ngươi là thế nào?

Mệt mỏi quá a, Cố Hiểu Dao chỉ cảm thấy ý thức càng lúc càng mơ hồ, thân thể cũng dị thường mệt mỏi.

Cung chủ vận mặt hần, cuồng quát nói: “Ngươi đừng ngủ, chịu đựng.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tìm đường chết

Cố Hiểu Dao gấn gượng nâng mí mắt lên, “... Vậy ngươi đáp ứng?”

Cung chủ nhẹ nhàng nắm chặt tay hần, “Ngươi sẽ không chết.”

Cố Hiểu Dao: “Ngươi đừng chuyển hướng đề tài...”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao tâm tình kích động nói: “Đừng... đừng thành thật như vậy... lừa gạt ta trước cũng được a...” Hần kích động, máu trong miệng liền cuộn cuộn chảy ra không ngừng, nhiễm đỏ một mảng đệm chân lớn.

Sắc mặt cung chủ ngưng trọng, vội vàng vươn tay điểm ở trên người hần vài cái, một tay đặt ở ngực hần.

Cố Hiểu Dao cảm thấy có một dòng khí ấm áp từ ngực du tẩu chung quanh, biết là cung chủ lại truyền chân khí cho mình, không khỏi có chút cảm động, vì thế chớp chớp mắt nói: “Không đáp ứng cũng được... ta có lời muốn nói với ngươi...”

Hần còn chưa nói xong, bên ngoài liền có một đám người ủa vào.

Cung chủ vỗ vỗ đầu hấn, “Đừng sợ, y sừ đến.”

Để cho ta nói hết a... Cố Hiểu Đào môi mấp máy hai cái, đôi mắt trông mong nhìn cung chủ đứng dậy nhường chỗ, sau đó một đám người vây đến bên cạnh hấn.

Cảnh tượng giống như khi hoàng đế băng hà a...

Cố Hiểu Đào cảm thấy có vài cái tay đồng thời duỗi về phía hấn, có người bắt mạch cho hấn, có người đi banh mí mắt hấn, có người kéo đầu lưỡi hấn, có người châm kim cho hấn...

Những người đó một bên chẩn đoán bệnh cho hấn, một bên nhỏ giọng thảo luận, Cố Hiểu Đào mơ hồ nghe được vài từ mấu chốt, đều là ý tứ hết thuốc chữa.

Cung chủ ở một bên hỏi: “Như thế nào?”

Vài tên y sừ liếc mắt nhìn nhau một cái, đều không nói lời nào.

Cung chủ chỉ vào một người tuổi hơi cao một chút, “Ngươi nói.”

Lão y sừ kia sờ soạng râu mép, thờ dài nói: “Độc y đại nhân ăn vào đều là độc dược phải chết, cũng may là dược tính tương khắc, lúc này mới không có thật sự chết đi... Nhưng độc đã ngấm tận xương, không có thuốc nào chữa được, nhiều nhất chỉ sống được ba ngày.”

Sau khi cung chủ nghe xong trầm mặc không nói.

Cố Hiểu Đào nghe xong tâm tình cực kỳ phức tạp, không nghĩ tới mình thế nhưng tự làm mẩu cái gì gọi là vợ cả chết trước.

Hấn yếu ớt kêu một tiếng: “Huyền Huyền...”

Cung chủ: “... Ngươi kêu ai vậy?”

Kêu ngươi đó! Cố Hiểu Đào yên lặng nhìn hấn.

Cung chủ do dự một chút, đi qua nắm chặt tay hấn, “Triển Chiêu...”

Cố Hiểu Đào: “...”

Cố Hiểu Đào: “... Có một bí mật ta chôn giấu trong lòng đã lâu rồi...”

Cung chủ nói: “Ngươi nói đi.”

Hấn nhìn người quen thuộc duy nhất trong thế giới này, nhất thời sinh ra rất nhiều phiền muộn, nghĩ đến người này lúc trước chính là muốn giết mình, hiện giờ lại cùng hấn ở một chỗ, trước khi đi dù sao cũng phải nói thân phận thật sự của mình với hấn.

Nhưng là vạn nhất nói ra cung chủ tức giận thì phải làm sao? Cố Hiểu Đào do dự một chút, “Trẫm biết... đứa nhỏ này không phải là cốt nhục thân sinh của trẫm...”

Cung chủ: “...”

Được rồi được rồi, Cố Hiểu Đào lại nổi lên chút cảm xúc: “Hải tử... là lão Vương cách vách...”

Cung chủ: “... Lão y sừ, ngươi xem giúp hấn thử, có phải lại phát bệnh hay không.”

Cố Hiểu Đào tâm treo ngược: “Tên thật của ta gọi Cố Hiểu Đào...”

Cung chủ nắm tay hấn cứng đờ, híp mắt nói: “Lúc trước đều là lừa bịp cung?”

Thật sự tức giận! Cố Hiểu Đào: “Khụ khụ khụ khụ khụ...”

Cung chủ hờ hững nhìn hấn.

Cố Hiểu Đào gạt vài giọt nước mắt, “Ngươi... không chịu tha thứ cho ta sao... ta cũng sắp chết...”

Cung chủ hừ lạnh một tiếng: “Chờ ngươi khỏe lại rồi tính sổ với ngươi.”

Nói một câu 'tha thứ cho ngươi' sẽ chết hả. Cố Hiểu Đào hơi thờ mong manh: “Còn một việc nữa...”

Cung chủ: “Cái gì?”

“Ngươi đừng đổi tên cho tiểu Hoàng ... Được không...”

Cung chủ yên lặng một lúc: “Được.”

“Còn một chuyện nữa...” Đó cũng là vấn đề kính bạo nhất, nhẹ thì bị nghĩ là bệnh thần kinh, nặng thì dọa mọi người phát ngốc, hừ hừ hừ, chuyện này chính là! “A a đi a nha...”

Xảy ra chuyện gì?! Có Hiểu Dao đột nhiên cảm thấy đầu lười có chút run lên, tầm mắt cũng càng ngày mờ tối, đúng hơn là nói ngay cả khí lực nói cũng không có, hần há miệng thở dốc, hoảng sợ phát hiện mình nói không ra lời.

Địch mọ, thời điểm máu chốt cứ như vậy? Giống như người sắp chết trong phim điện ảnh sắp nói ra tên của hung thủ đột nhiên tắt thở, nữ chính gặp nạn đang gọi điện thoại cầu cứu bỗng nhiên di động tự động tắt máy, tiết mục tuyển tú đệ tử sắp nói ra mình chọn đạo sư nào thì chèn vào một đoạn quảng cáo v.v.. đồng dạng cầu huyết! Thật sự là bức người ta tức chết!

Bất quá khó nhất phải là cung chủ, hần đợi cũng không đợi được câu tiếp theo, nhẹ nhàng hô: “Triển... Hiểu Dao?”

Có Hiểu Dao thử đáp lại hần, lại phát không ra một chút thanh âm, chậm rãi đến ngay cả mặt của hần cũng thấy không rõ .

Cung chủ vỗ vỗ mặt hần, “Hiểu Dao? Hiểu Dao?”

Một bên lão y sử đi tới nhìn nhìn, nói: “Hần là độc tố lan tràn dẫn đến ngũ giác tê liệt, không chỉ mù, mất giọng, không nghe được, ngay cả vị giác khứu giác cũng...”

Thúi lắm, lão tử còn nghe được các ngươi nói chuyện biết không! Có Hiểu Dao giật giật ngón tay, tỏ vẻ bất mãn.

Cung chủ trầm mặc một lát: “Chẳng lẽ không có biện pháp khác?”

Lão y sử giận dữ nói: “Cung chủ, đây đều là độc dược do độc y đại nhân tự chế, cho dù độc y khôi phục bình thường, nhớ lại chuyện lúc trước, cũng không thể tự cứu. Bất quá...”

Cung chủ nói: “Bất quá cái gì?”

Có Hiểu Dao cũng dựng lỗ tai lên.

“Độc y đại nhân kế thừa quý cốc, mà người tài ba trong quý cốc xuất hiện tầng tầng lớp lớp, đưa hần vào đó nói không chừng có một đường hy vọng.”

Có Hiểu Dao mắt không thể thấy, chỉ cảm thấy cung chủ tựa hồ đang sờ sờ mặt hần, vươn tay ôm lấy hần, nói: “Chu Tước, lập tức chuẩn bị xe ngựa.”

Lão y sử vội vàng ngăn cản nói: “Cung chủ khoan đã, quý cốc này thần bí đến cực điểm, căn bản không biết ở đâu, cho dù tìm được cũng phải tốn một khoảng thời gian, độc y đại nhân là thời khắc sống còn, chỉ sợ phương pháp này không thể sử dụng.”

Có Hiểu Dao yên lặng chửi bậy: Ngài đây không phải là nói vô ích, cho hy vọng rồi lại đánh đòn cảnh cáo, còn không bằng không nói!

Tay cung chủ ôm lấy Có Hiểu Dao dừng lại, đột nhiên nói: “Bồn cung có biện pháp.” Sau đó cúi đầu hôn lên trán hần: “Sẽ không để cho ngươi chết.”

Có Hiểu Dao thầm nghĩ hần là không phải đi tìm sư huynh đi? Lúc trước ngươi lật lọng, sư huynh khẳng định không để ý tới ngươi!

Cung chủ vừa đi, người trong phòng cũng lục tục rời đi, Có Hiểu Dao an tĩnh nằm ở trên giường, mơ mơ màng màng.

Loại cảm giác muốn ngủ lại không ngủ được thật sự khó chịu, hần chỉ cảm thấy mình lúc lạnh lúc nóng, có lúc ngực lại đau đớn vạn phần, dần dần tay chân cũng giống như đeo chì, nặng trĩu đến không thể động đậy.

Chẳng lẽ mình sẽ biến thành người thực vật??? Vậy còn không bằng chết đi !

Đang mơ mơ màng màng chỉ nghe được một thanh âm ghé vào lỗ tai hần nổ tung: “Đoạn Yến, nói tốt Diễm Cô đâu! CMN ngươi lại gạt ta!!! Nằm trên giường này rõ ràng là tiểu tử thúi kia!!!”

Có Hiểu Dao bị thanh âm này làm chấn động, nôn ra một búng máu.

Thánh y hoảng sợ, khó hiểu nói: “Sao lại học máu?” Sau đó vội vàng bắt mạch cho Có Hiểu Dao, càng vì khiếp sợ nói: “Trúng độc?! Xảy ra chuyện gì?”

Đều là ngươi làm hại! Nếu Có Hiểu Dao có thể động, chỉ sợ đã nhảy dựng lên cắn chết hần.

Cung chủ thân nhiên nói: “Nếu không phải ngươi lừa hần, hần cũng không bị như thế.” Cung chủ cùng hần bảo trì một trận chiến tuyến.

Thánh y xù lông nói: “Ta khi nào thì lừa gạt hần?!”

Cung chủ nói: “Người nói hần bách độc bất xâm.”

Thánh y về mặt khó hiểu: “Sư đệ ta thật sự là bách độc bất xâm, từ nhỏ hần đã ăn qua độc dược khắp thiên hạ, bất luận là độc gì cũng không thể gây thương tổn cho hần.”

Cung chủ dừng một chút, “Vậy vì sao hần còn sẽ trúng độc?”

Thánh y cũng là khó hiểu, hỏi: “Hần trúng độc như thế nào?”

Cung chủ trầm mặc nửa ngày, “Không đề cập tới cũng được.”

Cố Hiểu Dao trong lòng chấn động, đêch mợ cung chủ là đang ngại việc này dọa người đi? Đúng không đúng không? Nói tốt tình yêu đích thực đâu?

Thánh y: “... Người không nói, sao ta biết mà trị cho hần.”

Vì thế cung chủ nghĩ nghĩ, đem chuyện ngu xuẩn hần tự nuốt độc dược nói ra.

Sau khi thánh y nghe xong cười to vài tiếng, phun ra hai chữ: “Kỳ lạ!”

Hai chữ này Cố Hiểu Dao thể nhưng không thể nào phân bác, hần bây giờ hồi tưởng lại, cũng cảm thấy mình là một người kỳ lạ...

Thánh y cẩn thận xem xét Cố Hiểu Dao một lần, xoay người nhìn cung chủ nói: “Không cứu được.”

Trong lòng Cố Hiểu Dao có chút mất mát, ngay cả đồng môn độc y cũng cứu không được, xem ra vẫn là khó thoát khỏi cái chết.

Cung chủ nói: “Bỏ cung mặc kệ, người phải cứu sống hần.”

Thánh y tức giận: “Ta là thầy thuốc, chứ không phải là thần tiên.”

“Sau khi cứu sống, liền gả Diễm Cô cho người.”

Thánh y ngần ngại, nhú mày nói: “Đã nói không phải là ta không cứu, mà là thật sự cứu không được.”

Cung chủ thân nhiên nói: “Người không được, vậy người trong quỹ cốc người có ai có thể cứu được hần không?”

Thánh y do dự nói: “Y thuật cốc chủ thật sự cao hơn các đệ tử một bậc, chỉ là nhiều năm trước hần đã đi về cõi tiên.”

“Quỹ cốc ở đâu?”

“Sao người lại không tin chứ, ai cũng không cứu được hần, mỗi loại độc dược hần ăn tùy tiện cũng có thể độc chết mười mấy người, huống chi là ăn nhiều như vậy.”

Cung chủ không để ý tới hần, chỉ nói: “Hôm nay đi, người dẫn đường.” Sau đó tiến lên dùng khăn bọc lại Cố Hiểu Dao, ôm vào trong ngực, phân phó nói: “Chu Tước, người đi chuẩn bị xe ngựa.”

Chu Tước ở ngoài cửa đáp một tiếng, vèo một tiếng bay đi.

Thánh y giậm chân nói: “Ta nói người người này sao lại bướng bỉnh như thế!”

Cố Hiểu Dao trầm mặc cảm xúc ngổn ngang, tại thời điểm tất cả mọi người vứt bỏ hần, chỉ có cung chủ không chịu vứt bỏ hần. Nghĩ nghĩ liền chảy xuống nước mắt cảm động.

Thánh y ngạc nhiên nói: “Hần khóc cái gì? Đừng nói là hần còn nghe được người ta nói chuyện?”

Cung chủ vươn tay lau đi nước mắt hần, thân nhiên nói: “Có phải nói rõ hần còn một tia hy vọng hay không?”

Thánh y: “Hy vọng cái rắm, hiện tại nghe được, qua mấy ngày nữa thì sẽ không nghe đến.”

FUCK, đừng có mà nói trắng ra như vậy được không?

Ngoài cửa Chu Tước tiến vào nói: “Cung chủ, xe ngựa đã chuẩn bị xong.”

Cung chủ vuốt cằm, “Thánh y, đi thôi.”

Thánh y thấy hần ý đã quyết, thở dài một tiếng nói: “Quỹ cốc ở sâu tận trong Miêu Cương, cho dù là ra roi thúc ngựa, từ nơi này chạy tới Miêu Cương cũng cần phải nửa tháng.”

Cố Hiểu Dao giật mình. Cái gì, ta còn là một thiếu niên Miêu Cương? Vì sao trong thế giới võ hiệp tất cả người sử dụng độc đều xuất từ Miêu Cương?

Cung chủ trầm tư một lát, thả Cổ Hiểu Đào lại trên giường, tay đặt ở trên cổ hần, nhẹ nhàng nói: “Nếu không cứu được hần, bản cung sẽ tự tay giết hần.”

Địch mọ cung chủ người đây là cái tâm tính gì?! Yêu sâu đậm??? Tập tục Cửu Vân cung???

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Phong văn: Xin hỏi độc y đại nhân, khi người đối mặt với cái chết vì sao tuyệt không sợ hãi?

Cổ Hiểu Đào: Chết không thể xuyên trở về hiện đại à?

Tác giả: Độc giả nói người suy nghĩ quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tục mệnh

Tay kia đặt ở trên cổ hần chậm chạp không hề động.

Thánh y ở một bên nói: “Có cần ta giúp người một phen không?”

Đậu má, chúng ta thật sự là sư huynh đệ? Thù này ta nhớ kỹ!

Cung chủ chậm rãi rút tay về, suy sụp nói: “Bản cung không hạ thủ được, trên đời này thế nhưng còn có người ta không hạ thủ được.”

Thánh y cười nhạo một tiếng: “Người thích hần, tất nhiên không hạ thủ được.”

Cung chủ nhíu mày không nói, sau một hồi lại nói: “Bản cung không muốn hần chết.”

Thánh y giận dữ nói: “Nhưng hần phải chết là chuyện không thể nghi ngờ.”

“Hần có thể sống bao lâu, ta liền bồi hần bấy lâu.”

Thánh y nghĩ nghĩ: “Cứu sống hần là không có khả năng, nhưng giúp hần kéo dài tánh mạng thêm mấy ngày, bản sự này ta vẫn phải có, chẳng qua phương pháp có chút thống khổ.”

Cung chủ sờ sờ lông mày Cổ Hiểu Đào: “Người có sợ không, không sợ thì động lòng mày bên trái.”

Cổ Hiểu Đào: “...” Bây giờ ta là người thực vật, người còn hy vọng xa vời ta có thể nhướn lông mày với người?

Thánh y nói: “Người vậy không được, để ta. Sư đệ a, nếu người đồng ý thì động lỗ tai bên trái.”

Cổ Hiểu Đào: “...” Động lỗ tai hình như khó hơn?

Thánh y gõ nhịp: “Được, đồng ý! Chúng ta bắt đầu đi.”

Đồng ý cái rắm! Người thấy được lỗ tai ta động đập hà!!!

Thánh y lấy từ bên hông túi thuốc ra một bó thuốc to, đếm sơ cũng có chín viên nhét đầy vào miệng Cổ Hiểu Đào.

Mỗi một viên thuốc kia to bằng ngón cái, vừa đặt vào miệng chỉ cảm thấy phi thường lạnh, một lát sau liền nhét một hơi vào, đừng nói nuốt, mà ngay cả ngậm miệng lại cũng không được.

Một lát sau nước miếng liền theo khóe miệng chảy ra ngoài.

Người cán sự? Cổ Hiểu Đào không khống chế được nước miếng, chỉ cảm thấy nước miếng dọc theo quai hàm chảy xuống cổ, rất ghê tởm.

Cung chủ nói: “Làm gì vậy?”

Thánh y phổ biến: “Viên thuốc này có thể khiến cho hắc bào tri thần chí thanh tỉnh, cũng phòng ngừa hắc căn lưỡi tự sát.”

Căn lưỡi tự sát? Nói đùa! Tiểu gia là người dễ lãng phí bản thân như vậy sao!

Thánh y nói: “Ta phải chuẩn bị, ngươi có rượu không?”

Địch mỵ, uống rượu rồi chữa bệnh sẽ không tạo thành sự cố chữa bệnh hả? Cố Hiểu Dao tuyệt đối không muốn để cho thầy thuốc Mông Cổ này chữa bệnh nữa.

Cung chủ chân chờ một lát, “Có.”

“Ngươi cầm viên thuốc này đi.” Thánh y uống xong một ngụm rượu rồi tháo túi thuốc trên người xuống đưa cho cung chủ.

Cung chủ hỏi: “Dùng thế nào?”

Thánh y nói: “Trên tay ngươi ngưng tụ chân khí, đặt viên thuốc này ở trên ngực hắc xoa bóp, tổng cộng có chín viên, sau khi chà xát xong hết rồi thì kêu ta.” Nói xong liền ngồi ở một bên tiếp tục uống rượu.

Cung chủ nghe vậy lặng lẽ cúi y phục Cố Hiểu Dao, dựa theo lời thánh y nói, trên tay tụ khởi chân khí, ấn một viên thuốc tại ngực hắc chà xát qua lại.

Cố Hiểu Dao chỉ cảm thấy nơi dính viên thuốc được cung chủ xoa bóp vừa ngứa lại vừa đau, muốn kêu lại kêu không ra tiếng, muốn gãi tay lại không thể động đậy, thống khổ đến cực điểm.

May mà viên thuốc kia càng chà càng nóng, dần dần teo lại, cuối cùng hóa thành lớp mỡ dán ở trên làn da.

Hắc còn chưa kịp thở phào một hơi, cung chủ lại cầm lấy viên thuốc tiếp theo ấn tại ngực hắc tiếp tục xoa bóp.

Chờ đến khi tất cả chín viên thuốc đều hóa dính trên làn da, mồ hôi lạnh Cố Hiểu Dao đã chảy ròng ròng.

Cung chủ sờ sờ tóc hắc, nhìn về phía thánh y nói: “Sau đó thì sao?”

Thánh y đặt chén rượu xuống bước tới, mạnh mẽ rút ra một con dao nhỏ, lạnh nhạt nói: “Chờ chút, ta muốn rạch một dao lên ngực hắc, điểm huyết đạo của hắc trước, để tránh đau quá sẽ gãy dựa.”

Trong lòng Cố Hiểu Dao lộp bộp, làm giải phẫu! Bớ người ta, thầy thuốc uống rượu làm giải phẫu cho mình! Làm giải phẫu thì thôi đi!! Vì sao còn phải nói ra!!! Ngừ điệu nói ra còn bình thần như vậy!!! Dao của ngươi khừ trùng chưa!!! Ngươi xác định sau khi rạch một nhát ta sẽ còn sống hả???

Không ai để ý nội tâm Cố Hiểu Dao kịch liệt lay động, cung chủ yên lặng làm theo lời thánh y nói, nhanh nhẹn điểm vài cái lên trên người Cố Hiểu Dao.

Thánh y hơ hơ dao nhỏ trên ánh nến, nói: “Cung chủ a, ngươi đứng xa một chút, miễn cho lát nữa máu tươi bắn đầy người.”

Còn sẽ bắn máu!! Thật đáng sợ!! Cố Hiểu Dao cực kỳ không muốn phối hợp, thế nhưng chính mình bây giờ là người thực vật, căn bản không có lực phản kháng.

Cung chủ cự tuyệt lời đề nghị của thánh y, cúi đầu hôn lên khóe môi Cố Hiểu Dao, ôn nhu nói: “Đừng sợ.”

Cũng không phải trái tim ngươi bị rạch dao!! Ngươi đương nhiên không sợ!!

Thánh y phát ra thanh âm ghét bỏ: “Tất cả đều là nước miếng, cung chủ ngươi cũng hạ miệng được a.”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao: “...”

Thánh y cười khà khà: “Sur đệ a, ngươi đừng sợ, sư huynh cam đoan xuống tay nhẹ một chút.”

Cười đến đáng khinh như vậy!!! Ai tin ngươi được!!!

Cố Hiểu Dao chỉ cảm thấy lưỡi dao lạnh lẽo dán tại vị trí trái tim mình, không khỏi sờn gai ốc.

Lưỡi dao kia chậm rãi đâm vào làn da, đau đến Cố Hiểu Dao cơ hồ muốn ngất xỉu, nhưng viên thuốc trong miệng tan mát ra ý lạnh rồi lại lần lượt đem hắc tỉnh lại, nước mắt hắc chảy ra quả thực so với nước miếng trong miệng tràn ra còn nhiều hơn, chỉ chốc lát sau liền thấm ướt gối đầu.

Đây cũng không phải đau nhất. Cố Hiểu Dao cảm nhận được lưỡi dao rõ ràng đang du tẩu một đoạn trên làn da, để tới trái tim.

Sắp bắt đầu hành hung ... Cố Hiểu Dao làm tốt tâm lý chuẩn bị, chỉ cảm thấy mũi dao kia đang nhẹ nhàng quẹt qua trái tim mình.

Máu tươi đậm đặc bắn tung toé.

Cổ họng Cổ Hiểu Đào phát ra vài tiếng nức nở, thân thể bắn ra thật mạnh, thế nhưng giải khai huyết đạo.

Thánh y quỳnh lên, vội nói: “Đoạn Yến!”

Cung chủ còn chưa chờ hần nói, liền lật người trở về trên giường, gắt gao ngăn chặn thân thể hần lại.

Đau đến cực điểm, Cổ Hiểu Đào rốt cục lĩnh hội được ý nghĩa thánh y đặt viên thuốc vào trong miệng hần, hần hiện tại thật sự chỉ muốn cắn lưỡi tự sát.

Mũi đào kia còn đang khêu quẹt ở bên trong, đầu Cổ Hiểu Đào vận vẹo qua lại, viên thuốc trong miệng không khỏi rớt ra ngoài.

Mất thấy hần liền muốn cắn đầu lưỡi của mình, cung chủ vội vàng đưa ngón tay bỏ vào trong miệng hần.

Cổ Hiểu Đào không quan tâm, một hơi cắn xuống, răng nanh dùng lực cơ hồ muốn cắn đứt ngón tay cung chủ.

Thánh y một tay giữ dao, một tay bay nhanh nắm cầm hần, chỉ nghe thấy một tiếng vang thanh thúy, cầm Cổ Hiểu Đào liền trật khớp.

Cung chủ rút ngón tay ra, sờ sờ mặt hần nói: “Sẽ tốt thôi.”

Cổ Hiểu Đào ô ô chửi bậy, nước mắt rùng rùng, chỗ rách bị một dao cắt trên ngực máu chảy cuộn cuộn không dứt, thê thảm vạn phần.

Thánh y đặt tay ở chỗ vết thương của hần, thấy máu chảy ra không còn màu đen nữa, lúc này mới rắc Ô Kê Bạch Phụng hoàn lên, bắt đầu khâu miệng vết thương lại.

Chờ đến sau khi hết thấy những việc này kết thúc, Cổ Hiểu Đào đã hơi thở mỏng manh, khí lực chửi bậy cũng không có.

Thánh y cũng mệt đến cực điểm, lau máu loãng trên mặt một phen, mở miệng nói: “Phương pháp này chính là dẫn một phần kịch độc trong cơ thể hần ra bên ngoài cơ thể, độc thấm tận xương cũng là không có biện pháp, không có bất ngờ gì xảy ra, hần nhiều nhất có thể sống một tháng.”

Cung chủ nhẹ nhàng vận cầm Cổ Hiểu Đào lại, nói: “Một tháng, đầy đủ.”

Thánh y nói: “Hần hiện tại không thích hợp đi xa, nếu ngươi còn khẳng khẳng muốn đến quý cốc, thỉnh chờ thêm năm ngày.”

Cung chủ gật đầu, “Ngươi vất vả rồi, đi nghỉ ngơi trước đi.”

Thánh y chống nạnh nói: “Ta không muốn nghỉ ngơi, ta muốn gặp Diễm Cô.”

Cung chủ kêu: “Chu Tước.”

Chu Tước lên tiếng, vô thanh vô tức xuất hiện.

Thánh y lui về phía sau hai bước, “Đoạn Yến, ngươi không được như vậy?”

Cung chủ phát tay, Chu Tước đã vác thánh y lên trên vai, mũi chân điểm xuống đất lao ra bên ngoài.

Thanh âm thánh y phiêu tán ở trong gió: “Mẹ kiếp, ngươi lại vác ta... đồ vương bát đần...”

Thánh y đi rồi, cung chủ liền sai người đem toàn bộ đồ vật dính máu trong phòng đổi đi, lại sai người bưng nước ấm tới, tự mình lau thân thể cho Cổ Hiểu Đào.

Cung chủ thật sự là vô cùng hiền lành! Cổ Hiểu Đào tán thưởng một tiếng, rốt cuộc thân thể mệt mỏi chịu đựng không nổi nữa mới nặng nề ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, Cổ Hiểu Đào mê mang mở mắt ra, trước mắt cũng là một mảnh hắc ám.

Hần phản ứng vài giây mới nhớ tới mình đã bị mù mất giọng mắt các loại, không khỏi mắng một tiếng “Fuck”.

Ể, không đúng a, hình như có thể nói chuyện? Hần ngốc lảng hai giây, người bên cạnh trở mình, nắm tay hần, miễn cưỡng nói: “Ngươi tỉnh?”

Cổ Hiểu Đào gật đầu, thử mở miệng nói: “Ta có thể nói chuyện?”

Chỉ là vì sao thanh âm lại tang thương hùng hồn như vậy...

Cung chủ dừng một chút, lập tức xoay người ngồi dậy, “Mắt có nhìn thấy không?”

Cổ Hiểu Đào thô thanh nói: “Nhĩ Khang, trong phòng tối như vậy, sao lại không đốt nến?”

Cung chủ không khỏi sùng sốt, “Ai là Nhĩ Khang? Giọng của ngươi...”

Cố Hiểu Dao trong lòng cười to, vươn tay sờ soạng chung quanh, cả kinh nói: “Nhĩ Khang! Ngươi đang ở đâu! Nhĩ Khang nói chuyện với ta đi!”

Cung chủ một cái bắt được tay hắn, “Đừng sợ, ngươi chỉ là mù tạm thời thôi.”

Cố Hiểu Dao bụm mặt hô lớn: “Ta không nhìn thấy ! Ta không nhìn thấy ! Ta! Khó! Chịu! Quá!”

Cung chủ ôm chặt hắn hơn một chút, “Đừng lộn xộn, cẩn thận miệng vết thương rách ra. Chờ đến quý cốc, bệnh gì ngươi cũng sẽ chữa hết.”

Cố Hiểu Dao biết lời này bất quá chỉ là an ủi người thôi, nắm tay hắn cười ha ha: “Quên đi, nhìn không thấy thì thôi...”

Cung chủ nhấn mạnh nói: “Phải đi.”

Cố Hiểu Dao biết tính tình của cung chủ, chín con trâu cũng không kéo về được, cũng liền tùy hắn.

“Bây giờ là thời điểm nào rồi?”

Ngón tay cung chủ sờ lên đôi mắt vô thần của hắn nói: “Trời còn chưa sáng.”

Cố Hiểu Dao ừ một tiếng, “Vậy ngươi ngủ tiếp đi.”

Cung chủ hôn lên môi hắn, “Ngủ không được không bằng làm chút chuyện khác?”

Cố Hiểu Dao ngốc hồ hồ nói: “Làm như thế nào?”

Cung chủ đưa tay vói vào y phục hắn du tẩu, cẩn thận tránh đi miệng vết thương hắn.

Cố Hiểu Dao chấn động run rẩy, mặt đỏ bừng: “Đừng xằng bậy, ta là người sắp chết.”

Cung chủ nhẹ nhàng mỉm cười.

Tiếng cười kia cực kỳ phiến tình, Cố Hiểu Dao nghe thấy kích động vạn phần, tùy tay đánh lên trên người hắn một nhịp, thô thanh nói: “Ta thật sự là đóa mẫu đơn sắp tàn, thành quý cũng phong lưu, lão ma đầu ngươi đây là tra tấn người.”

Cung chủ: “... Ngươi đừng nói nữa.”

Cố Hiểu Dao: “... Có phải cảm thấy nghe hai câu cả người lại không được, đúng không?”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao: “Ta cũng hiểu được thanh âm này thật sự biến thái! Nếu không ngươi điểm á huyết ta đi? Bằng không phải nghe ta tụng kinh? Căn cứ vào loại thanh âm mà phân chia, ta thuộc loại thô lỗ tấn công điên cuồng!”

Cung chủ: “... Câm miệng.”

Một lúc lâu sau.

“Cung chủ, ta hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng.. Vì sao mỗi lần ngươi đều phải ăn xoa được?”

Cung chủ dừng một chút: “Đây không phải là cần thiết sao?”

Cố Hiểu Dao cắn răng nói: “... Không ăn cũng có thể tăng tiến hữu nghị ...”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao: “Ngươi đừng thẹn quá hóa giận biết không...”

...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Thẳng thắn

Hôm sau.

Cố Hiểu Dao chống thất lưng ngồi ở trên giường, oán hận nói: “Ta đói bụng.” Thanh âm của hắn vốn là tục tằng, một khi oán hận, càng có vẻ hung thần ác sát.

Cung chủ một chương đánh hắn bay ra ngoài cửa, làm hắn lăn ba vòng đến bên cạnh tảng đá, lạnh lùng nói: “Muốn ăn cái gì.”

Cố Hiểu Dao như một con cá chép nhảy dựng lên, “Cho ta một bàn rượu thịt.”

Cung chủ cười lạnh một tiếng: “Mi dương xuân, không thể nhiều hơn được nữa!”

Ở trên là bản võ hiệp thông thường của cung chủ và Cố Hiểu Dao.

“Ăn mì còn ngắn ngủi.” Cung chủ đẩy cầm hắn, ý bảo hắn mau nuốt xuống. Cố Hiểu Dao vội vàng bưng tỉnh, hét lên: “Ta muốn ăn thịt.” Một bát mì dương xuân đã muốn gạt ta làm mười trang tư thế? Tình yêu cổ đại không đáng tin, cực kỳ không đáng tin.

Cung chủ chậm rì rì gấp một dùm mì dứt đến bên miệng hắn, thản nhiên nói: “Thánh y nói, thịt là trọc khí, hiện tại ngươi không thích hợp ăn.”

Cố Hiểu Dao oán hận nhai mì, “Vậy ngươi đừng có ở trước mặt ta ăn mì thịt băm! Ta ngủi được!”

Ngủ giác của hắn cũng không phải là hoàn toàn biến mất giống như lão y sử nói, ít nhất trừ bỏ ánh mắt, địa phương khác đều khỏe ... cổ họng miễn cưỡng tính phá hủy một nửa.

Cung chủ lau khô miệng cho hắn, cười nói: “Về về sau bốn cung với ngươi ăn giống nhau, ngươi ăn cái gì, bốn cung liền ăn cái đó.”

Tuy rằng rất cảm động, nhưng điều này cũng không thể thay đổi được sự thật hôm nay ngươi ở trước mặt ta ăn một bát mì thịt băm! Cố Hiểu Dao dùng thanh âm khi thế có thể khiến mặt đất run rẩy hừ một tiếng.

Cung chủ dứt hắn ăn xong một bát mì, sờ đầu hắn nói: “Ngươi tiếp tục ngủ đi, bốn cung luyện công.”

Ăn rồi ngủ? Tuy rằng thanh âm của ta biến thành giọng trắng hán, nhưng ngươi cũng không thể bồi dưỡng hình thể ta thành trắng hán a! Cố Hiểu Dao lắc đầu liên tục: “Ta không muốn ngủ, ngươi luyện đi, ta ở bên cạnh chơi.”

Mà chơi cái gì? Chơi ngón tay hả... Nhân sinh thật sự là tịch mịch như tuyết a.

Cung chủ ngồi ở trên giường, nghe hắn thở dài, nói: “Muốn bốn cung một bên luyện công, một bên nói chuyện với ngươi không?”

Cố Hiểu Dao: “... Sẽ không tẩu hỏa nhập ma chứ?”

Cung chủ khẳng định nói: “Sẽ không.”

Cố Hiểu Dao: “... Không cần ngưng thần tụ khí hả?”

Cung chủ: “Đó là điều tức.”

Cố Hiểu Dao nhỏ giọng nói: “Ngươi thật là đang luyện công? Mất ta mùi, ngươi đừng gạt ta...”

Cung chủ: “Ngươi vẫn là ở một bên chơi ngón tay đi.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Một lát sau, Cố Hiểu Dao về mặt đau khổ nói: “Ngươi vẫn là trò chuyện với ta đi.”

Cung chủ lạnh nhạt nói: “Nói cái gì?”

Cố Hiểu Dao nâng mặt hỏi: “Vì sao ngươi có thể nhất tâm nhị dụng?”

Cung chủ lật một trang bí tịch trên đầu gối, không chút để ý nói: “Luyện công và nói chuyện vốn là sẽ không có xung đột.”

Đừng dùng giọng điệu bình thường nói ra biết không! Cố Hiểu Dao nói: “Ngươi có thể một tay vẽ vòng tròn một tay vẽ hình vuông không?”

Cung chủ ngạc nhiên nói: “Sao ngươi hỏi vấn đề giống lão cung chủ thế?”

Cố Hiểu Dao: “...” Đây không phải là vấn đề Chu Bá Thông hỏi Tiểu Long Nữ sao! Chẳng lẽ ngươi là Tiểu Long Nữ? Lão cung chủ là Chu Bá Thông? Dạy ngươi luyện hai tay hồ bác thuật? Liên tưởng đến cung chủ mặc trang phục nữ, Cố Hiểu Dao không khỏi lộ ra mặt si hán.

Cung chủ nói: “Một tay vẽ vòng tròn một tay vẽ hình vuông nói lên điều gì?”

Nói lên năng lực phối hợp tốt... Cô Hiểu Đào nói đến bên miệng biến thành: “Nói lên ngươi thông minh, là kì tài luyện võ!”

Cung chủ lạnh nhạt gạt đầu: “Có vài phần đạo lý.”

Có đạo lý cái đầu nguoi! Khiêm tốn một chút chết hả!

Cô Hiểu Đào nghe được tiếng hần lật trang sách, hiểu kỳ nói: “Ngươi rốt cuộc luyện công gì vậy.”

Cung chủ nói: “Nhiều đời cung chủ Cửu Vân cung truyền thừa xuống, gọi bí quyết dương long.”

Cô Hiểu Đào: “Chẳng lẽ không phải bí quyết long dương?”

Cung chủ: “... Dương long.”

Cô Hiểu Đào à một tiếng, “Nghe qua tuyệt không lợi hại” Còn khó đọc!

Cung chủ cười nhạt nói: “Bí quyết dương long chính là bí tịch người giang hồ cầu còn không được, mà ngay cả trong Cửu Vân cung này cũng có không ít người mơ ước, ngươi nói xem nó có lợi hại không?”

Cũng đúng, mấy cái bí tịch tên phong cách cổ xưa loại này đều rất trâu bò, nhìn cung chủ vô địch như vậy thì biết! Cô Hiểu Đào bĩu môi, bỗng nhiên nghĩ đến: “Có phải Thu Tam Nguyệt cũng muốn có bản bí tịch này không?”

Hỏi xong liền phát hiện không khí hình như có điểm gì là lạ... Cô Hiểu Đào chỉ muốn tán cho mình một bạt tai, ở trước mặt cung chủ là 'không được nhắc' Thu Tam Nguyệt, hần cư nhiên còn chủ động nhắc tới. Vì thế vội vàng giải thích: “Ta chỉ là tùy tiện hỏi thôi, ta cũng không nhớ lại lúc trước...” Không đúng ta vốn là không có kí ức của độc y! CMN ta là xuyên qua!

Cung chủ thần nhiên nói: “Bỏn cung không tức giận, ngươi giải thích cái gì.”

Cô Hiểu Đào: “...”

Cô Hiểu Đào cười gượng hai tiếng: “Chỉ biết cung chủ rộng lượng nhất.” Mới là lạ !!!

Cung chủ thần nhiên nói: “Thu Tam Nguyệt có dã tâm, vẫn luôn không ngừng muốn bí tịch.”

Cô Hiểu Đào nói: “Ta biết a, hần còn muốn Cửu Vân cung, nhốt ngươi ngược đãi ngươi thì không nói đi, mà còn muốn giết ngươi.”

Cung chủ nghe vậy lại là một trận trầm mặc.

Hay rồi, cư nhiên nhắc lên thời điểm u ám trong cuộc đời của cung chủ... Thật không hổ là sát thủ tâm linh Cô Hiểu Đào!

Cô Hiểu Đào thật cẩn thận nói: “Nếu không ngại vẫn là luyện công đi, không cần bởi ta nói chuyện.” Ta có thể chơi ngón tay! Gãy bàn chân!

Cung chủ khinh miệt mỉm cười: “Không sao. Ngày đó hần không những không hại bỏn cung, ngược lại giúp bỏn cung, bỏn cung còn phải tạ hần.”

Ngươi xem ngươi kia, người ta hại ngươi, rõ ràng ngươi tức giận muốn chết, còn nói ra lời khẩu thị tâm phi này, sĩ diện là bệnh, phải trị.

Cung chủ bất mãn nói: “Ngươi đây biểu tình gì?”

Cô Hiểu Đào chà xát mặt: “Ta lại nhìn không được, sao ta biết được là biểu tình gì?”

Cung chủ hừ lạnh nói: “Bỏn cung tạ hần, là bởi vì lúc trước nếu hần không hạ hóa công tán bỏn cung, thì sao công lực của bỏn cung sẽ tăng nhiều như vậy.”

Cô Hiểu Đào có chút hỗn loạn: “Khoan đã, lúc trước không phải ngươi nói là căn bản ngươi không có ăn hóa công tán sao, Hữu hộ pháp cũng nói chén nước trà Thu Tam Nguyệt hạ được kia là bị hần uống... Cho nên nói ngươi rốt cuộc trúng hay là không trúng?”

Cung chủ lạnh nhạt nói: “Tất nhiên trúng. Thu Tam Nguyệt không chỉ hạ hóa công tán vào trong chén trà kia, sở dĩ công bố chưa ăn hóa công tán, bất quá là tăng thêm chút khí thế, dọa những kẻ phản đồ thôi.” Cung chủ nói xong dừng một chút, “Không phải chỉ ngươi.”

Cô Hiểu Đào đầu tiên là mắng Thu Tam Nguyệt đê tiện kia, sau đó khó hiểu nói: “Vạn nhất ta thật sự là phản đồ thì sao?”

Cung chủ nghĩ nghĩ: “Có thể tha thứ cho ngươi, dù sao ngươi vẫn chưa trực tiếp hại bỏn cung.”

“Vậy vạn nhất ta khôi phục bình thường, biến thành độc y lúc trước, ngươi phải làm thế nào?”

Cung chủ suy sụp, một lúc lâu sau mới cau mày nói: “Ta không biết.”

Cô Hiểu Đào tiếp tục hỏi: “Ngươi là thích ta trước khi phát bệnh hay là sau khi phát bệnh?”

Cung chủ: “Đương nhiên là sau khi ngươi phát bệnh, nếu ngươi khôi phục bình thường ... bọn cung cũng không biết phải làm như thế nào.”

Cố Hiểu Dao cười ha ha, không nghĩ tới vấn đề này cứ nhiên làm khó cung chủ, không nghĩ tới cung chủ thành thật như vậy!!!

Cung chủ mắt lạnh nhìn hắn ở trên giường cười đến lăn qua lộn lại, không vui nói: “Ngươi cười cái gì?”

Cố Hiểu Dao nói: “Cười ngươi thật tinh mắt!” Sau đó lại tiếp tục cười ha ha.

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao cười đủ, lúc này mới xoay người ngồi dậy, thu hồi biểu tình cột nã trên mặt, nghiêm túc nói: “Cung chủ ta muốn nói cho ngươi biết một chuyện.”

Cung chủ bị sắc mặt biến đổi cực nhanh của hần thuyết phục, “... Ngươi nói.”

Cố Hiểu Dao nói: “Ta không là độc y thật sự.”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao tiếp tục nói: “Ta là người ở kiếp sau xuyên qua tới.”

Cung chủ: “...”

Hai mắt Cố Hiểu Dao mù, cũng nhìn không được biểu tình trên mặt cung chủ, đành phải hỏi: “Ngươi đối chuyện này thế nào?”

Cung chủ đạo: “Có cần mời thánh y đến xem hay không?”

Cố Hiểu Dao: “...”

“Ta nói đều là sự thật!!!” Cố Hiểu Dao phát điên nói.

Cung chủ cũng không luyện công nữa, thu hồi bí tịch, giờ tay sờ trán Cố Hiểu Dao.

Cố Hiểu Dao nắm tay hần, nghiêm túc nói: “Ta nói, là sự thật.”

Cung chủ trầm mặc một lát, thần nhiên nói: “Nếu ngươi là người kiếp sau đến, vậy hần là ngươi biết việc hiện tại, ngươi nói thử xem bọn cung bao nhiêu tuổi?”

Cố Hiểu Dao: “...” Sao ta biết được lịch sử thế giới hư cấu này của các ngươi chứ! Huống hồ loại nhân sĩ giang hồ các ngươi cũng sẽ không được người khác ghi chép lại?!

Cung chủ thờ dài một tiếng, nắm chặt tay hần, ôn nhu nói: “Ta biết ngươi lo lắng cái gì, nhưng ta cam đoan với ngươi, nếu ngươi khôi phục bình thường, ta sẽ thử thích con người kia của ngươi.”

Cố Hiểu Dao hung tợn nói: “Không được phép thích độc y kia!”

Cung chủ khẽ cười một tiếng: “Ngươi không phải chính là độc y sao?”

Ta! Không! Phải! Sao cung chủ lại là loại phản ứng này!!! Bên trong tiểu thuyết xuyên không, nam chính nghe được lời 'Ta là xuyên qua tới' không phải là rất khiếp sợ sao? Sau đó liền vui vẻ tiếp nhận! Đều do độc y là một tên bệnh thần kinh! Làm hại hần mặc kệ nói cái gì, đều sẽ bị người khác cho rằng đầu có vấn đề!!!!

Cố Hiểu Dao cảm thấy vô lực, lập lại một lần: “Ngươi không được phép thích độc y bình thường kia, hần là hần, ta là ta!”

Cung chủ xoa tóc hần, “Được.”

Loại giọng điệu có lệ này!!!! Loại nhu pháp dỗ người này!!!! Quả thực như là đang an ủi một người đầu óc thiếu năng!!!! Cố Hiểu Dao hít sâu hai cái, vẫn là quyết định không rồi rã vấn đề này nữa, vì thế thay đổi cái đề tài nói: “Hóa công tán và công lực tăng nhiều có quan hệ gì?”

Vừa nãy còn đang thảo luận vấn đề tình cảm, giây tiếp theo đề tài liền mạnh mẽ chuyển lại, cung chủ tỏ vẻ rất không thích ứng, trầm mặc một lát mới nói: “Khi bị nhốt vào trong địa lao, thật sự công lực của bọn cung tan hết, ai ngờ ba ngày sau, không chỉ công lực khôi phục, hơn nữa còn tăng nhiều hơn. Trong bí quyết dương long có một câu khẩu quyết là 'Sau khi tẩy tủy thì có thể thay đổi da thịt', ta nghĩ nhất định là hóa công tán kia nhắc lên tác dụng tẩy tủy.”

Cố Hiểu Dao bừng tỉnh đại ngộ nói: “Cho nên ngươi mới nghĩ cách lấy được phối phương hóa công tán?”

Cung chủ nói: “Không tồi.”

“Vậy nếu công lực ngươi đột phá, vì sao không trốn ra ngoài?” Còn chịu đựng bị móc treo ở trên tường!

Cung chủ thân nhiên nói: “Chạy đi liên hệ bộ hạ cũ sau đó lại trở về.”

“Vì sao!” Cổ Hiểu Dao khó hiểu.

Giọng điệu cung chủ bình tĩnh nói: “Không quay về thì sao có thể tương kế tựu kế, một lưới bắt hết đám phản đồ?”

Cổ Hiểu Dao nhớ tới hai cái móc sắt xuyên qua xương bả vai hắn, liền tự giác nổi da gà, “Cho nên đầu tiên là ngươi tự mình tháo ra hai cái móc sắt kia, sau đó trở về tự mình móc lại?” Ngẫm lại đã cảm thấy đau a!!!

“Ừm.” Trong giọng nói cung chủ tràn đầy đều là 'chuyện này tính là gì'.

Cổ Hiểu Dao tươi cười, cung chủ thật sự là có thể hạ thủ với chính mình a! Có thể nói là người cuồng tự ngược!

Hai người đang ở trên giường ngươi (khuyết) nông (tán) ta (kịch) nông (tình)(*), bỗng nhiên ổng tay áo cung chủ vung, chỉ nghe 'vù' một tiếng, cửa phòng từ bên trong mở ra, người đứng ngoài cửa vừa vịn bị đánh.

(*) ý nói 1 người đang khuyết tán rộng, 1 người mãnh liệt đưa tình (chắc đang làm bước dạo đầu trước khi làm cảnh 18+)

Cổ Hiểu Dao bởi vì nhìn không thấy, đành phải hỏi cung chủ: “Xảy ra chuyện gì?”

Thánh y che mũi hừng hừng hổ hổ tiến vào, khó chịu nói: “Sao ngươi lại đột nhiên mở cửa! Cũng không báo cho người ta chuẩn bị một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Xuất phát

Cổ Hiểu Dao bất mãn nói: “Sur huynh, sao ngươi lại ở ngoài cửa nghe lén...”

Thánh y đầu tiên là sừng sốt, sau đó ngửa mặt lên trời cười ha ha, tiếng cười ha ha này có thể lược bớt số lượng từ!

Cổ Hiểu Dao mặt lạnh nói: “Ngươi cười cái gì!”

Thánh y vừa cười vừa nói: “Thanh âm của ngươi... Cùng A Ngưu đồn cũi sau viện... không sai biệt lắm...”

Cổ Hiểu Dao: “...” Nông cạn! Thanh âm thô ráp một chút thì sao? Mặt còn đẹp trai là được!

Thánh y cũng đã cười chảy nước mắt, tiếp tục nói: “Hai người các ngươi vào thời điểm kia... sur đệ ngươi vừa lên tiếng... có thể hay không ... đều mềm nhũn a...”

Cổ Hiểu Dao: “...”

Cung chủ: “...”

Cung chủ không chút khách khí mà đánh thánh y một chưởng.

Thánh y lăn hai vòng trên mặt đất, khi đứng lên rốt cục ngưng cười, oán hận nói: “Ngươi đánh ta nữa đi, xem đến lúc đó ai dẫn ngươi đến quý cốc!”

Cung chủ lại cho hắn một chưởng, thánh y lộn cộc lộn cộc lăn đến cửa.

Thánh y: “...”

Cung chủ lạnh lùng nói: “Ngươi không muốn dẫn đường, nhưng đó không phải do ngươi quyết định.”

Thánh y nằm trên mặt đất nhe răng nhếch miệng: “Lão tử còn không có hứng dẫn theo! Không dẫn!” Vì thế gian nan bò đến cửa

Cung chủ hừ một tiếng, ngoài cửa một thân ảnh hồng sắc đột nhiên xuất hiện, đánh thánh y ngược vào trong, còn tiện tay đóng cửa lại. Thánh y phát điên nói: “Sợ các ngươi rồi! Ta dẫn là được!”

Cung chủ nhú mày nói: “Ngữ khí không tốt.” Nói xong lại là một chưởng.

Thánh y ôm ngực ngồi bệt trên đất, vẻ mặt ủy khuất mà nhìn về phía Cố Hiểu Đào: “Sư đệ...”

Đáng tiếc Cố Hiểu Đào mù, căn bản nhìn không thấy biểu tình trên mặt hắn, lại nhớ tới khi cung chủ muốn hành hung mình hắn cũng không có ngăn lại, mà còn muốn làm đồng lõa, vì thế làm bộ như không nghe thấy.

Mắt thấy cung chủ lại muốn đánh ra một chưởng, thánh y vội la lên: “Sư đệ! Không nói đến chúng ta là đồng môn, tốt xấu gì ta cũng kéo dài tính mạng giúp ngươi! Ngươi cũng không giúp ta!”

Cố Hiểu Đào nghĩ lại cũng đúng, người này tốt xấu gì cũng coi như cứu mình, tuy rằng nhìn hắn không thuận mắt cho lắm, nhưng là người không thể có ân mà không báo? Vì thế hắn yếu ớt nói: “Cung chủ, hắn cũng đáp ứng rồi, nếu không đừng đánh hắn nữa.”

Cung chủ híp mắt lại, ngữ khí bất mãn nói: “Ngươi giúp hắn?”

Cố Hiểu Đào nuốt một ngụm nước miếng, sửa lời nói: “... Chưởng tiếp theo đánh nhẹ một chút?”

Thánh y: “...”

Cung chủ khó chịu nói: “Bỏ cung xả giận cho ngươi, ngươi lại nói bỏ cung sai.”

Địch mỵ, ta nói ngươi sai hồi nào? Lòng dạ của cung chủ cũng dễ chọc như vậy! Cố Hiểu Đào vì cho thấy mình và cung chủ đứng ở cùng lập trường, đành phải rất xin lỗi sư huynh, nói: “Tùy tiện đánh, đánh chết cũng được!”

Thánh y: “...”

Cung chủ nhưng là không tiếp tục ra tay, lạnh lùng nói: “Ngươi tới chính là vì tìm đánh hả?”

Thánh y hừ mạnh một tiếng: “Ta có lòng tốt đến thăm sư đệ, kết quả còn bị đối xử như vậy! Về sau ta không bao giờ chữa bệnh cho bất cứ người nào ở Cửu Vân cung các ngươi nữa !”

Cố Hiểu Đào hỏi: “Ngươi là đến thăm ta? Hay là đến tìm cung chủ hỏi Diễm Cô ?”

Thánh y: “... Có rõ ràng như vậy hả?”

Cố Hiểu Đào: “Ha ha, chỉ là hỏi một chút, không nghĩ tới ngươi liền nhận.”

Thánh y: “...”

Thánh y khẽ cắn môi: “Cho nên Diễm Cô ở nơi nào?”

Cung chủ nói: “Nếu không ngươi liền đi theo Chu Tước đi.”

Thánh y: “...”

Cố Hiểu Đào: “Sao ngươi có thể loạn xưng CP a!”

Cung chủ khó hiểu nói: “CP là cái gì?”

Cố Hiểu Đào: “Chính là ý tứ một đôi!”

Thánh y cũng nói: “Sao ngươi có thể loạn xưng CP!”

Về mặt cung chủ lạnh nhạt: “Nói vậy thôi, sao ngươi xứng đôi với Chu Tước được chứ.”

Thánh y: “...”

Cố Hiểu Đào: “Cho nên rốt cuộc ngươi đến làm gì ...”

Thánh y khó thở, oán hận mà từ bên hông lấy túi thuốc ra, ném ở trên bàn, “Còn không phải vội tới đưa thuốc cho ngươi hả ! Thuốc này, một ngày uống ba lần!” Nghĩ nghĩ lại nói: “Sư đệ a, muốn sống lâu thêm vài ngày thì hạn chế chuyện phòng the nha.”

Cố Hiểu Đào: “...”

Cung chủ: “...”

Thánh y cười quái dị hai tiếng, “Ta đi đây, bốn ngày sau xuất phát, ta muốn nhìn thấy Diễm Cô, nếu không!”

Cung chủ lạnh lùng nói: “Nếu không thế nào?”

Thánh y khẽ cắn môi: “Nếu không... ta sẽ rất khổ sở, đến lúc đó đừng trách ta nói cung chủ Cửu Vân cung không giữ chữ tín ra ngoài!”

Cố Hiểu Dao suýt chút nữa bị vị sư huynh này ngọt đến, nhin không được nói: “Hắn là thủ lĩnh nhân vật phản diện, cần chữ tín để làm gì!”

“...” Thánh y không còn lời gì để nói, về mặt phần hận xoay người rời đi.

Sáng sớm ngày thứ tư, Cố Hiểu Dao còn đang mộng đẹp đã bị cung chủ từ lời ồ chắn dậy.

Mất hần không thể thấy, mặc y phục, rửa mặt tất cả đều là cung chủ hầu hạ hắn, Cố Hiểu Dao mơ mơ màng màng bị hắn lau mặt, lẩm bầm nói: “Vì sao người đường đường là cung chủ, ngay cả nha hoàn hầu hạ ở bên người cũng không có?”

Cung chủ lạnh nhạt nói: “Từ sau khi Thu Tam Nguyệt phản bội bốn cung, bốn cung liền không tin tưởng bất cứ một kẻ nào nữa.” Dừng một chút lại nói: “Là chê bốn cung hầu hạ không chu đáo?”

Cố Hiểu Dao không nói lời nào, dùng mặt cọ cọ tay hắn.

Cung chủ cười nhạo một tiếng, lại mặc y phục tử tế cho hắn, ôm hắn ra cửa.

Chu Tước từ sớm đã bị chuẩn bị xong xe ngựa, lặng lẽ đứng ở một bên như đội quân danh dự.

Về mặt thánh y cũng không kiên nhẫn đi qua đi lại, thấy bọn họ đi tới, mới nói: “Tại sao lâu như vậy mới đến?”

Cố Hiểu Dao ngại ngùng nói: “Thật sự xin lỗi, các người đợi lâu chưa?”

Chu Tước yên lặng xóa câu vừa rồi: “Hắn mới tới.”

Thánh y: “...”

Cố Hiểu Dao bĩu môi: “Người gấp như vậy làm gì?”

Thánh y nói: “Ta muốn đi tìm Diễm Cô, tâm tình đương nhiên là không thể chờ đợi được!”

Cố Hiểu Dao: “... Không phải đi quý cô há?”

Thánh y trả lời hợp tình hợp lý: “Dù sao cũng đi ngang qua U Châu, ta mặc kệ, không mang Diễm Cô theo, ta liền đánh! Lăn!!”

Cung chủ vung tay áo, thành toàn hắn.

Thánh y trên mặt đất lăn qua lăn lại: “Người vì sao không cho ta và Diễm Cô cùng một chỗ! Người cũng có sư đệ rồi! Vì sao còn chiếm lấy Diễm Cô không tha! Vì! Cái! Gì!”

Cung chủ cười lạnh nói: “Người Cửu Vân cung chúng ta, người tùy tiện nói thích là có thể thích được há?”

Thánh y từ dưới đất đứng lên, kéo Cố Hiểu Dao qua một bên, nhướn mày nói: “Người quý cô chúng ta, người tùy tiện nói thích là có thể thích được há?”

Sư huynh, người vì sao bị đánh hoài mà không biết sợ? Lần lượt bị đánh ngã, rồi lần lượt đứng lên khiêu khích, loại tinh thần này thật sự là khiến Cố Hiểu Dao nhin không được muốn đốt cho hắn một cây nến!

Toàn thân cung chủ tàn nát ra trần ngập sát khí, ngũ khí lại không chút để ý đạo: “Cố Hiểu Dao.”

Cố Hiểu Dao: “???”

“Lại đây.”

Cung chủ người nhìn cho kỹ, ta là một người mù a!!! Vì thế hắn lần mò đi về phía trước vài bước, lại bị thánh y kéo trở về.

Cố Hiểu Dao: “...”

Thánh y đắc ý dào dạt nói: “Sư đệ, người đừng sợ, hôm nay ta giúp người giáo huấn tên ma đầu này một chút.”

Đây là nhóm hai người các người khoe miệng phát sinh xung đột!!! Đâu có liên quan gì tới ta? Vì sao người bị thương luôn là ta?? Cố Hiểu Dao vô lực chà xát mặt, “Người xác định người có thể giáo huấn hắn mà không phải bị hắn giáo huấn...”

Thánh y bất mãn nói: “Sao người lại tăng chí khí của người khác, diệt uy phong của mình a?”

Ta với người đứng ở cùng biên sao??? Nội tâm Cố Hiểu Dao đang gào thét.

Sát khí của cung chủ tựa hồ quá nặng, Cố Hiểu Đào nghe được hần không ngừng gằn từng chữ gọi tên của mình, không khỏi rung mình một cái, trong lòng mặc niệm, sư huynh a, về sau ta cũng không phải sống qua ngày với ngươi, không thể phối hợp với ngươi thật sự là xin lỗi. Vì thế hần học theo tư thế của Bạch nương tử, vươn ra một bàn tay: “Quan nhân... Cứu ta...”

Thánh y: “...”

Lụa trắng của cung chủ từ tay áo bay ra, cuốn lấy thất lưng Cố Hiểu Đào, nhẹ nhàng kéo một cái, Cố Hiểu Đào giống như con quay xoay lại bên người cung chủ.

Thánh y cười điên cuồng: “Ha ha ha ha ha! Đoạn Yến ngươi có cảm thấy có cái gì không thích hợp không?”

Cung chủ lạnh nhạt giờ tay lên, giữa khe hở rõ ràng có vài cây ngân châm, “Ngươi là nói cái này? Ngươi cho là đặt ở trên người Cố Hiểu Đào thì bốn cung sẽ trúng chiêu?”

Thánh y biến sắc, không cam lòng nói: “Quên đi, xem như ngươi lợi hại!”

Cung chủ bị loại đối thủ cấp bậc này khích lệ, có vẻ rất không vui, chỉ thấy tay hần vung lên, ngân châm liền vù vù vù bay về phía thánh y.

Thánh y: “A! A! A! A a a a!”

Cung chủ cười lạnh, bỏ lại một câu “Không biết tự lượng sức mình”, rồi ôm Cố Hiểu Đào lên xe ngựa.

Chu Tước dẫn ngựa, nhìn về phía thánh y nói: “Mau lên đây.”

Thánh y kêu rên hai tiếng, chậm rãi xô dịch lên xe ngựa, vén rèm lên tiến vào thùng xe.

Cung chủ lạnh lùng nhìn hần nói: “Đi ra ngoài.”

Thánh y vẻ mặt cầu xin: “... Ta bị thương.”

Cung chủ tiếp tục lạnh lùng nhìn hần.

Thánh y thờ dãi một tiếng: “Cái này gọi là hồi vị châm, người trúng châm thỉnh thoảng sẽ cảm thấy luân phiên trong cơ thể sẽ có tư vị đau xót; tê dại; ngứa ngáy; đau đớn, cứ qua hai canh giờ sẽ phát tác một lần, ngươi để cho ta tiến vào nghỉ ngơi chút đi.”

Cung chủ châm biếm nói: “Nếu không phải bốn cung phát giác, vậy người trúng châm không phải chính là bốn cung rồi sao? Đây gọi là tự làm tự chịu, thật sự không khiến người ta đồng tình nổi. Lại nói chẳng lẽ ngươi không có giải dược?”

Thánh y thấy cung chủ không dễ nói chuyện, lại tiếp tục chuyển sang Cố Hiểu Đào, dùng ngữ khí cực kỳ đáng thương: “Sư đệ...”

Cố Hiểu Đào không muốn bị liên lụy đến, dựa vào cung chủ nhắm mắt lại, “Ta ngủ nha.”

Thánh y: “...”

Cuối cùng dưới ánh mắt uy hiếp của cung chủ uy, thánh y đành phải đi ra thùng xe.

Ngoài thùng xe có một thiếu niên hồng y đang ngồi - Chu Tước.

Thánh y nhìn hần mặt không đổi sắc, lớn lên cũng rất tuấn tú, không khỏi thở dài: “Khinh công của ngươi cho dù cái thế, nhưng cũng là mệnh xa phu.”

“...” Chu Tước không để ý tới hần, tiếp tục đánh xe.

Thánh y cười khà khà: “Ngươi có biết muốn đến quý cốc phải đi đường nào không?”

Chu Tước nghiêng đầu liếc hần một cái, lắc đầu.

Thánh y từ trong ngực lấy ra một quyển bản đồ da dê, mở ra nói: “Đến quý cốc cần phải đi qua U châu, Trọng châu, Thục châu, Vân châu, khi tới Vân châu, còn phải đi một hồi đường thủy.”

Thấy Chu Tước tò mò nhìn chăm chăm bản đồ của mình, thánh y đơn giản đưa cho hần, để hần nhìn cẩn thận hơn.

Chu Tước nhìn xong gật gật đầu, trả bản đồ cho hần, nói: “Nếu ngươi biết đường, thì tôi đánh xe đi.” Nói xong đưa dây cương vào trong tay hần.

Thánh y tiếp nhận dây cương, “Này Chu Tước, ta muốn hỏi ngươi chuyện này.”

Chu Tước nói: “Ngươi nói đi.”

“Diễm Cô ở trong Cửu Vân cung các người là địa vị gì?”

Chu Tước nói: “Là lâu chủ Cửu Vân lâu.”

Thánh y sờ sờ cằm: “Hoàn hảo hoàn hảo, thú một lâu chủ vốn liếng ban đầu của ta còn đủ.”

Chu Tước do dự một chút, “Diễm Cô đã sớm cùng Cổ y phường chủ ở cùng một chỗ.”

Thánh y: “Cái gì?!!”

Trong thùng xe, Cổ Hiểu Dao: “Cái gì!?!?”

Cung chủ liếc mắt nhìn hấn một cái: “Không phải là người đang ngủ hả?”

Cổ Hiểu Dao nhớ tới chương quây kia có gương mặt cáo già, liên tục thở dài: “Hay cho một cây cải trắng bị heo cùng.”

Thánh y xóc một góc mảnh xe lên, thanh âm khốc tang nói: “Sur đệ, người cũng hiểu được đáng tiếc có phải không? Rõ ràng là ta thích hợp hơn hấn!”

Cổ Hiểu Dao dừng một chút: “... Vậy hãy để cho Diễm Cô bị heo cùng đi.”

Thánh y oán hận mà buông mảnh xuống.

Cung chủ cười nhạo một tiếng.

Cổ Hiểu Dao chà xát mặt, thở dài nói: “Ta cũng là một cây cải trắng bị cung chủ cùng.”

Cung chủ: “Hừm?”

Cổ Hiểu Dao nghĩ nghĩ, sửa lời nói: “Được rồi, người là một cây cải trắng bị ta cùng...”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Trên đường

Vài canh giờ sau, đoàn người tới U châu.

Thánh y nói nơi này là nơi thương tâm của hấn, sống chết cũng không nguyện dừng lại U châu, cung chủ cũng vì nắm chặt thời gian chạy đi, lệnh Chu Tước mua chút thức ăn, rồi tiếp tục chạy đi.

Chu Tước đưa bánh bao cho cung chủ, chân chờ nói: “Cung chủ, có người đi theo chúng ta.”

Cổ Hiểu Dao hiếu kỳ nói: “Đều bị các người phát hiện, hấn còn sống?”

Cung chủ liếc mắt nhìn ra bên ngoài một cái, không chút để ý nói: “Để cho hấn đi theo đi.”

Cổ Hiểu Dao tiếp tục tò mò: “Là kẻ thù Cửu Vân cung hả? Đon thương độc mã v... v.. đều rất anh hùng a!” Chỉ là võ công kém một chút, không thì sao sẽ bị phát hiện.

Cung chủ nhét một cái bánh bao vào trong miệng hấn, “Người ăn đi.”

Thánh y cầm bánh bao trong tay, quan sát nửa ngày, bất mãn nói: “Chỉ ăn cái này?” Cắn một cái, “Vẫn là bánh nhân đậu!”

Cung chủ nói: “Cổ Hiểu Dao ăn cái gì, chúng ta liền ăn cái đó.”

Thánh y đập tay xuống xe ngựa, cả giận nói: “Vậy chẳng phải là dọc đường đều sẽ ăn chay sao!”

Đồng dạng buồn bực còn có Cổ Hiểu Dao, vài ngày nay hấn chưa khai trai, cảm thấy cả người đều sắp thành tiên.

Hấn gặm xong bánh bao nhân đậu đỏ, kéo kéo tay áo cung chủ: “Có hàm không...” Ở trong lòng hấn, bánh bao hàm chính là bánh bao thịt.

Cung chủ lại đưa cho hấn một cái bánh bao, hấn cắn một ngụm, bánh bao đưa muối, nhất thời muốn khóc rờn chạy đi.

Bất quá nghĩ đến cung chủ cũng là ăn cái này, hơn nữa không có chút oán giận, Cố Hiểu Đào liền ngại ngần không nói nữa.

Thánh y ngồi ở trên cang xe, hai mắt tối tăm, lẩm bẩm: “Muốn ăn gà xối mỡ, thịt gà thơm ngon xốp giòn, phía trên rưới dầu mè... Còn có thịt kho tàu, thịt phải có mỡ, cho vào trong miệng lập tức tan ra... Còn có thịt bò xào ớt xanh, mùi ớt xanh thơm ngát, thịt đỏ tươi...”

Cố Hiểu Đào nghe thấy hần liệt kê món ăn, rõ ràng đã được ăn no, bụng lại còn phát ra vài tiếng vang kinh thiên động địa.

Cố Hiểu Đào: “...”

Thánh y chep miệng, quay đầu hỏi Chu Tước: “Người muốn ăn thịt không?”

Chu Tước ngậm một cái bánh bao, nhai hai cái, không thèm để ý nói: “Cung chủ ăn cái gì, ta liền ăn cái đó.”

Hần vừa nói như vậy, Cố Hiểu Đào càng ngại ngần hơn, vội vàng nói: “Các người không cần theo ta ăn chay, một mình ta ăn là được rồi.”

Cung chủ xoa xoa tóc hần: “Người ăn cái gì, bổn cung liền ăn cái đó.”

Chu tước: “Cung chủ ăn cái gì, ta liền ăn cái đó.”

Thánh y: “... Vậy một mình ta ăn thịt chẳng phải là rất lạc loài sao?”

Cung chủ bỏ một đũa: “Người vốn là người ngoài, không cần theo chúng ta.”

Thánh y: “...”

Vì thế bốn người cứ như vậy mà ăn một bữa bánh bao, ngẫu nhiên sẽ ăn bữa cơm, đồ ăn vẫn là dầu mè xào rau xanh, vài ngày trôi qua, thánh y và Cố Hiểu Đào đều có chút uể oải.

Thánh y rốt cục không muốn tiếp tục duy trì trạng thái bầy đàn này nữa, sau khi đến Trọng châu, không nói một lời gọi năm đĩa thịt, hung hăng gặm nuốt.

Cố Hiểu Đào nghe tiếng hần nhai thịt, sâu kín nuốt xuống một ngụm miến chua cay cung chủ đút tới.

Bát miến chua cay kia chỉ chua chứ không cay, vẫn là xin cung chủ hồi lâu mới được phép ăn, căn bản là không thích lắm!

Cung chủ thấy vẻ mặt hần ỉu xiu, ôn nhu nói: “Chờ sau khi người giải độc xong, bổn cung cho người ăn đủ thịt.”

Cố Hiểu Đào bĩu môi, không nói chuyện. Ai cũng biết độc của hần căn bản không có biện pháp giải, chuyến hành trình tới quý cốc này bất quá cũng là do cung chủ khăng khăng đòi đi.

Tuy rằng trong lòng hần cũng ôm hi vọng, nhưng bất quá chỉ là ảo tưởng một chút thôi, hai mươi ngày sau, chung quy khó thoát khỏi cái chết.

Cố Hiểu Đào hít một hơi, miễn cưỡng nhắc lên tinh thần: “Chờ ta khỏe rồi, ta muốn làm công!”

Cung chủ nhướng mi, nói: “Nghĩ quá nhiều.”

Cố Hiểu Đào: “...” Mọi nó, đây chính là niềm tin giúp lão tử sống sót, người từ chối thật sự tốt hả!

Sau khi mọi người ăn xong, lại chuẩn bị ra ngoài, cung chủ vô ý quét mắt nhìn bên cạnh, cười lạnh một tiếng, lên xe ngựa.

Thánh y bởi vì bỏ sung đủ thịt, cả người đều thần thanh khí爽, sắc mặt hồng hào, đồng tình nhìn thoáng qua Cố Hiểu Đào trong xe, hừ tiểu khúc xia răng, không chút để ý hỏi: “Sur đệ a, muốn ăn thịt không?”

Cố Hiểu Đào: “...” Không đề cập tới chuyện thương tâm của người khác là lễ phép cơ bản nhất của loài người biết không!!

“Người muốn ăn thịt, cũng không phải là không thể được.”

Cố Hiểu Đào vẻ mặt kích động, đột nhiên đứng lên nói: “Có biện pháp nào!”

Hần vừa đứng lên đến, đầu liền hung hăng đập trúng trần xe.

Cố Hiểu Đào ôm đầu gào khóc.

Cung chủ: “...”

Thánh y nói: “Người trước đừng kích động, độc người trúng tương đối hỗn loạn, vết thương nhập lục phủ ngũ tạng máu thịt, không cho người ăn thịt, là sợ trọc khí và khí độc hỗn loạn muốn dung hòa, như vậy người sẽ chết nhanh hơn. Nếu người muốn ăn thịt, nhất định phải dung hợp khí độc trong cơ thể.”

Cố Hiểu Đào nghe xong cả buổi, vẫn không hiểu, “Có thể nói đơn giản một chút không?”

Thánh y bày ra bộ dáng 'Ngươi thật sự là trẻ con không thể dạy', giải thích: "Nói đúng hơn, ngươi có thể thay đổi khí tức trong cơ thể, đem khí độc trong cơ thể quy về chỗ dạ dày."

Thế giới võ hiệp hần không hiểu hần không hiểu! Cố Hiểu Dao vẻ mặt đại ra, nghĩ nghĩ nói: "Ta vẫn là ăn chay thì tốt hơn."

Thánh y thờ dài một tiếng, "Chính là kêu ngươi xoa bụng nhiều một chút."

Cố Hiểu Dao: "..."

Ha ha, bán một đồng lớn mê hoặc, kết quả chỉ tổng kết năm chữ, nói vậy dễ hiểu hơn biết không?

Cố Hiểu Dao cá giận nói: "Sao lúc trước ngươi lại không nói???"

Thánh y: "Vậy ngươi không hiểu, lúc trước khí độc trong người ngươi hơi nặng, đích thật là không thể ăn thịt."

Cố Hiểu Dao cắn răng nói: "Ta là nói vừa nãy, một mình ngươi ăn nhiều thịt như vậy, có ý tứ sao..."

Thánh y vẻ mặt vô tội, "Ta cũng là ăn no mới nhớ tới, ngươi có biết trước khi chưa ăn thịt, nguyên khí theo không kịp, đầu óc tương đối trì độn."

Cố Hiểu Dao: "..."

Không liên quan, tiếp theo về sau có thể ăn thịt, Cố Hiểu Dao nắm tay cung chủ, vui vẻ nói: "Ngươi có nghe không? Nhĩ Khang, ta có thể ăn thịt."

Cung chủ tự động xem nhẹ hai chữ Nhĩ Khang, cười nhạo một tiếng: "Ngươi cũng chỉ có chút tiền đồ ấy."

Này không thể trách hần, hần sinh ra ngũ hành thiếu thịt, không ăn không được!

Một khi có thịt ăn, tinh thần Cố Hiểu Dao liền phấn chấn hơn rất nhiều, mà con đường bọn họ hành tẩu, cũng càng ngày càng lệch khỏi quỹ đạo quan đạo, cuối cùng bỏ xe ngựa, bắt đầu đi trên sơn đạo.

Người tàn tật Cố Hiểu Dao nằm ở trên lưng cung chủ, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hần nói: "Có mệt không?"

Cung chủ vỗ vỗ hông hần, cười nhạo nói: "Xách ngươi cũng dễ dàng, huống chi là công ngươi?"

Trong lòng Cố Hiểu Dao âm áp, không khỏi cọ cọ cổ hần.

Cung chủ thần nhiên nói: "Chỗ đông người, làm nũng cái gì."

Cố Hiểu Dao: "... Có thể nói lời yêu thương không..."

Thánh y vẻ mặt hồ hững nhìn bọn họ ân ân ái ái ở phía sau, thờ dốc nói: "Các ngươi không phiền... ta mệt quá... cũng đi hai canh giờ rồi, không nghỉ ngơi chút hà!!!"

Không có ai đáp lại hần, bước chân của cung chủ cũng không có chậm lại.

Thánh y gần như phát điên, bỗng nhiên trước mắt đỏ lên.

Chu Tước mặt không đổi sắc nhìn hần, "Muốn ta khiêng ngươi không?"

Thánh y ngẩn người, nhìn trên người hần tất cả đều là bọc hành lý, mắt tự nhiên gãi gãi tóc, "Điều này sao không biết xấu hổ..."

Một câu hần còn chưa nói xong, Chu Tước đã xoay người, sau đó nắm cổ chân hần, giống như muốn vác bọc hành lý, dễ dàng khiêng hần lên, cước bộ nhẹ nhàng đi về phía trước.

Thánh y nhìn xuống dưới: "..."

Thánh y nín á, bọn họ rất nhanh liền đi qua ngọn núi kia.

Đàn sơn tương liên, núi vẫn là núi, mắt thấy bóng đêm buông xuống, đoàn người cũng chỉ có thể tạm thời nghỉ ngơi ở dã ngoại một đêm.

Đây cũng là lần thứ hai Cố Hiểu Dao ăn ngủ ngoài trời, lần đầu tiên là cùng cung chủ ở bên bờ ao sen.

Chỗ khác nhau chính là, lúc trước hần rất sợ quỷ, hiện tại hần không sợ, dù sao mắt đã mù cũng nhìn không được.

Chu Tước tìm đến nhánh cây khô ráo bắc đồng lửa, lại chia lương khô cho những người còn lại, rồi chiết một ít nhánh cây trải trên mặt đất, từ trong bọc hành lý lấy ra vài ổ trái phía trên, thấp giọng nói: "Cung chủ, nghỉ ngơi sớm một chút."

Cung chủ ừ một tiếng, ôm Cố Hiểu Đào đi qua, cùng hắn nằm xuống.

Cố Hiểu Đào làm ỏ trong lòng ngực của hắn, không hề buồn ngủ, nhỏ giọng nói: “Ta ngủ không được.”

Cung chủ xoa đầu hắn, “Vậy ta nói chuyện với ngươi.”

Cố Hiểu Đào: “Không biết nói cái gì, không thì ngươi kể cho ta chút chuyện của ngươi đi.”

Cung chủ: “Chuyện của ta?”

Cố Hiểu Đào gật đầu, “Tỷ như khi ngươi còn nhỏ gì đó.”

Cung chủ khẽ cười nói: “Khi ta còn nhỏ có gì hay ho mà nói ...”

Cố Hiểu Đào nói: “Ta muốn nghe.”

Thánh y ở một bên lần qua lộn lại, cuối cùng nhịn không được nói: “Ta nói các ngươi có thể suy xét cảm nhận của người bên cạnh một chút không...”

Cung chủ nhẹ nhàng vung tay lên, nháy mắt thánh y liền an tĩnh.

Cố Hiểu Đào nắm tay hắn, “Nói đi nói đi.”

Cung chủ thân nhiên nói: “Không có gì để nói, chỉ là khi còn nhỏ trong nhà xảy ra biến cố, ta và Đoạn Dục được lão cung chủ cứu mang về Cửu Vân cung, mỗi ngày đều luyện công, sau đó lão cung chủ qua đời, ta coi như cung chủ.”

Cố Hiểu Đào: “... Chỉ đơn giản như vậy?”

Cung chủ nói: “Chỉ đơn giản như vậy.”

Cố Hiểu Đào bình luận: “Một chút cũng không truyền kỳ.”

Cung chủ hỏi: “Vậy khi ngươi còn nhỏ thì sao?”

Cố Hiểu Đào nghĩ nghĩ: “Ta khi còn nhỏ a...”

Cung chủ: “À, ngươi nhớ không nổi.”

Cái rắm !!! Ta nhớ rõ a!! Cố Hiểu Đào. nói: “Từ nhỏ đến lớn ta đều đi theo gia gia lớn lên.”

Cung chủ nghi hoặc nói: “Gia gia của ngươi cũng là người trong quý tộc?”

Cố Hiểu Đào phát điên nói: “Không phải, ta đã nói ta là người kiếp sau xuyên qua đến.”

Cung chủ ôm hắn vào trong ngực, “Đừng nói sáng, mau ngủ đi.”

Cố Hiểu Đào: “...”

Năng lực tiếp thu của cung chủ quả nhiên là rất kém !

Hai người câu được câu không mà nói chuyện, hồi lâu sau, Cố Hiểu Đào rốt cục buồn ngủ, mơ mơ màng màng mà khép mắt lại.

Ngủ đến nửa đêm, đột nhiên Cố Hiểu Đào nghe được một trận thanh âm xào xạc.

Ngủ ngoài hoang dã vốn đã không quen, hơn nữa sau khi mất hẳn mùi, nhĩ lực tựa hồ tốt một chút, vì thế đã bị thanh âm này bừng tỉnh.

Cung chủ cũng tỉnh, nhẹ nhàng che miệng hắn, trở người một cái.

Thanh âm kia đột nhiên dừng lại.

Qua hồi lâu, thanh âm kia lại vang lên.

Cái ngoạn ý gì vậy! Chuột rừng hả!! Cố Hiểu Đào liếm liếm tay cung chủ đang che miệng hắn.

Cung chủ buông tay ra, tóm lấy đầu lưỡi hắn, bỗng nhiên xoay người nhảy lên, đồng thời trên tay nhiều hai quả ám khí, đánh tới phương hướng thanh âm kia.

Chỉ nghe được một tiếng kêu rên, Cố Hiểu Đào bị kinh ngạc, cư nhiên là một người?

Nhớ tới khi ở U châu, Chu Tước từng nói qua có người đi theo bọn họ, cứ nhiên theo một đường này? Rất có nghị lực!!

Cung chủ chậm rãi đi đến bên cạnh người nọ, lạnh lùng nói: “Đoạn Dục, ngươi theo tới đây làm gì.”

Người nằm trên mặt đất rõ ràng là Hữu hộ pháp Cửu Vân cung.

Hữu hộ pháp bị ám khí bắn trúng huyết đạo, không thể động đậy, ủy khuất hô một tiếng: “Đại ca...”

Cung chủ bất vi sở động, mắt lạnh nhìn hắn.

Hữu hộ pháp tiếp tục ủy khuất: “Đại ca ngươi đừng nóng giận, ta chỉ là muốn theo các ngươi ra ngoài xem thử, sợ ngươi không đồng ý mới lén lút theo tới ... ta... cả ngày ta chưa ăn cái gì, cho nên muốn tới lấy chút lương khô của các ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trên đường (1)

Cung chủ lạnh mặt, giải huyết đạo trên người hắn, ném cho hắn một bao lương khô, “Ăn xong thì nghỉ ngơi đi.”

Hữu hộ pháp từ trên đất đứng dậy, cầm lương khô, vẻ mặt ngây ngô cười, ngây ngô mà gọi một tiếng “Đại ca”.

Cung chủ nói tiếp: “Ngày mai trời vừa sáng, ngươi mau chóng chạy về Cửu Vân cung.”

Hữu hộ pháp nhai lương khô, nghe nói như thế không khỏi sững sốt, vội la lên: “Đại ca, ta cũng đã theo tới đây, ngươi để cho ta đi cùng các ngươi đi!”

Cung chủ cho hắn một bóng dáng quyết tuyệt.

Hữu hộ pháp ủy khuất nói: “Nhưng ta không biết đường trở về a...”

“Đại ca!”

“Đại ca!”

“Đại ca...”

Cung chủ không thèm nhìn Hữu hộ pháp, một lần nữa nằm xuống bên cạnh Cổ Hiểu Dao, nhẹ nhàng ôm hắn nói: “Ngủ đi.”

Cổ Hiểu Dao: “Chính là đệ đệ của ngươi vẫn luôn kêu ngươi...”

Cung chủ bật lỗ tai hắn lại: “Ngươi coi như không nghe là được.”

Lực xuyên thấu mạnh mẽ như vậy!!!! Làm sao có thể không nghe được!!! Cổ Hiểu Dao chà xát mặt: “Ngươi đáp ứng hắn đi, nhiều thêm một người đánh phó bản cũng tốt.”

Cung chủ: “Phó bản?”

Cổ Hiểu Dao: “Chính là nhiều thêm một người đi quỷ cốc cũng tốt, vạn nhất ta thật sự cứu không được, tốt xấu gì cũng có đệ đệ ngươi đi trở về với ngươi.”

Cung chủ không nói. Nhưng Cổ Hiểu Dao rõ ràng cảm nhận được hắn khó chịu, đang muốn nói hai câu để xoa dịu đi bầu không khí, cung chủ đã xoay người đưa lưng về phía hắn mà ngủ.

Tiểu tức phụ làm mình làm mẩy! Rất mạnh a! Cổ Hiểu Dao chột chột lưng hắn: “Này này.”

Cung chủ không để ý tới hắn.

Cổ Hiểu Dao lại “Này” thêm vài tiếng, cung chủ vẫn là không để ý tới hắn, vì thế hắn chậm rãi dịch sát lại gần lưng cung chủ, vươn tay vịn bả vai của hắn. Vịn hai cái cung chủ cũng không chút sứt mẻ, đơn giản một chân vắt lên trên lưng hắn, nửa người đặt ở trên người cung chủ.

Cung chủ: “...”

Cổ Hiểu Dao đẩy tóc hắn ra, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi! Về sau ta không bao giờ nói lời như thế nữa!”

“Kỳ thật ý của ta là, chúng ta đi nhiều ngày đường như vậy, Hữu hộ pháp trùng hóa công tán, đương nhiên võ công bản thân cũng rất thấp, cho nên hấn một mình trở về chỉ sợ người cũng lo lắng đi?”

Hữu hộ pháp cách đó không xa: “...”

“Người phản ứng chút đi?”

Cung chủ thân nhiên nói: “Lỗ tai ở phía trên một chút, người đang nói chuyện với cổ ta.”

Cổ Hiểu Dao: “...”

Cổ Hiểu Dao đối với cái cổ kia mạnh mẽ cắn một ngụm.

Cung chủ bị đau một tiếng, xoay người đồng thời ôm thắt lưng hấn, liền biến thành tư thế Cổ Hiểu Dao nằm ở trên người cung chủ.

Tư thế này quả thực không thể làm công! Trong lòng Cổ Hiểu Dao cười to ba tiếng, xê dịch về phía trước, sờ sờ mặt cung chủ.

Khỏe môi, cái mũi, lông mày, lông mi, mỗi một chỗ đều tinh tế sờ soạng một lần, lẩm bẩm: “Sờ như vậy chẳng khác nào là đang sờ mặt mình, người mù trong phim truyền hình là làm thế nào căn cứ hình dáng mặt để phân biệt?”

Cung chủ bị hấn sờ đến có chút phiền táo, nâng cằm hấn lên liền hôn.

Cổ Hiểu Dao sưng sờ một chút, sau đó chậm rãi đáp lại hấn.

Đều là tiểu tử tuổi trẻ khí thịnh, không hai cái liền nhịn không được, Cổ Hiểu Dao nhỏ giọng nói: “Thiếu niên, tới một phát?”

Cung chủ chăm chú nhìn hấn một lát, nhớ tới lời thánh y nói, cắn răng nói: “Quên đi, ngủ đi.”

Cổ Hiểu Dao: “Rốt cuộc là quên đi ... hay là ngủ đi...?”

Cung chủ: “...”

Cổ Hiểu Dao cũng biết hấn là vì nghĩ tới thân thể của chính, nhưng vẫn là nhịn không được nói: “Có phải bởi vì thiếu xoa được không?”

Cung chủ: “...”

Cổ Hiểu Dao đồng tình vỗ vỗ bả vai của hấn: “Ta biết người đau.”

Cung chủ ôm nghiêng hấn, nặng nề đánh mông hấn hai cái, thấp giọng nói: “Mau ngủ đi.”

Cổ Hiểu Dao bĩu môi, “Hy vọng lần này đừng có ai xuất hiện nữa, rất vất vả mới ngủ.”

Hai người ôm nhau ngủ.

Hữu hộ pháp cách đó không xa: “...”

Hôm sau trời vừa sáng, Chu Tước liền đánh thức mọi người, đoàn người tiếp tục lên đường.

Thánh y hoạt động cổ, nhìn thấy Hữu hộ pháp, cả kinh nói: “Hấn nhảy ra hồi nào vậy?”

Hữu hộ pháp suy nghĩ cả đêm, khuôn mặt tiều tụy, sâu kín mà nhìn thoáng qua thánh y, lại sâu kín mà nhìn về phía cung chủ, “Đại ca, người cho ta đi theo các người đi...”

Cung chủ lạnh mặt nói: “Tùy người.”

Hữu hộ pháp được sự đồng ý, rốt cục thở phào một hơi, cười nói: “Đa tạ đại ca!”

Cung chủ quét mắt nhìn hấn một cái, “Tối qua ngủ không ngon?”

Hữu hộ pháp cười gượng hai tiếng: “Ngủ ngon...”

Cung chủ gật đầu, cõng Cổ Hiểu Dao lên nói: “Đi thôi.”

Hữu hộ pháp nhỏ giọng bổ sung nói: “Đang ngủ ngon lại bị các người đánh thức, còn làm loại chuyện đó ở trước mặt ta!”

Mặt Cổ Hiểu Dao cứng đờ: “... Hơn nửa đêm người nhìn được?”

Hữu hộ pháp không đáp, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, điểm chú ý cũng là: “Giọng của người!”

Vừa trong trẻo vừa dễ nghe hả? Đây không phải là trọng điểm biết không! Nội tâm Cố Hiểu Đào gào thét, vì cái gì mỗi người đều chú ý giọng của ta! Giọng của ta làm sao! Vừa tục tũn lại vừa hào sảng! Quả thật không thể tán dương hơn được nữa!

Cung chủ thân nhiên nói: “Đốt đồng lửa, hấn tất nhiên là nhìn được.”

“...” A a a a a!! Hấn cho rằng buổi tối sẽ tắt lửa a!! Tắt lửa tối thui đưa tay không thấy được năm ngón! Cho nên mới không bị cản trở lại tình cảm như vậy!! Thì ra tất cả đã bị người khác nhìn thấy hết!

Hấn chôn mặt đỏ bừng ở trên lưng cung chủ, oán hận nói: “Sao người cũng không nói cho ta!”

Cung chủ cười khê vài tiếng: “Bỏ cung thấy người rất vui vẻ.”

Nếu ta biết người khác nhìn thấy, ta sẽ vui vẻ như vậy sao? ! Nếu không vì kiều ngạo tự chủ, chỉ sợ lúc ấy đã kiên trì không nổi... tư thế Cố Hiểu Đào cực kỳ hùng, hung hăng mà cắn cung chủ một ngụm để hả hận.

Thánh y nhảy đến bên cạnh Hữu hộ pháp, đưa cho hấn một bình dược, nháy mắt ra hiệu nói: “Người bị đau mắt hột, bôi chút thuốc đi.”

Hữu hộ pháp: “...”

Năm người tiếp tục trèo đèo lội suối, trời tối thì nghỉ ngơi ở tại chỗ, hùng đông lại tiếp tục chạy, hai ngày sau rốt cục tới Vân châu.

Bấm đốt ngón tay tính toán, khi tới Vân châu vừa vặn là ngày thứ mười sáu.

Vân châu thuộc địa giới Nam Cương. Thánh y nói, quý cốc cách Vân châu có nửa ngày lộ trình, và lại phải vượt sông mà đi, vì thế mấy người tính toán ngồi xuống ăn bữa cơm trước lại đi tìm nhà trọ.

Cố Hiểu Đào tò mò chỗ này, nhưng bản thân lại nhìn không thấy, đành phải nói bên tai cung chủ: “Nhĩ Khang, người là mắt của ta, người hình dung cho ta nghe xem nơi này có hình dạng thế nào!”

Cung chủ nghĩ nghĩ: “Hoa cỏ rất nhiều.”

Cố Hiểu Đào: “... Còn gì nữa không.”

“Trời xanh mây trắng.”

Cố Hiểu Đào: “... Ngàn dặm không mây, trên không trung có đám mây trắng bay bay? Hoa cỏ ven đường giống như đang cười với người?”

Cung chủ: “...”

Vừa nhìn liền biết cung chủ chính là không biết sáng tác văn! Cố Hiểu Đào khoát tay: “Quên đi, người nói phong thổ người nơi này một chút.

Cung chủ: “Người nơi này ăn mặc rất kỳ quái.”

Cố Hiểu Đào: “Có người kỳ quái?”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Đào vội vàng sửa miệng: “Người không phải kỳ quái, người là rất khác biệt, ta thích sự khác biệt ấy của người!!”

Vì thế cuối cùng Cố Hiểu Đào cũng không thể bỏ ra hình dạng nơi này.

Năm người một đường đi về phía thành trấn, xa xa mà liền cảm nhận được không khí phi thường náo nhiệt nơi này.

Thánh y quen thuộc, dẫn mấy người vào một tửu lâu.

Tiểu nhị cùng lại đây, cười nói: “Chư vị là từ nơi khác đến hả? Muốn ăn món gì?”

Người ở đây nói khẩu âm rất kỳ quái, lại nói tiếp nhưng thập phần nhẹ nhàng, nghe qua cũng sẽ làm người khác cảm thấy cao hứng.

Cung chủ thả Cố Hiểu Đào xuống, để hấn ngồi xong, hỏi: “Người muốn ăn cái gì?”

Cố Hiểu Đào không cần nghĩ ngợi nói: “Thịt.” Nghĩ nghĩ lại nói: “Nếu không thì đưa lên chút đặc sản?”

Hữu hộ pháp hỏi: “Đặc sản nơi này là cái gì?”

Thánh y cười sâu không lường được: “Khuyên đám các người tốt nhất đừng gọi đặc sản.”

Bị người nói như vậy giống như còng muốn gọi! Cố Hiểu Đào kiên định nói: “Quyết định là thịt và đặc sản!”

Tiểu nhị đáp một tiếng, vô cùng cao hứng chạy đi.

Hữu hộ pháp lại lập lại lần nữa, “Đặc sản nơi này rốt cuộc là cái gì?”

Thánh y: “Khà khà khà khà khà khà...”

Cố Hiểu Đào: “Không biết vì sao trong lòng ta có chút hồi hận.”

Một lát sau, đồ ăn của bọn họ được đưa lên.

Hữu hộ pháp hô một tiếng, “Ồi trời ơi!”

Cố Hiểu Đào bất an nói: “Sao vậy, sao vậy?”

Hữu hộ pháp ngữ khí một chuyển: “Trời ơi, đồ ăn này nhìn qua ăn ngon thật, ca phu, đến đến đến, người ném thử.” Nói xong gấp một đũa cho Cố Hiểu Đào.

Ca phu!!! Cố Hiểu Đào thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói: “Đa tạ đa tạ.”

Thánh y cũng gấp một đũa cho hắn, “Sư đệ, ăn nhiều một chút, mấy ngày nay thấy người gầy gò, thật sự là đau lòng a.”

Lá gan ta còn ngứa ngứa đó! Cố Hiểu Đào đánh một cái lạnh run, miễn cưỡng nói: “Đa tạ.”

Sau đó Chu Tước cũng yên lặng gấp đồ ăn cho hắn.

Tuy rằng hắn không nói chuyện, Cố Hiểu Đào vẫn là cảm nhận được thành ý của hắn.

Cung chủ cầm chén đưa tới trong tay hắn, Cố Hiểu Đào ôm bát tràn đầy tình yêu của mọi người, xúc một muỗng đồ ăn trong bát bỏ vào miệng.

Hữu hộ pháp chờ mong hỏi: “Ca phu, thế nào?”

Cố Hiểu Đào nhai hai nhai: “Xốp giòn ngon miệng, hơi ngọt.”

Thánh y lại cười ha ha gấp cho hắn một đũa: “Ăn ngon thì ăn nhiều một chút.”

Cố Hiểu Đào ăn hai cái, hướng cung chủ nói: “Cung chủ, người cũng ăn a.”

Đồ ăn này là món kỳ quái nhất hắn từng ăn, bởi vì mỗi một ngụm, cổ có cảm giác không đúng, có mềm có cứng.

Cố Hiểu Đào vừa ăn vừa hỏi: “Đây là món gì?”

Vừa vận tiểu nhị bụng thức ăn bên cạnh lên, nghe được hắn hỏi như vậy, sung sướng trả lời: “Khách quan, đây là du tặc sâu, bên trong có châu châu, nhộng, phong đũng, trúc trùng...”

Cố Hiểu Đào: “...”

Thanh âm người sung sướng cái rắm!!! Cố Hiểu Đào cương mặt ngâm đồ ăn trong miệng, nuốt cũng không được, nhổ ra cũng không xong.

Hữu hộ pháp: “Ha ha ha ha ha ha...”

Thánh y: “Ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Cố Hiểu Đào: “...”

Bát vẫn là cung chủ đưa tới trong tay mình, Cố Hiểu Đào mỉm cười nói: “Cung chủ, hiện tại chính là thời khắc khảo nghiệm tình cảm người đối với ta, người đã nói, ta ăn cái gì, người liền ăn cái đó, đúng không?”

Cung chủ: “... ngoại trừ cái này.”

Cố Hiểu Đào run rẩy vươn tay đi sờ mặt của hắn, ưu thương nói: “Yêu vốn là bọt biển, nếu như có thể nhìn rõ, có gì là quá khó.”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Đào sờ sờ khoe miệng của hắn, “Người bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa.” Nói xong ăn một hơi vài con sâu, sau đó tiến đến bên miệng cung chủ.

Hữu hộ pháp xoa xoa hai tay mình, quay mặt qua chỗ khác, bôi thuốc lên mắt mình.

Thánh y cũng cúi đầu, không dám nhìn thẳng một màn ghê tởm kia

Cố Hiểu Dao bữu môi cách cung chủ chỉ có mấy ly, bị cung chủ nắm quai hàm một phen.

Cố Hiểu Dao: “Phốc --” tất cả đồ ăn trong miệng đều phun ở trên mặt cung chủ.

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

【 hệ thống 】: Hữu hộ pháp thỉnh cầu gia nhập đội ngũ.

【 hệ thống 】: Đội trưởng Đoạn Yến cự tuyệt thỉnh cầu của ngài.

【 Thông báo lẫn qua 】: Xin hãy ăn cơm trước khi xem chương này. Tuy rằng khi các bạn nhìn đến nơi này thì đã xem xong chương này rồi. Hi hi hi hi hi

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Quỷ cốc

PHUN! LÊN! MẶT! CUNG! CHỦ! RỒI! LÀM! SAO! ĐÂY!

Trong đầu Cố Hiểu Dao nhanh chóng lướt qua các loại phương án giải quyết một lần.

Phương án thứ nhất: Đánh đòn phủ đầu.

Cố Hiểu Dao hung hăng cả giận nói: “Nếu ngươi không nắm quai hàm của ta thì sao ta có thể phun lên mặt ngươi chứ?! Tại ta sao! Hà? Tự ngươi nói xem, có phải là ngươi sai hay không!”

Phương án thứ hai: Xem như không có việc gì.

“Ha ha thực xin lỗi làm văng lên mặt ngươi, chúng ta ăn cơm đi.”

Phương án thứ ba: Tự khiển trách.

“Cung chủ, thực xin lỗi ta không nên phun lên mặt ngươi, ta chính là một tên khốn nạn a, nhìn ngươi như vậy ta rất đau lòng! À không đúng, ta bị mù nhìn không thấy... Cung chủ, có phải trong lòng ngươi đang kiềm nén lửa giận đúng không? Trong đầu có phải đang nghĩ muốn một chương đánh chết ta đúng không? Vậy ngươi đánh chết ta đi ô ô ô ô...”

Cuối cùng hắn thực hiện phương án thứ tư.

“Oppa! Đừng đi!” Cố Hiểu Dao gắt gao ôm lấy cung chủ, ý đồ vẫn hỏi chút gì đó.

Cung chủ lạnh lùng nói: “Buông tay.”

Cố Hiểu Dao liều mạng lắc đầu, “Không! Cung chủ! Hãy yêu ta thêm lần nữa! Chỉ một lần thôi, một lần cũng đủ rồi!”

Cung chủ: “... Ngươi không buông tay, bốn cung không có cách nào lau mặt.”

Cố Hiểu Dao nghe vậy buông lỏng tay ra.

Cung chủ nhú mày chậm rãi hủy diệt đồ vật trên mặt.

Cố Hiểu Dao dè dặt cẩn thận hỏi: “Cung chủ, ngươi ổn không?” Trong lòng có kiềm nén lửa giận không? Trong đầu có phải nghĩ muốn một chương đánh chết ta không?

Cung chủ mỉm cười, dùng tay dính thức ăn sờ lên mặt Cố Hiểu Dao, “Ăn cơm đi.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Cung chủ: “Ngươi ổn không?”

Cố Hiểu Dao: “... Rất dễ chịu, dù sao cũng là pro-tê-in.”

Cung chủ: “...”

Thánh y buồn bã nói: “Bữa cơm này còn có thể ăn không?”

Hữu hộ pháp nâng hai mắt bôi đầy thuốc mỡ, buồn bã nói: “Trong vòng khoảng thời gian ngắn ta không muốn ăn cơm.”

Hai người sâu kín mà nhìn về phía Chu Tước vui đầu khổ ăn.

Chu Tước ngẩng đầu liếc mắt nhìn bọn họ một cái, tiếp tục vui đầu khổ ăn.

Bữa cơm này 'Chu Tước giống như là không bị người ngoài ảnh hưởng tới mà ăn cơm xong', bầu không khí kết thúc trong khoái trá.

Đoàn người đến bờ sông, chuẩn bị ngồi thuyền qua sông.

Nhưng bờ sông lại không có một người lái thuyền.

Cung chủ thân nhiên nói: “Không bằng dùng khinh công bay qua?”

Thánh y: “...”

Hữu hộ pháp: “Được đó được đó, ý kiến của đại ca rất hay!”

Ha ha, là ai cho Hữu hộ pháp tự tin lớn như vậy? Ngươi còn nhớ rõ ngươi té từ trên nóc nhà xuống thế nào không? Cố Hiểu Dao vội vàng ngăn cản đôi huynh đệ tự tin buff, chần chờ nói: “Thuyền... có phải ở bên tàu hay không?”

Thánh y trầm ngâm một lát: “Hình như... là vậy...”

Ta thế nhưng thâu hết chỉ số thông minh của mọi người!! Cố Hiểu Dao chà xát mặt: “... Đến bên tàu.”

Cuối cùng bọn họ ngồi thuyền đến rừng rậm trên đảo.

Hữu hộ pháp nhỏ giọng nói: “Không phải là đến quý cốc sao? Vì sao phải đến rừng rậm trên đảo?”

Thánh y liếc hần một cái, “Quý cốc ẩn sâu trong rừng rậm trên đảo, lại nói, dân bản xứ cũng không biết quý cốc tồn tại.”

Nghe qua thật sự rất lợi hại biết không! Trong tiểu thuyết, môn phái bí ẩn bình thường đều là đã từng có một chút địa vị trong giang hồ, hưởng hồ còn là một môn phái toàn thể dùng y độc. Cố Hiểu Dao có chút hưng phấn khó hiểu.

Ba canh giờ sau, thuyền đến gần bờ.

Cố Hiểu Dao được cung chủ ẵm lên bờ, hai chân hần vừa chạm xuống đất, không khỏi 'y' một tiếng, lồi lồi kéo kéo cung chủ.

Đất nơi này thế nhưng vô cùng xốp, còn có tính đàn hồi.

Hữu hộ pháp cũng có chút ngạc nhiên, đập qua đập lại, hỏi: “Sao lại mềm như thế?”

Thánh y mỉm cười sâu không lường được: “Nơi này là chốn là đầm lầy, nếu ai không cẩn thận thì sẽ bị lún xuống, hơn nữa càng giẫy dụa thì lún càng sâu, võ công lợi hại hơn nữa cũng ra không được.”

Hần vừa nói xong, Hữu hộ pháp và Cố Hiểu Dao lập tức không dám động.

Thánh y nhướng mày, “Cho nên các ngươi phải nghe theo ta, đi nhăm một bước có khả năng sẽ...”

Chu Tước ở một bên nói: “Người bị lún xuống, kéo hần lên không phải là tốt rồi sao?”

Thánh y: “...”

Ha ha ha ha ha, Chu Tước ngươi nói rất có đạo lý, thánh y thế nhưng không có biện pháp phản bác.

Thánh y vẩy chút thuốc bột lên trên người mọi người, lại từ trong bao phục lấy ra vài cái khăn che mặt đưa cho những người khác người, nói: “Ở sâu trong rừng chướng khí có độc, khăn này đã tẩm qua nước thuốc, dùng nó che mũi miệng thì sẽ không hít vào chướng khí.”

Chờ sau khi làm xong hết thầy chuẩn bị, thánh y liền đi tuốt ở đằng trước dẫn đường.

Cung chủ tự mình buộc khăn che mặt lại, rồi buộc cho Cố Hiểu Dao, yên lặng công hấn lên, đi theo phía sau thánh y.

Loại phiêu lưu mạo hiểm này là chuyện Cố Hiểu Dao muốn trải nghiệm nhất ! Đáng tiếc bản thân nhìn không thấy, hành động không tiện, nghĩ đến đây, Cố Hiểu Dao không khỏi hít một hơi, đều là tự mình gây ra !

Cung chủ nghe thấy tiếng thở dài của hấn, cho rằng hấn đang khổ sở gì đó, thấp giọng nói: “Chờ đến quý cốc, ngươi sẽ được cứu.”

Ngữ khí của hấn cực kỳ khẳng định, vừa là nói cho Cố Hiểu Dao nghe, cũng là nói cho chính mình nghe.

Cố Hiểu Dao cọ cọ ở bên cổ hấn, thấp giọng ừ một tiếng, hỏi: “Nếu là hết thuốc chữa thì sao?”

Cung chủ trầm mặc một lát, nghiêm túc nói: “Bỏn cung sẽ rất khổ sở.”

Cố Hiểu Dao không nói thêm gì nữa, yên lặng ghé vào trên lưng cung chủ.

Không khí có chút mê dạt 〇 bi thương.

Mọi người không nói một lời đi xuyên qua khu rừng rậm, đi hồi lâu, Hữu hộ pháp rốt cục nhịn không được nói: “Vì sao các ngươi đều không nói lời nào? Thánh y người tán gẫu với ta đi?”

Thánh y nói: “Tán gẫu cái gì? Mấy năm nay ta chưa tới nơi này, phải chuyên tâm tìm đường biết không?”

Hữu hộ pháp lại nói: “Vậy Triển Chiêu, ngươi nói chuyện phiếm với ta đi.”

Cố Hiểu Dao: “Ai là Triển Chiêu?”

Hữu hộ pháp sừng sốt, nét mặt thay đổi mấy lần, cắn răng nói: “... Lần này ngươi lại tên là gì?”

Cố Hiểu Dao ngữ khí vô tội: “Vì cái gì phải thêm 'Lần này' và 'Lại'? Ta vẫn luôn gọi là Cố Hiểu Dao, đúng không cung chủ?”

Cung chủ cư nhiên phối hợp 'ừ' một tiếng.

Hữu hộ pháp vẻ mặt hoài nghi mình có phải là bị mất trí nhớ hay không: “...”

Thánh y nghe được đối thoại của bọn họ, cũng nghi hoặc nói: “Lần trước không phải là hung hấn nói với ta ngươi gọi là Triển Chiêu sao? Hay là ngươi họ Cố danh Hiểu Dao, tự Triển Chiêu?”

Không phải ngươi không nói chuyện phiếm sao? Nói tốt chuyện tâm tìm đường đâu?

Cố Hiểu Dao: “Giải thích này nghe qua rất hợp lý, nói sư huynh ngươi rốt cuộc tên gọi là gì a?”

Thánh y: “... Đã nói người trong quý cốc không thể hỏi tính danh và thân thể đồng môn.”

Cố Hiểu Dao hiểu kỳ nói: “Vậy nếu là tự mình nói cho người khác biết thì sao?”

Thánh y suy nghĩ nửa ngày: “Cái này hình như có thể.”

Cố Hiểu Dao: “... Cho nên ngươi coi như là tự nguyện nói cho ta biết đi.”

Thánh y: “Không nói cho ngươi.”

Cố Hiểu Dao: “... Vì cái gì ta rất tò mò đó? Hay tên ngươi là tương đối quê mùa? Cầu Thặng Đại Xuyên hay là Cường Từ?”

Thánh y cắn răng nói: “... Đại Xuyên như thế nào sẽ quê mùa?!”

Ngươi đây không phải là chưa đánh đã khai sao? Cố Hiểu Dao an ủi: “Thì ra ngươi tên là Đại Xuyên a, Đại Xuyên rất tốt, vừa nghe chính là một tiểu tử ngay thẳng.” Chính là loại tính cách ngay thẳng này không quá tương xứng với ngươi.

Thánh y nổi giận nói: “Ngươi mới gọi Đại Xuyên, cả nhà ngươi mới gọi là Đại Xuyên! Ta tên là Vương Thiết Trụ! !”

Cố Hiểu Dao: “Ha ha ha ha ha ha ha ha!!!”

Hữu hộ pháp: “Ha ha ha ha ha ha!!!”

Chu Tước: “Ha ha ha ha...”

Cung chủ: “A.”

Thánh y: “...”

Thánh y khẽ sờ nói: “Đoạn đường này ta không có hứng dẫn theo...”

Hữu hộ pháp chỉ chỉ trước mặt: “Người đã dẫn đến rồi, trên tảng đá kia có phải viết hai chữ 'Quý cốc' không?”

Địch mỵ, trên tảng đá còn viết chữ? Nói tốt là bí ẩn đầu...

Thánh y hừ một tiếng, “Vừa nãy là ta dẫn các người đi qua trận pháp, bên trong quý cốc còn có nhiều trận pháp hơn, không dựa vào ta, các người căn bản không qua được!”

À, thì ra là có trận pháp, Cổ Hiểu Dao đối với môn phái này lại tăng thêm chút sùng bái.

Cung chủ lạnh lùng nói: “Dẫn đường.”

Thánh y run lên, cứng cổ miễn cưỡng nói: “Không dẫn, người có bản lĩnh giết ta đi.”

Cổ Hiểu Dao: “Thiết Trụ sư huynh, đừng ngạo kiêu nữa, người ngẫm lại xem mỗi lần người phản kháng cung chủ sẽ có hậu quả gì.”

Thánh y đen mặt nói: “Không được gọi tên của ta.”

Cổ Hiểu Dao: “Được rồi Thiết Trụ sư huynh, không thành vấn đề Thiết Trụ sư huynh.”

Thánh y: “...”

Hữu hộ pháp nói: “Thiết Trụ không mang theo chúng ta, chúng ta cũng có biện pháp đi vào?”

Thánh y: “Không được gọi tên của ta...”

Cổ Hiểu Dao bày ra vẻ mặt 'Người đừng làm rộn': “Người có thể có biện pháp nào...”

Hữu hộ pháp vẻ mặt 'Ta chính là có biện pháp', sau đó hắng giọng một cái, la lớn: “Bên trong có ai không... có ai không... ai không... không...” Thanh âm của hắn vang vọng quanh quần cả tòa đảo.

Cổ Hiểu Dao: “...” Cự nhiên là biện pháp này, ha ha, nếu là có người đáp lại, ta liền làm thụ cả đời!

Không nghĩ tới trong lòng hắn vừa mới phát thệ xong, bên trong liền truyền đến một giọng nói thanh thúy: “Có người a... người a... a...”

Thánh y vẻ mặt khiếp sợ: “Vậy cũng được hả?”

Cổ Hiểu Dao nằm ở trên lưng cung chủ roi lệ: “Ta nhìn lầm môn phái này rồi...”

Hữu hộ pháp vẻ mặt đắc ý, tiếp tục hô: “Chúng ta muốn đi vào, người có thể đi ra đón chúng ta không?”

Người ở bên trong đáp lại: “Không thể...”

Hữu hộ pháp: “...”

Hữu hộ pháp không nổi giận: “Nơi này của chúng ta có người của các người, độc y và thánh y!”

Người ở bên trong: “Đó là ai, nghe cũng chưa từng nghe qua...”

Cổ Hiểu Dao: “...”

Thánh y: “...”

Cổ Hiểu Dao nói: “Thiết Trụ a, người thật sự là người quý cốc hả?”

Thánh y nhảy dựng lên, cả giận nói: “Ta ngược lại muốn nhìn xem là tên nào không có mắt!” Vì thế nổi giận dùng tay chạy vào bên trong.

Hắn vừa đi, những người khác liền lặng lẽ đi theo.

Cửa quý cốc là một mảnh rừng cây không biết tên, cũng không biết thánh y đi vòng vào thế nào. Một lát sau, trước mặt xuất hiện một cây cầu.

Trên cầu rõ ràng có một thiếu niên đang đứng, nhìn qua bất quá chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi.

Thiếu niên kia thấy bọn họ xông tới, sợ hãi nhảy dựng lên, “Ngươi... các ngươi vào đây bằng cách nào?!”

Thánh y hừ lạnh một tiếng, chống nạnh nói: “Có biết ta là ai không tiểu đệ đệ?”

Thiếu niên qua lại đánh giá hần, cuối cùng lắc đầu.

Thánh y: “...”

Thiệt Trụ ở quỹ cốc quả thực không hề có địa vị ha ha ha ha ha ha!!! Cô Hiểu Dao từ trên lưng cung chủ nhảy xuống, hỏi: “Ngươi có biết ta là ai không?”

Thiếu niên nói: “Sao ngươi lại nói chuyện với không khí?”

Cô Hiểu Dao: “...” Rõ ràng là hần hướng mặt cùng phía với cung chủ, hần tưởng rằng cung chủ là đối mặt với thiếu niên!!

Cô Hiểu Dao chuyển phương hướng một cái, cười nói: “Mắt ta nhìn không thấy đường, không biết ngươi ở nơi nào... cho nên ngươi biết ta không?” Lúc trước độc y là che mặt, Cô Hiểu Dao còn tận lực che một nửa mặt.

Kết quả, thiếu niên trả lời rất rõ ràng: “Không biết.”

Cô Hiểu Dao: “...”

Cho nên độc y cũng không phải đệ tử trong quỹ cốc đi...

Thiếu niên đánh giá mọi người một lần, cuối cùng chỉ vào cung chủ nói: “Ta biết ngươi, ngươi là cung chủ Cửu Vân cung!”

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thánh y: Có thể đổi tên cho ta được không?

Tác giả: Được Thiết Trụ, ngươi muốn tên gì nè Thiết Trụ?

Thánh y: ...

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Quỹ cốc(1)

Thánh y hừ lạnh một tiếng: “Người trong nhà không biết, lại biết người ngoài.”

Cô Hiểu Dao cũng hiếu kỳ nói: “Sao ngươi biết hần là cung chủ Cửu Vân cung?” Chẳng lẽ là trang phục của cung chủ rất kinh điển?

Thiếu niên từ trong lòng ngực lấy ra một quyển sách, lật hai trang, dựng thẳng lên cho mọi người xem, “Nhìn đi, được vẽ trên Anh Hùng phổ.”

Cô Hiểu Dao: “Ta rất hiếu kỳ về thành cái dạng gì a, trong các ngươi ai biết làm văn đến miêu tả hình tượng nhân vật cho ta nghe đi?”

Hữu hộ pháp chần chờ nói: “Phía trên bức tranh là vẽ... người?”

Thánh y: “Ha ha ha ha ha...”

Cung chủ vẽ mặt sát khí: “...”

Cô Hiểu Dao: “Làm sao bây giờ, ta rất hiếu kì! Rốt cuộc bộ dáng thế nào?”

Hữu hộ pháp nói: “Hình như là một con vệt.”

Vệt!! Ha ha ha ha ha ha ha ha!!! Người vẽ là ai! Rất đáng giá làm bằng hữu!

Cô Hiểu Dao vịn cung chủ, cười đến thắt lưng không thẳng nổi.

Cung chủ nghiêng đầu nhìn hần, thản nhiên nói: “Buồn cười?”

Cố Hiểu Dao lập tức thu hồi biểu tình trên mặt, nghiêm đứng thẳng, nghiêm túc nói: “Không buồn cười!”

Lúc này, cung chủ mới hài lòng thu hồi sát khí, mặt không đổi sắc nhìn thiếu niên kia: “Nếu ngươi không phải là người trong quý tộc, bốn cung đã sớm một chưởng đánh chết ngươi.”

Thiếu niên đóng sách lại, về mặt kính sợ lui về phía sau hai bước.

Cố Hiểu Dao nắm chặt tay cung chủ, vuốt lông nói: “Ôi, cung chủ đừng nóng giận, cho dù là vệt, ngươi cũng là một con vệt kim cương đẹp trai nhất.”

Cung chủ: “... Vì sao bốn cung nghe xong thì càng mất hứng?”

Cố Hiểu Dao vuốt lông cho cung chủ xong, hỏi: “Tiểu đệ đệ a, sao chỉ bằng một bức tranh hình con vệt thì ngươi có thể xác định hần là cung chủ?”

Thiếu niên sợ hãi liếc nhìn hần một cái, lại mở sách ra: “Ngươi xem màu sắc và hoa văn trên y phục hần và con vệt này...” Hần nhìn sắc mặt cung chủ dần dần âm trầm, lời nói nuốt trở vào.

Tuy rằng ta nhìn không được, nhưng cũng bỏ não được! Cố Hiểu Dao xoa xoa mặt, “Cung chủ, ta thật sự nhìn không được, ta muốn cười một trận.” Nói xong ngồi chồm hổm trên mặt đất cười ha ha.

Cung chủ: “...”

Thiếu niên nhìn sắc mặt cung chủ càng ngày càng không tốt, vội vàng chỉ chỉ chữ bên cạnh tranh vẽ: “Cung chủ Cửu Vân cung Đoạn Yến, ngoại hiệu là luyện không phong hầu quý kiến sầu (ác quỷ dùng lụa trắng để siết cổ).” Ý là, tuy rằng bức tranh vẽ không ra gì, nhưng danh hiệu vẫn là rất khí phách.

Cái danh hiệu quý quái gì vậy! Còn rất biết gieo vãi! Cố Hiểu Dao nói: “Đây là ngươi tự mình sáng tác đi...”

Thiếu niên cá giận nói: “Không phải là ta sáng tác, trên Anh Hùng phổ chính là viết như vậy!”

Thánh y tiến lên hai bước, đoạt lấy quyển sách kia một phen, “Cái Anh Hùng phổ rách nát gì vậy, cho ta xem một chút, phía trên chẳng lẽ không vẽ ta?”

Thiếu niên thấy hần cướp sách đi, ủy khuất bĩu môi.

Thánh y tùy ý mở ra một tờ đọc lên: “Chu Kiên, ngoại hiệu bắc thương vương, trùng người nào người đó chết... bức tranh này không phải là vẽ một con gấu chó cỡ lớn sao, không nói tới mặt mày hình dáng vẫn là có vài phần giống!” Sau đó lại lật một tờ: “Nhạn Dật Chi, ngoại hiệu lòng bàn chân bôi dầu đi vô ưu, thế nhưng vẽ một con chuột ha ha ha ha ha ha...”

Cố Hiểu Dao: “...” Thế nhưng mỗi người đều được xứng là động vật... vẽ tranh minh họa còn dám lười biếng hơn một chút được không...

Thánh y lật vài tờ, toàn thân đều cười gập sống lưng, “Tiểu đệ đệ, đây là cái Anh Hùng phổ gì vậy? Thật sự đáng tin sao?”

Thiếu niên giờ tay đoạt sách lại, xem nó giống như bảo bối ôm ở ngực, “Đây là Anh Hùng phổ Bách Hiểu Sinh Thân Kiên sáng tác, bản chính, còn có chữ kí và dấu tay! Đây vốn là quyển hắc đạo, còn có một quyển bạch đạo, ta cũng xem qua, phía trên không có vẽ các ngươi!”

Cố Hiểu Dao nắm lấy trọng điểm, cả kinh nói: “Thân Kiên!!” Là nam nhân có chấp niệm mãnh liệt muốn vào Cửu Vân cung sao!

Cung chủ thản nhiên nói: “Ngươi quen hần?”

Cố Hiểu Dao do dự nói: “Gặp qua hai lần...”

Cung chủ ý vị sâu sa cười nói: “Gặp qua hai lần a.”

Ngươi đây là cái ngữ khí gì?

Thiếu niên về mặt hoảng sợ: “Thân Kiên đã chết a... Ngươi và Thân Kiên rất quen thuộc. Nói, ngươi bao nhiêu tuổi...?”

Cố Hiểu Dao: “... Không phải a, Thân Kiên hiện tại này là đồ đệ Thân Kiên lúc trước, nói là muốn dùng tên sư phụ mình bước chân vào giang hồ! Hơn nữa muốn gia nhập Cửu Vân cung!”

Thiếu niên càng hoảng sợ hơn: “Thân Kiên sao có thể có đồ đệ được, ta cảm thấy nếu ngươi không phải là gặp quý ... chính là đầu óc có vấn đề...”

Thánh y cười nhạo một tiếng: “Tiểu đệ đệ thật sự là thông minh, đầu óc hần quả thật có vấn đề, không chỉ không nhớ rõ chuyện trong quá khứ, còn thường xuyên nói sáng!”

Nháy mắt, về mặt thiếu niên từ hoảng sợ chuyển sang đồng tình: “Vừa có bệnh, còn trúng độc, thật thê thảm”

Có thể đừng nói chuyện phiếm không! Cố Hiểu Đào khoát tay, “Không tin thì thôi, không muốn nói chuyện với các ngươi nữa, hừ!” Nói xong liền chôn mặt ở trên vai cung chủ. Khoan đã, Cố Hiểu Đào chậm rãi nâng đầu lên, hỏi: “Làm sao ngươi biết ta trúng độc?”

Thiếu niên nói: “Rất rõ ràng a.”

Cố Hiểu Đào sờ sờ mặt: “Chẳng lẽ ta bị hủy dung?” Không phải đâu, thanh âm thô ráp coi như xong, mặt không thể thô ráp a!

Thiếu niên nói: “Dung mạo ngược lại không hủy, bất quá hai gò má tái xanh, trán xám đen, môi tím xanh, mắt và giọng nói cũng định là bị độc khí gây thương tích, dù sao nhìn qua mạng cũng không còn bao lâu.”

Cố Hiểu Đào: “...” Như thế mà còn không gọi là không hủy dung? Như thế nào bỏ não đều là bộ dáng quỷ quái đi? Cố Hiểu Đào thương tâm muốn chết, “Đã xảy ra loại chuyện này, hãy để ta một mình yên tĩnh một chút. Cung chủ, thật sự là làm khó ngươi mỗi ngày đối với ta như vậy!”

Cung chủ ôm hán vào trong ngực, nâng cằm hán lên, hôn một cái lên môi hán, “Đừng nghe hán, mặt của ngươi vẫn là bộ dáng trước kia.”

Thiếu niên cũng nói: “Ngươi bên ngoài nhìn không ra ngươi khác thường, nhưng chúng ta là đại phu nên không giống.”

Thì ra là phân tích từ góc độ y học! Vừa nói như thế Cố Hiểu Đào thoáng giải sầu, nhưng nghĩ lại tưởng tượng: “Cung chủ, nếu ta bị hủy dung thật thì ngươi có còn thích ta không...”

Cung chủ sờ sờ đầu hán, “Tất nhiên sẽ.”

Cố Hiểu Đào: “Ngươi trả lời dứt khoát như vậy, hiển nhiên là chưa có tự hỏi qua, rõ ràng là có lệ ta.”

Cung chủ: “...”

Cung chủ cười nhạt: “Nếu bản cung tự hỏi, ngươi sẽ nói bản cung có điều do dự, là không chân thành.”

Cố Hiểu Đào: “...” Mẹ kiếp, làm sao ngươi biết loại đối thoại chặn đường này!

Bất quá thiếu niên này chỉ liếc mắt nhìn một cái liền biết mình trúng độc, bậc thiếu niên thiên tài này chắc chắn là thực lực phi phàm.

Hán vừa mới nghĩ như vậy, đột nhiên nghe thấy cung chủ hỏi thiếu niên kia: “Ngươi có thể cứu hán không?”

Thiếu niên lập tức lắc đầu: “Hán trúng độc rất lợi hại, ta mới nhập môn không lâu, cứu không được.” Nghĩ nghĩ, lại nói: “Nói không chừng chờ ta lớn lên có thể cứu ngươi, nhưng lúc đó ngươi đã thành năm tro tàn rồi.”

Cố Hiểu Đào: “...”

Thiếu niên hỏi: “Ngươi là gặp phải kẻ nào, mà ra tay với ngươi độc ác như vậy, thật sự ác độc đến cực điểm.”

Cố Hiểu Đào: “...” Chẳng lẽ ta phải nói cho ngươi biết kẻ độc ác đến cực điểm kia chính là bản thân ta sao?

Thiếu niên nói: “Nhìn ra được ngươi hán là đến cầu y, bất quá ngươi trong cốc này, không ai có thể cứu ngươi.”

Cung chủ nói: “Ngươi cũng nói ngươi là đệ tử mới nhập môn, ngươi cứu không được hán, tất nhiên có người khác có thể cứu hán.”

Thiếu niên há hốc miệng, cuối cùng cau mày nói: “Quý cốc cũng không phải nơi các ngươi có thể tùy tiện vào, mau ra ngoài đi!”

Thánh y khoát hai tay ra sau lưng, bày ra bộ dạng trường bối: “Ngươi thân là đệ tử quý cốc, thế nhưng không biết chúng ta, thật sự là không có nhân lực, ta chỉ nói một câu, ta với hán là Bình tự bối, ngươi là đồng lứa nào?”

Thiếu niên lập tức chấn động, “Ngươi ngươi ngươi thật là người trong quý cốc? Hay là đệ tử Bình... sư phụ?”

Thánh y mỉm cười sâu không lường được.

Thiếu niên xoay người bỏ chạy, thánh y để lại bả vai hán một phen: “Đừng chạy a, ngươi ngày thường không học tập y lý sách thuốc, còn chạy tới nơi này làm biếng, ngươi rốt cuộc là tự bối nào? Đại sư phụ của ngươi là ai?”

Thiếu niên ôm đầu khóc hô: “Van cầu ngươi đừng cáo trạng với Bình sư phụ!”

Thánh y đi một tiếng: “Không nghĩ tới ngươi còn cùng thế hệ với chúng ta a, tiểu sư đệ ngươi đứng thứ mấy?”

Thiếu niên buồn rười rượi: “Chín trăm chín mươi tám!”

“Hay cho tiểu sư đệ chín trăm chín mươi tám, chúng ta cùng đến gặp sư phụ đi.”

Cố Hiểu Đào: “...” Lúc trước hán còn đang suy nghĩ, không biết người trong quý cốc phải xưng hô với nhau thế nào, hiện tại... cuối cùng là ngộ ra. Xin

hỏi nếu trong quỹ cốc có chín ngàn chín trăm chín mươi chín đệ tử thì phải xưng hô như thế nào? Sư đệ chín ngàn chín trăm chín mươi chín?

Thiếu niên ở phía trước run rẩy bước tới, ý đồ đáp lời với bọn họ: “Sư huynh các người là đứng thứ bao nhiêu?”

Thánh y chỉ chỉ mình, “Ta là không không bảy.” Lại chỉ chỉ Cố Hiểu Đào: “Hắn là không không tám.”

Cố Hiểu Đào: “... Cái kia 'Hắn' là chỉ ta?” Môn phái các người rất tiên tiến a, còn biết biên chế thêm số không ngay phía trước...

Chính là dựa vào cái gì Thiết Trụ là đặc công 007, mình chỉ là đại nội mật thám không không tám??? Loại này xưng hô đúng là tràn ngập ác thú vị ha ha a...

“Không không tám” Thiếu niên thì thảo mà lập lại lần nữa, “Không không tám a...”

Cố Hiểu Đào nghe hắn đọc đi đọc lại số của độc y, ngạc nhiên nói: “Có gì không đúng hả?”

Thiếu niên do dự nói: “Ta nghe Bình sư phụ nói, bát sư huynh là bách độc bất xâm, vì cái gì người...”

Cũng có lẽ là bởi vì nguyên nhân ta không phải là độc y thật sự? Cố Hiểu Đào cười gượng hai tiếng: “Ta cũng không biết...”

Đoàn người một đường đi về phía trước, ven đường liền ngửi được được hương bốn phía, rồi sau đó vị thuốc đông y càng lúc càng nồng nặc, thiếu niên dừng lại, chỉ chỉ phòng ốc cách đó không xa, nói: “Bình sư phụ đang ở trong y quán chế thuốc, các người đến tìm hắn đi... ta... không đi...”

Thánh y giữ chặt hắn một phen, mỉm cười nói: “Nếu đã đến, vậy thì cùng nhau đến thỉnh an Bình sư phụ đi.”

Thiếu niên nhăn mặt, không tình nguyện nói: “Được... được thôi.”

Mấy người đi đến cửa y quán, thánh y chỉ chỉ thiếu niên, “Tiểu sư đệ a... người vào trước.”

Thiếu niên lui về phía sau vài bước, lắp bắp nói: “Vì, vì cái gì muốn ta vào trước... Sư huynh các người nhiều năm không gặp sư phụ, đương nhiên là các người vào trước.”

Vì sao tiến lên mở cửa còn xô đẩy nhau, Cố Hiểu Đào từ trên lưng cung chủ nhảy xuống, xưng phong nhận việc nói: “Ta làm, được chưa ! Cung chủ người kéo ta một chút.”

Cung chủ ừ một tiếng, dắt hắn đẩy cửa y quán ra.

Thánh y và thiếu niên đồng thời hô một tiếng: “Dừng!”

Một giây, hai giây, năm giây, mười giây.

Cố Hiểu Đào vẫn duy trì tư thế đẩy cửa, một lát sau hít một hơi: “Còn tưởng rằng đẩy cửa ra sẽ phát sinh cái gì đó, các người khẩn trương như thế làm gì.”

Hắn vừa dứt lời, cung chủ liền ôm thắt lưng hắn vội vàng thối lui mấy bước, đồng thời một bàn tay bịt kín mũi hắn.

Xây ra chuyện gì? Bởi vì Cố Hiểu Đào không nhìn thấy, có vẻ khẩn trương hơn.

Chỉ nghe được bên tai truyền đến vài tiếng vù vù, cung chủ ôm Cố Hiểu Đào, bay lên không, tiện đà soạt một tiếng, đó là tiếng lụa trắng của cung chủ.

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cố Hiểu Đào: Người cắt ngang khúc này, là muốn chúng ta bảo trì tư thế bay lên không khoảng bao lâu?

Tác giả: Không lâu không lâu, 24 giờ mà thôi, đừng sốt ruột.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Sư phụ

Bên tai là tiếng binh khí đang giao nhau, Cố Hiểu Đào bị chặn ngang vất ở trên cánh tay cung chủ, giống như đang ngồi trên đám mây lúc thì phóng như

bay lúc thì đột nhiên cao đột nhiên thấp, cả người đều hỗn độn.

Đó là tình huống gì? Cung chủ đánh nhau với ai? Ai có thể trực tiếp nói tình hình chiến đấu cho ta biết không?

Không ổn, ta sắp say khinh công. Dạ dày Cố Hiểu Đào cuộn cuộn một trận, cúi đầu liền “ợ” một tiếng phun ra.

Chỉ nghe thánh y và tiểu sư đệ chín trăm chín mươi tám ngược lại hít vài ngụm khí lạnh, sau đó có một thanh âm ở phía dưới quát lớn: “Làm càn!”

Tiểu sư đệ chín trăm chín mươi tám rề ngang một câu: “Khắc chế!”

Rốt cuộc là làm càn hay là khắc chế? Làm càn cái gì mà khắc chế cái gì? Cố Hiểu Đào càng hỗn độn hơn.

Cung chủ ghé vào lỗ tai hắn nói: “Người kiên trì thêm chút nữa, bổn cung lập tức giải quyết hắn.” Nói xong, thân thể động đến càng nhanh.

Chỉ nghe đến thánh y hô lớn: “Đoạn Yến mau dừng tay, đừng có làm Bình sư phụ bị thương!”

Cung chủ hừ lạnh một tiếng, thu hồi lụa trắng, mang theo Cố Hiểu Đào nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Chân Cố Hiểu Đào vừa chạm đất, liền xoay người ới thống khoái, một lúc lâu sau ngẩng đầu, lau miệng yếu ớt nói: “Vừa nãy... rốt cuộc xảy ra chuyện gì...?”

Cung chủ không nói, chỉ lạnh lùng mà nhìn người trước mặt.

Người nọ quát một tiếng: “Nghịch đồ! Còn không quỳ xuống!”

Cố Hiểu Đào khen: “Thanh âm này rất có khí thế!”

Thánh y ầm một tiếng quỳ xuống, cung kính nói: “Đồ nhi ra mắt Bình sư phụ.” Lại quay đầu nhỏ giọng nói: “Sư đệ các người còn không mau quỳ xuống!”

Tuy rằng khí tràng của vị Bình sư phụ này rất sung túc, nhưng tục ngữ nói quỳ trời quỳ đất quỳ phụ mẫu, Cố Hiểu Đào không muốn quỳ người khác!

Tiểu sư đệ do dự một chút, cũng chậm rãi quỳ trên mặt đất: “Đồ nhi ra mắt Bình sư phụ.”

Bình sư phụ cau mày nói, “Người quỳ cái gì?”

Tiểu sư đệ về mặt ủy khuất mà quỳ lệch vài bước, tiến lên ôm lấy bắp đùi của hắn, nói: “Bình sư phụ, ngài còn chưa tha thứ cho ta sao? Tuy rằng lúc trước đệ từ chọc ngài tức giận, nhưng đã nghiêm túc ăn năn rồi, cầu sư phụ đừng đuổi đệ từ đi!”

Bình sư phụ: “...”

Tiểu sư đệ tiếp tục cầu tình, Bình sư phụ đẩy hắn ra, giận dữ nói: “Đều đứng lên đi.”

Sau khi thánh y và tiểu sư đệ đứng dậy, ngữ khí Bình sư phụ một chuyển, hướng Cố Hiểu Đào nói: “Không không tám, vì sao người nhìn thấy vì sư mà không hành lễ? Vừa rồi còn làm dơ y phục vì sư, quả thực cả gan làm loạn.”

Ta làm dơ y phục của người hồi nào? Chẳng lẽ là vừa nãy ới lên trên người người hả? Cố Hiểu Đào xấu hổ mỉm cười, khom người: “Thật sự xin lỗi... Bình sư phụ...”

Bình sư phụ nói: “Chẳng lẽ vì sư không dạy người, nhận sai thì phải quỳ xuống nhận lỗi sao? Cũng đúng, người bảy tuổi đã rời khỏi cốc, mỗi năm trở về cốc không vượt quá ba tháng, mấy năm nay sau khi xong ra tên tuổi càng là chưa bước vào trong cốc một bước, quy củ quên cũng không thể tránh được -- dù sao có Cửu Vân cung làm chỗ dựa, cái gì cũng không để vào mắt, đúng không?”

Nhận sai còn phải quỳ! Mẹ kiếp, sư phụ này quá nghiêm khắc! Tuyệt không bình dị gần gũi biết không! Cố Hiểu Đào nghĩ nghĩ, dù sao thân phận hiện tại vẫn là đệ tử, đây gọi là một ngày làm thầy suốt đời cũng là thầy, không bằng vẫn là quỳ một cái?

Hắn vừa mới cong đầu gối xuống đã bị cung chủ kéo trụ áo.

Cố Hiểu Đào: “? ? ?”

Cung chủ nhìn về phía Bình sư phụ lạnh lùng hỏi: “Vì sao lúc này người ra tay với hắn?”

Vừa hỏi như vậy, Cố Hiểu Đào mới nhớ ra, lúc này bọn họ mới đẩy cửa ra, Bình sư phụ giống như liền khởi xướng công kích bọn họ!

Vì thế Cố Hiểu Đào cũng thẳng sống lưng, chờ Bình sư phụ giải thích.

Bình sư phụ thần nhiên nói: “Thân là đệ tử của ta mà không biết, thời điểm ta chế thuốc hận nhất bị người quấy rầy?”

Đậu má, khó trách thánh y và tiểu sư đệ cũng không dám đi đẩy cửa!! Chính là cho dù là bị quấy rầy, cũng không cần ra sát chiêu đi! Sư phụ này thật sự

là RẤT! HUNG! TÀN!

Cung chủ tiếp tục lạnh lùng nói: “Sau khi hấn phát bệnh, chuyện lúc trước vẫn luôn không nhớ rõ, huống chi là những quy củ vớ vẩn ấy của ngươi. Nếu lần sau ngươi dám ra tay với hấn thì đừng trách bản cung hạ thủ không lưu tình.”

Tuy rằng rất cảm động ngươi nói chuyện thay ta, nhưng ta thật sự không có phát bệnh a... Cố Hiểu Dao trong lòng yên lặng phản bác.

Phản ứng của Bình sư phụ cũng là có chút sùng sốt: “Lại phát bệnh?”

Cố Hiểu Dao: “...” Vì sao mỗi người đều là phản ứng này? Vì sao!!!!

Bình sư phụ nhú mày không nói, quan sát Cố Hiểu Dao một lát, “Còn trúng độc?”

Tiểu sư đệ ở bên cạnh nhỏ giọng bỏ sung nói: “Hơn nữa sống không lâu.”

Bình sư phụ khó hiểu: “Bách độc bất xâm sao lại sẽ trúng độc?” Trầm ngâm một lát lại nói: “Lần này các ngươi đến quý cốc, là vì cầu y?”

Cố Hiểu Dao gật đầu.

Bình sư phụ châm biếm một câu: “Người bách độc bất xâm trúng độc, độc y trở về quý cốc cầu y, việc này nếu truyền ra ngoài không biết là phải khiến cho bao nhiêu người trên giang hồ cười rộ rỡ.”

Cho nên ngài bỏ sung lý lịch ra ngoài đi... Cố Hiểu Dao ở trong lòng yên lặng trả lời một câu.

Tiểu sư đệ cũng nói: “Trên giang hồ thật sự có nhân vật độc y này a?”

Thánh y yên lặng bỏ thêm một câu: “Có nhân vật thánh y này không.”

Tiểu sư đệ vẻ mặt hoài nghi và khiếp sợ nhìn Anh Hùng phở trong ngực, “Phía trên... không viết.”

Cố Hiểu Dao thầm nghĩ, quyển sách kia của ngươi cũng bản lỗi thời đi, tuyệt đối không có thu nhập!

Bình sư phụ trầm mặc nói, “Ta không cứu được hấn.”

Tiểu sư đệ nghiêng đầu nói: “Không thử một chút há?”

Bình sư phụ liếc hấn một cái, thần nhiên nói: “Một khi đã như vậy, các ngươi đều ở bên ngoài, không không tám còn có... chín trăm chín mươi tám theo ta vào.”

Cung chủ nắm tay Cố Hiểu Dao, “Bản cung cũng đi.”

Bình sư phụ quyết đoán cự tuyệt nói: “Ngươi không thể theo vào.”

Cung chủ nhú mày không nói.

Bình sư phụ thần nhiên nói: “Thời điểm ta xem bệnh, không thích có người ở bên cạnh, thứ lỗi.” Xoay người tiến vào y quán đầu tiên.

Thánh y bất mãn nhỏ giọng nói: “Sao không gọi ta vào.”

Tiểu sư đệ an ủi hấn nói: “Có thể là sư phụ muốn ta vào đập bắt tay giúp hấn, loại đường sống đập bắt tay này, thất sư huynh đi chẳng phải là nhân tài không được trọng dụng?”

Thánh y liếc hấn một cái: “Y thuật của ta cao hơn Bình sư phụ, ngày thường đều là hấn đập bắt tay cho ta.”

Tiểu sư đệ: “...”

Cố Hiểu Dao: “...”

Cố Hiểu Dao chân chò nói: “Y thuật của ngươi cao hơn Bình sư phụ mà cũng không cứu được ta... vậy Bình sư phụ...?” Xác định có thể cứu ta?

Thánh y cũng hơi chân chò, miễn cưỡng nói: “Nói không chừng mấy năm nay ta rời khỏi cốc, y thuật của Bình sư phụ đột nhiên tăng mạnh rồi đó.”

Lý do này tuyệt đối không thể làm cho người khác tin phục! Một tiểu sư đệ mới nhập môn, một y sư y thuật không bằng đệ tử, cứu mạng...

Cung chủ nói: “Nếu y thuật Bình sư phụ không bằng ngươi, ngươi còn mang chúng ta đến tìm hấn?”

Thánh y xù lông nói: “Ta đã sớm nói, trừ bỏ cốc chủ, căn bản không ai có thể cứu hấn, là ngươi nhất định muốn tới! Y thuật tốt nhất trong quý cốc, trừ bỏ cốc chủ đã qua đời, cũng chỉ có ta và Cố Hiểu Dao!”

Cố Hiểu Đạo: “Đánh giá ta cao như vậy?”

Thánh y giúp hấn bỏ thêm một câu: “Ngươi không phát bệnh.”

Tiểu sư đệ: “Đánh giá cóc chủ cao như vậy?”

Thánh y lườm hấn một cái: “Đương nhiên, đây chính là cóc chủ!”

Cố Hiểu Đạo: “... Cho nên có cần vào không a, ta vốn đang có thể sống thêm mười bốn ngày, vạn nhất đi vào liền quắc thì phải làm sao?”

Cung chủ cũng biết được không ổn, “Chỉ bằng cứ đi tìm những người khác trong cóc?”

Thánh y lắc đầu: “Y thuật những sư phụ khác chỉ sợ còn kém hơn Bình sư phụ một chút...”

Cố Hiểu Đạo: “...” Hấn đã triệt để thất vọng toàn tập đối với môn phái này, nói tốt nhân tài lớp lớp xuất hiện đâu? Nói tốt một đường hy vọng đâu?

Tiểu sư đệ hỏi: “Vậy Bát sư huynh, ngươi còn muốn đi vào không?”

Cố Hiểu Đạo về mặt rồi rầu: “Nói thật ta không dám...”

Tiểu sư đệ nghiêm túc nói: “Bình sư phụ sẽ tức giận...”

Cố Hiểu Đạo cũng nghiêm túc nói: “Ta sẽ chết ...”

Tiểu sư đệ: “... Vậy bước tiếp theo ngươi tính toán làm gì?”

Tính toán? Cố Hiểu Đạo không khỏi có chút mờ mịt, hấn cũng không biết làm như thế nào. Còn có thể sống mười bốn ngày, không phải là nên viết một quyển nhật kí sao? 《 Nếu ta còn có thể sống mười bốn ngày 》? 《 Nếu cho ta mười bốn ánh bình minh 》?

Cung chủ thấy Cố Hiểu Đạo không nói chuyện, yên lặng nắm chặt tay hấn, ôn nhu nói: “Người quý cóc không cứu được ngươi, chúng ta tìm người khác, thần y trong thiên hạ nhiều như vậy, cũng sẽ có người có thể cứu ngươi.”

Thời gian còn lại của hấn không nhiều lắm, lại có thể đến chỗ nào tìm đâu? Cố Hiểu Đạo hít một hơi, “Không cần đi đâu hết, những ngày còn lại, không bằng làm chút chuyện gì đó, trải qua vui vẻ, cũng không uổng công gặp một lần trên thế gian này.”

Cung chủ trầm mặc một lát, “Ngươi có nghĩ qua sau khi ngươi chết, ta sẽ thế nào không?”

Cố Hiểu Đạo nghe vậy sững sốt, có chút khổ sở nói: “... Chính là trên đời này, không ai có thể cứu ta, ta không muốn chết, ta muốn sống.”

Cung chủ ôm hấn vào trong ngực, “Đừng từ bỏ.”

Ta không có từ bỏ trị liệu, chính là không ai có thể trị cho ta a. Cố Hiểu Đạo cảm giác trong lòng chua xót, không biết nên nói cái gì.

Tiểu sư đệ đề nghị nói: “Sư huynh, ngươi vẫn là đi vào cho Bình sư phụ nhìn thử đi, nói không chừng đến lúc đó có một đường hy vọng thì sao.”

Cố Hiểu Đạo nghĩ nghĩ: “Cũng được.” Dù sao cũng đã đến đây, Bình sư phụ dầu gì cũng là y sư quý cóc, nói không chừng mấy năm nay y thuật thật sự đột nhiên tăng mạnh thì sao...

Cung chủ đưa hấn đến trước cửa y quán, lạnh mặt nói: “Bỏ cung thật sự không thể đi vào sao?”

Tiểu sư đệ kiên định gật đầu, “Không thể.”

Cung chủ cũng không miễn cưỡng, chỉ sờ sờ đầu Cố Hiểu Đạo, nói rằng: “Hiểu Đạo, ngươi đừng sợ, nếu là xảy ra chuyện gì, ngươi liền kêu lớn một tiếng, bốn cung sẽ tới cứu ngươi.”

Bị người dẫn dò như vậy, ta càng sợ sẽ xảy ra chuyện gì?

Tiểu sư đệ ở bên cạnh yên lặng nói: “...Sẽ không xảy ra chuyện gì ...”

Cố Hiểu Đạo gật đầu, “Vậy ta vào đây!”

Vì thế tiểu sư đệ nâng hấn chậm rãi bước vào y quán, vừa mới vào cửa, cửa phía sau 'ầm' một tiếng đóng lại.

Cúc hoa Cố Hiểu Đạo không khỏi căng thẳng: “Tiểu sư đệ chín trăm chín mươi tám, sao ta lại cảm thấy cảnh tượng cửa đột nhiên tự động đóng lại này khủng bố?”

Tiểu sư đệ: “Cửa là do ta đá.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Tiểu sư đệ an ủi: “Bát sư huynh ngại đừng sợ.”

Cố Hiểu Dao: “Ta ta ta không sợ.”

“Vậy ngại run rẩy cái gì...”

Ta bị bệnh Parkinson không được hả!

Tiểu sư đệ tiếp tục nâng hân đi về phía trước, một bên còn nhắc nhở hân phía trước có chướng ngại vật gì.

“Bát sư huynh ngại chậm một chút a, phía trước là một cái hồ, đứng, nâng chân trước lên, đứng rồi, vượt qua đi, chúng ta hiện tại xuống bậc thềm, đứng, một, hai...”

Cố Hiểu Dao bước hai bước, bỗng nhiên dừng lại không nhúc nhích.

Tiểu sư đệ ngạc nhiên nói: “Bát sư huynh, sao ngại không đi nữa?”

Cố Hiểu Dao run giọng nói: “Y quán này có hai tầng?”

Tiểu sư đệ: “Đúng vậy, tầng trên dùng để chế thuốc, tầng dưới là mật thất.”

Mật thất!! Cố Hiểu Dao khẩn trương nói: “Mật thất cách âm tốt không?”

Tiểu sư đệ khẽ cười một tiếng: “Đương nhiên tốt, chính là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Cứu mạng

“Thực xin lỗi, đột nhiên ta nhớ tới còn có chuyện chưa nói với cung chủ.” Cố Hiểu Dao dùng cả tay chân bò hướng ngược lại.

Tiểu sư đệ yên lặng nắm lấy mắt cá chân của hân, “Sư huynh a, những lời kia của ngại, chờ xem xong bệnh rồi nói cũng không muộn a.”

Đều cảm thấy một khi xuống dưới thì không còn cơ hội nhìn thấy cung chủ!!! Cố Hiểu Dao liều mạng lắc đầu: “Đột nhiên ta phát hiện cuộc sống này kỳ thật rất tốt đẹp, phải quý trọng hiện tại, triển vọng tương lai, độc này ta không giải nữa.”

“Sư huynh không giải độc, sao còn triển vọng tương lai? Đừng tùy hứng, đi thôi.” Tiểu sư đệ nâng Cố Hiểu Dao, để hân tiếp tục đi xuống dưới.

Cố Hiểu Dao tỏ vẻ không phối hợp, liều mạng đem trọng tâm dời ra phía sau, hô lớn: “Cung -- “

Tiểu sư đệ nhẹ nhàng điểm lên cổ hân một cái, chữ 'Chữ' kia tự nhiên liền nghẹn ở trong cổ họng.

Cố Hiểu Dao: “!!!” Cự nhiên điểm á huyết ta, thiếu niên bí ối này!

Tiểu sư đệ cười hì hì nói: “Đừng hô, giọng tráng hân của ngại rất khó nghe.”

Đậu má, ngại nói trắng trợn ra như vậy thật sự tốt hả? Ngại vẫn là tiểu sư đệ chín trăm chín mươi tám ngàn năm hồn nhiên đáng yêu mê người sao? Bị đen rất nhanh đó!

Tiểu sư đệ nửa tha nửa kéo hân đến mật thất, Cố Hiểu Dao chỉ nghe được một trận âm thanh phiến đá di động, trong lòng kêu to không ổn, này thật sự là trốn không thoát rồi.

Tiểu sư đệ đặt hân nằm lên trên một cái giường, giải á huyết cho hân rồi nói: “Nằm trên đó đi.”

Trong lòng Cố Hiểu Dao lạnh lẽo một trận, “Nằm trên đó làm gì?”

Tiểu sư đệ ngạc nhiên nói: “Ngại không nằm lên trên đó, sao ta có thể xem bệnh cho ngại?”

Sao lại biến thành ngại xem bệnh cho ta? Cố Hiểu Dao nói: “Bình sư phụ đâu?”

“Ta ở đây.” Giọng Bình sư phụ từ bên cạnh truyền đến.

Địch mỵ, cùng-nhau-phạm-tội? Cố Hiểu Dao im lặng một trận, một lát sau nói: “Rốt cuộc các ngươi có mục đích gì?”

Tiểu sư đệ vẻ mặt khó hiểu: “Mục đích? Mục đích chính là giải độc cho ngươi.”

Ngươi lừa quỷ hả? Ai mà không biết người nói lời thoại xấu xa này đều sẽ gây bất lợi cho nhân vật chính ! Cố Hiểu Dao nhớ tới lúc trước ở thế giới kia xem được một bài báo, cái gì mà hẹn gặp bạn bè trên mạng kết quả bị trộm đi bộ phận trên cơ thể, nào không khỏi bắt đầu mở rộng: “Các ngươi là muốn trộm khí quan của ta đúng không? !”

Tiểu sư đệ sùng sốt: “Chúng ta trộm khí quan của người trúng độc làm gì?”

Cố Hiểu Dao: “Vậy đám các ngươi chính là muốn trộm giác mạc mắt của ta!”

“Bản thân ngươi cũng là người mù ...”

Cố Hiểu Dao: “...”

Cố Hiểu Dao: “Ta thật sự nghĩ không ra! Ngươi rốt cuộc có ý đồ gì với ta! Cho ta một cái thống khoái đi!”

Tiểu sư đệ liếc mắt xem thường: “Ngươi hà tất nghi ngờ nhiều như vậy, nếu ta nói thân phận thật sự ra, xem ngươi có còn là thái độ này không?”

Cố Hiểu Dao hừ nói: “Ngươi ngược lại nói thử xem!”

Tiểu sư đệ cũng hừ một tiếng: “Nói ra sợ hù chết ngươi!”

Thiếu niên ngu ngốc đều thích khoác lác. Cố Hiểu Dao ôm tay nói: “Cầu ngươi hù chết ta.”

Tiểu sư đệ đang muốn mở miệng, Bình sư phụ ở một bên nói: “Bớt nói nhảm đi, ngươi muốn cứu hần thì nhanh đi.”

Tiểu sư đệ cười hì hì nói: “Bình sư phụ đừng tức giận, ta không nói là được!”

Ngươi vì sao lại muốn đánh vào khâu vị của ca?! Cố Hiểu Dao buồn bực nói: “Ta còn chờ ngươi hù chết ta đó...”

“Có cơ hội rồi hù chết ngươi được chưa, ngươi hiện tại mau nằm lên trên đó đi.”

Loại thân phận khiến người ta mê hoặc này nhất định là nhân vật lợi hại! Cố Hiểu Dao chần chờ một chút, vẫn là ngoan ngoãn nằm ở trên giường. Tiểu sư đệ vỗ vỗ mặt hần, vươn tay cời y phục hần ra.

Cố Hiểu Dao vội vàng nắm chặt vạt áo bị hần kéo, khăn trương nói: “Ngươi ngươi ngươi ngươi muốn làm gì, xem bệnh thì lo xem đi, ngươi loại đại phu bất lương nhân cơ hội chামුt này, là một trong những hung thủ y hoạn gia tốc ác liệt!”

Tiểu sư đệ: “... Ngươi suy nghĩ nhiều, một khoản này của ngươi, cũng chỉ có cung chủ Cửu Vân cung để ý.”

Ngươi là đang hạ thấp ta? Hay là đang hạ thấp cung chủ?

Tiểu sư đệ nói: “Ngươi không cời y phục, ta không thể xem bệnh giúp ngươi được.”

Cố Hiểu Dao nghĩ nghĩ, vẫn là mặc hần cời y phục mình, nghe nói ở trong mắt đại phu, tất cả người bệnh và thi thể đều không sai biệt lắm.

Tiểu sư đệ sờ sờ ngực hần, lại sờ sờ bên hông thất lưng hần, cau mày nói: “Ngươi không phải là không không tám.”

Cố Hiểu Dao: “!!!” Địch mỵ, chuyện này cũng bị ngươi biết ?

Bình sư phụ kinh ngạc nói: “Ý của ngươi là?”

Tiểu sư đệ nói: “Lúc trước ta đã hoài nghi, không không tám là bách độc bất xâm, sao lại sẽ trúng độc, hiện tại nhìn thử, trên người hần hoàn toàn không có dấu vết được nhân.”

Cố Hiểu Dao rung giọng nói: “Được nhân là cái gì?”

“Được nhân có thể nói toàn thân mang độc, cũng có thể nói là bách độc bất xâm, từ nhỏ bọn họ lấy độc được làm thức ăn, cứ cách một ngày thì phải xâm phao nọc độc một lần, cứ qua một tháng thì phải lấy máu một lần, mà vị trí lấy máu đều là ở bên hông thất lưng, nhưng bên hông thất lưng của ngươi bằng phẳng bóng loáng, căn bản không có vết thương.”

Đậu má, được nhân biến thái như vậy? Cố Hiểu Dao há miệng thở dốc, nói: “Có lẽ dấu vết kia bị ta dùng được vật hủy diệt rồi đó?”

Tiểu sư đệ lắc đầu: “Cho dù dấu vết có bị hủy diệt, thể chất một người cũng không có khả năng sẽ thay đổi, cho nên nói người rốt cuộc là ai?”

Cố Hiểu Dao: “Nói ra sợ hù chết người...”

Tiểu sư đệ: “... Người nói xem.”

Cố Hiểu Dao nói: “Muốn ta nói cũng được, ta chỉ muốn hỏi một câu, nếu ta không phải là không không tám, người còn cứu ta không?”

Tiểu sư đệ nói: “Đương nhiên cứu, đại phu đều có tâm phụ mẫu, tuyệt sẽ không bỏ mặc bất cứ một người bệnh nào.

Cố Hiểu Dao vui vẻ một trận, không nghĩ tới ý đức vị thiếu niên này tốt như vậy.

Thiếu niên dừng một chút lại nói: “Bất quá không tận lực như đối với không không tám.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Tiểu sư đệ: “Người có thể nói.”

Cố Hiểu Dao nổi lên một chút tình cảm, thở dài: “Ta vốn là một con bạch hồ ly tự do tự tại trong núi.”

Tiểu sư đệ: “...”

Bình sư phụ: “...”

Tiểu sư đệ trầm ngâm một khắc nói: “Có phiên bản bình thường không...”

Cố Hiểu Dao hít một hơi: “Đã nói sẽ hù chết người.”

Tiểu sư đệ cười lạnh hai tiếng, “Nếu người là hồ tiên, còn sẽ trúng độc? Người ngược lại hiện nguyên thân cho ta xem thử đi!”

Cố Hiểu Dao nghĩ nghĩ, “Được rồi... kỳ thật ta là từ tương lai xuyên qua đến, trùng hợp lớn lên giống không không tám của các người.”

Tiểu sư đệ: “Ta muốn nghe lời nói thật.”

Đây là lời thật biết không!!! Người cô đại các người đều không có năng lực tiếp thu!!!

Cố Hiểu Dao lười nhiều lời: “Lời nói thật chính là cái này, tin hay không tùy người.”

Tiểu sư đệ nói: “So sánh một chút, ta vẫn là tình nguyện tin tưởng người là con bạch hồ ly.”

Bình sư phụ cau mày nói: “Vậy không không tám thật sự đang ở nơi nào?”

Vấn đề này đáng giá tham thảo, nhưng là! “Sao ta biết được! Ta cũng không biết tại sao ta lại tới đây nữa !”

Bình sư phụ nhìn nhìn tiểu sư đệ: “Người cảm thấy trong lời nói của hần có bao nhiêu câu có thể tin?”

Tiểu sư huynh không cần nghĩ ngợi nói: “Một dấu chấm câu cũng không tin.”

Cố Hiểu Dao: “...”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Tiểu sư đệ nghĩ nghĩ: “Cứu là nhất định phải cứu.”

Cố Hiểu Dao nghi hoặc nói: “Cho nên nói độc ta có thể giải?”

Tiểu sư đệ ừ một tiếng: “Có thể cứu, nhưng là phải xem cung chủ Cửu Vân cung có thể trả giá cho người nhiều cỡ nào.”

Cái gì gọi là trả giá nhiều cỡ nào? “... Các người muốn vợ vết tài sản của hần?”

Tiểu sư đệ liếc mắt, “Người chờ đấy, ta đi gọi hần xuống đây.”

Một lát sau, cung chủ liền đi theo tiểu sư đệ tới mật thất.

Cung chủ nhìn thoáng qua Cố Hiểu Dao xích lửa nằm ở trên giường, ánh mắt sắc bén nói: “Các người làm gì hần?”

Tiểu sư đệ nói: “Cái gì nên làm đều làm.”

Cố Hiểu Đạo: “...”

Cung chủ nhất thời tỏ ra sát khí.

Tiểu sư đệ hí hửng cười: “Phản ứng của ngươi sao lại giống hần thế, trong đầu đều suy nghĩ gì đâu không?”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Đạo: “...”

Cung chủ đi qua, kéo kín y phục đang mở rộng của hần, hôn lên bờ môi hần: “Ngươi không sao chứ?”

Cố Hiểu Đạo gật đầu: “Ta rất tốt.”

Cung chủ sờ mặt hần, ngẩng đầu nhìn về phía tiểu sư đệ nói: “Ngươi nói ngươi có thể cứu hần?”

Tiểu sư đệ cười hí hửng nói: “Có thể cứu, nhưng phải xem ngươi có thể trả giá bao nhiêu vì hần.”

Cung chủ thân nhiên nói: “Tiền không là vấn đề.”

Địch mỵ, những lời này có chút tụt hứng a, Cố Hiểu Đạo không khỏi che kín ngực.

Tiểu sư đệ khoát tay, “Không phải là trả giá tiền, là trả giá công lực.”

Cung chủ lặp lại nói: “Công lực?”

Tiểu sư đệ từ trong ngực lấy ra một cái bình dược, “Viên thuốc này gọi khởi tử hồi sinh tuyệt xử phùng sinh chuyển nguy thành an diệu thủ hồi xuân hoàn, chính là tinh lực ta dốc sức cả đời luyện chế thành, viên dược này chính như tên của nó, có thể khởi tử hồi sinh giải bách độc, nhưng là.”

Cung chủ đạo: “Nhưng là cái gì?”

“Viên dược này có dược tính rất mạnh, hần lại không hề có công lực, sau khi ăn vào thân thể nhất định sẽ chịu không nổi, sẽ chết bất đắc kỳ tử.”

Cố Hiểu Đạo nhìn không được rờ ngang một câu: “Dọa ai vậy? Ngươi mới lớn cỡ nào mà ‘Tinh lực cả đời’?”

“Ta!” Tiểu sư đệ thở phì phì đang muốn nói chuyện, Bình sư phụ ở bên cạnh lạnh lùng nhìn hần một cái, hần liền héo xuống: “Ngươi tin hay không thì tùy, đây chính là viên khởi tử hồi sinh tuyệt xử phùng sinh chuyển nguy thành an diệu thủ hồi xuân hoàn duy nhất trên thế gian, dùng để cứu ngươi, ta cũng biết được đáng tiếc, hử!”

Cung chủ thân nhiên nói: “Ý của ngươi là, truyền công lực cho Cố Hiểu Đạo, sau đó để hần uống thuốc?”

Tiểu sư đệ gật đầu: “Chính là ý tứ này, vốn là ta muốn tự mình truyền công lực cho hần, nhưng mà ngặt nỗi hần không phải là không không tám thật sự, cho nên chuyện này liền nhờ vào ngươi.”

Cung chủ hơi sùng sốt, “Hiểu Đạo không phải là đệ tử quý tộc?”

Tiểu sư đệ í một tiếng, “Ngươi không biết? Hần chẳng lẽ không nói cho ngươi biết, hần là một con bạch hồ ly trong núi?”

Cố Hiểu Đạo: “...”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Đạo nắm chặt tay cung chủ: “Bạch hồ ly là ta hù dọa hần thôi, ta thật sự là xuyên qua đến.”

Cung chủ: “... Bỏn cung tình nguyện tin tưởng ngươi là bạch hồ ly trong núi.”

Cố Hiểu Đạo: “...” Còn có thể vui vẻ nói chuyện phiếm không?

Cung chủ nhìn thoáng qua bình dược trong tay tiểu sư đệ, thân nhiên nói: “Một khi đã như vậy, thì dựa theo lời ngươi nói mà làm đi.”

Tiểu sư đệ nghiêm túc nói: “Ngươi thật sự nguyện ý truyền công lực cho hần?”

Cung chủ vuốt cằm: “Tất nhiên nguyện ý.”

Tiểu sư đệ trầm ngâm một khắc, “Nếu yêu cầu ngươi truyền một nửa công lực thì sao?”

Cố Hiểu Đạo cả kinh nói: “Một nửa công lực là cái khái niệm gì?” Nghe qua cảm giác thật nhiều.

Tiểu sư đệ nói: “Ngươi có một nửa công lực của hần, không sai biệt lắm cũng có thể trở thành một cao thủ, mà cung chủ... khả năng từ cao thủ đệ nhất trên giang hồ biến thành cao thủ đệ nhị.”

Từ thứ nhất biến thành thứ hai? Vậy cung chủ sẽ khổ sở cỡ nào, vạn nhất không cẩn thận gặp được một cao thủ lợi hại, đánh thua thậm chí... Cố Hiểu Dao không dám nghĩ nữa, lắc đầu nói, “Vậy vẫn là đừng cứu ta, kẻ thù của cung chủ nhiều như vậy, hao tổn công lực tương đương cho kẻ thù một cơ hội.”

Tiểu sư đệ nghiêng đầu nhìn thoáng qua cung chủ không nói được một lời, “Quyết định của ngươi thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cứu mạng (1)

Cung chủ yên lặng nhìn Cố Hiểu Dao, bỗng nhiên cười nói: “Không phải chỉ là hao tổn nửa thành công lực thôi sao, cho dù bốn cung chỉ còn ba thành công lực, cũng là có thể thu thập những con kiến đó. Cố Hiểu Dao, ngươi cũng quá coi thường bốn cung.”

Tuy rằng ngươi nói thoải mái như vậy, nhưng cũng không thể thay đổi được sự thật từ cao thủ thứ nhất biến thành thứ hai a! Cố Hiểu Dao vội la lên: “Ta không phải là coi thường ngươi, chính là...”

Cung chủ thần nhiên nói: “Ngươi không cần phải nói, ý ta đã quyết.”

Ý ngươi quyết không quan trọng, quan trọng là ta không muốn phối hợp biết không! Cố Hiểu Dao ngồi dậy, kiên định nói: “Ta từ chối trị liệu.”

Cung chủ ần hần trở về một phen, nghiêm túc nói: “Cố Hiểu Dao, công lực mất có thể luyện lại lần nữa. Ngươi mất, thì thật sự không còn nữa.”

Cố Hiểu Dao nghe vậy ánh mắt đau xót, “Như vậy không được...”

Cung chủ cười nói: “Ngươi sợ bốn cung sau này không bảo vệ tốt cho ngươi?”

Ai lo lắng chuyện này! Cố Hiểu Dao nắm tay hần, nghiêm túc nói: “Ta không muốn ngươi xảy ra chuyện.”

“Bốn cung sẽ không xảy ra chuyện, nửa thành công lực mà thôi, nhiều nhất một năm thì tăng trở lại.” Cung chủ nheo nheo mắt hần, ngữ khí vừa chuyển: “Chính là bốn cung có một điều kiện...về sau ngươi đừng ăn bậy được nữa.”

Sinh mệnh trân quý, rời xa độc dược! Cố Hiểu Dao khịt khịt nước mũi, gật đầu.

Tiểu sư đệ ở bên cạnh cười hi hi nói: “Cho nên các ngươi thương lượng xong chưa? Thương lượng xong rồi thì bắt đầu đi.”

Cung chủ gật đầu, “Hiện tại truyền công sao?”

Tiểu sư đệ lắc đầu nói: “Không vội, hần cũng không phải là người tập võ, trước khi truyền công phải đã thông kinh mạch giúp hần đã.” Nói xong xóc y phục hần lên, “Hiểu Dao a, đã thông kinh mạch có chút khổ sở, ngươi phải chịu đựng.”

Cố Hiểu Dao gật đầu, một câu ‘Ta chịu được’ còn chưa nói ra, tiểu sư đệ đã cầm lấy một cây ngân châm đâm vào huyệt vị ngay ngực hần.

Cố Hiểu Dao: “A a a a ! !”

Cung chủ nhíu mày, nắm chặt tay hần hỏi: “Rất đau đấy sao?”

Tay tiểu sư đệ dừng một chút: “Châm cứu sẽ đau?”

Cố Hiểu Dao: “Không đau, chính là lần này hơi đột ngột, ta chưa chuẩn bị sẵn sàng, tiểu sư đệ ngươi tiếp tục.”

Tiểu sư đệ hừ một tiếng, cầm lấy một nắm ngân châm, ra tay nhanh chóng-chuẩn xác-ngoan độc, một châm là một huyệt vị, rất nhanh, trước người Cố Hiểu Dao liền cắm đầy ngân châm.

Tiểu sư đệ nói: “Ngươi hơi nghiêng người một chút, ta giúp ngươi cảm huyệt vị mặt sau.”

Cố Hiểu Dao làm theo lời hần nói, nghiêng người.

Rất nhanh phía sau lưng hần cũng cắm kín ngân châm.

“Người bảo trì tư thế nằm nghiêng, ngăn vạ đừng lộn xộn.” Tiểu sư đệ dặn xong, liền ngồi xổm một bên giả được.

Cố Hiểu Dao ngơ ngác, cứng đờ mà nằm ở trên giường.

Cung chủ thấy hắn bày ra dáng vẻ này, nhìn không được cười nói: “Giống như con nhím.”

Cố Hiểu Dao bĩu môi: “Người thấy qua con nhím nào hai mặt đều là gai không?”

Cung chủ nghĩ nghĩ, “Giống hải đảm.”

Hải đảm em rề người! Có tin ta nhảy dựng lên nhào vào trên người người đâm chết người không! Cố Hiểu Dao buồn bực nói: “Này phải cầm bao lâu?”

Tiểu sư đệ một bên giả được một bên trả lời: “Không lâu không lâu, nửa canh giờ là được.”

Một tiếng!!?? “Vạ nhất ta muốn xoay người thì sao?”

Tiểu sư đệ cũng không ngần ngại đầu lên: “Đừng lộn xộn, nếu là không cẩn thận toàn bộ ngân châm xuyên vào da, đâm xuyên huyết vị, người liền quy thiên.”

Cố Hiểu Dao: “... Nếu người nói sớm một chút, ta liền chọn tư thế thoải mái!”

Tiểu sư đệ trào phúng nói: “Không phải chỉ nửa canh giờ thôi sao, người nằm trước đi, ta và Bình sư phụ đi ăn cơm.”

Cố Hiểu Dao: “...” Người cán sự? Nhân tính thầy thuốc của người ở đâu?

Tiểu sư đệ đưa thuốc phối xong cho cung chủ, lại lấy ra một cái đồng hồ cát đứng đặt ở một bên, “Chờ đồng hồ cát này đảo xong, thì người lấy ngân châm trên người hắn xuống, rồi đem nước thuốc này bôi dọc xương sống hắn.”

Cung chủ gật đầu.

Sau khi bàn giao xong mọi việc, tiểu sư đệ và Bình sư phụ rời đi.

Đi rồi!!! Địch mọ, vốn tưởng chỉ là tiểu sư đệ đùa chút thôi, không nghĩ tới bọn họ đi thật...

Thầy thuốc rời bỏ cương vị, bỏ người bệnh đi ăn cơm, làm phiền các người liên hệ phóng viên kênh dân sinh dùm ta!

Cung chủ sờ sờ tóc hắn, “Nửa canh giờ mà thôi, bốn cung bồi người.”

Cố Hiểu Dao cảm động dùng đầu cọ cọ tay hắn: “Vẫn là cung chủ tốt nhất.”

Cung chủ thân nhiên nói: “Bốn cung tốt không?”

Tốt tốt tốt, cung chủ đại pháp tốt! Cố Hiểu Dao liên tục gật đầu.

“Tốt cỡ nào?”

Mặt Cố Hiểu Dao đỏ ửng: “Chỗ nào cũng tốt.”

Cung chủ nói: “Vậy người khen bốn cung đi.”

Đây là muốn nghe lời khích lệ sao? Chắc chắn, nhân vật cấp lãnh đạo quả nhiên đều chạy không khỏi hấp dẫn bị vuốt mông ngựa! Cố Hiểu Dao tổ chức ngôn ngữ một chút: “Cung chủ người dung mạo tốt, thân thủ tốt, tuổi còn trẻ liền xưng bá giang hồ, gặp chuyện gặp nguy không loạn, bình tĩnh lãnh tĩnh, đối đãi kẻ thù quyết đoán quả quyết, đối đãi người một nhà săn sóc, nhiệt tình yêu thương động vật nhỏ (tiểu Hoàng), dù sao chính là trong lãnh khốc mang theo nhu tình, nhưng nhu tình lại không tràn ra, quả thực là kiểu mẫu kiêu hùng thiên hạ!”

Mặt cung chủ tối sầm, “Bốn cung không muốn nghe lời này?”

Cố Hiểu Dao ghen một chút, không phải là người muốn ta khen người sao! “Vậy người muốn nghe cái gì...”

“Người nói cụ thể một chút bốn cung tốt ở điểm nào.”

Cố Hiểu Dao vạch trần nói: “Người là muốn hỏi ta thích người ở điểm nào?”

Cung chủ ừ một tiếng.

Cố Hiểu Dao: “... Cung chủ, sao người có thể hỏi loại vấn đề nhàm chán này a?” Có phải là muốn giúp tác giả tăng số lượng từ không?

Cung chủ: “Nhàm chán?”

Cố Hiểu Đào vội vàng sửa miệng: “...Không nhầm chán, phi thường có thâm ý!”

“Vậy ngươi nói xem.”

Chuyện này ngược ngùng muốn chết! Cố Hiểu Đào ở trong lòng cười to ba tiếng, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta thật vô dụng, thế nhưng để ngươi hỏi ra loại vấn đề này! Ngươi kẻ sát lỗi tai lại đây!”

Cung chủ do dự một chút, theo lời cúi người xuống, đưa sát lỗi tai lại gần hân.

Cố Hiểu Đào nhéo nhéo sát lỗi tai hân, sau đó theo sát lỗi tai sờ soạng dọc xuống cảm hân, xoay mặt hân lại đối với mặt mình, cười hi hi cắn miệng hân một phen.

Cung chủ đầu tiên là sùng sốt, sau khi phản ứng kịp, nhướng mày một cái, lập tức phản kích.

Ngươi tới ta đi, trong lòng Cố Hiểu Đào không khỏi đắc chí, lão tử thật sự là cơ trí, thoải mái liền ngăn chặn vấn đề của cung chủ.

Một lát sau, cung chủ buông Cố Hiểu Đào thờ như chó ra, cau mày nói: “Cố có chút mới.”

Mới cỡ? Cố Hiểu Đào bỏ não tư thế vừa rồi của bọn họ một chút, hân là nằm nghiêng ở trên giường, cung chủ cùng với hân bảo trì độ cao nhất định phải ngồi xôm, sau đó nghiêng đầu... Cố Hiểu Đào bỏ não hoàn tất, tự đáy lòng nói: “Ngươi thật sự là... vất vả rồi.”

“Không sao.” Cung chủ vuốt mặt hân, mỉm cười nói: “Cho nên ngươi thích bốn cung ở điểm nào?”

Cố Hiểu Đào: “...” Đây không khoa học, trên Weibo nói, dựa theo phương pháp ở trên có thể thành công ngăn chặn loại vấn đề này a! A a a a, vì sao phải chấp nhất với vấn đề này? Loại vấn đề này lão tử không biết trả lời!

Cố Hiểu Đào rồi rầm nửa ngày nói: “Chỗ nào cũng thích a!”

Cung chủ thân nhiên nói: “Có lẽ.”

Cố Hiểu Đào: “...”

Xem ra còn phải làm thêm một lần! Cố Hiểu Đào mỉm cười nói: “Cung chủ ngươi đưa sát lỗi tai lại đây!”

Cung chủ lại không làm theo.

Cố Hiểu Đào phát điên nói: “Ngươi rút cuộc có muốn nghe câu trả lời không?”

Cung chủ nói: “Ngươi thích bốn cung, có phải bởi vì bốn cung sẽ cứu ngươi không?”

Cố Hiểu Đào sùng sốt, này thì có liên quan gì a, “Ta thích ngươi trước, ngươi cứu ta là chuyện sau a...”

Cung chủ đối với đáp án này rất hài lòng, “Vậy là tốt rồi.”

Không đúng a, Cố Hiểu Đào nghi hoặc nói: “Ngươi hỏi như vậy làm gì? Hay là ngươi đang lo lắng điều gì?”

Cung chủ mất tự nhiên quay mặt đi, “Chỉ là hỏi một chút thôi, ngươi đừng nghĩ nhiều.”

Cố Hiểu Đào tuy rằng không nhìn thấy vẻ mặt của hân, nhưng là nghe ra được giữa lời nói không được tự nhiên, không khỏi suy đoán nói:

“Đừng nói là ngươi sợ ta thích ngươi là bởi vì cảm kích?”

Cung chủ càng mất tự nhiên hơn, cắn răng nói: “... Không phải.”

Quả! Nhiên! Cố Hiểu Đào càng thêm xác định, bật cười thành tiếng.

Cung chủ: “... Ngươi đừng cười, đã nói là không phải.”

Cố Hiểu Đào cười đến càng lớn tiếng hơn, cả người đều run rẩy, ngân châm trên người đều đang phát run.

Giọng điệu cung chủ có chút tức giận: “Cố Hiểu Đào.”

Cần bản dùng không được a! Hân biết cung chủ là người thiếu hụt cảm giác an toàn mà, nhưng là không nghĩ tới thiếu nghiêm trọng như thế! Phong cách miêu tả cung chủ không cần quá đáng yêu a! Nếu trên người không bị cấm châm, hân còn muốn cười lăn lộn ở trên giường.

Qua một trận, Cố Hiểu Đào rốt cục cười no rồi, đưa tay lau nước mắt trên khóe mắt, nghiêm túc nói: “Cung chủ, ngươi thật sự là quá đáng yêu, ta thật sự là rất thích ngươi.”

Cung chủ: “...”

Ngại những lời này không đủ kích thích cung chủ, Cố Hiểu Dao lôi kéo tay cung chủ, thâm tình chân thành nói: “Ngươi cứu nhân gia, nhân gia muốn lấy thân báo đáp!”

Cung chủ đen mặt: “Về sau, không được phép nhắc tới chuyện này.”

Cố Hiểu Dao gật đầu: “Ân công yên tâm, nhân gia không bao giờ nhắc tới nữa.”

Cung chủ hí mắt nhìn hắn một hồi, nâng hắn cầm lại hôn lên đi.

Lúc hai người đang xúc tiến tình cảm tăng tiến hữu nghị, tiểu sư đệ và Bình sư phụ bỗng nhiên bước đến.

Tiểu sư đệ kinh ngạc mà chỉ vào bọn họ nói: “Cung chủ, tư thế này của ngươi, không mời cô há?!”

Bình sư phụ: “...”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao: “...”

Cung chủ lạnh nhạt ngắt đầu, “Còn chưa tới nửa canh giờ.” Ngụ ý là, các ngươi đến rất không đúng lúc.

Tiểu sư đệ cười hi hi nói: “Ta biết, ta nói xong rồi sẽ đi, đợi lát nữa ngươi giúp Cố Hiểu Dao bôi xong thuốc lên xương sống, tiếp qua nửa canh giờ gân mạch hắn sẽ tự động thả thông, đến lúc đó ngươi có thể truyền công. Truyền công phải chia ra ba lượt, đầu tiên truyền hai thành trước, lần thứ hai và lần thứ ba các truyền bốn thành, sợ hắn khó chịu, còn đặc biệt chuẩn bị nước ấm cho các ngươi.”

Hắn vẫy tay, phía sau liền có hai tên đệ tử mang một cái đục dững vào.

“Chờ ngươi truyền công cho hắn xong thì đem viên thuốc khởi tử hồi sinh tuyệt xử phùng sinh chuyển nguy thành an diệu thủ hồi xuân này cho hắn ăn vào, trong vòng ba ngày tất cả độc trong cơ thể hắn đều sẽ giải trừ.”

Cung chủ trịnh trọng tiếp nhận được, nói: “Đa tạ.”

Tiểu sư đệ khoát tay: “Hắn có duyên với quý cốc, có thể cứu sống hắn, ta cũng rất cao hứng. Được rồi, nên dặn dò ta cũng đã dặn dò, các ngươi có thể tiếp tục.”

Nói xong lại cùng Bình sư phụ đi ra ngoài, còn tri kỷ đóng cửa lại.

Cố Hiểu Dao: “...”

Cung chủ cười như không cười nhìn hắn: “Tiếp tục không?”

Cố Hiểu Dao sờ sờ miệng: “Sợ ngươi mời cô.”

Cung chủ nhướn mày, không nói một lời lại hôn lên.

...

Một lát sau, Cố Hiểu Dao về mặt thống khổ nằm ở trên giường, “Cung chủ, đã đến giờ chưa, ta cảm thấy ta sắp cứng ngắt !”

Cung chủ ngắt đầu nhìn thoáng qua đồng hồ cát, “Sắp rồi, chịu đựng thêm chút nữa.”

Lại một lát sau, đồng hồ cát kia rốt cục dần dần đảo xong, cung chủ lúc này mới vươn tay nhổ từng cây ngân châm trên người Cố Hiểu Dao xuống.

Chờ nhổ xong ngân châm, Cố Hiểu Dao vẫn còn duy trì tư thế nằm nghiêng.

Cung chủ vỗ vỗ hắn: “Nhổ xong rồi, ngươi có thể động.”

Cố Hiểu Dao buồn bực nói: “Không động dậy được, đều tê rần!”

Cung chủ cười nhạo một tiếng, chậm rãi xoay hắn lại, đặt hắn thành tư thế nằm thẳng, lại giúp hắn xoa bóp chỗ các đốt ngón tay.

Cố Hiểu Dao lẳng lặng cảm nhận động tác nhẹ nhàng của cung chủ, chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh ấm áp, không khỏi gọi hắn một tiếng: “Đoạn Yến.”

Động tác của cung chủ dừng lại: “Hửm? Làm đau ngươi?”

Cố Hiểu Dao lắc đầu, “Đa tạ ngươi.”

Cung chủ sừng sốt, khẽ cười nói: “Sao lại đa tạ?”

Cố Hiểu Dao nghĩ nghĩ, “Về sau nếu nguoi như vậy, ta cũng sẽ đối với nguoi tốt như vậy.”

Cung chủ thần nhiên nói: “Bồn cung vĩnh viễn không có loại thời điểm này, bởi vì bồn cung không bao giờ uống loạn thuốc.”

Cố Hiểu Dao: “...”

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tác giả: Hiểu Dao a, lén lút hỏi một chút, nguoi thích cung chủ điểm nào nhất?

Cố Hiểu Dao che mặt: KHÍ! ĐẠI! HOẠT! HẢO!

Tác giả: Được rồi, ta sẽ để cho cung chủ tận lực thỏa mãn nguoi.

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Truyền công

Cung chủ xoa nhẹ giúp hắn một hồi, hỏi: “Có đỡ hơn chút nào không?”

Cố Hiểu Dao thử hoạt động tay chân một chút, gật đầu nói: “Đỡ hơn nhiều rồi *moah moah*.” Chậm rãi ngồi dậy.

“Vậy bôi thuốc đi.” Cung chủ bưng bát thuốc tiểu sư đệ phối trước đó lên trét dọc lên sống lưng, dùng ngón tay chấm chấm, bôi lên trên người hắn.

Ngón tay đụng tới làn da, Cố Hiểu Dao gật nảy mình, “Lạnh!”

Cung chủ thần nhiên nói: “Nhịn một chút.” Sau đó tiếp tục bôi nước thuốc lên trên người hắn.

Tay cung chủ tay dính nước thuốc chậm rãi chạy khắp nơi trên người hắn. Đến chỗ cánh tay, cơ bắp Cố Hiểu Dao không khỏi căng thẳng, toàn thân nổi da gà.

“Nguoi khăn trương cái gì?” Cung chủ cười nhạo.

Cố Hiểu Dao bĩu môi, “Sợ nhột không được hả...”

“Thật không?” Cung chủ miệng hỏi, tay lại nhẹ nhàng gãi gãi bên hông hắn.

Cố Hiểu Dao ở trên giường dờ khóc dờ cười, xoay đến xoay lui, “Đồ khốn, đừng... đại gia nguoi... nguoi nháo nữa đừng trách ta trở mặt ...”

Về mặt cung chủ lạnh nhạt gãi thêm vài cái, rút cục tha cho hắn, tiếp tục giúp hắn bôi thuốc.

Bôi đến địa phương không thể miêu tả, Cố Hiểu Dao mất tự nhiên nghĩ muốn cuộn tròn chân.

Cung chủ chế nhạo nói: “Làm sao vậy?”

Cố Hiểu Dao thâm mắng một tiếng, gờ chân đá hắn một cái, hung tợn nói: “Nguoi nhìn chỗ đó đủ chưa!”

Cung chủ cũng không thêm để ý, cố ý nắm ngoạ ý kia ước lượng, “Ha ha.”

Ha ha? Ha ha!? Cố Hiểu Dao cá giận nói: “Nguoi có ý gì!!!”

Cung chủ thường thức vài cái lại buông ra, lạnh nhạt nói: “Không có ý gì hết.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Chờ cả người hắn đều bôi nước thuốc xong, sắc mặt Cố Hiểu Dao đã đỏ bừng, hô hấp không đều.

Cung chủ sờ sờ trán hần, “Ngươi rất nóng?”

“...” Cố Hiểu Đào ôm chặt tay hần, hung hăng cắn một phát, cảm thấy chưa hết giận, lại cắn trên cổ tay vài cái.

Cung chủ dùng một tay kia sờ sờ mặt hần, “Ngươi là-chó-hả? A Chiêu cũng không cắn người.”

Cố Hiểu Đào bị thương nói: “Lão ma đầu, ngươi đốt lửa thì ngươi phải phụ trách dập tắt!”

Cung chủ nhin không được hôn lên khoe miệng hần, cười nói: “Ngươi cũng chỉ có chút tự chủ ấy.”

Là một người trẻ tuổi! Điều không chịu nổi loại bôi (kheo) thuốc (chọc) kiểu này biết không!! Cố Hiểu Đào khế cắn môi, quyết định tự cấp tự túc.

Cung chủ nắm tay hần, “Thánh y nói qua, việc này sẽ làm tổn thương thân thể, phải chờ đến khi độc của ngươi giải xong mới có thể...”

“Vậy ngươi là muốn như thế nào!” Cố Hiểu Đào rít gào vài tiếng, hất tay hần ra, hung hăng ngắt mình một phen, rốt cục giải quyết vấn đề.

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Đào lật người, đưa lưng về phía cung chủ để diễn đạt mình phần nộ.

Cũng không biết là tác dụng nước thuốc kia, hay là toàn bộ quá trình thủ pháp của cung chủ quá mức cao đoan, Cố Hiểu Đào dần dần cảm thấy làn da mình hơi run lên, đặc biệt nơi bị ngăn chãm đâm qua, mơ hồ có chút đau.

Một lát sau toàn thân càng giống như là bị thiêu cháy, vừa nóng lại vừa đau.

Không thể chịu đựng được Cố Hiểu Đào lập tức lật tới lật lui ở trên giường, vẻ mặt thống khổ.

Cung chủ rốt cục phát hiện không đúng, cau mày nói: “Làm sao vậy?”

Cố Hiểu Đào cắn răng nói: “Nước thuốc này có phải là nước ớt không vậy, đau chết ca !”

Cung chủ dè hần lại dò xét mạch tượng, an ủi: “Đừng sợ, là kinh mạch đang đã thông.”

Các ngươi nhất định là đang lừa ta, lão tử xem phim truyền hình nhiều năm như vậy, chưa từng nghe nói qua bôi thuốc đã thông kinh mạch biết không! Cố Hiểu Đào khó chịu đến cực điểm, giật giật môi, một chữ cũng nói không thành lời.

Cung chủ xoay người lên giường, ôm hần vào trong ngực, nhẹ giọng nói: “Một lát thì tốt rồi.”

Thúi lắm! Một tiếng là một lát hả?! Cố Hiểu Đào chỉ cảm thấy càng lúc càng khó chịu, vừa nãy chỉ là làn da nóng rực, hiện tại ngay cả lục phủ ngũ tạng cũng đang nóng lên, giống như có thể nghe được tiếng máu sôi trào.

Nửa canh giờ sau, Cố Hiểu Đào giống như là vừa mới mò từ trong nước ra, cả người đều bị mồ hôi thấm đến ướt đẫm, ngay cả cung chủ ôm hần y phục cũng bị ướt hơn phân nửa.

Cũng may cảm giác nóng rực kia tựa hồ đang chậm rãi tiêu giảm.

Cố Hiểu Đào suy yếu nói: “Kinh mạch đã thông, ta có cao lên được chút nào không...?”

Cung chủ cười nhạo một tiếng, ôm hần lên đi về phía thùng tắm.

Bởi vì Cố Hiểu Đào không nhìn thấy, nghi hoặc nói: “Đi đâu vậy?”

Cung chủ không nói gì, nhẹ nhàng đặt hần ở trong nước.

Cố Hiểu Đào khuấy hai cái mới đỡ lấy mép thùng, càng nghi hoặc hơn, truyền công còn phải tắm rửa?

Lúc hần đang nghi hoặc, lại phát giác mực nước bỗng nhiên dâng lên, đúng là cung chủ cũng tiến vào.

Cố Hiểu Đào: “TẮM! UYÊN! ƯƠNG!”

Cung chủ: “...”

Cung chủ xoay mặt hần lại, vỗ vỗ lưng hần nói: “Ngồi yên, hiện tại truyền công cho ngươi.”

Thì ra là truyền công ở trong nước ... Cố Hiểu Đào hơi thả (thất) lòng (vọng) “A” một tiếng, đứng lên, sống lưng rất thẳng.

“Ngươi thật sự muốn cho ta truyền công?”

Đây chính là một nửa công lực a... trong lòng Cố Hiểu Đào vẫn là hơi bất an.

Cung chủ từ phía sau ôm lấy hắn, “Bỏ cung nói qua, công lực một năm thì có thể tăng lại, ngươi không cần phải lo lắng.”

Cố Hiểu Đào hoảng hốt gạt đầu, nhưng là tư thế này là muốn nhào loại nào?

“Chờ chút ta sẽ rót nội lực vào huyết quan nguyên của ngươi, toàn bộ quá trình ngươi không được nhúc nhích. Nếu như truyền công bị cắt ngang, kinh mạch ngươi sẽ bị hao tổn, còn ta sẽ tẩu hỏa nhập ma.”

Cố Hiểu Đào nghe vậy, lập tức giữ vững tinh thần, nhin không được hỏi: “Huyết quan nguyên ở đâu?”

Ngón tay cung chủ chọt chọt dưới rốn hắn.

“A...” Cố Hiểu Đào chà xát mặt, “Ta nhất định không nhúc nhích!”

“Nhắm mắt, điều tức.” Cung chủ ghé vào lỗ tai hắn nhắc nhở.

Điều tức là cái quái gì? Cố Hiểu Đào nhắm mắt một hồi, nhin không được mở miệng hỏi.

Cung chủ: “... Chính là tập trung suy nghĩ, thờ đều.”

“A...” Cố Hiểu Đào gạt đầu, “Làm đi làm đi!”

Loại nhân nhật hưng phấn này là xảy ra chuyện gì?

Cung chủ đặt bàn tay ở chỗ quan nguyên của hắn, nói rằng: “Ta bắt đầu đây.”

Vừa dứt lời, Cố Hiểu Đào đã cảm thấy bụng bị một cổ dòng khí đánh sâu vào, dòng khí ầm áp cuộn cuộn không ngừng truyền từ bàn tay cung chủ vào trong cơ thể hắn.

Ngay từ đầu cũng không khó chịu, nhưng theo nội lực gia tăng, Cố Hiểu Đào chỉ cảm thấy cổ khí lưu kia ở trong thân thể đâm trái đâm phải, đau đớn vạn phần.

“Đừng bài xích, chậm rãi thả lỏng.”

Cố Hiểu Đào nghe vậy thờ đều, ý đồ để thân thể tiếp thu cổ khí lưu kia.

Một lát sau, cung chủ thả tay ra, nhẹ giọng hỏi: “Sao rồi?”

Cố Hiểu Đào nắm tay một hồi, nắm chân một hồi, nhú mày nói: “Nó đang chạy loạn.”

Cung chủ bị hắn chọc cười, “Ngươi thử đem nội lực đưa về chỗ ta đặt tay lúc nãy xem.”

Ngươi nói quá cao thâm khiến người thường như ta nghe không hiểu a!

Cung chủ kiên nhẫn nói: “Ngươi tập trung tinh lực, trước nín thở, không chế nội lực trong cơ thể, lại dùng lực thờ ra.”

Sau đó hài tử liền phọt ra hả? Cố Hiểu Đào nửa hiểu nửa không dựa theo lời hắn nói, nín thở, thờ. Một lúc lâu sau, cổ nội lực kia mới thuận lợi quy về quan nguyên.

“Hiện tại cảm thấy thế nào?”

Cố Hiểu Đào sờ sờ bụng mình, giống như... không có biến hóa gì a? Chẳng lẽ thất bại? Sợ cung chủ khổ sở, hắn đành phải nói: “Thắt lưng không mỏi, chân không đau, thần thanh khí爽, sức sống tràn trề, một hơi leo sáu lầu cũng không thở dốc!”

Cung chủ cười nói: “Cảm giác này của ngươi không đúng, hai thành nội lực ngươi hẳn là không có cảm giác mới đúng.”

Cố Hiểu Đào: “...” Thì ra không có cảm giác mới là bình thường !

“Lần này truyền từ huyết tâm du vào, sẽ hơi khó chịu, ngươi phải nhẫn nhịn.” Cung chủ điểm vài cái sau lưng hắn, bàn tay đặt lên trên xương sống hắn, bắt đầu ngưng tụ nội lực.

Khác với lúc nãy, cổ nội lực này vừa vào cơ thể đã bắt đầu đè ép tâm phách, một lát sau Cố Hiểu Đào thật sự khó thở, chỗ xương sống lại là một trận đau đớn.

“-- phốc!” Một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra.

Cung chủ thấy hắn hộc máu, không khỏi có chút sốt ruột, nhưng lúc này lại không thể ngưng hẳn truyền công, một bên mong hắn có thể chịu đựng được,

một bên nhắc nhở nói: “Cố Hiểu Đào, điều tức.”

Lúc này truyền vào tai Cố Hiểu Đào là một trận nổ vang, cái gì cũng không nghe rõ, trong lòng lại nhớ kỹ cung chủ nói qua không được nhúc nhích, cắn răng chịu đựng.

Chờ sau khi hân phun ra liên tục vài hóp máu, cung chủ rốt cục thu hồi nội lực.

Không có bàn tay chống đỡ, Cố Hiểu Đào rốt cục kiên trì không nổi, chậm rãi ngã vào trong nước.

“Hiểu Đào!” Cung chủ đỡ lấy hân một phen, một bên dùng sức nhéo nhéo nhân trung, một bên dùng chân khí khơi thông gân mạch cho hân

Sau mười mấy lần, Cố Hiểu Đào rốt cục phục hồi lại tinh thần, ho vài tiếng, suy yếu nói: “Ta không sao...”

Chính là sao không giống trong tiểu thuyết hả? Được nội lực không phải là tinh lực dư thừa, một tay đánh chết một tiểu bằng hữu sao?

Cung chủ sờ sờ huyết quan nguyên hân, ôn nhu nói: “Kiên trì một chút, làm thêm lần nữa thì tốt rồi.”

Cố Hiểu Đào miễn cưỡng giữ vững tinh thần gập đầu, xoay người sang chỗ khác, ngồi xếp bằng.

Lần này cũng giống như lúc này, chờ truyền công xong, ý thức Cố Hiểu Đào đã mơ hồ, miệng đều là bọt máu.

Cung chủ vuốt mặt hân, khẽ cười nói: “Người đã có một nửa công lực của bản cung, cảm thấy thế nào?”

Cố Hiểu Đào há miệng thở dốc, nói không thành lời. Vì sao truyền công giống như là bị đánh một trận?

Cung chủ nhìn thấu nghi ngờ của hân, giải thích: “Người nhất thời nhận nhiều công lực như vậy, tất nhiên thân thể ăn không tiêu, mấy ngày nữa thì tốt rồi.”

Cung chủ ôm hân ra khỏi thùng tắm, đặt ở trên giường, nhẹ nhàng giúp hân lau người.

Một lát sau, Cố Hiểu Đào khôi phục lại tinh thần một chút, nắm lấy tay hân, hữu khí vô lực nói: “Người sao rồi?”

Cung chủ nằm song song ở trên giường với hân, nghiêng đầu hôn hôn lên trán hân, thân nhiên nói: “Bản cung đương nhiên không sao.”

“Thật không?” Cố Hiểu Đào vẽ mặt hoài nghi.

“Thật.” Cung chủ nắm tay hân đặt ở trên huyết quan nguyên của mình, “Người tự mình cảm giác đi.”

Người tập võ đều có thể tự thân cảm nhận công lực của người khác, Cố Hiểu Đào được truyền công lực tất nhiên cũng có loại năng lực này. Lúc này bàn tay hân đang đặt ở bụng, thật sự cảm nhận được nội lực hùng hậu của cung chủ.

Hân nhân cơ hội sờ soạng cơ bụng của cung chủ, cười hi hi nói: “Cảm nhận được, ba tháng, vẫn là long phượng thai.”

Cung chủ: “...”

“Bảo vệ hài tử cho tốt!” Cố Hiểu Đào vẽ mặt nghiêm túc.

Cung chủ không để ý tới lời nói nhảm của hân, đứng dậy lấy từ trong y phục ra khỏi từ hồi sinh tuyệt xử phùng sinh chuyển nguy thành an diệu thủ hồi xuân hoàn của tiểu sư đệ luyện chế, thân nhiên nói: “Há miệng, uống thuốc.”

Cố Hiểu Đào ngoan ngoãn hé miệng, để cung chủ bỏ viên thuốc kia vào trong miệng hân.

Cố Hiểu Đào ngậm thuốc: “! ! !”

Cung chủ nhượng mày nói: “Người đây là phản ứng gì?”

Cố Hiểu Đào hung hăng đập ván giường ôm cổ của mình, lẩn qua lẩn lại ở trên giường

Cung chủ cho rằng hân bị ghen, vội vàng nâng hân dậy, vỗ nhẹ lưng hân.

Cố Hiểu Đào vươn tay sờ soạng mặt cung chủ một chút, dán miệng mình lên trên miệng cung chủ.

Cung chủ: “! ! !”

Thuốc này cực kì chua, hơn nữa cực kì cay, chỉ dính một chút cũng sẽ cảm thấy khó có thể chịu đựng. Nghe được tiếng cung chủ hít khí, Cố Hiểu Đào lộ ra một nụ cười thực hiện được, thống khổ nuốt viên thuốc xuống.

Cung chủ một bên hít khí, một bên đen mặt đi rót nước.

“Chờ người giải độc xong, người cảm nhận cho tốt.”

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tác giả mặt phiền muộn: Chương sau người có thể gặp lại ánh sáng ...

Cố Hiểu Dao: Vậy vì sao người lại phiền muộn...

Tác giả: Khi người mù... cảnh tượng không cần miêu tả...

Cố Hiểu Dao: ...

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Giải độc

Uống vào khối tử hồi sinh tuyệt xử phùng sinh chuyển nguy thành an diệu thủ hồi xuân hoàn, Cố Hiểu Dao còn nhưng nhớ tư vị hưng phấn và bất an, miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi tỉnh lại, trước mắt vẫn là một mảnh tối đen.

Địch mỵ, nói tốt gặp lại ánh sáng đâu!

Cố Hiểu Dao có vài phần thất vọng, khẽ thở dài một tiếng.

Cung chủ bị tiếng thở dài của hắn làm bừng tỉnh, rồi sau đó xoa xoa đầu hắn, “Tỉnh rồi?”

Cố Hiểu Dao rầu rĩ lên tiếng, lúi lúi đầu vào trong ngực hắn.

Cung chủ nắm tay hắn, “Có đỡ hơn chút nào không?”

Cố Hiểu Dao lắc đầu: “Nhĩ Khang, phải làm sao đây, ta vẫn là không nhìn thấy gì cả...” Sau khi nói xong dừng lại, “Khoan đã! Hình như... có cái gì... không đúng...”

Cung chủ thân nhiên nói: “Khôi phục giọng nói.”

Cố Hiểu Dao: “!!!” Thật sự khôi phục!

Cố Hiểu Dao: “Xin hãy dùng bốn chữ hình dung giọng nói của ta.”

Cung chủ: “Cũng là như vậy.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Chẳng lẽ không phải là trong trẻo dễ nghe, dồi dào từ tính, lang lang êm tai? Phối hợp một chút bộ chết hả?

Cố Hiểu Dao nghi hoặc nói: “Hay là người thích giọng trắng hán của ta hơn? Hơn nữa người đã nghe nghiệm rồi?”

Cung chủ: “...”

Không được đâu! Vạn nhất về sau cung chủ nghe được giọng trắng hán mới có thể hưng-phấn thì sao, phải làm sao đây Cố Hiểu Dao nghiêm túc nói: “Yên Yên, ta biết thâm mỹ của người độc đáo, nhưng quá siêu tục cũng không tốt !”

Cung chủ ho nhẹ một tiếng: “Yên Yên?”

Cố Hiểu Dao: “Đoạn Đoạn?”

Cung chủ hồi lâu không lên tiếng.

Cố Hiểu Dao thật cẩn thận hỏi: “Tức giận hả?” Địch mỵ, gọi nick name một chút thì tức giận, quả thực không thể kỳ lạ hơn được nữa!

“Không phải...” Cung chủ chần chờ một chút, mắt tự nhiên nói: “Về sau ngươi có thể không cần gọi ta cung chủ, trực tiếp gọi tên đi.”

Cho nên vừa nãy cung chủ đang... thẹn thùng? Cố Hiểu Đào hơi sững sốt, lập tức cười to nói: “Yến Yến!”

Cung chủ: “... Đừng gọi như vậy.”

“Ngươi không thích Yến Yến à, vậy tiểu Yến? A Yến? Yến nhi? Ngươi chọn đi.”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Đào buồn rầu nói: “Trực tiếp gọi ngươi là Đoạn Yến tuyệt không thân mật, sao tên của ngươi không phải là ba chữ chứ!”

Cung chủ nói: “Vẫn gọi là cung chủ đi...”

Cố Hiểu Đào ghé vào lỗ tai hắn nói: “Nếu không lén lút gọi ngươi là Yến Yến nha?”

Cung chủ nhẹ nhàng ừ một tiếng, hỏi: “Thân thể sao rồi?”

Cố Hiểu Đào nghĩ nghĩ: “Lần này thất lưng thật sự không mỏi, chân không đau, thần thanh khí爽, sức sống tràn trề, một hơi leo sáu lầu cũng không thở dốc!”

Cung chủ gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

“Chỉ là ánh mắt vẫn không nhìn thấy...”

“Có thể là trong mắt thất không đốt đèn.” Cung chủ đứng dậy xuống giường, sờ soạng một vòng, châm ngọn đèn trên bàn, một bên dùng tay áp sát đi đến trước mặt Cố Hiểu Đào, nhẹ giọng nói: “Có thể nhìn thấy chưa?”

Ánh lửa mờ nhạt lẳng lặng chiếu vào đáy mắt Cố Hiểu Đào.

Ánh sáng không phải là quá mãnh liệt, nhưng Cố Hiểu Đào vẫn là cảm thấy chói mắt. Ca rốt cục gặp lại ánh sáng ha ha ha ha ha ha ha!!! Cố Hiểu Đào nhìn xuống nước mắt vui sướng, rung giọng nói: “Ngươi giờ lên trên một chút.”

Cung chủ lại giờ ngọn đèn cao một chút: “Như vậy à?”

Cố Hiểu Đào ngửa đầu nhìn hắn, ra vẻ lạnh nhạt nói: “Thật sự là đã lâu không thấy được ngươi.”

Cung chủ mỉm cười.

Cố Hiểu Đào bị nụ cười kia chói mắt lên một cái, chỉ cảm thấy gương mặt tuyệt điểm kia dưới ánh lửa lúc sáng lúc tối càng đoan chính thanh nhã hơn, nhìn không khỏi có chút ngây ngốc.

Cung chủ đặt ngọn đèn sang một bên, nhéo nhéo mắt hắn: “Đẹp không?”

Đẹp... Cố Hiểu Đào lẳng lặng gật đầu, khi phản ứng kịp mặt đã đỏ bừng. Mẹ kiếp cư nhiên bị cung chủ câu dẫn! Cố Hiểu Đào rũ mắt xuống, oán hận nói: “Cũng chỉ như vậy!”

Ý cười trên mặt cung chủ càng sâu: “Cố Hiểu Đào, độc của ngươi hẳn là đã giải hết rồi.”

Cố Hiểu Đào gật đầu, “Hình như là vậy.” Dùng một chút lại nói: “Đa tạ, Yến Yến.”

Cung chủ thân nhiên nói: “Không cần cảm tạ, đến tầng tiến hữu nghị đi.”

Cố Hiểu Đào: “!!!” Bây giờ là thời khắc ôn nhu, ngươi nói chuyện này thật sự tốt hả?

Cung chủ không biết lấy từ nơi nào ra một quyển sách nhỏ, Cố Hiểu Đào thấy nó cực kỳ quen mắt, về mặt tà mị nói: “Hôm nay liền luyện hết tư thể còn lại đi.”

Cố Hiểu Đào nắm lấy chân, về mặt hoảng sợ nói: “Ngươi đừng xằng bậy, ta sẽ la lên đó !!!”

Cung chủ thương hại nhìn hắn: “La đi, kẻ nào tới bốn cung liền giết kẻ đó, phá hư chuyện tốt của bốn cung, một người cũng không lưu.”

Cố Hiểu Đào: “...”

Cung chủ dùng chỉ phong tắt ngọn đèn, “Hiểu Đào a, cứ yên tâm cảm nhận đi.”

...

Sáng sớm.

Cố Hiểu Dao coi như nghe được một trận tiếng bước chân, vội vàng đẩy cung chủ ra, khàn giọng nói: “Có người đến!!!!”

Cung chủ không nhanh không chậm, hôn lên môi hắn, “Tôi một người giết một người.”

CẦM THÚ!! Cố Hiểu Dao một môi đến cực điểm, lại lo lắng người ở bên ngoài sẽ tiến vào, đành phải cầu xin tha thứ nói: “Yến ca ca, tha cho ta được không, ta không dám nữa ...”

Cung chủ cười nhạo một tiếng, tiếp tục động tác.

“Nói đi, ta rốt cuộc làm sai chuyện gì?!!” Cố Hiểu Dao nhìn một lần thượng một chuông và một chuông khó nhất, giống như cũng không dừng được a!

Khuyên nhủ cung chủ không được, Cố Hiểu Dao nghe tiếng bước chân kia càng lúc càng gần, đành phải nước mắt lưng tròng kìm nén không phát ra tiếng.

Người ở ngoài cửa đi dạo vài bước, “Bình sư phụ, người nói bọn họ đã dậy chưa...”

Bình sư phụ thản nhiên nói: “Không bằng đẩy cửa vào xem thử?”

Nội tâm Cố Hiểu Dao gào thét nói: Ngàn vạn lần đừng, đẩy cửa chính là chết đó! Cung chủ rất hung tàn! Cái loại mà giết người không chớp mắt!!

Tiểu sư đệ do dự nói: “Ta sợ đau mắt hột.”

Bình sư phụ nói: “Vậy thì gọi bọn họ thử xem?”

Tiểu sư đệ gạt đầu, cách cửa la lớn: “Cung chủ, Cố Hiểu Dao, các người đã dậy chưa?!”

Cung chủ không để ý tới, tiếp tục động tác.

Cố Hiểu Dao: “...”

Tiểu sư đệ nửa ngày không được đáp lại: “Chúng ta tiến vào nha?”

Cố Hiểu Dao trong lòng quỳnh lên, thờ dốc mấy tiếng, miễn cưỡng lên tiếng nói: “Đừng.. Đừng đừng, các người... đợi lát nữa rồi vào, ta và cung chủ đang có việc...”

Tiểu sư đệ lặng im vài giây, “Giọng ai vậy...”

Cố Hiểu Dao: “...”

Tiểu sư đệ bùng tỉnh đại ngộ: “Cố Hiểu Dao hả? Sao giọng người khàn thế? Đừng rống to như thế, dễ làm tổn thương cổ họng đó, bọn trẻ bây giờ thật sự là không biết tiết chế.”

Cố Hiểu Dao: “...” Lời như thế từ miệng một thẳng nhóc như người nói ra thật sự tốt hả?

Tiểu sư đệ ý vị sâu sa nói: “Nếu bọn người đã có việc, vậy lát nữa chúng ta lại đến.” Nói xong liền kéo Bình sư phụ rời đi.

Chờ sau khi tiểu sư đệ và Bình sư phụ rời đi, Cố Hiểu Dao rốt cục nhìn không được, cả giận nói: “Cái tên cầm thú này...”

Cung chủ vỗ vỗ mặt hắn: “Người thích.”

Cố Hiểu Dao bi phẫn nói: “Ta không thích...” Lúc mà nói đến hai chữ 'không thích' âm điệu không khỏi biến đổi.

Cung chủ: “Ngoài miệng nói là không thích...”

Cố Hiểu Dao: “Thân thể cũng rất thành thật đi...”

Cung chủ: “...”

Chờ đến khi Cố Hiểu Dao sắp tỉnh-tấn-nhân-vong, cung chủ rốt cuộc đại (không) phát (còn) từ (điên) bi (cuồng) mà buông tha cho hắn.

Hai mắt Cố Hiểu Dao vô thần nhìn cửa mặt thất, trong lòng một mảnh bi thương.

Sau một đêm mây mưa, cung chủ biểu lộ tình cảm nhìn hắn, “Cố Hiểu Dao, đừng làm biếng nằm lý trên giường nữa, không sai biệt lắm nên dậy rồi.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Ai cũng dừng chân, hẳn muốn chiến đấu với cung chủ tới cùng!

Cố Hiểu Dao nhảy dựng lên, đá cung chủ một cước.

Cung chủ dễ dàng nắm mắt cá chân của hắn, thản nhiên nói: “Ngươi cho là có được một nửa công lực của bản cung thì chính là cao thủ?”

Cố Hiểu Dao: “...” Hắn thật sự chưa nghĩ như vậy bao giờ. Khoan đã, lại nói tiếp bây giờ hẳn cũng là thiếu niên có nội lực thâm hậu đi? Có nội lực nói... về mặt hẳn không khỏi mang theo vài phần hướng tới.

Cung chủ liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của hắn, cười như không cười nói: “Ngươi không có võ công trụ cột, có nội lực cũng như không.”

Cố Hiểu Dao cắn răng nửa ngày, bỗng nhiên nghĩ đến: “Nếu ta đem công lực truyền lại trên người ngươi, có phải là ngươi có thể khôi phục công lực lúc trước không?”

Cung chủ nhướn mày: “Ngươi biết truyền công không?”

Cố Hiểu Dao rút chân mình về, nắm tay hắn nghiêm túc nói: “Ngươi có thể dạy ta.”

Cung chủ lắc đầu: “Ngươi không có biện pháp khống chế nội lực.”

Cố Hiểu Dao nghiêm túc nói: “Ngươi nghe qua hút tinh đại pháp chưa?”

Cung chủ cau mày nói: “Đó là cái gì?”

“Một loại võ công có thể hấp thụ công lực người khác...”

Cung chủ khinh thường nói: “Cái loại công phu tà môn ma đạo này, sao bản cung biết được chứ.”

Nhưng các ngươi không phải chính là tà môn ma đạo à... Cố Hiểu Dao cơ trí nuốt những lời này trở vào bụng, “Vậy là không có cách nào trả công lực lại cho ngươi sao?”

Cung chủ cười nhìn hắn, nói từng chữ: “Dùng thân-thể-đền-bù là tốt rồi.”

“...” Cứu mạng, rốt cuộc là cung chủ học được những lời này ở đâu ...???

“Không thèm nghe ngươi nói nữa, ta muốn ngủ.” Cố Hiểu Dao mệt mỏi nằm vào ổ chăn.

Cung chủ một tay kéo lấy hắn, đưa y phục lên nói: “Đến tìm tiểu sư đệ trước rồi ngủ tiếp.”

Cố Hiểu Dao không thuyết phục được hắn, đành phải mặc hắn khoác y phục cho mình.

Hai người thu thập qua loa một phen rồi rời khỏi mật thất.

Tiểu sư đệ đang ngồi xổm trước lò được nấu thuốc, thấy bọn họ đi tới, nhướn mày nói: “A~ xong chuyện rồi?”

Mặt Cố Hiểu Dao đỏ bừng, hàm hồ ừ một tiếng.

Tiểu sư đệ lộ ra vẻ mặt 'Ta hiểu mà', nấu xong một chén thuốc đưa cho Cố Hiểu Dao: “Uống đi.”

Cố Hiểu Dao tiếp nhận bát thuốc kia, chần chờ nó: “Là cái gì vậy?”

Tiểu sư đệ cũng rót một chén cho cung chủ, lạnh nhạt nói: “Bổ thận thanh nhiệt.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Cung chủ bày ra vẻ mặt 'Ta không cần' mà nhìn hắn.

Tiểu sư đệ nói: “Hiện tại không bỏ, tương lai đừng hối hận.”

Cố Hiểu Dao: “Sao ngươi nói chuyện giống ông cụ non thế?”

Tiểu sư đệ lộ ra một nụ cười ý vị sâu sa, “Không nói chuyện này nữa, các ngươi đi theo ta.”

Ra khỏi cửa, Chu Tước và thánh y đang ngồi ở trên ghế đá bên ngoài, nhìn thấy bọn họ đi ra, vội vàng vây đi lên.

Thánh y đánh giá Cố Hiểu Dao một chút, cau mày nói: “Sao sắc mặt ngươi giống như là túng-dục-quá-độ?”

“...” Cô Hiểu Dao chà xát mặt, “Hiện tại được chưa?”

Thánh y cả kinh nói: “Giọng người khôi phục rồi?”

Cô Hiểu Dao cười mà không nói.

Thánh y tiếp tục kinh ngạc nói: “Ánh mắt cũng có thể nhìn thấy được?” Tiệp đã vươn tay bắt mạch cho hắn.

Thánh y càng giật mình hơn, miệng hắn áp ứng ngập ngừng hai cái, run rẩy nói: “Độc thể nhưng giải đến không sai biệt lắm ... y thuật Bình sư phụ quả nhiên là...”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Cốc chủ

Cô Hiểu Dao đang muốn nói người cứu mình chính là tiểu sư đệ và cung chủ, căn bản không có chuyện của Bình sư phụ, lại bị ánh mắt của cung chủ ngăn lại.

Cô Hiểu Dao: “???”

Tiểu sư đệ cười không nói, lôi kéo tay áo Bình sư phụ, về mặt sùng bái nói: “Bình sư phụ vẫn luôn rất lợi hại!”

Bình sư phụ: “...”

Thánh y thật cẩn thận nói: “Bình sư phụ...”

Tiểu sư đệ ngắt lời hắn: “Người là muốn hỏi vì sao y thuật của Bình sư phụ đột nhiên tăng mạnh đúng không?”

Thánh y trịnh trọng gật đầu.

Tiểu sư đệ vỗ vỗ bả vai thánh y, “Mấy năm nay lúc người xông xáo giang hồ, có từng nghiêm túc liếc mắt nhìn qua một quyển sách thuốc nào chưa?”

Thánh y kinh ngạc nhìn hắn.

“Sau khi người xông ra danh hào, có từng buông xuống danh lợi, trở về bản tâm?”

Trên mặt thánh y đã xuất hiện vài tia hổ thẹn.

“Người đứng im tại chỗ thì làm sao có thể đột phá chính mình? Người cũng biết Bình sư phụ ngày đêm nghiên cứu y thuật, cho dù là sách lúc trước đọc qua cũng đều lật không dưới trăm lần, nếu người không làm được một bước này của hắn thì có tư cách gì chất vấn vì sao y thuật của Bình sư phụ đột nhiên tăng mạnh?”

Thánh y đã triệt để xấu hổ không thôi.

Tiểu sư đệ khẽ thở dài: “Người giác ngộ chưa?”

Thánh y cung kính hành lễ với Bình sư phụ: “Đệ tử ngu dốt, mạo phạm sư phụ, thỉnh Bình sư phụ tha thứ.”

Bình sư phụ: “...”

Thánh y thấy Bình sư phụ không nói lời nào, cho rằng còn đang tức giận, vội vàng quỳ xuống.

Bình sư phụ: “Người... thôi... đứng lên đi...”

Thánh y đứng lên, về mặt hổ thẹn nói: “Sau khi đệ tử trở về chắc chắn sẽ nghiên cứu sách thuốc !” Sau đó lại hành lễ, về mặt nghiêm túc rồi đi.

Cô Hiểu Dao: “...” Không nghĩ tới vị tiểu sư đệ này còn có kỹ năng tưới tâm linh vào canh gà.

Thánh y vừa đi, Bình sư phụ liền trừng mắt liếc nhìn tiểu sư đệ, “Người cho rằng ta hiếm lạ chút công lao ấy?”

Tiểu sư đệ về mặt vô tội: “Không nói như vậy thì sao có thể nói trở về? Người lại không cho ta nhắc đến chuyện kia.”

Cố Hiểu Đào bát quái thò mặt qua: “Chuyện gì chuyện gì?”

Tiểu sư đệ về mặt thần bí: “Nói ra...”

Cố Hiểu Đào: “Sợ hù chết ta?”

Tiểu sư đệ gật đầu.

Cút đi, Cố Hiểu Đào bày ra về mặt 'Ta tuyệt không muốn biết', khoát tay: “Không nói thì biến.” Địch mọ, thật sự rất muốn biết nha!!

Cung chủ thân nhiên nói: “Là chuyện nguoi là cóc chủ quý cóc?”

Tiểu sư đệ: “!!!”

Bình sư phụ: “!!!”

Cố Hiểu Đào: “!!!”

Chu Tước bị tác giả quên đi: “...”

Về mặt tiểu sư đệ cứng ngắc, một lúc lâu sau nói: “Làm sao nguoi biết...”

Cung chủ: “Đoán.”

Tiểu sư đệ ôm đầu ngồi chồm hỏm trên mặt đất, “Cư nhiên bị đoán được, ta thật sự đau khổ buồn bực, phải làm sao đây Bình sư phụ!”

Bình sư phụ lạnh lùng nhìn hấn: “Ngữ khí nguoi hình như rất vui vẻ.”

Tiểu sư đệ xoa xoa mặt mình: “Ta không có a, đáng giận. Đoạn Yến, sao nguoi lại đoán được !?”

Cung chủ không chút để ý nói: “Chỉ là tùy tiện đoán thử thôi, ai biết nguoi liền thừa nhận.”

Tiểu sư đệ: “...”

Bình sư phụ như trước lạnh lùng nhìn tiểu sư đệ.

Cố Hiểu Đào lui về phía sau vài bước, chỉ vào hấn nói: “Cóc chủ không phải là chết rồi sao? Hơn nữa vì sao nhìn qua so với đệ tử trong cóc còn nhỏ hơn!? Chuyện này khoa học sao??”

Bình sư phụ lạnh lùng mỉm cười: “Hấn thật sự là 'chết' rồi.”

Cố Hiểu Đào lại lui về phía sau vài bước: “Đừng nói giỡn, chúng ta là võ hiệp văn đứng đắn, huyền huyền như vậy thật sự tốt sao?”

Tiểu sư đệ sờ sờ mặt mình, hít một hơi: “Cũng được, nếu bọn nguoi đã biết, vậy để ta nói cho các nguoi biết chân tướng mọi chuyện đi! Tuy rằng ta tuyệt không muốn nói cho các nguoi biết!”

Cố Hiểu Đào: “Trên mặt nguoi tràn ngập 'Mau kêu ta nói đi' .”

“Đừng cắt ngang.” Tiểu sư đệ nổi lên một chút cảm xúc, nghiêng đầu nhìn nhìn Bình sư phụ: “Ta nói?”

Bình sư phụ lạnh mặt: “...”

Ngươi ngược lại nói đi! Tâm bát quái của Cố Hiểu Đào đã cơ-khát-khó-nhìn!!!!

Tiểu sư đệ buồn bã nhìn trời: “Đó là vào một đêm âm u vắng vẻ mười một năm trước, ta luyện chế hai viên đan dược độc nhất vô nhị.”

“Viên đan kia được gọi phản lão hoàn đồng vượt lên nếp nhăn nguoi sẽ không hối hận, là ta cố ý luyện chế vì Bình nhi.”

Về mặt Bình sư phụ 'Ta không biết hấn': “...”

Ngay cả xưng hô cũng thay đổi, sợ người khác không biết các nguoi có một chân sao!!

Tiểu sư đệ tiếp tục nói: “Nếu là đưa cho Bình nhi, ta tất nhiên phải thử một chút xem có vấn đề gì không, không nghĩ tới thử một lần này... Ở giữa độc...”

Cố Hiểu Đào về mặt đồng tình: “À, uống lộn thuốc hà...”

Cung chủ trào phúng mỉm cười, ý vị sâu sa mà nhìn Cố Hiểu Đào, giống như đang nói: Ngươi cũng không biết xấu hổ mà đồng tình người khác.

Cố Hiểu Dao về mặt chợt dạ cọ cọ cung chủ, rồi sau đó hỏi: “Sau khi trúng độc thì sao?”

Tiểu sư đệ nhún nhún vai: “Sau đó dung mạo ta liền biến thành bộ dáng khi mười sáu tuổi, hơn nữa già chết mười năm, đệ tử trong cốc đều nghĩ ta chết rồi.” Hắn chuyển mắt, ẩn tình đưa tình mà nhìn Bình sư phụ: “May mắn là Bình nhi thông minh cơ trí, đem 'Thi thể' ta đặt ở trong mật thất, dốc lòng chiếu cố mười năm, một năm trước ta đã tỉnh lại.”

Cố Hiểu Dao một trận lạnh lẽo, “Cho ta hỏi một câu, Bình sư phụ là biết người không chết hay là bị nghiện-luyện-thi a...”

Về mặt tiểu sư đệ cứng đờ: “...”

Bình sư phụ: “...”

Cố Hiểu Dao về mặt hiểu rõ: “Đây cũng là yêu đến sâu đậm a, bất quá Bình sư phụ rốt cuộc là thích người còn đang sống hay là thi thể của người?”

Về mặt tiểu sư đệ càng cứng ngắc hơn: “...”

Bình sư phụ lạnh nhạt trả lời: “Chỉ cần là hắn, đều thích.”

Tiểu sư đệ lập tức phe phẩy đuôi dán lên.

Bình sư phụ thản nhiên nói: “Biến.”

Tiểu sư đệ cọ đến cọ lui, “Người còn chưa tha thứ cho ta sao, ô ô.”

Cố Hiểu Dao hiểu kỳ nói: “Cho nên người rốt cuộc là mấy tuổi rồi?”

Tiểu sư đệ nhướng mày nói: “Cỡ ba mươi lắm.”

Cư nhiên mới ba mươi năm tuổi, hắn còn tưởng rằng cốc chủ gì đó đều là mấy ông già...

“Vậy đời này của người đều là bộ dáng này sao?”

Tiểu sư đệ cười thần bí: “Đương nhiên không phải, sau đó ta lại luyện ra một loại hoàn nguyên đan, có thể khôi phục diện mạo và thân hình như cũ, bất quá chỉ có thể duy trì vài canh giờ, hơn nữa cực kỳ tổn thương thân thể, cho nên chỉ có buổi tối mười năm mỗi tháng mới dùng.” Nói xong nhìn thoáng qua Bình sư phụ.

Về mặt Bình sư phụ nháy mắt mắt tự nhiên: “...”

“Buổi tối mới dùng a...” Cố Hiểu Dao nắm chắc trọng điểm.

Cung chủ đột nhiên nói: “Lúc trước người nói đợi khi người lớn lên mới có thể cứu Cố Hiểu Dao, chính là ý này?”

Tiểu sư đệ gật đầu: “Không sai, sau khi ta khôi phục thân hình, công lực tất nhiên cũng có thể khôi phục theo, tất nhiên có thể cứu hắn, bất quá tháng này ta đã ăn qua hoàn nguyên đan, không thể ăn nữa, nhưng hắn chỉ có thể sống hơn mười ngày, cho nên mới nói không cứu được hắn.”

Cố Hiểu Dao tỏ vẻ khó hiểu: “Nhưng sau đó người vẫn là muốn cứu ta?”

Tiểu sư đệ bĩu môi: “Khi đó nghĩ đến người là đệ tử quý cốc, ta thân là cốc chủ tất nhiên phải cứu người, ta là chuẩn bị mạo hiểm cả tánh mạng uống một viên hoàn nguyên đan vội vàng truyền công lực cho người, bất quá sau đó lại xác định người không phải là đệ tử quý cốc, cho nên liền từ bỏ suy nghĩ này”

Hắn vừa nói như vậy, Cố Hiểu Dao nháy mắt cảm thấy rất cảm động, đại phu vĩ đại vô tư như vậy rất đáng được tôn trọng !

Bình sư phụ ở một bên thản nhiên nói: “Người cũng không cần cảm động, chẳng qua là hắn muốn bắt người thử thuốc khôi từ hồi sinh tuyệt xử phùng sinh chuyển nguy thành an diệu thủ hồi xuân hoàn mà thôi.”

“...” A, Cố Hiểu Dao quyết định rút lại bình luận trước.

Tiểu sư đệ ảo não nói: “Bình nhi, vì sao người lại nói ra!”

Bình sư phụ cười lạnh một tiếng: “Vi thí nghiệm thuốc không tiếc ăn hoàn nguyên đan, người thật đúng là si mê y thuật.”

Tiểu sư đệ ôm lấy thắt lưng hắn cọ qua cọ lại: “Ta càng si mê người hơn, lại nói ta vẫn chưa truyền công cho Cố Hiểu Dao!”

Cố Hiểu Dao: “...” Các người có suy xét qua cảm nhận của bệnh nhân là ta không?

Cố Hiểu Dao vuốt cằm bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề: “Ta còn có một nghi vấn...”

Tiểu sư đệ ngạc nhiên nói: “Là muốn hỏi ta vì sao lại tự xưng là tiểu sư đệ chín trăm chín mươi tám hả? Bởi vì Bình nhi không cho ta nói thân phận thật sự của ta cho người khác biết, cho nên mới nói như vậy.”

Ai quan tâm chuyện này hả, Cố Hiểu Đào lắc đầu: “Lúc trước Bình sư phụ đặt 'Thi thể' người trong mật thất nào vậy?”

Tiểu sư đệ chớp chớp mắt: “Đương nhiên chính là các mật thất ngày hôm qua người ở đó.”

Cố Hiểu Đào nằm ở trên vai cung chủ khóc không ra nước mắt, “Ô ô chúng ta cứ nhiên ở qua đêm trong nhà xác, nghĩ thế nào ta cũng cảm thấy cả người khó chịu...”

Tiểu sư đệ bất mãn nói: “Ta cũng không phải là chết thật...”

Cố Hiểu Đào vừa nghĩ tới bọn họ chính là ở chỗ đó làm chuyện không thể miêu tả, cả người càng khó chịu hơn, “Vì sao người lại mang ta vào mật thất đó... đôi chỗ khác không được hả...”

Tiểu sư đệ về mặt vô tội: “Khi đó ta chuẩn bị ăn hoàn nguyên đan, loại chuyện biến thân này đương nhiên phải ở chỗ bí mật một chút...”

Cung chủ vỗ vỗ lưng hắn, “Đêm nay đôi nơi khác tăng tiến hữu nghị là được.”

Về mặt Cố Hiểu Đào cứng đờ, nhìn về phía tiểu sư đệ: “Có phải độc của ta còn chưa giải xong đúng không?”

Tiểu sư đệ gật đầu: “Độc còn dư lại thì qua thêm một hai ngày nữa thì sẽ hết.”

Cố Hiểu Đào quay mặt nhìn về phía cung chủ, nghiêm túc nói: “Có nghe thấy chưa, ta còn chưa khỏe hẳn, không nên tăng tiến hữu nghị.”

Tiểu sư đệ mỉm cười: “Yên tâm, viên thuốc khôi phục hồi sinh tuyệt xử phùng sinh chuyển nguy thành an diệu thủ hồi xuân này của ta hiệu quả phi thường tốt, cái loại chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến thân thể người.”

Cố Hiểu Đào: “... Người câm miệng!!!!”

Tiểu sư đệ chớp chớp mắt, “Lại nói tiếp, các người rút cuộc có muốn đi theo ta không.”

Cố Hiểu Đào nghi hoặc nói: “Đi đâu?”

Tiểu sư đệ nhướn mày: “Đi thi biết.”

Một khắc sau bọn họ đi tới trước một tòa trúc lâu.

Tiểu sư đệ nhìn Cố Hiểu Đào nói: “Người lên đó nhìn thử xem.”

Cố Hiểu Đào: “Một mình ta?”

Tiểu sư đệ gật đầu.

Cố Hiểu Đào chần chờ nói: “Phía trên có cái gì...?”

Tiểu sư đệ về mặt xem thường nhìn hắn, “Sao người lại nhát gan như vậy, có phải là nam nhân không?”

Cố Hiểu Đào cá giận nói: “Người cho là kích ta như vậy sẽ có tác dụng hả?! Ta cho người biết! Thật sự là có tác dụng!” Sau đó đằng đằng mà lên lầu.

Cung chủ cười nói: “Muốn ta đi theo người không.”

Cố Hiểu Đào cũng không quay đầu lại: “Không cần!”

Cố Hiểu Đào đẩy cửa trúc lâu ra một phen.

Đưa mắt nhìn lại, bên trong cứ nhiên đều là sách?

Cố Hiểu Đào tìm hiểu cái đầu hỏi: “Bên trong đều là sách a?!”

Tiểu sư đệ ôm tay nói: “Không thì người cho là cái gì? Người mau chọn một quyển đi, sau đó nói tên cho ta biết.”

Cái quái gì vậy...? Cố Hiểu Đào nghi hoặc bước vào, tùy tay cầm lấy một quyển sách trên giá, cúi đầu vừa nhìn, phía trên viết: Cửu độc.

Cố Hiểu Đào cầm sách chạy ra ngoài, lớn tiếng nói: “Là《Cửu độc》!”

Tiểu sư đệ cười nhìn hắn: “Rất tốt, từ hôm nay trở đi người chính là đệ tử thân truyền của cốc chủ quý cốc, ta sẽ truyền thụ phương pháp dụng độc cho

ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Độc thuật

Cố Hiểu Dao đang xuống lầu, nghe được câu nói kia của tiểu sư đệ không khỏi từ trên thang lầu ngã xuống, chạy hai ba bước tới, run rẩy chỉ vào tiểu sư đệ nói: “Ngươi... ngươi...”

Tiểu sư đệ mỉm cười nói: “Ý của ngươi thế nào?”

Cố Hiểu Dao vuốt cằm “Chỉ là dùng độc không thể thể hiện phong phạm đại hiệp, ta là muốn làm nam nhân đại hiệp a...”

Cung chủ: “Đại hiệp?”

Tiểu sư đệ: “Nam nhân?”

Cố Hiểu Dao: “...”

Khoan đã, hình như ta thuộc loại người tà giáo a. Mẹ kiếp, đứng sai lập trường ... Cố Hiểu Dao gãi đầu, “Dù sao một đại nam nhân sử dụng độc, chắc chắc...”

Sắc mặt tiểu sư đệ không vui, “Dùng độc thì thế nào, cũng mạnh hơn nam nhân không thể tự bảo vệ mình.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Tiểu sư đệ bỏ thêm một đao: “Nói ngươi đó.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Ngươi nói rất có đạo lý, Cố Hiểu Dao ôm ngực, “Chỉ là ta muốn học đao kiếm a a a...”

Tiểu sư đệ miết miệng cười nói: “Chỉ với tư chất này của ngươi? Nói thật nếu không phải ngươi có một nửa công lực của cung chủ, ngay cả sử dụng độc ta cũng không muốn dạy cho ngươi.”

CMN ngươi nói như vậy thật sự tốt hả? Cố Hiểu Dao bĩu môi: “Nói thế nào cũng phải học chữa bệnh a...” Trị liệu trong đoàn đội gì đó rất thiếu hụt biết không!

Tiểu sư đệ nhún nhún vai: “Ngươi chọn trúng chính là sách dùng độc, ta cũng không có biện pháp.”

Cố Hiểu Dao nhìn《Cửu độc》trong tay, “Chính là chữa bệnh và dùng độc không phải là một nhà sao?”

Tiểu sư đệ nghiêm túc nói: “Đệ tử thân truyền của cốc chủ giữa chữa bệnh và dùng độc chỉ có thể luyện một loại, đây là quy củ trong cốc.”

Quy củ trong cốc các ngươi không thể kỳ quái hơn được nữa!

Cố Hiểu Dao nói: “Quý cốc các ngươi không phải là có thể đồng thời báỉ vài sư phụ sao? Sư phụ khác chẳng lẽ không thể dạy ta y thuật?”

Tiểu sư đệ lắc đầu: “Đệ tử cốc chủ, chỉ có thể báỉ một sư phụ.”

“Đó cũng là quy củ trong cốc các ngươi?”

Tiểu sư đệ vuốt cằm

Quý cốc các ngươi nên đổi tên là quy cốc đi ... Cố Hiểu Dao chỉ chỉ Bình sư phụ: “Ta không báỉ ngươi, báỉ Bình sư phụ được không?” Như vậy là có thể báỉ sư phụ khác học chữa bệnh?

Bình sư phụ thân nhiên quét mắt nhìn hắn một cái: “Ta sẽ không nhận ngươi, huống hồ thân phận hiện tại của ngươi vẫn là độc y, một đệ tử đã xuất sư rồi trở về báỉ sư, chẳng lẽ sư phụ khác sẽ không cảm thấy kỳ quái?”

Cố Hiểu Dao lâm vào trầm tư.

Tiểu sư đệ không kiên nhẫn nói: “Bản cốc chủ đồng ý thu nhận ngươi chính là vận khí của ngươi, ngươi cư nhiên còn chọn ba lấy bốn, một câu, có học không?”

Lại nói, như thế nào cũng là đồ đệ thân truyền của cốc chủ, nhất định so với đệ tử khác trâu bò hơn, hơn nữa có thể kề vai chiến đấu với cung chủ hình như rất không tồi ! Vì thế hấn gật đầu, “Học!”

Sau khi hấn đáp ứng, sắc mặt tiểu sư đệ hơi giãn ra, “Vậy thì chuẩn bị nghi thức báỉ sư đi.”

Cố Hiểu Dao nhìn cung chủ: “Hình như cũng phải trung cầu ý kiến của cung chủ? Cung chủ ngươi cảm thấy thế nào?”

Cung chủ cười như không cười: “Hiện tại mới nhớ tới muốn trung cầu ý kiến của bốn cung?”

Cố Hiểu Dao ngây ngô cười hai tiếng.

Cung chủ nói: “Không phải ngươi đã quyết định rồi sao.”

Cố Hiểu Dao nắm chặt tay hấn, nghiêm túc nói: “Ta chỉ là muốn thử xem”

Cung chủ trào phúng cười nói: “Ngươi vẫn là cảm thấy bốn cung không thể bảo hộ ngươi?”

Cố Hiểu Dao lắc đầu, “Không phải là nguyên nhân này, chẳng qua ta là muốn kề vai chiến đấu với ngươi mà thôi, loại cảm giác này nhất định rất tuyệt!”

Về mặt cung chủ phức tạp nhìn hấn, một lúc lâu sau hơi thờ dãi: “Tùy ngươi.”

“Yêu ngươi yêu ngươi!” Cố Hiểu Dao nhào lên hôn hấn một cái.

Cung chủ mỉm cười sờ sờ chỗ bị hấn hôn, nhìn về phía tiểu sư đệ hỏi: “Ngươi là muốn hấn ở lại quý cốc cùng ngươi học dụng độc?”

Tiểu sư đệ ôm tay: “Đương nhiên, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta chạy tới Cửu Vân cung dạy hấn?”

Cung chủ vuốt cằm: “Cũng không phải là không thể được.”

Tiểu sư đệ oán hận nói: “Ngươi đem cốc chủ quý cốc ta trở thành cái gì !”

Cung chủ thân nhiên nói: “Ngươi bây giờ còn là cốc chủ?”

Tiểu sư đệ: “...”

Tiểu sư đệ lùi đầu vào ngực Bình sư phụ: “Bình nhi! Hấn khi dễ ta!”

Bình sư phụ: “...”

Cung chủ tiếp tục nói: “Nếu ngươi nguyện ý đến Cửu Vân cung, bốn cung tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.”

Tiểu sư đệ căm giận nói: “Nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Cung chủ lạnh nhạt nói: “Vậy bốn cung thấy sư phụ này cũng không cần thiết phải báỉ nữa.”

Tiểu sư đệ tức giận đến sắc mặt đỏ bừng: “Người muốn báỉ ta làm sư nhiều không đếm xuể, bây giờ ta thu một đồ đệ tư chất kém còn phải cầu thu?? Tức chết ta !”

Cố Hiểu Dao: “...” Các ngươi suy xét qua cảm nhận của đồ đệ tư chất kém là ta chưa?

Cung chủ mỉm cười: “Nếu tư chất Hiểu Dao không tốt, ngươi cần gì phải chấp nhất thu hấn? Bốn cung cũng không tin ngươi sẽ tốt như vậy, chỉ muốn truyền thụ độc thuật cho hấn mà không có mục đích gì khác.”

Tiểu sư đệ im lặng một lát, “Không tồi, ta thu hấn làm đồ đệ đích xác có tư tâm”

Cố Hiểu Dao kinh ngạc nói: “Địch mỵ, thì ra ngươi có mục đích?” Là muốn lấy ta giải phẫu hay là thí nghiệm? Về mặt Cố Hiểu Dao đề phòng nhìn hấn.

Tiểu sư đệ nhìn hấn: “Khởi tử hồi sinh tuyệt xử phùng sinh chuyển nguy thành an diệu thủ hồi xuân hoàn là ta luyện chế năm trước, vẫn chưa từng có người thử qua được, chỉ sợ sẽ có tác dụng phụ, cho nên ta nghĩ muốn ngươi ở lại, để ta quan sát một chút, như vậy ta có thể tham chiếu phản ứng của ngươi, nhiều luyện chế thêm một ít loại thuốc này. Lại nói ngươi có một thân nội lực, chẳng lẽ không muốn lợi dụng một chút sao?”

Cố Hiểu Dao nắm lấy trọng điểm: “Năm trước? Không phải là tinh lực ngươi luyện chế cả đời hả?”

Tiểu sư đệ ho nhẹ một tiếng: “... Hơn nữa ta giả chết mười năm, được này ý muốn thật sự là ta dùng tinh lực cả đời nghĩ ra được a...”

Không hề có lực thuyết phục! Cố Hiểu Dao nghi hoặc nói: “Vậy... được kia sẽ có tác dụng phụ gì a?”

Tiểu sư đệ nhìn hần một cái, “Được có ba phần độc, ta cũng không biết chính xác sẽ có tác dụng phụ gì.”

Cố Hiểu Dao: “...”

“Cho nên người kêu ta ở lại để quan sát, dạy ta thuật dùng độc, đây không phải là rất tính toán sao?”

Cung chủ hừ lạnh một tiếng, “Hần là người của bốn cung, người quan sát hần hay là dạy hần độc thuật đều được, nhưng chỉ có một điều kiện, là người phải đi theo chúng ta trở về Cửu Vân cung.”

Tiểu sư đệ nói: “Chuyện này không có khả năng, cái gọi là có lửa mới có khói, độc thuật này cũng không phải một hai ngày thì có thể học giỏi, không chỉ phải đọc độc điển bí tịch, mà còn phải luyện tập nhiều, Cửu Vân cung người lại không có thư điển, lại không có vật cần luyện tập, chẳng lẽ người muốn đem toàn bộ quý cốc dọn đến Cửu Vân cung? Huống hồ vạn nhất khỏi tử hồi sinh tuyệt xử phùng sinh chuyển nguy thành an diệu thủ hồi xuân hoàn thực sự có tác dụng phụ, Cửu Vân cung người có tiện như quý cốc ta không?” Hần chuyển ánh mắt: “Cố Hiểu Dao, suy xét cho kĩ.”

Cố Hiểu Dao nhìn cung chủ: “Ta...”

Ánh mắt cung chủ sắc bén nhìn hần, “Người quyết định đi.”

Địch mỵ, ánh mắt này của người rõ ràng đã giúp ta quyết định hết thầy a! Thật sự là khó cả đôi đường, muốn học độc thuật thì phải tách ra với cung chủ, không học thì không thể thể nghiệm kẻ vai chiến đấu với cung chủ, a a a a! !

Cố Hiểu Dao về mặt rồi rắm, thành thật nói: “Cung chủ... ta muốn học độc thuật, nhưng là cũng không muốn tách ra với người...”

Mặt cung chủ lộ vẻ mỉm cười nói: “Vậy thì theo bốn cung về.”

Tiểu sư đệ hợp thời rẽ một câu: “Tác dụng phụ rất là lợi hại, sẽ chết người a.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Cung chủ nghe vậy trầm mặc một lát, tựa hồ cũng hơi dao động: “Nếu người muốn học, bốn cung không thể bỏ lại Cửu Vân cung mà ở lại quý cốc này với người được.”

Tâm Cố Hiểu Dao hơi co rút đau đớn, nhìn tiểu sư đệ nói: “Cho ta suy nghĩ một chút.”

Tiểu sư đệ gật đầu, “Người còn hai ngày có thể suy xét, không vội.” Nói xong liền cùng Binh sư phụ rời đi.

Bọn họ vừa đi, Cố Hiểu Dao và cung chủ liền rơi vào trầm mặc.

Một lát sau, Cố Hiểu Dao kéo tay áo cung chủ, “Người tức giận à?”

Cung chủ thân nhiên nói: “Không tới nổi tức giận.”

Cố Hiểu Dao nói: “Không phải ta cảm thấy người không thể bảo hộ ta, ta chỉ không muốn làm gánh nặng của người.”

Cung chủ nhíu mày nói: “Bốn cung chưa bao giờ cảm thấy người liên lụy bốn cung.”

Cố Hiểu Dao ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt hần nói: “Người không cảm thấy, không có nghĩa là ta không cảm thấy. Cung chủ, ta muốn trở nên mạnh mẽ.”

Cung chủ nghe vậy, không khỏi cười nói: “Nếu người học không được gì hết vậy thì không trở nên mạnh mẽ được rồi?”

“Vậy ít nhất ta sẽ cố gắng, không phải sao?”

Cung chủ nắm lấy cảm hần, xoay qua xoay lại đánh giá hần hồi lâu: “Cố Hiểu Dao, đây thật sự không phải là lời người nên nói.”

Cố Hiểu Dao: “...” Địch mỵ, bình thường hình tượng ta sẽ không mang năng lượng hả? Dù gì cũng là thiếu niên lòng mang giấc mộng nhiệt huyết đó!

Cung chủ cúi đầu hôn lên môi hần, “Vậy thì tùy người, nhưng là nửa tháng người phải trở về Cửu Vân cung một chuyến.”

Cố Hiểu Dao nhào vào trong ngực hần cọ cọ: “Ừm!” Sau đó bỗng nhiên nghĩ đến: “Nơi này đến Cửu Vân cung... ít nhất cũng phải đi nửa tháng? Một lần qua lại liền một tháng ...”

Cung chủ nhướng mày: “Không sao, bốn cung sẽ phái người tới đón người.”

Trọng điểm là đi đi về về cũng phải một tháng a! Học nửa tháng trốn học một tháng thật sự tốt hả? Rốt cục cảm nhận được đất khách rất gian khổ! Cố Hiểu Dao cẩn thận nói: “Một tháng trở về một chuyến, thế nào?”

Cung chủ cau mày nói: “Ngươi không muốn gặp lại bốn cung?”

Cố Hiểu Dao vội vàng ôm chặt hán, lắc đầu nói: “Không phải đâu, chỉ là con đường này dù sao xa xôi, ta...”

Cung chủ xoa đầu hán, ngắt lời: “Được rồi, ngươi không cản trở về Cửu Vân cung.”

Cố Hiểu Dao đột nhiên ngừng đầu, kinh ngạc nói: “Có ý gì? Ngươi không cần ta nữa?”

Khóe miệng cung chủ cong lên: “Ý của bốn cung là, ngươi không cản trở về Cửu Vân cung, bốn cung rảnh rồi sẽ tới thăm ngươi.”

Mẹ kiếp, vì sao lại tùy tiện liên tiếp nói câu khiến người ta cảm động như vậy! Cố Hiểu Dao mũi đau xót, “Ô ô ô đa tạ ngươi.”

Cung chủ cười nhạo một tiếng, ôm hán vào trong ngực, “Lấy cái gì tạ ta đây?”

Mặt Cố Hiểu Dao đỏ bừng, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên 'vù' một tiếng, Chu Tước từ trên trời giáng xuống, lo lắng nói: “Cung chủ, không thấy Hữu hộ pháp đại nhân đâu nữa.”

Hán vừa nói như thế, Cố Hiểu Dao mới nhớ tới đích thật là từ sáng sớm tới giờ đều không thấy Hữu hộ pháp.

Cung chủ cau mày nói: “Không thấy?”

Chu Tước nói: “Sáng nay, sau khi Hữu hộ pháp đại nhân ăn sáng xong nói là thân thể khó chịu, muốn ở trong phòng nghỉ ngơi, liền kêu thuộc hạ và thánh y tới xem độc y đại nhân trước, thuộc hạ vừa mới đến chỗ ở tìm một vòng nhưng không nhìn thấy Hữu hộ pháp đại nhân.”

Cung chủ nói: “Tìm hết tất cả địa phương chưa?”

Chu Tước do dự một chút: “Trận pháp bên trong quỹ cốc này rất nhiều, thuộc hạ vô năng...”

Cung chủ hơi trầm ngâm, nói: “Ngươi đi gọi cốc chủ đến đây.”

Một lát sau, tiểu sư đệ nắm tay Bình sư phụ mỉm cười bước tới, “Như thế nào? Các ngươi thương lượng xong rồi?”

Cung chủ thân nhiên quét mắt nhìn hán một cái, “Ngươi phải hứa hẹn chiếu cố hán cho tốt.”

Tiểu sư đệ gật gật đầu, “Cái này ngươi yên tâm, quỹ cốc cũng không bạc đãi đệ tử.” Hán dừng một chút lại nói: “Nếu quyết định, vậy thì bắt đầu nghị thức bá sư đi.”

Cung chủ nói: “Không vội, hiện nay muốn thỉnh ngươi giúp một chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Bá sư

Tiểu sư đệ ngạc nhiên nói: “Chuyện gì?”

Cung chủ nói: “Xá đệ ham chơi, có thể là đi lạc trong quỹ cốc rồi, thỉnh ngươi phái người hỗ trợ tìm một chút.”

Tiểu sư đệ nói: “Chuyện này dễ, Bình nhi, ngươi gọi vài đệ tử đi tìm chung quanh thử xem.”

Bình sư phụ gật đầu, xoay người liền đi phân phó đệ tử.

Tiểu sư đệ xoa xoa tay hưng phấn nói: “Hiện tại có thể bá sư chưa?”

Cố Hiểu Dao hồ nghi nói: “Nghị thức bá sư này có phải có gì cổ quái không?”

Tiểu sư đệ vẻ mặt hưng phấn lắc đầu: “Không có a!”

“Không có ngươi hưng phấn như vậy làm gì...” Cố Hiểu Dao lui về phía sau hai bước, trốn ở phía sau cung chủ.

Tiểu sư đệ đưa cho hán một ánh mắt an ủi, “Ngươi chờ ta!” Xoay người liền chạy đi.

Cố Hiểu Đạo: “... Ta cuối cùng có loại dự cảm bất tường”

Cung chủ xoa đầu hần: “Không sao, có bồn cung ở đây, nếu hần làm chuyện kì quái, bồn cung liền...”

Cố Hiểu Đạo nhanh chóng giúp hần nói câu kế tiếp: “Một chường đánh chết hần!”

Cung chủ: “Cũng không đến nỗi đánh chết, dù sao hần đã cứu người... đánh cho tàn phế là được rồi.”

Cố Hiểu Đạo: “...” Đánh cho tàn phế cũng không có tốt hơn đánh chết bao nhiêu...

Chờ đợi trong bất an, tiểu sư đệ rốt cục cũng ôm một vò mờ mờ ảo ảo giống vò rượu, một đường chạy về

Tiểu sư đệ đặt một cái chén lên trên bàn đá, tháo giấy dán vò rượu ra, mạnh mẽ rót đầy một chén rượu đưa cho Cố Hiểu Đạo: “Uống xong bát rượu này, chúng ta chính là sư đồ! Không uống cạn không phải là nam nhân!”

Cố Hiểu Đạo bưng rượu trầm mặc một lát: “Một cái bát? Là ta uống? Người không uống?”

Tiểu sư đệ khoát tay: “Rượu thu đồ đệ chỉ có thể một mình người uống... người uống mau lên! Không uống cạn không phải là nam nhân!”

Người nói như vậy ta lại càng không muốn uống... Cố Hiểu Đạo vẻ mặt do dự, quay đầu lại nhìn cung chủ: “Cung chủ không đến uống một chén hả? Chúng ta giao bôi...”

Cung chủ nghi hoặc nói: “... Rượu giao bôi?” Sau đó lâm vào trầm tư.

Người trầm tư cái gì!?? Cố Hiểu Đạo xin giúp đỡ vô vọng, nâng bát lên, chậm rãi tiến đến bên miệng.

Tiểu sư đệ thuận thế khiêu khích nói: “Ha ha, không phải là lớn lên ngàn chén không say sao? Không uống cạn không phải là nam nhân...”

Còn chưa xuyên không ta là người Trung Quốc đó! Cố Hiểu Đạo oán hận nhìn hần một cái, một ngụm uống cạn sạch.

Tiểu sư đệ nói: “Uống ngon không!”

Cố Hiểu Đạo nghĩ nghĩ, “Hơi đắng, không đến nỗi khó uống... ý, có bã?” Miệng hần mấp máy hai cái, dùng tay vè bã rượu trong miệng ra, vừa giờ cao liền thấy, sồn gai ốc nói: “Chân trùng???”

Tiểu sư đệ mỉm cười sâu không lường được: “Rượu Tiểu Tứ, chọn rét ngàn chân, bò cạp đại mạp, nhện cửu hoa, mật rắn huyết lâm bí chế mà thành, uống một chén nâng cao tinh thần tinh não, uống hai chén vĩnh không mệt mỏi, uống ba chén trường sinh bất lão... Đó là không có khả năng, dù sao uống qua chén rượu này, người chính là đồ nhi của ta!”

“...” Tiểu Tứ như thế nào chọc giận người! Người phải đối xử với hần như vậy! Không đúng, trọng điểm đây đều là thứ nguyên liệu gì vậy... Có phải bản phối phương chỉ là hư cấu không, người xem lão gia không cần ném thư a? Mặt Cố Hiểu Đạo xanh xao, xoay người liền khạc cổ họng.

Tiểu sư đệ lạnh lùng nói: “Nhổ ra thì uống thêm chén nữa.”

Cố Hiểu Đạo phẫn nộ mà thả tay xuống, tội nghiệp nhìn cung chủ: “Cung chủ, mau, đánh cho hần tàn phế!”

Cung chủ vẻ mặt khê biến, “Rượu Tiểu Tứ? Nghe đồn là rượu có thể tăng cường công lực?”

Ngay cả vẻ mặt và đối thoại của người đều nói sáng tỏ rượu này rất lợi hại, nhưng vẫn như trước không thay đổi được sự thật nguyên vật liệu cực kỳ ghê tởm! !

Tiểu sư đệ mỉm cười nói, “Tăng cường công lực chỉ do khoa trương nói thôi, bất quá phụ trợ luyện công vẫn là rất hữu dụng, cung chủ có muốn uống một chén không?”

Cung chủ lắc đầu, tán thưởng nói: “Quý cốc quả nhiên...”

Cố Hiểu Đạo nói tiếp: “Biến thái a.”

Cung chủ khê cười một tiếng, sờ sờ đầu hần.

Tiểu sư đệ khê mỉm cười: “Đồ nhi, nếu người đã là đệ tử Quý cốc, nên hướng về quý cốc, nhớ kĩ, không thể vũ nhục sư môn.”

Cố Hiểu Đạo bĩu môi: “A.”

“Người phải nói 'Đồ nhi cần tuân dạy bảo của sư phụ' .”

Cố Hiểu Đạo khoát tay nói: “Thôi đi, hai ta ai với ai a!”

Tiểu sư đệ: “Hồ nháo!”

Cố Hiểu Dao: “Làm càn!”

Tiểu sư đệ cả giận nói: “Muốn phản đống không? Còn không mau quỳ xuống!”

Cố Hiểu Dao: “... Ngươi có phải là bị Bình sư phụ nhập vào người rồi đống không?”

Tiểu sư đệ sựng mặt một lát, ôm đầu ngồi xồm xuống, ảo não nói: “Thật là, đồ đệ của ta tuyệt không nhu thuận ô ô.”

Cố Hiểu Dao ôm tay lạnh lùng nhìn hấn.

Tiểu sư đệ ngồi xồm một lát, nâng mặt nói: “Lại nói tiếp, sao Bình nhi còn chưa trở về, Hùng đệ đệ kia của ngươi rốt cuộc chạy đến chỗ nào rồi?”

Cung chủ cau mày nói: “Đợi khi tìm được thì giáo huấn hấn một trận.”

Tiểu sư đệ nhìn thoáng qua Cố Hiểu Dao, cũng đồng ý nói: “Tiểu bối đều là không đánh không ra gì a.”

Ngươi liếc mắt nhìn ta là có ý gì hả?! Cố Hiểu Dao hung hăng trừng lại.

Cung chủ nói: “Không bằng chúng ta cũng đi tìm xem?”

Tiểu sư đệ vuốt cằm, “Không nên a, tuy trận pháp trong quỹ cốc nhiều, cũng không phải là địa phương quá lớn a, tìm một người nào có khó như vậy?”

Đang nói chuyện, đột nhiên nghe phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân, đồng thời một thanh âm yếu ớt từ phía sau truyền đến: “Đại ca...”

Ba người đồng loạt quay đầu lại.

Hữu hộ pháp lui về phía sau một bước, “Về mặt của các ngươi là sao?”

Mặt cung chủ hiện lên sát khí.

Mặt Cố Hiểu Dao tràn ngập đồng tình.

Mặt tiểu sư đệ vui sướng khi người gặp họa.

Cung chủ lạnh lùng nói: “Ngươi đi đâu?”

Hữu hộ pháp rút cổ, “Chỉ là tùy tiện đi một chút a.”

Ngữ khí Bình sư phụ lạnh nhạt: “Phương hướng của Hữu hộ pháp rất tốt, tùy tiện đi một chút thì có thể ra khỏi quỹ cốc.”

Tiểu sư đệ nói: “Thì ra là xuất cốc, trách không được tìm lâu như vậy!”

Cung chủ lạnh lùng nói: “Ngươi ra ngoài làm gì?”

Hữu hộ pháp về mặt ủy khuất: “Ta thật sự là tùy tiện đi một chút thôi, ai biết được liền đi ra ngoài... đại ca ngươi đừng tức giận!”

Cung chủ nhìn hấn một lúc lâu, thấy Hữu hộ pháp giống như là muốn ngồi bệt xuống đất mới hóa thành nguyên hình nói: “Hữu hộ pháp, không được có lần sau.”

Hữu hộ pháp lau mồ hôi lạnh trên trán, quỳ một gối xuống ấp úng nói: “Dạ, cung chủ.”

Các ngươi thật sự là quan hệ huynh đệ ruột hả! Cố Hiểu Dao nhìn thấy cũng tròn mắt, lặng lẽ ở cung chủ bên tai hỏi: “Cung chủ, các ngươi là huynh đệ ruột hả?”

Cung chủ liếc mắt nhìn hấn một cái, nghiêm mặt nói: “Đương nhiên.”

Cố Hiểu Dao sờ sờ mặt của hấn, “Đừng nóng giận, nếu là huynh đệ ruột thì phải tương thân tương ái người một nhà đống không, nắm tay nhau nói tiếng xin lỗi, mọi người đều là bạn tốt đống không!”

Cung chủ về mặt phức tạp mà nhìn hấn, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Dễ tiểu hài tử?”

Ngươi và tiểu hài tử cũng kém không xa ! Cố Hiểu Dao về mặt vô tội nói: “Hài đồng và người lớn đều giống nhau, giữa huynh đệ với nhau là phải hòa thuận? Đó gọi là gia hòa vạn sự hưng, các ngươi xa lạ như vậy... mỗi ngày gặp mặt không phải rất mất tự nhiên sao?”

Hữu hộ pháp về mặt sùng bái nhìn Cố Hiểu Dao: “Ca phụ thật sự là biết rõ đạo lý!”

Ca phu!!! Cố Hiểu Đạo vừa nghe được từ này cả người liền sáng khoái lâng lâng, ngây ngô nói: “Tiểu thúc tử (em trai chồng) cũng hiểu chuyện đó.”

Cung chủ cười như không cười: “Cố Hiểu Đạo, ngươi thật đúng là không thể chờ đợi được muốn trở thành người của bọn cung nha.”

Cố Hiểu Đạo vẻ mặt mờ mịt, “Không phải ta đã sớm chính là người của ngươi rồi sao?” Sau khi nói xong dừng một chút, mặt đỏ bừng nó: “Hừ! Là... ngươi đã sớm là người của lão tử!”

Tiểu sư đệ đầy hứng thú nói: “Các ngươi báỉ đường không?”

Cố Hiểu Đạo: “...”

Cung chủ: “...”

Tiểu sư đệ thấy bọn họ không nói lời nào, vỗ tay nói: “Không bằng các ngươi thành thân đi, ta là sư phụ Hiểu Đạo, tục ngữ nói một ngày làm thầy cả đời làm cha, như vậy ta có thể làm cha mẹ rồi!”

Cha mẹ em gái ngươi a! Cố Hiểu Đạo đang muốn nói nghĩ cũng đừng nghĩ, lại nghe thấy cung chủ nói: “Cũng được.”

Cũng được? Cũng được!! Cố Hiểu Đạo cả kinh nói: “Cung chủ, ngươi đừng nghe hắn nói bậy, hai nam nhân báỉ đường cái rắm? Ngươi tỉnh lại đi Nhĩ Khang!”

Ánh mắt cung chủ sáng ngời nhìn hắn, “Bọn cung nói có thể, chính là có thể.”

Tiểu sư đệ cũng ở một bên ồn ào: “Hai nam tử sao lại không thể báỉ đường? Ta còn muốn báỉ đường với Bình nhi đó!”

Bình sư phụ: “Nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Tiểu sư đệ nhào lên, “Vì sao vì sao!”

Bình sư phụ thần nhiên mà nhìn hắn, không nói.

Tiểu sư đệ ủy khuất nói: “Ngươi vẫn là chưa tha thứ cho ta? Ta đáp ứng ngươi, nếu ngươi đáp ứng báỉ đường với ta, ta cho ngươi ở mặt trên.”

Bình sư phụ: “Thành giao.”

Cố Hiểu Đạo: “...” Địch mỵ, tôn nghiêm của người nằm dưới đâu? Hơn nữa Bình sư phụ cũng quá ngây thơ rồi, loại cho ngươi ở mặt trên này nói mà cũng tin? Có thể tin sao?!

Tiểu sư đệ vui vẻ nói: “Vậy chọn tới chọn lui không bằng định ngày luôn, mười lăm tháng sau báỉ đường đi?”

“Chờ ngươi phục hoàn nguyên đan?” Bình sư phụ một lời nói toạc ra tính toán của hắn.

Tiểu sư đệ ngờ ngác: “Mới không có.”

Trên mặt Bình sư phụ mang theo mỉm cười: “Nếu chọn tới chọn lui không bằng hôm nay báỉ đường đi.”

Tiểu sư đệ vừa vui vừa bức, một lúc lâu sau mới cắn răng nói: “Thành giao!”

Quyết định này của các ngươi không phải là quá qua loa rồi sao? Cố Hiểu Đạo vô vị mà vỗ tay nói: “Thật sự là chúc mừng sư phụ sư cha a ha ha ha ha!”

Tiểu sư đệ lôi kéo tay Bình sư phụ, nhìn Cố Hiểu Đạo nói: “Đồ nhi, không bằng các ngươi cũng cùng làm đi, ta báỉ xong thì giúp ngươi làm cha mẹ, thật sự là chuyện tốt thành đôi.”

Ai muốn theo các ngươi làm chuyện qua loa này? Cố Hiểu Đạo cười nhạo một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Cung chủ cũng nói: “Hôm nay không khỏi quá vội vàng rồi.”

Ngươi xem đi, vẫn là cung chủ hiểu chuyện! ... Không đúng! Lời này ý là hôm nay không báỉ đường nhưng là hôm khác vẫn muốn báỉ?

Chỉ nghe thấy cung chủ thần nhiên nói: “Ngày mai đi.”

Cố Hiểu Đạo: “...” Ha ha, xem như ta chưa nói gì hết!

Cố Hiểu Đạo lôi kéo cung chủ tay: “Việc này... không được đâu!”

Cung chủ híp mắt: “Ngươi không muốn báỉ đường với bọn cung?”

Cố Hiểu Dao đang muốn nói “Không muốn”, nhưng chầm chước một chút vẫn là nói rằng: “Ít nhất không thể qua loa như vậy?”

“Đại hôn của bốn cung, tất nhiên sẽ mời môn phái khắp thiên hạ, ngươi không cần lo lắng phô trương.”

Căn bản không phải là vấn đề phô trương biết không!!! Cố Hiểu Dao nghi hoặc nói: “Cũng mở tiệc chiêu đãi bạch đạo?”

Cung chủ tùy ý nói: “Nguyên ý tới thì tới, chỉ là ngày đó, bốn cung không giết người.”

Tiểu sư đệ ở một bên rẽ ngang nói: “Nhưng là quý tộc chúng ta thoát ần giang hồ, ngươi làm vậy không phải là bại lộ quý tộc chúng ta sao?”

Cung chủ thân nhiên nói: “Ai nói muốn báỉ đường ở trong này.”

Tiểu sư đệ: “... Ngươi nói ngày mai báỉ đường, chính là bây giờ đi, cũng không chạy về Cửu Vân cung kịp?”

Cung chủ nhú mày, “Vậy thì trở về rồi báỉ đường.”

Tiểu sư đệ cả kinh nói: “Nhưng tháng này ta còn phải quan sát đồ đệ của ta!”

Trọng điểm không phải là dạy ta độc thuật hả? Cố Hiểu Dao yên lặng chửi bậy.

Cung chủ cau mày nói: “Vậy phải làm sao?”

Tiểu sư đệ nghĩ nghĩ: “Ngày mai báỉ đường trước, chờ sau khi về lại mở tiệc chiêu đãi.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Báỉ đường

Đây không phải là linh chứng trước rồi mở tiệc sao! Các ngươi suy xét qua suy nghĩ của người cảm thụ chưa?!

Cung chủ ôn nhu nói: “Hiểu Dao, ngươi cảm thấy thế nào?”

Hừ, bây giờ mới nhớ tới hỏi ta? Cố Hiểu Dao chuẩn bị đáp lại, cung chủ mỉm cười vuốt mặt hất nói: “Biết ngay là ngươi thích mà.”

“...” Ta nói chuyện? Ta có nói gì đó hả?

Tiểu sư đệ vỗ tay nói: “Chuyện tốt thành đôi ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Không đúng, các ngươi thật sự hỏi qua ý kiến ta sao?

Cố Hiểu Dao còn muốn giãy giụa, cung chủ nhú mày nhìn hất, trong con ngươi mang theo nhọt nhọt ưu sầu: “Không nguyện ý?”

Vì sao cứ tùy tiện liền sử dụng đòn sát thủ vậy hả?! Chân Cố Hiểu Dao mềm nhũn, lắp bắp nói: “Nguyên ý a...”

Cung chủ thu hồi biểu tình, thân nhiên nói: “A, đây không phải kết liễu, thích thì cứ nói ra đi, bốn cung cũng sẽ không chê cười ngươi, thật sự là tâm linh không đồng nhất.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Tiểu sư đệ nói: “Bình nhi, mau gọi các đệ tử đi bố trí, ngày mai chúng ta liền cùng nhau báỉ đường!”

Bình sư phụ ý vị sâu sa nhìn hất một cái, “Đi.” Lúc hất xoay người lẩm bẩm: “Cho rằng một 'cây tăm' như ngươi cũng có bản lĩnh ở phía trên à.”

Tiểu sư đệ: “...”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao: “Chặc chặc, thì ra sư phụ là cây tăm.”

Tiểu sư đệ siết chặt tay, nghiêng răng nói: “Ngươi thì biết cái gì!”

Cố Hiểu Dao gật đầu, “Ta hiểu mà, thân thể ngươi bây giờ là mười sáu tuổi.”

Tiểu sư đệ hừ một tiếng.

“Nhưng mười sáu tuổi cũng không nhỏ a, nói rõ ngươi không phát dục được, đúng là thảm”

Tiểu sư đệ kích động nói: “Không phải! Cũng không nhỏ! Ta so qua rồi! Cũng không nhỏ hơn miệng vò rượu!”

Cố Hiểu Đào nhướn mày nói: “Miệng vò rượu có dinh dưỡng khoái tuyền bằng miệng bình lớn không?”

Tiểu sư đệ ngạc nhiên nói: “Dinh dưỡng khoái tuyền là cái gì?”

Cố Hiểu Đào cũng không giải thích, khoa tay múa chân diễn tả ra kích cỡ một cái miệng bát.

Cung chủ bày ra vẻ mặt cười nhạo.

Ngươi cười cái gì!!!! Cố Hiểu Đào không hề khí thế mà liếc mắt trừng cung chủ một cái.

Tiểu sư đệ thần nhiên nói: “Ha ha, đó là kích cỡ của voi.”

Cố Hiểu Đào mặt kiêu ngạo: “Dù sao khẳng định lợi hại hơn ngươi!”

Tiểu sư đệ không phục nói: “Nhìn nhiều lần rồi?”

Cố Hiểu Đào khoát tay: “Thôi, ta không khi dễ tiểu hài tử.”

Tiểu sư đệ run rẩy nói: “Ngươi... ngươi cái tên nghiệt đồ này!”

Cố Hiểu Đào mỉm cười.

Tiểu sư đệ thở phì phì nói: “Ngươi chờ đó!” Sau đó liền xoay người chạy đi.

Đây chính là cảm giác sau khi tan học a, Cố Hiểu Đào: “... Hình như ta làm sư phụ tổn thương rồi?”

Cung chủ vuốt cằm: “Ủm, dù sao ngươi là voi nhỏ.”

Cố Hiểu Đào: “...”

Hữu hộ pháp ở một bên buồn bã nói: “Ca phu, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.”

Cố Hiểu Đào lập tức quay đầu, nhiệt tình nói: “Mời tiểu thúc tử nói.”

“Sao ngươi lại bái tiểu sư đệ làm sư phụ a...”

Vấn đề này thật sự là vô cùng khó trả lời, vừa muốn giải thích mình không phải là độc y, vừa muốn giải thích tiểu sư đệ không phải là tiểu sư đệ. Cố Hiểu Đào mỉm cười nói: “Chuyện này, đều là duyên phận a...”

Hữu hộ pháp: “... Ca phu không muốn nói thì thôi, bất quá độc của ngươi có phải là đã giải rồi không?”

Cố Hiểu Đào: “...” Chúng ta tán gẫu này giờ, bây giờ ngươi mới phát giác sao? Phản xạ của vị tiểu thúc tử này hình vòng cung, không dài giống người ta!

Về mặt hữu hộ pháp hơi khiếp sợ: “Giải sao vậy?”

Cố Hiểu Đào cảm kích nhìn thoáng qua cung chủ, đang muốn mở miệng, cung chủ lại mở miệng trước: “Đều là duyên phận.”

Hữu hộ pháp: “...”

Không muốn nói chuyện này cho người khác biết? Cố Hiểu Đào tỏ vẻ đã hiểu, phối hợp hơi mỉm cười gật đầu.

Về mặt hữu hộ pháp bị thương nói: “Vì sao không thể nói cho ta biết? Đại ca! Ca phu! Đây là vì sao!”

Nhất định là không muốn đệ đệ mình lo lắng cho mình, loại tình nghĩa huynh đệ này thật sự khiến cho người ta cảm động a! Cố Hiểu Đào tiến lên vỗ vỗ bả vai của hắn, tỏ vẻ an ủi.

Hữu hộ pháp mím môi, một lúc lâu sau nói: “Đại ca thật sự xem ta là người thân sao?”

Cung chủ khẽ nhíu mày, “Ngươi muốn nói cái gì?”

Hữu hộ pháp rũ mắt, “Từ nhỏ đến lớn, chuyện gì đại ca cũng gạt ta, chuyện gì cũng không muốn nói với ta. Nếu đại ca thật sự xem ta là người thân, thì

sao chuyện gì cũng gạt ta?”

Tâm linh đệ đệ người hình như bị thương không nhỏ đâu? Ánh mắt Cố Hiểu Dao đồng tình, kéo kéo tay áo cung chủ: “Bằng không người vẫn là nói cho hần biết đi?”

Cung chủ nhíu mày trầm mặc không nói.

Hữu hộ pháp thất vọng nói: “Đại ca không muốn nói thì thôi vậy, ta đi về trước ...”

Cung chủ thân nhiên nói: “Cũng không có chuyện gì gạt người, bất quá là truyền cho Hiểu Dao một nửa công lực mà thôi.”

Về mặt hữu hộ pháp khiếp sợ ngẩng đầu: “!!”

Người xem, người nói nhẹ nhàng bằng quơ như vậy, cuối cùng vẫn là dọa đến hữu hộ pháp.

Mọi hữu hộ pháp ngập ngừng hai cái, lẩm bẩm nói: “Một nửa... sao lại thế này!”

Cố Hiểu Dao áy náy nói: “Đều, đều là lỗi của ta, hại đại ca người tổn thất một nửa công lực...”

Hữu hộ pháp khoát tay, “Không phải a, ta cho rằng đại ca vì cứu ca phu thân thể nhất định sẽ nhiễm độc, hao hết toàn bộ công lực gì đó, truyền một nửa công lực này, một năm liền tăng trở lại, ta thật sự là lo lắng vô ích.”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao: “...” Ha ha, quan hệ huynh đệ các người thật đúng là mê dạng tồn tại.

Hữu hộ pháp thở phào một hơi, “Đại ca, người không có việc gì là tốt rồi, ta đi về trước, không quấy rầy người cùng ca phu, thật chờ mong ngày mai các người thành thân!” Nói xong liền xoay người rời đi.

Cung chủ thân nhiên nói: “Đây chính là nguyên nhân ta không muốn nói cho hần biết.”

Cố Hiểu Dao gật đầu: “Ta tỏ vẻ đã hiểu.”

Cung chủ mỉm cười: “Ngày mai bái đường rồi, người có cảm tưởng gì không?”

Cố Hiểu Dao nghiêm túc nhìn hần: “Cung chủ, người muốn nghe lời nói thật không?”

Cung chủ vuốt cằm: “Nói.”

“Chuyện xảy ra quá bất ngờ, quyết định qua loa như thế, dẫn đến bây giờ ta còn cảm thấy các người đang nói giỡn.”

Cung chủ nheo mắt hần, thân nhiên nói: “Có phải nói giỡn hay không, ngày mai thì biết.”

...

Hôm sau.

Cố Hiểu Dao còn đang trong giấc mộng đã bị một tiếng pháo nổ làm giật mình tỉnh, sau đó có một đám người ủa vào trong phòng, xách Cố Hiểu Dao từ trên giường đứng lên.

“Cung chủ đâu?” Cố Hiểu Dao nhìn quanh bốn phía, cư nhiên không thấy bóng dáng cung chủ.

Tỳ nữ dẫn đầu khẽ cười một tiếng: “Trời còn chưa sáng cung chủ đã đến phòng khác trước rồi. Dựa theo quy định, tân lang tân nương trước khi bái đường không thể gặp mặt.”

Cố Hiểu Dao nhướn mày: “Tân lang? Tân... nương?”

Tỳ nữ khẽ cười một tiếng: “Tân nương chính là độc y đại nhân người đó.”

Người mới là tân nương, cả nhà người mới là tân nương! Cố Hiểu Dao chỉ chỉ ngực mình, “Ca là đàn ông thuần chủng, đàn ông thuần chủng biết chưa?”

Tỳ nữ cúi đầu nói: “Độc y đại nhân thứ lỗi, nô tỳ cũng là phụng mệnh làm việc.”

Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của người kia! Cố Hiểu Dao bĩu môi: “Người phụng mệnh đi làm chuyện gì?”

Tỳ nữ vút một ánh mắt ra hiệu cho người bên cạnh, một tỳ nữ khác liền bung một đồng y phục bước tới trước mặt Cố Hiểu Dao, “Mời độc y thay.”

Cố Hiểu Dao cúi đầu vừa thấy, chỉ vào đôi giày phía trên thêu một đôi uyên ương, hỏi: “Đây là thứ gì?”

Tỳ nữ ôn hoà nói: “Giày.”

Nói nhảm, đương nhiên lão tử biết đây là giày!! Nhưng là sao lại thêu hoa?? Cố Hiểu Dao lại xách hi phục lên, kiêu dáng tuy rằng coi như bình thường, nhưng màu sắc và hoa văn thêu phía trên cũng là cực kì giống như mấy bà thím.

Cố Hiểu Dao đặt y phục xuống, thân nhiên hỏi: “Là ai phái các nguoi tới?”

Một đám người trầm mặc không đáp.

FUCK, đây chính là ngày lão tử thành thân a, loại thái độ này của các nguoi thật sự tốt hả! Cố Hiểu Dao cười lạnh một tiếng: “Đường này, lão tử không cao hứng bái nữa!”

“Vi sao?” Tiểu sư đệ từ ngoài cửa lò đầu vào.

Cố Hiểu Dao giống như nhìn thấy cứu tinh, nhìn tiểu sư đệ phát tay nói: “Sư phụ, nguoi tới đúng lúc lắm! Các nàng cứ nhiên muốn ta mặc loại y phục này!”

Tiểu sư đệ chấp tay sau đít bước tới, hôm nay hấn mặc hi phục, cả người lộ ra vô cùng có tinh thần, trên mặt vẫn như trước mang theo vài phần ngây thơ của thiếu niên.

Cố Hiểu Dao nhìn thấy bộ dáng này của hấn, càng khó chịu hơn, cắn giận nói: “Vi cái rắm gì hi phục của nguoi bình thường như vậy, còn ta lại đàn bà như vậy?”

Tiểu sư đệ chớp chớp mắt, “Bởi vì nguoi là kích cỡ voi a.”

Cố Hiểu Dao bưng tỉnh đại ngộ, “Hi phục này là nguoi kêu nhóm các nàng chuẩn bị? Là vì muốn trả thù ngày hôm qua ta nói nguoi gì đó hả?”

Tiểu sư đệ vẻ mặt vô tội nói: “Ta là người mang thù vậy sao?” Hấn dừng một chút, tiếp tục nói: “... Không sai, ta chính là người mang thù như vậy.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Tiểu sư đệ mỉm cười nói: “Mau mặc vào đi, bỏ qua giờ lành sẽ không tốt!”

Cố Hiểu Dao nghiêng răng nói: “Nguoi đừng quá phận!”

Tiểu sư đệ nhanh chóng điểm một cái lên trên người hấn, nhìn tỳ nữ phía sau nói: “Còn thất thần làm gì, mau giúp hấn thay y phục.”

Một đám người này lên, bắt đầu ba chân bốn cẳng giúp hấn mặc y phục vào.

Cố Hiểu Dao không thể động đậy, chỉ có thể mặc cho người định đoạt, oán hận nói: “Nguoi là cái đồ vương bát đản!”

Tiểu sư đệ dùng ngón út ngoáy lỗ tai, cười hì hì nhìn hấn.

Một lát sau, Cố Hiểu Dao bị bắt đổi xong y phục, còn bị người đẩy tới ngồi trước gương.

Cố Hiểu Dao nhìn chính mình trong gương, chỉ cảm thấy vạn phần không được tự nhiên, gầy dựa nói: “Y phục coi như xong, có thể đổi một đôi giày khác được không?”

Tiểu sư đệ chống nạnh nói: “Vậy nguoi phải thừa nhận nguoi không lớn bằng ta!”

Cố Hiểu Dao giận dữ nói: “Bằng không chúng ta so đi? Nếu nguoi thật sự lớn hơn ta, ta liền nhận.”

Tiểu sư đệ kiên định nói: “Không cần, nguoi nói thắng ra là được !”

Nguoi có biết đây là kết quả chột dạ cho nên không dám so không? Người nói dối phải nuốt một ngàn cây châm đó... Cố Hiểu Dao trầm mặc nửa ngày, giận dữ nói: “Thôi, liền mang đôi giày này đi!”

Tiểu sư đệ: “...”

Tiểu sư đệ thân nhiên nói: “Đổi cho hấn một đôi giày.”

Cố Hiểu Dao cảm thán nói: “Nguoi là tìm lại được lương tâm rồi?”

Tiểu sư đệ mỉm cười: “Không mang giày thêu, vậy thì cài hoa lên đầu đi, tân nương nên có bộ dáng của tân nương.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Tỳ nữ nghe thấy tiểu sư đệ phân phó, lập tức chải đầu búi tóc cho Cố Hiểu Đào, rồi cài một đóa hoa điểm lệ lên đầu cho hắn.

Cố Hiểu Đào: "... Ngươi không sợ ta cáo trạng với cung chủ à?"

Tiểu sư đệ vuốt cằm nghĩ: "Đúng vậy, sao ta lại không suy xét đến vấn đề này? Đáng giận, ngươi không được phép nói chuyện này cho Đoạn Yến biết!"

"Không nói cho bọn cung biết chuyện gì?" Giọng cung chủ từ ngoài cửa truyền đến.

Cố Hiểu Đào nhanh chóng cầu cứu, hô: "Cung chủ!"

Tiểu sư đệ hết hồn, vội vàng giải huyết đạo cho Cố Hiểu Đào, ngữ khí có vài phần cầu xin nhỏ giọng nói: "Nếu ngươi không nói việc này cho Đoạn Yến, ta liền đưa ngươi thuật phản công."

Trên thế giới có loại thuật này? Cặp mắt Cố Hiểu Đào sáng lên, không tiếng động mà nói câu 'thành giao', sau đó mỉm cười nhìn cung chủ bước tới.

Cung chủ mặc y bào đỏ thẫm, toàn bộ tóc được cột búi vào trong kim quan, càng tôn lên gương mặt tuyệt sắc kia, cả người đều vô cùng anh khí.

Hai người liếc nhau, đều hơi sững sờ.

Đây là lần đầu tiên Cố Hiểu Đào nhìn thấy cung chủ ăn mặc bình thường như vậy, sững sờ nói: "Ngươi cư nhiên đẹp như vậy?"

Cung chủ sững sờ nói: "Sao ngươi lại ăn mặc thành bộ dáng này?"

Cung chủ tiến lên vài bước, vươn tay chọt chọt bông hoa trên đầu hắn, không nhịn cười được nói: "Ngươi làm cái gì vậy?"

Cố Hiểu Đào thuận tiện đưa ra đôi giày thêu uyên ương cho hắn xem, làm bộ vô ý mà nhìn lướt qua tiểu sư đệ.

Người phía sau chột dạ gục đầu xuống.

Cung chủ sờ sờ mặt hắn, "Cũng rất đẹp."

Cũng rất đẹp ... đẹp ... Cố Hiểu Đào lập tức chấn động, thật sự không nghĩ tới thẩm mỹ của cung chủ đã kinh dị đến trình độ này ...

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cố Hiểu Đào: Ngươi là cái đồ lừa đảo!

Tác giả: ㄟ_ㄟ

Cố Hiểu Đào: Ngươi giải thích đi! Ngươi nói đi, ta không nghe ngươi nói... ta không nghe!

Tác giả: Chuyện cho tới bây giờ ta cũng chỉ có thể tự tuyệt kinh mạch, 88 cái thế giới tàn khốc này.

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Bái đường (1)

Cố Hiểu Đào tóm lấy bông hoa trên đầu xuống, chà xát mặt nói: "Có muốn ta thuận tiện dặm thêm chút phấn tô thêm chút son không?"

Cung chủ sùng nịch mà nhìn hắn: "Ngươi cao hứng là được."

Đậu má, ngươi còn tưởng thật? Ta không có sở thích nghiện biến trang giống như Diễm Cô a! Cố Hiểu Đào nhìn về phía tiểu sư đệ khẽ cười nói: "Sư phụ, ngươi xem này, không biết vì sao hi phục của ta thật kỳ quái a..."

Tiểu sư đệ vỗ đùi đứng lên, một bên đi đến cửa, một bên nói: "Haizzzz! Đám hạ nhân này, chút chuyện ấy cũng làm không xong, ta đi lấy cho ngươi một bộ khác!"

"Khoan đã." Cố Hiểu Đào gọi hắn lại.

Tiểu sư đệ vẫn duy trì tư thế bước ra cửa, cứng ngắc quay đầu lại: "Đồ nhí, còn chuyện gì không?"

Cố Hiểu Dao dùng khẩu hình nói câu 'Thuật phản công', sau đó chớp chớp mắt nhìn tiểu sư đệ, “Không có gì, ta quên ta muốn nói gì rồi.”

Tiểu sư đệ gật đầu, làm bộ như tùy ý nói: “Cái kia, Hiểu Dao a, lúc này không phải là ngươi muốn ăn thịt sao? Ta kêu người đi chuẩn bị cho ngươi, ngay ở phòng bếp, ngươi nhớ phải đến xem đó.” Ngụ ý là, hắn sẽ đặt thuật phản công ở phòng bếp.

Cố Hiểu Dao tỏ vẻ đã hiểu, cười hí hí nói: “Thật sự là đa tạ sư phụ ha ha ha a...”

Tiểu sư đệ cũng cười hí hí nói: “Đừng khách khí, ta đi trước ha ha ha ha ha...”

Cố Hiểu Dao nhìn theo tiểu sư đệ đi xa, quay đầu nói: “Cung chủ, sao ngươi lại tới đây, không phải nói trước khi bái đường ngươi ta không thể gặp mặt sao?”

Cung chủ cười nói: “Lo lắng ngươi, cho nên tới xem thử.”

Ta có cái gì mà khiến ngươi phải lo lắng? Cố Hiểu Dao nghĩ nghĩ: “Ngươi sợ ta chạy à?”

Cung chủ nhìn thẳng vào mắt hắn, thân nhiên nói: “Ngươi sẽ không.”

Loại giọng điệu chắc chắn này quả thực chọc trúng điểm mạnh!! Trái tim nhỏ bé của Cố Hiểu Dao nhảy dựng, cố gắng trấn định nói: “Vậy ngươi lo lắng cái gì?”

Cung chủ chăm chú nhìn hắn một lát, chậm rãi nói: “Thu Tam Nguyệt.”

Cố Hiểu Dao sùng sốt, vuốt cằm nói: “Ngươi là nói Thu Tam Nguyệt sẽ xuất hiện?”

“Không bài trừ loại khả năng này.” Cung chủ liếc hắn một cái, “Nếu hắn xuất hiện, ngươi sẽ làm thế nào?”

Cố Hiểu Dao vội vàng bày ra thái độ của mình: “Đầu tiên ta không phải là độc y, không có nửa lòng tiền quan hệ với hắn, cho nên hắn có xuất hiện hay không cũng không ảnh hưởng tới ta!”

Hơn nữa ngươi xác định hắn sẽ xuất hiện? Loại nam thứ này, cư nhiên hơn bốn mươi chương cũng chưa có lộ mặt qua, hoàn toàn không xứng làm nam thứ vị trí đầu tiên, ngay cả Chu Tước còn nhiều đất diễn hơn hắn!

Ánh mắt cung chủ thâm thúy mà nhìn hắn: “Ngươi thật sự không phải là độc y?”

Cố Hiểu Dao: “Thề với trời ta thật sự là từ một thế giới khác xuyên qua!”

Cung chủ trầm mặc nửa ngày, “Vậy ngươi xuyên qua như thế nào?”

Cố Hiểu Dao bị nghẹn, “Ta cũng không biết ta xuyên qua như thế nào, hình như phục hồi lại tinh thần ngay ở nơi này ...”

Cung chủ trầm ngâm một lát hỏi: “Trước khi ngươi xuyên qua, có xảy ra chuyện gì không?”

Vấn đề này Cố Hiểu Dao cũng hỏi qua chính mình, trước khi hắn xuyên qua cũng không có gì dị thường, chính là lên lớp tan học bình thường, đến quán cơm trở về phòng ngủ a... Không đúng! Cố Hiểu Dao vỗ đùi một cái: “Ta nhớ ra rồi... hình như đang cắt tóc!”

Cung chủ khó hiểu nói: “Thân thể sinh ra là nhận được từ phụ mẫu, tại sao ngươi có thể tùy tiện cắt tóc?”

Cố Hiểu Dao bĩu môi: “Đa phần nam nhân chúng ta đều là tóc ngắn.”

Cung chủ nắm tóc hắn lên một phen: “Nhưng tóc ngươi hình như cũng không ngắn, hơn nữa nếu ngươi không phải là độc y, vậy lần đầu tiên khi ngươi gặp bổn cung, vì sao ngươi lại mặc y phục của độc y? Chính xác mà nói độc y đi đâu rồi?”

Cố Hiểu Dao bị một loạt vấn đề này hỏi ngược lại. Địch mọ, ngươi hỏi ta, ta hỏi ai? Về mặt Cố Hiểu Dao đại ra, nắm tay hắn nói: “Cho nên ngươi tin không?”

Cung chủ thân nhiên nói: “Thế giới rộng lớn hắn là không ít điều kì lạ.”

Quả nhiên kiến thức của cung chủ rộng rãi hơn người a! Năng lực tiếp thu gạch thẳng đánh dấu !

“Nhưng là tin ngươi liền gặp quỷ ...”

Cố Hiểu Dao vô lực nói: “Ta không có bệnh thần kinh...”

Cung chủ trù mếu sờ sờ tóc hắn, “Mặc kệ ngươi biến thành cái dạng gì, ta đều sẽ ở bên cạnh ngươi.”

Cố Hiểu Dao: “Tuy rằng rất cảm động nhưng ta thật sự không phải là bệnh thần kinh...”

Cung chủ cho hắn một nụ cười trấn an.

Thôi ! ! Lười cùng cung chủ rồi rắm vấn đề này, Cố Hiểu Đào chuyển hướng đề tài: “Cung chủ, vì sao ngươi lại cảm thấy Thu Tam Nguyệt sẽ xuất hiện? Chuyện chúng ta thành thân rất ít người biết mà, chỉ sợ ngay cả người Cửu Vân cung của ngươi cũng không biết đi?”

Cung chủ lắc đầu nói: “Việc này đại khái cả thiên hạ đều biết, bản cung dùng bồ câu đưa tin thông tri người Cửu Vân cung, Cửu Vân cung đã đem việc này chiêu cáo giang hồ.”

Cố Hiểu Đào: “...” Nói tốt cẩn thận đâu?

Cố Hiểu Đào an ủi: “Quý tộc không dễ tiến vào như vậy? Lại nói, Thu Tam Nguyệt không hẳn còn để độc y ở trong lòng.”

Cung chủ nhún mày nói: “Không thể không đề phòng, dù sao bắt đầu từ bây giờ ngươi không được rời xa ta một bước.”

Không được đâu, một tác cũng không rời sao ta có thể đi lấy thuật phản công được? Cố Hiểu Đào phóng nhanh đến cửa, “... Ta đến phòng bếp trước đây!”

Cung chủ dè dặt lại bả vai hắn một phen, mỉm cười nói: “Ta đi với ngươi.”

Cố Hiểu Đào cười gượng hai tiếng: “Không cần đâu, ta chỉ là đi lấy chút đồ ăn thôi! Lập tức sẽ trở lại!”

Cung chủ cười như không cười: “Ngươi khẩn trương như vậy, có phải là muốn gạt ta làm chuyện xấu gì đúng không?”

Chẳng lẽ giọng điệu của ta khẩn trương lắm hả? Cố Hiểu Đào nắm tay hắn, bày ra vẻ mặt thẳng thắn thành khẩn, “Yến Yến, ngươi đa tâm rồi, ta chỉ là muốn ăn chút thịt mà thôi, nếu ngươi lo lắng, vậy thì theo ta đi.”

Cung chủ: “Được.”

Cố Hiểu Đào: “...”

Bình thường nội dung vở kịch không phải là nói xong lời như vậy, đối phương sẽ thả tâm đề cho mình rồi đi sao? Cố Hiểu Đào oán hận mà cắn chặt răng, vẻ mặt đau khổ nói: “Vậy thì đi thôi.”

Đành phải giả bộ đi lấy đồ ăn trước, sau đó hôm nào lại đi lấy thuật phản công kia!

Hai người đi đến phòng bếp, từ xa đã ngửi được mùi dầu khói.

Bởi vì sắp chuẩn bị hỉ yến, toàn bộ phòng bếp đều vô cùng náo nhiệt, thái rau xào rau rửa thức ăn, tất cả mọi người bận rộn không ngừng.

Cố Hiểu Đào nhìn mọi người vội ra vội vào, nhìn qua căn bản không chen vào được, hơn nữa có chen vào cũng khó đi tìm đồ, vì thế vuốt cằm nói: “Đợi lát nữa lại đến, đột nhiên ta không muốn ăn thịt nữa.”

Hắn kéo cung chủ chạy trở về, một tỷ nữ vội vàng chạy tới, sau khi hành lễ với Cố Hiểu Đào lập tức nói: “Độc y đại nhân, sư đệ ngài muốn ta chuyển cáo đến ngài, đồ vật hắn đặt ở trong đồng củi.”

Cố Hiểu Đào: “...”

Sợ Cố Hiểu Đào không biết, tỷ nữ còn cố ý chỉ chỉ đồng củi bên cạnh, “Ngay ở kia kìa.”

Cố Hiểu Đào: “...”

Đây không phải là chưa đánh đã khai sao!!! Toàn thân Cố Hiểu Đào đều vô lực .

Cung chủ ngạc nhiên nói: “Cái gì vậy?”

Cố Hiểu Đào kéo tay cung chủ đi trở về, “Không có gì, chúng ta trở về đi...”

Cung chủ đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, quơ quơ ống tay áo về phía đồng củi, lách cách, củi lăn lông lốc, lộ ra một quyển trục màu vàng nhạt.

Cố Hiểu Đào: “...”

Cung chủ kéo hắn đi qua, nhặt quyển trục kia lên, hỏi: “Đây là?”

Cố Hiểu Đào khẽ cắn môi, đoạt quyển trục kia lại một phen, cười hi hi nói: “Là sách dạy nấu ăn đó! Ta chính là muốn tự mình làm cho ngươi một bữa cơm, cho nên nhờ sư phụ giúp ta tìm quyển sách này.”

Cung chủ thân nhiên nói: “A? Thuật phản công là sách dạy nấu ăn?”

Về mặt Cố Hiểu Đào cứng đờ, “Sao ngươi biết là thuật phản công...”

Cung chủ chỉ chỉ quyền trục, thản nhiên nói: “Phía trên có viết.”

Cố Hiểu Đào cúi đầu nhìn kỹ, quả nhiên ở bên hông quyền trục phát hiện vài chữ cực nhỏ, đúng là ba chữ 'thuật phản công'.

Thị lực của cung chủ cũng không khỏi quá tốt đi! Cố Hiểu Đào nắm tay áo cung chủ: “Ngươi nghe ta giải thích...”

Cung chủ: “Ta không nghe.”

Cố Hiểu Đào từ bỏ nói xạo, cúi thấp đầu nói: “Được rồi, thực xin lỗi.”

Cung chủ sờ sờ đầu hấn, ôn nhu nói: “Xem ra là ngày thường bọn cung không thể thỏa mãn được ngươi, cứ nhiên để ngươi tính toán loại chuyện này.”

Cố Hiểu Đào về mặt hoảng sợ: “Ta sai rồi, cung chủ tha mạng a!”

Cung chủ khẽ mỉm cười: “Bọn cung muốn mạng của ngươi làm gì? Đêm nay ngươi cũng không cần ngủ, nói thế nào cũng là ĐÊM-ĐỘNG-PHÒNG-HOA-CHÚC.”

Đây càng đòi mạng a! Đáy lòng Cố Hiểu Đào một mảnh bi thương, nghĩ gáo vỡ muốn làm muối lạnh, dù sao kế hoạch phản công này cũng bị ngâm nước nóng, nhìn qua cũng không sao đi?

Trên mặt hấn tràn ngập chờ mong, chậm rãi mở quyền trục ra, chỉ thấy phía trên viết hai chữ to bắt mắt: NHẬN MỆNH.

Cố Hiểu Đào hung hăng ném quyền trục xuống đất: “...”

Cung chủ cười nhạo một tiếng, “Cốc chủ này coi như có vài phần thông minh, nếu hấn dám dạy ngươi những thứ này, bọn cung nhất định sẽ đánh cho hấn tàn phế.”

Cố Hiểu Đào về mặt suy sụp.

Cung chủ nâng mặt hấn lên, nhíu mày hỏi, “Có phải... ngươi không thích ở mặt-dưới đúng không?”

Bị hấn hỏi như vậy, Cố Hiểu Đào cẩn thận tự hỏi một chút, kỳ thật... ở mặt-dưới cũng không có gì không tốt, dù sao chỉ cần hai người có thể ở cùng nhau, những chuyện này đều không quan trọng. Cố Hiểu Đào chớp chớp mắt, ôm cổ hấn hôn lên.

Cung chủ nhướng mi, lập tức hiểu được tâm ý của hấn, mỉm cười cắn môi hấn một cái.

Khi hai người nị nị oai oai, tỳ nữ đứng một bên cẩn thận nhắc nhở: “Nếu độc y đại nhân không đi thay y phục thì sẽ bỏ qua giờ lành...”

Địch mỵ, bên cạnh còn có người! Cố Hiểu Đào vội vàng đẩy cung chủ ra, lắp bắp nói: “Trở về thôi!” Sau đó liền chạy trở về.

Về mặt cung chủ khó chịu đi theo phía sau hấn.

Khi trở lại trong phòng, tiểu sư đệ đã đưa hi phục bản bình thường tới, một đám người lại nẩy lên, ba chân bốn cẳng mặc đồng đồ kia vào trên người hấn, thay đồ mới, chải tóc lại cho hấn.

Sau khi sửa soạn chỉnh lý xong mọi chuyện, đám người kia mới lui ra ngoài.

Cố Hiểu Đào xoa thắt lưng đứng ở trước gương đánh giá chính mình, quả nhiên là người gặp việc vui tinh thần đều thỏa mái, bộ dạng đều đẹp trai hơn so ngày hôm qua rất nhiều!

Cung chủ cũng đi qua đứng song song với hấn.

Trong gương phản chiếu ra hai bóng người, cùng bọn họ thân thể có chiều cao chênh lệch.

Cố Hiểu Đào khó chịu mà đẩy hấn: “Ngươi cách ta xa một chút.” Hấn tự nhận là mình cũng không thấp, tốt xấu gì cũng đạt tới chiều cao chuẩn mực của nam nhân TQ, nhưng mà thấp hơn cung chủ một cái đầu gì đó thật sự là khiến người ta khó chịu!

Cung chủ đứng yên không nhúc nhích, nghiêng đầu hôn lên mặt hấn: “Hôm nay ngươi rất đẹp.”

Bị ngươi khích lệ tuyệt không cao hứng, ai mà không biết thẩm mỹ của ngươi kỳ dị! Cố Hiểu Đào chân thành nói: “Không đẹp bằng ngươi.” Hấn thuận tay cầm lấy cài tóc trên bàn, cắm vào trên đầu cung chủ, tán thưởng nói: “Đắp khăn voan lên chính là tân nương xinh đẹp.”

Cung chủ mỉm cười, vươn tay bôi son phấn lên trên mặt Cố Hiểu Đào một phen.

Cố Hiểu Đào ngẩn người, cũng vươn tay đi lấy son phấn. Cung chủ lập tức dè tay hấn lại, đồng thời lấy bông hoa cắm ở bên tai Cố Hiểu Đào, ôn nhu

nói: “Ngoan, đừng nghịch.”

Fuck! Rốt cuộc là ai nghịch hả!

“Ngươi ngươi ngươi...” Tay Cố Hiểu Dao bị hấn giữ chặt, không thể phản kháng, trên mặt tức giận một trận.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, có người đẩy cửa phòng ra, hô lớn: “Giờ lành đã đến!”

Vừa dứt lời, một đám người ủa vào trong phòng, ôm lấy Cố Hiểu Dao và cung chủ đi ra ngoài.

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tác giả: 【Kỳ thật... ở mặt-dưới cũng không gì mà không tốt, dù sao chỉ cần hai người có thể ở cùng nhau, những chuyện này đều không quan trọng.】 Đây là nguyên câu người nói à?

Cố Hiểu Dao: Đúng vậy!

Tác giả: A, đây chính là người tự mình nói đó, về sau cũng không cần nghĩ phản công nữa, tác giả cũng không giúp được ngươi.

Cố Hiểu Dao: TUT

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Bái đường (2)

Cố Hiểu Dao và cung chủ một đường bị xô đẩy đến đại đường.

Tiểu sư đệ và Bình sư phụ đứng ở chính giữa, những người còn lại chia chỗ ngồi, vô cùng náo nhiệt mà uống rượu nói chuyện phiếm, nhìn thấy hai người bọn hấn vào cửa đầu tiên là sững sờ, sau đó là cười như điên.

Tiểu sư đệ đã chạy tới, đánh giá Cố Hiểu Dao nói: “Ngươi xem, ngươi cần gì phải kêu ta đổi cho ngươi một bộ hi phục khác? Bộ lúc này không phải là xứng với cách trang điểm bây giờ của ngươi lắm sao.”

Cố Hiểu Dao rất vất vả mới đứng vững, nghe được tiểu sư đệ nói, hung hăng mà trừng mắt liếc nhìn cung chủ bên cạnh một cái, gỡ bông hoa cắm bên tai xuống, lại dùng tay áo xoa xoa mặt.

Cung chủ mỉm cười, vươn tay giúp hấn lau sạch sẽ son phấn còn thừa trên mặt, cười nói: “Đừng giận, nha?”

Cố Hiểu Dao nắm vạt áo của hấn, nghiêng rằng nói: “Ngươi hại ta mất mặt trước mọi người, ta...”

Cung chủ cúi đầu hôn lên môi hấn.

Cố Hiểu Dao: “...”

Mọi người nhìn thấy cử chỉ thân mật của bọn họ như thế, lại là một trận ồn ào.

Hữu hộ pháp che mắt nói: “Đại ca, ca phụ, bằng không các ngươi bái đường trước rồi lại thân mật?”

Tiểu sư đệ cũng đồng ý nói: “Đúng đó đúng đó, ta đã không thể chờ đợi được rồi đó!”

Bình sư phụ cười nhạo một tiếng, “Không thể chờ đợi được?”

Tiểu sư đệ nhào qua cộ cộ hấn, kéo tay hấn nói: “Chúng ta đi bái trước!”

Cố Hiểu Dao: “Ta tương đối tò mò, thời điểm khi các ngươi bái phụ mẫu... phải bái ai a?”

Tiểu sư đệ dừng một chút, hiển nhiên chưa suy xét đến vấn đề này.

Một vị đệ tử bên cạnh đề nghị nói: “Vị trí phụ mẫu có thể bày bài vị của cốc chủ đã mất và sư phụ của Bình sư phụ.”

Về mặt tiểu sư đệ cứng ngắc: “Sư phụ của Bình sư phụ là được rồi... nhưng bài vị cốc chủ... thì không cần đâu?”

Cố Hiểu Dao về mặt cười xấu xa, “Ta thấy rất cần đó, cốc chủ trên trời có linh thiêng, nói vậy cũng sẽ rất cao hứng nhìn thấy Bình sư phụ và người vui về kết thành phu thê.”

Mọi người lập tức phụ họa.

Tiểu sư đệ: “...”

Trên mặt Bình sư phụ mang theo một tia ý cười, cũng gật đầu nói: “Nói có lý, ba mươi chín, người đi lấy bài vị của sư phụ ta và cốc chủ đến đây.”

Tên đệ tử kia đáp một tiếng, chạy nhanh ra ngoài, một lát sau đã mang theo hai cái bài vị trở về, đặt ở trên ghế phụ mẫu.

Tiểu sư đệ: “...”

Bình sư phụ kéo tay hắn, mỉm cười nói: “Bắt đầu đi.”

Tiểu sư đệ giãy giụa vài cái, vẫn là ngoan ngoãn tiếp nhận.

Chiêng trống vui vẻ gõ lên, pháo nổ tung bùng. Dưới sự điều khiển gợi ý của người dẫn chương trình, tiểu sư đệ và Bình sư phụ hoàn thành xong nghi thức bái đường.

Mọi người nâng rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Tiểu sư đệ giúp Bình sư phụ chần mấy chén, cổ họng trong trẻo nói: “Kế tiếp chính là đồ nhi của ta và đồ tức bái đường.”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Dao chớp chớp mắt, khoát tay lên trên bả vai hắn, thuận thế hô một tiếng: “Nương tử a.”

Cung chủ nhướng mày nhìn hắn, cười như không cười trả lời một câu: “Phu quân a.” Sau đó cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói: “Đêm nay phu quân cần phải biểu hiện cho tốt...”

Mặt Cố Hiểu Dao đỏ như quan công đẩy hắn ra, cố gắng trấn định nói: “Tất nhiên rồi, ta nhất định sẽ yêu thương người thật tốt ha ha ha ha ha ha...”

Tiểu sư đệ nói xong câu nói kia, lập tức có người hỏi: “Không đúng, tiểu sư đệ chín trăm chín mươi tám, tại sao đọc y lại là đồ đệ của người?”

Hữu hộ pháp nâng mặt nói: “Ta cũng muốn hỏi vấn đề này...”

Tiểu sư đệ lập tức chần động, nói quanh co nửa ngày, bỗng nhiên nhãn tình sáng lên, vỗ tay nói: “Ta với Bình sư phụ đã thành thân, đệ tử của hắn tất nhiên cũng là đệ tử của ta!”

Bình sư phụ lạnh nhạt bổ sung: “Hắn gả cho ta, tất nhiên chính là đồ đệ sư nương.”

Tiểu sư đệ lảng nói: “Gả?”

Bình sư phụ thản nhiên nhìn hắn.

Tiểu sư đệ kéo tay Bình sư phụ, vội la lên: “Gả thì gả đi, nhưng ta không cần loại xưng hô sư nương này!!!”

Bình sư phụ: “Vậy thì sư cha.”

Tiểu sư đệ cau mày, “Vậy thì... sư cha đi...”

Cố Hiểu Dao ôm tay nói: “Cho nên rốt cuộc ta phải gọi người là cái gì?”

Tiểu sư đệ giãy dụa hai cái nói: “Gọi sư cha đi...” Hắn chạy đến trước mặt Cố Hiểu Dao, nhỏ giọng nói: “Nhưng là trong lòng người phải xem ta là sư phụ!”

“Được rồi sư cha, không thành vấn đề sư cha.”

Tiểu sư đệ: “... Các người mau chóng bái đường đi.”

Đây là một khắc quan trọng nhất đời người, cũng là một khắc quan trọng nhất trong đời.

Cố Hiểu Dao yên lặng nhìn cung chủ đứng đối diện mình, nội tâm sinh ra vạn phần cảm khái, “Người muốn sống cùng với ta cả đời?”

Cung chủ hơi sùng sốt, tiện đà mỉm cười: “Đó là tất nhiên.”

“Không phải là nhất thời cao hứng chứ?”

“Không phải.”

“Quy định một phu một phu?”

Cung chủ ngạc nhiên nói: “Đó là cái gì?”

Cố Hiểu Dao kiên nhẫn nói: “Chính là đời này của ngươi chỉ có thể có một mình ta, không thể có thêm người khác.”

Cung chủ gật đầu, “Người khác cũng không lọt vào mắt bốn cung.”

“Nếu về sau ngươi phát hiện người thú vị hơn so với ta thì sao?”

Sắc mặt cung chủ không vui: “Ngươi xem bốn cung là loại người gì? Ta muốn cùng ngươi một chỗ, không chỉ là bởi vì ngươi thú vị. Hơn nữa trên thế gian này người có thể làm cho bốn cung trả giá một nửa công lực, chỉ có một mình ngươi - Cố Hiểu Dao.”

Trái tim Cố Hiểu Dao hơi nhảy dựng.

Cung chủ thân nhiên nói: “Biết cái gì gọi là thích không?”

Cố Hiểu Dao: “Không biết vì sao, đều cảm thấy vấn đề này hơi quen tai...”

“Thích một người chính là sẽ thường xuyên nhớ tới người đó. Hân vui vẻ giận dữ đều sẽ tác động đến cảm xúc của ngươi. Ngươi sẽ thường xuyên muốn quan tâm che chở hân cả đời, kiếp sau còn muốn sống chung với hân.”

Cố Hiểu Dao: “... Câu trả lời này cũng có vài phần quen tai a...”

Cung chủ lại cười nói: “Tóm lại, Cố Hiểu Dao, đời này ngươi cũng đừng hòng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của bốn cung.”

Ngươi là Như Lai ta là con khỉ à? Cố Hiểu Dao vội vàng xoa đi nội tâm đang chửi thề, về mặt cảm động nói: “Ta biết rồi.”

Người điều khiển chương trình đứng bên cạnh thật cẩn thận nói: “Có thể bắt đầu chưa?”

Cung chủ vuốt cằm.

Bình sư phụ và tiểu sư đệ còn có bài vị của hân đều đã vào chỗ.

Chiêng trống vui mừng lại gõ lên, tiền pháo lại vang lên.

“Nhất bái thiên địa -- “

Hai người quay mặt ra ngoài cửa cúi người một cái.

“Nhị bái cao đường -- “

Cố Hiểu Dao: “Không biết vì sao ta lại không muốn lạy.”

Cung chủ an ủi: “Làm cho có là được rồi.”

Hai người quay về phía hai người trên ghế một bài vị hơi khom người một chút.

Tiểu sư đệ: “Không biết vì sao ta rất không vui.”

Bình sư phụ an ủi: “Ý tứ là được.”

“Phu thê giao bái -- “

Cố Hiểu Dao vuốt cằm: “Phu thê?”

Người điều khiển chương trình dừng một chút, lập tức ngẫm hiểu, sửa lời nói: “Phu phu giao bái -- “

Hai người mặt đối mặt, chuẩn bị xoay người, Cố Hiểu Dao nhỏ giọng nói: “Chúng quy cảm thấy sẽ có chuyện cầu huyết gì đó sẽ phát sinh a...”

Hân vừa dứt lời, chỉ nghe được từ cửa truyền đến một thanh âm tê tâm liệt phế: “Khoan đã!”

Cố Hiểu Dao ấn đầu cung chủ, “Loại thời điểm này không thể dừng lại, mau lạy!”

Cung chủ: “...”

Hai người đối bái xong, Cố Hiểu Dao còn có lòng tốt giúp người điều khiển chương trình nói lời kết thúc: “Buổi lễ kết thúc!”

Mọi người nhìn về phía cửa lớn.

Chỉ thấy một bóng người lao đảo bước tới, miệng cắn giận nói: “Ta bỏ lỡ chuyện gì rồi sao?”

Cố Hiểu Dao thấy rõ người tới, kinh hồn chưa định mà vỗ vỗ ngực: “Thì ra là sư huynh a, hù chết người, lão tử còn tưởng là tới cướp người đó!”

Cung chủ: “...”

Thánh y ôm một quyển sách trong ngực, nhìn nhìn Cố Hiểu Dao và cung chủ, lại nhìn nhìn tiểu sư đệ và Bình sư phụ, đứng ngốc ở tại chỗ, “Các người... đang làm gì vậy?”

Cố Hiểu Dao chỉ chỉ hoa đỏ thắm ở ngực mình, “Thành thân đó.”

Thánh y bừng tỉnh đại ngộ: “Khó trách ta luôn nghe được tiếng pháo, một đường đến đây còn thấy chỗ dán giấy đỏ... Không đúng a...” Sờ sờ trán mình, lầm bầm: “Bất quá ta mới xem y thuật một ngày, các người liền thành thân? Đây cũng quá nhanh đi? Chẳng lẽ là ta mất ăn mất ngủ nhìn sách thuốc vài tháng trời? Thời gian thật sự là như trôi đi a...”

Tiểu sư đệ khẽ cười nói: “Ngươi nhớ không lầm đâu, ngày hôm qua chúng ta là quyết định cùng nhau bái đường.”

Thánh y lập tức chấn động, môi giật giật hai cái, miễn cưỡng tiếp nhận chuyện này, tiến lên hành lễ nói: “Chúc mừng Bình sư phụ đại hôn.”

Bình sư phụ lên tiếng, thân nhiên nói: “Nếu đã đến, vậy thì ngồi xuống uống chén rượu mừng đi.”

Hắn vừa nói như thế, đại đường lại khôi phục không khí náo nhiệt, mọi người bung chén rượu lập tức mời rượu đôi tân nhân.

Cố Hiểu Dao uống mấy chén, đang muốn tiếp nhận rượu người khác bung tới, cung chủ nhẹ nhàng đoạt chén rượu kia, ôn nhu nói: “Ta uống, ngươi đừng uống.”

Cố Hiểu Dao nghiêng đầu nói: “Vì sao?”

Cung chủ lấy từ trong tay áo ra một quyển sách nhỏ: “Phía trên viết, ngươi không thể uống nhiều rượu.”

Cố Hiểu Dao vừa nhìn thấy tên quyển sách kia, nhất thời mặt đỏ bừng, lập tức đoạt lấy quyển sách kia nhét vào trong tay áo mình, lắp bắp nói: “Ngươi... ngươi đừng tùy tiện lấy ra a!”

Tiểu sư đệ ngó qua, ngạc nhiên nói: “Đó là sách gì vậy?”

Cố Hiểu Dao cướp trả lời: “Sách dưỡng sinh.”

Tiểu sư đệ cười nhạo: “Thôi đi, ai mà không biết là loại sách đó, kỳ thật chỗ này của ta có rất nhiều sách hiếm, có muốn cùng nhau trao đổi một chút không?”

Cố Hiểu Dao cắn giận nói: “Ai thèm nghiên cứu loại đồ vật này với ngươi!”

Tiểu sư đệ mỉm cười nhìn cung chủ: “Ta cũng không phải hỏi ngươi.”

Cố Hiểu Dao: “...”

Cung chủ hứng thú nói: “Cũng được.”

Cũng được sọ não ngươi a! Cố Hiểu Dao nắm lấy tay áo cung chủ: “Ngươi ngươi ngươi không thể bị hắn phá hư!”

Tiểu sư đệ nhướng mày: “Tại sao có thể nói là phá hư? Loại chuyện này hiểu biết càng nhiều, đối với các ngươi càng có lợi, hắn tốt ngươi cũng tốt, không tin ngươi hỏi Bình nhi đi.”

Bình sư phụ: “...”

Tốt cái rắm ấy! Cố Hiểu Dao khoát tay: “Cung chủ hiểu biết rất nhiều rồi!” Nếu hiểu biết thêm nữa thì sẽ nghịch thiên !

Cung chủ sờ sờ mặt hần: “Ngươi không thích hả?”

Bị hần hỏi như vậy, Cố Hiểu Dao bỗng nhiên từ nội tâm phát ra cảm giác, chính mình kỳ thật rất chờ mong? Không đúng! Kiên quyết không thể thừa nhận!

Cố Hiểu Dao kiên định lắc đầu: “Không thích!”

Về mặt cung chủ nhìn thấu tâm sự của hắn.

Tiểu sư đệ móc một quyển sách trong ngực ra, nói: “Ngươi xem cái này.”

Cung chủ ngó qua, cau mày nói: “Cúc hoa thai?”

“Đừng nhìn cái tên đầy ý thơ, kỳ thật ha ha ha a...”

“...”

Khi hai người bọn hắn thảo luận, Cố Hiểu Dao rầu rĩ tìm vị trí trong góc ngồi xuống, bóc vài củ lạc trước mặt bỏ vào miệng.

Hữu hộ pháp đi qua ngồi ở bên cạnh hắn, “Ca phu, sao ngươi lại mất hứng vậy? Ta trò chuyện với ngươi nha.”

Nói nhảm, nếu ban đêm người bị gây sức ép là ngươi, ngươi sẽ cao hứng hả?! ... Đừng nói là cao hứng, sau khi Cố Hiểu Dao nhìn thẳng vào nội tâm của mình, càng buồn bức hơn, nhìn hắn một cái, “Đừng để ý tới ta, ta muốn một mình cô độc một lát.”

Hữu hộ pháp: “...”

Hữu hộ pháp đứng dậy rời đi.

Cố Hiểu Dao lại mò mấy khối củ lạc, cắn gặm nhai.

Thánh y tiến lại, “Sư đệ a...”

Cố Hiểu Dao: “Đừng để ý tới ta, ta muốn một mình cô độc một lát.”

“...” Thánh y bưng rượu rời đi.

Chung quanh Cố Hiểu Dao tản mát ra khí tràng người bệnh cô độc, người bên cạnh hắn đang uống uống rượu trò chuyện vui vẻ với nhau, cũng không dám phản ứng hắn một chút.

“Độc y đại nhân.”

Cố tình có người chọc phá khí tràng của, yên lặng mà ngồi xuống bên cạnh hắn.

Cố Hiểu Dao cũng không ngẩng đầu lên: “Đừng để ý tới ta, ta...” Không đúng, thanh âm này hình như có chút quen tai?

Cố Hiểu Dao ngẩng đầu nhìn thấy, kinh ngạc nói: “Thân Kiên?”

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tác giả: Hiểu Dao a...

Cố Hiểu Dao: đừng để ý tới ta, ta muốn một mình cô độc một lát.

Cung chủ: Hiểu Dao a...

Cố Hiểu Dao: Cung chủ *moah moah* ㄟ(3 ㄟ) .

Bạn đang đọc truyện *Sổ Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tiêu đề

Thân Kiên đặt ngón trỏ ở trên miệng: “Suyt...”

Suyt cái sọ não a! Cố Hiểu Dao hồi tưởng lại người trước mặt này hành tung quỷ dị và thân phận khó bề phân biệt, còn làm hại mình bị cho rằng bệnh

thần kinh, vì thế vỗ bàn đứng lên, vẫy tay nói: “Cung chủ! Sư cha! Mau đến xem Thân Kiền sống nè! Ta không có lừa các ngươi!”

Thân Kiền: “...”

Mọi người bị tiếng hô của hắn hấp dẫn, lập tức nhìn về phía hắn.

Cung chủ và tiểu sư đệ nghe vậy đi qua.

Tiểu sư đệ nhìn lướt qua quanh thân hắn, nghi hoặc nói: “Ở đâu?”

Cố Hiểu Dao chỉ chỉ chỗ bên cạnh mình, “Chính là hắn đó!”

Cung chủ: “Bên cạnh ngươi... có người à?”

Cố Hiểu Dao giật mình, nghiêng đầu nhìn lại, phát hiện thì ra người ngồi vị trí đã sớm trống tuếch.

Đệ tử xem náo nhiệt nhất thời tán đi một ít, bổ sung ánh mắt nhìn Cố Hiểu Dao có chút khó hiểu

Cố Hiểu Dao: “...”

Là người hay quý a! Cố Hiểu Dao chỉ cảm thấy sợ đến nổi da gà, nắm tay áo cung chủ nói: “Rõ ràng vừa nãy còn có người!”

Tiểu sư đệ đồng tình nhìn hắn: “Có cần ta bốc chút thuốc cho ngươi không?”

Cố Hiểu Dao: “...”

Cố Hiểu Dao mặc kệ tiểu sư đệ, nắm tay cung chủ, vội la lên: “Ngươi tin ta không!”

Cung chủ sờ sờ đầu hắn: “Ngươi có thể chạy trốn trong khoảng thời gian ngắn như vậy, khinh công tất nhiên không tầm thường.”

Vẫn là cung chủ nguyên ý tin tưởng ta! Cố Hiểu Dao cảm động vạn phần, lại nghe được cung chủ tiếp tục nói: “Đáng tiếc, trên thế gian này không có khả năng có khinh công nhanh như vậy, cho nên ngươi nhìn được có thể không phải là người.”

Về mặt Cố Hiểu Dao kinh sợ: “...”

Tiểu sư đệ: “Nếu không ta mời hai vị đạo sĩ đến trừ tà cho ngươi?”

Cố Hiểu Dao chần chờ nói: “Có tác dụng không?”

Tiểu sư đệ vuốt cằm: “Rất khó nói, người đã qua đời năm lần bảy lượt đến tìm ngươi, nhất định là có oán niệm sâu đậm.”

Cố Hiểu Dao bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh, run rẩy nói: “Ta lại không có làm chuyện gì xấu, vì cái rắm gì lại quán lấy ta!”

Tiểu sư đệ hỏi: “Lần đầu tiên ngươi gặp được hắn là vào lúc nào?”

Cố Hiểu Dao nhìn thoáng qua cung chủ, “Chính là gặp được lúc ngươi kêu ta xuống núi tìm Thu Tam Nguyệt.”

Cung chủ nhú mày không nói.

“Lúc ấy hắn có mục đích gì không?”

“Hắn mãnh liệt yêu cầu gia nhập Cửu Vân cung, muốn ta dẫn hắn qua Cửu Vân trận.”

Ánh mắt cung chủ thu lại, “Cửu Vân trận...”

Tiểu sư đệ tiếp tục hỏi: “Vậy lần thứ hai thì sao?”

“Lần thứ hai chính là gặp được trong Cửu Vân y phường, hắn vẫn là muốn ta dẫn hắn vào Cửu Vân cung, mục đích là muốn giúp sư phụ hắn hoàn thành giang hồ bí sự lục gì đó, hơn nữa không muốn tự mình đi tìm cung chủ.”

Cung chủ hỏi: “Vậy ngươi có đáp ứng dẫn hắn vào Cửu Vân cung không?”

Cố Hiểu Dao lắc đầu, “Đương nhiên là không, kế hoạch lúc ấy của ta là muốn chạy trốn, sao có thể mang theo hắn chui đầu vô lưới a!”

Cung chủ: “...”

Không đúng, lại nhắc tới chuyện này! Cố Hiểu Dao gãi đầu, cười khan nói: “Đó là suy nghĩ lúc trước, ngươi đừng để ý!”

Cung chủ thân nhiên liếc hắt một cái: “Ta biết, không để ý.”

Không để ý người còn bày ra loại ánh mắt này?!

Tiểu sư đệ ngạc nhiên nói: “Người không dẫn hắt đi, hắt không quán lấy người à?”

Cố Hiểu Dao lắc đầu: “Không có, sau đó hắt lại bỏ chạy.”

Về mặt tiểu sư đệ tò mò: “Vì sao lại chạy? Người đã làm gì hắt?”

Cố Hiểu Dao trừng mắt liếc hắt một cái: “Ta chỉ hỏi hắt vì sao lại biết ta là độc y, hắt lại bỏ chạy ... Lại nói tiếp, ngày vui về đụng phải loại sự tình này thật đúng là xúi quẩy!”

Tiểu sư đệ cho hắt một ánh mắt an ủi: “Đồ nhi đừng sợ, ngày mai ta liền mời vài đạo sĩ lĩnh nghiệm cho người!”

Cung chủ ở một bên trầm mặc hồi lâu, đột nhiên nói: “Hoặc có lẽ là người.”

Cố Hiểu Dao: “Vừa nãy người còn nói khinh công nhanh như vậy nhất định không phải là người...”

Cung chủ nhìn lướt qua xung quanh, hỏi: “Hiểu Dao, lúc nãy người có thấy rõ hắt mặc y phục gì không?”

Cố Hiểu Dao lắc đầu: “Không chú ý, hắt vừa xuất hiện là ta đã gọi các người.”

Cung chủ chỉ chỉ người bên cạnh: “Có phải trang phục giống với đệ tử quý tộc không?”

Cố Hiểu Dao chần chờ nói: “Tuy rằng không thấy rõ, bất quá hình như là hơi giống... có thể khẳng định hắt không phải ăn mặc giống như thư sinh.”

Cung chủ thân nhiên nói: “Sở dĩ hắt có thể chạy trốn nhanh như vậy, không phải là bởi vì khinh công, mà là bởi vì dịch dung. Chỉ cần ăn mặc thành đệ tử quý tộc, có thể dễ dàng trà trộn vào trong đám người, cho nên dễ dàng chạy trốn.”

Bị hắt vừa nói như thế, Cố Hiểu Dao mới phát giác y phục đệ tử quý tộc xác định đều là thống nhất y bào màu đen, nhất định là nhìn quen rồi, cho nên mới xem nhẹ vấn đề này. Hơn nữa bây giờ nhiều người ồn ào, mọi người lại ra vào vào, đích xác rất dễ dàng chạy trốn! Cố Hiểu Dao kích động nói: “Danh trình thám cung chủ a! Nói như vậy, người ta gặp được thực sự chính là người chứ không phải là quý?”

Cung chủ sờ sờ đầu hắt: “Chỉ là phỏng đoán mà thôi.”

Tiểu sư đệ cũng có chút sầu lo: “Nếu phỏng đoán của người chính xác, vậy người này vẫn còn ẩn nấp ở trong cốc? Hắt rốt cuộc là ai? Tìm Hiểu Dao có mục đích gì? Với lại tiến vào quý tộc như thế nào?”

Không ai có thể giải đáp liên tiếp vấn đề này, ba người trầm mặc không nói, trong không khí giống như có vài tia ngưng trọng.

Bình sư phụ ứng phó xong một đám đệ tử, đi về phía bọn họ, thân nhiên nói: “Sao lại bày ra vẻ mặt này?”

Tiểu sư đệ nhíu mày nói: “Bình nhi, người nói với đệ tử tuần tra chú ý thêm, chú ý gần đây trong cốc có người nào khả nghi không?”

Bình sư phụ ngạc nhiên: “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu sư đệ nói: “Hắt là có người trà trộn vào đây, hiện tại còn chưa biết rõ mục đích.”

Bình sư phụ cũng không hỏi nhiều, lập tức phân phó đệ tử bên cạnh tăng số người tuần tra một chút.

Cung chủ kéo tay Cố Hiểu Dao: “Một tác cũng không rời, ở bên cạnh ta.”

Cố Hiểu Dao ngồi xuống bên cạnh cung chủ, ngoan ngoãn nói: “Nga.”

Chính là bây giờ mới là buổi sáng a, chẳng lẽ bọn họ phải ở trong này uống rượu cả ngày? Cố Hiểu Dao nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta phải chờ ở trong này bao lâu a...”

Tiểu sư đệ nói: “Đương nhiên là uống rượu đến tối, ý, người là không thể chờ đợi được muốn động phòng à?”

“...” Đương ta không có, Cố Hiểu Dao tiếp tục cúi đầu bóc củ lạc ăn.

Vì thế thời gian trôi qua và ánh nắng dần dần trôi qua.

Nửa đường sau khi ăn qua hai bữa cơm, sắc trời dĩ nhiên đã tối xuống, lúc này toàn bộ người ở đại đường cơ bản đều đã ngã ngửa say.

Cố Hiểu Dao lo lắng nhìn cung chủ, “Người ổn chứ?”

Cung chủ mặt không đổi sắc, nhướn mi nói: “Ngươi hoài nghi tử lượng của bản cung?”

Cố Hiểu Dao khoát tay: “Không hoài nghi không hoài nghi, thật sự là tử lượng cao tử lượng cao...”

Cung chủ vươn ra một tay về phía hắn: “Đỡ ta đứng dậy...”

Cố Hiểu Dao dựa theo lời hắn nói nâng hắn dậy, bấu môi, “Đi đâu?”

Cung chủ thân nhiên nói: “Nhà xí.”

“...” Người luyện võ chính là không giống người thường a, uống rượu cả ngày cư nhiên hiện tại mới muốn hư hư?

Cố Hiểu Dao kéo hắn đứng dậy, cung chủ thuận thế khoát tay lên trên bả vai hắn, nửa dựa vào hắn, trên người mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Quả nhiên vẫn là say đi? Cố Hiểu Dao cẩn thận đỡ hắn ra ngoài.

Lúc Cố Hiểu Dao chuyển tâm đỡ hắn, cung chủ cũng là đang yên lặng đánh giá hắn.

“Cố Hiểu Dao.”

Cố Hiểu Dao nghiêng đầu nói: “Sao?”

Cung chủ chăm chú nhìn hắn: “Ngày mai ta sẽ trở về Cửu Vân cung.”

Cố Hiểu Dao dừng một chút, “Ừm.”

Cung chủ nói: “Ngươi ngốc như vậy, khi nào thì mới có thể học xong độc thuật.”

FUCK, lão tử ngốc chỗ nào?

“Cho nên ngươi vẫn là theo ta cùng trở về đi, khỏi học cái độc thuật rách nát kia nữa, ngươi muốn học đao kiếm, bản cung liền tự mình dạy ngươi.”

Cố Hiểu Dao chớp chớp mắt: “Không phải ngươi nói tư chất của ta kém sao?”

Cung chủ: “Không chỉ có một mình bản cung nói a.”

“...” Còn có thể khoái trá nói chuyện phiếm không?

Cung chủ cười khẽ một tiếng: “Thế nào, có học không?”

Cố Hiểu Dao: “Học xong về sau có hiệu quả thế nào?”

Cung chủ: “Chém vài tên bù nhìn vẫn là dư dả.”

Đậu má, ai thèm đối chiến với mấy tên bù nhìn ! Cố Hiểu Dao cúi đầu nói: “Ta vẫn là học độc thuật với sư cha thôi.”

Cung chủ kẻ sát vào mặt hắn, “Chính là ngươi sẽ không thấy được bản cung a, không thấy được bản cung ngươi không khổ sở sao? Há?”

Nội tâm Cố Hiểu Dao lại giãy giụa kịch liệt. Mẹ kiếp, cung chủ khi say thuộc tính hảo mạnh a! Cứu mạng!

Cung chủ nhìn thấy vẻ mặt hắn thay đổi đến phức tạp, tiếp tục nói: “Hay là ngươi lo lắng tác dụng phụ của thuốc kia, trước khi chúng ta đi liền bắt trời cóc chủ theo trở về Cửu Vân cung luôn.”

Tiểu sư đệ trong đại đường khó hiểu mà hắt xì một cái.

Cố Hiểu Dao cố gắng trấn định, “Như vậy... không tốt lắm?”

Cung chủ hơi nhíu mày, “Về về sau phụ quân để ta một mình trông phòng là tốt lắm sao?”

Cố Hiểu Dao nghe được lời nói này, nhất thời nét mặt đỏ bừng, đẩy hắn ra nói: “Cung chủ ngươi đã đồng ý rồi! Giữ vững họa phong của mình! Giữ vững chính mình! Lời như vậy là phong cách của ngươi sao? Há?”

Cung chủ vẻ mặt vô tội: “Vậy thì theo bản cung về đi, được không?”

Được được được! Ớt Cố Hiểu Dao nóng lên, suýt chút nữa đã thốt ra lời đáp ứng, cuối cùng hắn hung hăng nhéo bấp đùi mình một phen, nghiêm túc nói: “Đoạn Yên, ta muốn làm người vừa có thể tự bảo vệ mình mà vừa có thể bảo vệ ngươi, chứ không muốn lúc nào cũng được ngươi bảo hộ.” Huống hồ chén rượu Tiểu Tử kia tuyệt đối không thể uống không!

Cung chủ khẽ cười một tiếng, buông ra cánh tay khoát lên trên vai hắn, đứng thẳng, ôm tay nói: “Đây là tiếng lòng của ngươi?”

Cố Hiểu Đào giật mình nói: “Rốt cuộc ngươi say hay là không say?”

Cung chủ mỉm cười: “Tửu lượng bốn cung rất tốt, sao lại say được?”

Vậy vừa nãy ngươi nói mê sảng gì đó! Cố Hiểu Đào luống cuống nói: “Ta...” Hắn thường xuyên ảo tưởng biến thành cao thủ có thể bảo hộ cung chủ, nhưng là lời như thế sao có thể để cho hắn biết!

Cung chủ sờ sờ đầu hắn: “Nói đến cùng, ngươi vẫn là sợ ta mất đi một nửa công lực sẽ có người gây bất lợi cho ta?”

Cố Hiểu Đào thành thật gật đầu, đại ca cũng không phải là dễ làm như vậy a!

Cung chủ nhìn hắn hồi lâu, ôm hắn vào trong ngực, cười nói: “Ngốc.”

Cố Hiểu Đào trở tay ôm lấy hắn, mặt chôn ở hõm vai hắn, rầu rĩ nói: “Vậy ngươi rốt cuộc có đồng ý cho ta ở lại quý cốc học độc thuật không?”

Cung chủ cười nói, “Đều theo ngươi, bốn cung sẽ chờ ngươi đến bảo hộ bốn cung.”

Cố Hiểu Đào: “Lại nói tiếp, ngươi còn muốn hư hư không?”

Cung chủ: “...”

Hai người từ nhà xí đi ra, liền thấy Hữu hộ pháp một đường chạy về phía bọn họ, vừa chạy vừa nói: “Đại ca, ca phu, mọi người đang tìm các ngươi đó, mau lên, hiện tại có thể vào động phòng rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Động phòng

Hữu hộ pháp một đường mang theo bọn họ vào một biệt viện treo đầy đèn lồng màu đỏ, hưng phấn nói: “Chính là nơi này!”

Cố Hiểu Đào chỉ vào cửa sổ đang phản chiếu vô số cái bóng hình đầu người, do dự nói: “Ngươi xác định là nơi này?” Bên trong hình như có rất nhiều người?

Hữu hộ pháp bày ra vẻ mặt 'sao ngươi lại không có kiến thức như vậy', nói, “Chưa thành thân qua à?”

Cố Hiểu Đào mặc mặc, vuốt cằm nói: “Chẳng lẽ ngươi thành thân qua rồi?”

Hữu hộ pháp ghen một chút, khoát tay nói: “Nói lớn! Ý của ta là, ngươi chưa thấy qua người khác thành thân à? Không biết thành thân đều phải bị nháo động phòng sao?”

Cố Hiểu Đào đương nhiên nói: “Chưa thấy qua! Không biết!”

Hữu hộ pháp đồng tình: “Cũng không sao, dù sao bây giờ ngươi cũng phải tự mình trải nghiệm, ngươi nhớ cho kỹ, mọi người bên trong muốn ngươi làm thế nào, thì ngươi phải làm theo thế đó, hơn nữa không thể tức giận.”

Cố Hiểu Đào: “Sao ta lại có loại dự cảm bất an thế này?”

Hữu hộ pháp nói: “Hình như đây là tập tục.”

Cố Hiểu Đào và cung chủ mới vừa bước vào cửa, người ở bên trong liền nhào lên, miệng nói chúc mừng.

Cố Hiểu Đào liếc mắt một cái liền nhìn thấy tiểu sư đệ và Bình sư phụ, chỉ vào bọn họ nói: “Sư cha, Bình sư phụ, chẳng phải các ngươi cũng là tân nhân sao? Sao lại tới nháo chúng ta động phòng?”

Tiểu sư đệ nói: “Bọn họ không dám nháo Bình sư phụ động phòng.”

Cố Hiểu Đào: “... Chẳng lẽ lại dám nháo cung chủ động phòng?” So sánh qua chẳng lẽ không phải là cung chủ càng đáng sợ hơn sao!

Tiểu sư đệ chớp chớp mắt: “Người Cửu Vân cung là khách của quý cốc, chúng ta đương nhiên phải lấy lễ đón tiếp.”

Cố Hiểu Đạo nói: “Nhưng mà ta là người quý cóc a, lễ tiết gì đó đều miễn đi!”

Tiểu sư đệ lắc đầu: “Khó mà làm được, đồ nhĩ gà ra ngoài như hất bát nước ra ngoài, người cũng coi như là một nửa khách nhân, đây là tập tục a.” Nói xong ném đồ lên trên người hắn.

Cố Hiểu Đạo: “...”

Y phục Cố Hiểu Đạo bị công kích, ghét bỏ nói: “Nói chuyện đằng hoàng không được sao? Ném ta một thân đường!”

Tiểu sư đệ nói: “Đây là tập tục a.”

Tiểu sư đệ mới nói xong, người trong phòng liền lập tức ném đồ vào bọn họ, điểm tâm hạt dưa lá trà, cái gì cũng có.

Cố Hiểu Đạo: “... Ném đồ vật cũng là một phần tập tục? Sao ta lại có cảm giác bị thị chúng đạo phố?” Chỉ khác ở chỗ thị chúng đạo phố là bị ném rau dưa mà thôi.

Cung chủ ôm hắn vào trong ngực, giúp hắn chặn đồ vật bị ném, nhẹ giọng nói: “Bọn họ ném đồ vật đều có ngụ ý.”

Cố Hiểu Đạo: “... Thật hả?”

Cung chủ chỉ chỉ bánh đường ở bên chân: “Đây là mong ước ngọt ngọt ngào ngào.”

Cố Hiểu Đạo chỉ vào tô cua trên cánh tay, “Cái này thì sao?”

Tiểu sư đệ giúp cung chủ trả lời: “Cuộc sống hòa thuận.”

Cố Hiểu Đạo: “...”

Cung chủ mỉm cười gỡ một hạt đậu phộng từ trên tóc hắn xuống, lại từ trong cổ áo hắn lấy ra một quả táo, “A, người xem này, sớm sinh quý tử.”

Cố Hiểu Đạo cười hi hi tiêu diệt đồ vật trong tay hắn, hỏi: “Đây cũng quá vô nghĩa, chúc người ta sớm sinh quý tử? Giữa chúng ta ai sẽ sinh hài tử? Người à? Muốn nam hay nữ?”

Cung chủ vuốt mặt hắn, mỉm cười nói: “Vậy người thích hài tử không?”

Cố Hiểu Đạo hoảng sợ chỉ vào hắn: “Nếu ta thích, người có thể sinh ra được không?”

Về mặt cung chủ bất đắc dĩ, thần nhiên nói: “Ta là muốn thu dưỡng một người.”

Ánh mắt Cố Hiểu Đạo sáng lên: “Chuyện này cũng được hả.”

Giọng điệu của cung chủ một chuyển: “Thôi, ngày thường chiều cổ một mình người cũng đủ đau đầu rồi, cũng không có biện pháp bận tâm đến người khác.”

Cố Hiểu Đạo hừ một tiếng, “Ta đáng ghét như vậy sao?”

Cung chủ gạt đầu.

Cố Hiểu Đạo tự mình tỉnh lại nói: “Về sau ta nhất định không khiến người đau đầu.”

Cung chủ mỉm cười nhìn hắn: “Ta thích người đáng ghét như vậy.”

Cố Hiểu Đạo: “...”

Hữu hộ pháp chà xát cánh tay của mình nói: “Đại ca, ca phụ, nhiều người nhìn như vậy, các người thật sự không coi ai ra gì thật sự tốt sao?”

Ánh mắt cung chủ thần nhiên đảo qua, hữu hộ pháp liền im bật.

Thánh y bốn cột cười nói: “Ăn ái như vậy, uống chén rượu giao bôi trước mặt chúng ta đi!”

Trong phòng những người khác cũng đồng loạt ồ ào.

Cố Hiểu Đạo gãi gãi đầu: “Chuyện này ngại muốn chết.”

Hữu hộ pháp ở một bên buồn bã nói: “Hữu cầu tất ứng a...”

Được rồi! Tôn trọng tập tục!

Cố Hiểu Đào nhìn hai chén rượu đặt trên bàn, liền thò tay lấy.

Hắn mới chuẩn bị lấy, bên cạnh đã có người nói: “Cái chén này quá nhỏ, mọi người cũng không cảm thấy đáng sợ, không bằng đổi cái lớn hơn!”

Người nọ vừa nhắc tới, lập tức có người đưa hai vò rượu lớn đến, “Cái này đủ lớn chưa!”

Cố Hiểu Đào nhìn hai vò rượu kia cao bằng cẳng chân, chần chờ nói: “Cái này ngược lại quá lớn, nhưng là ngoạn ý này phải nâng lên như thế nào...”

“Đừng nháo, nhiều như vậy bọn họ còn không uống hết?” Tiểu sư đệ vội vàng ngăn cản, sau đó giống như làm ảo thuật từ phía sau lấy ra hai cái bát canh, đồ đầy, nhìn về phía Cố Hiểu Đào và cung chủ làm thủ thế mời, “Hai vò không được, vậy thì hai bát!”

Hình như bát này của người cũng không nhỏ đâu? Rượu giao bôi biến thành rượu giao bát gì đó... Cố Hiểu Đào nhận mệnh bưng lên một bát đưa cho cung chủ: “Vậy thì uống đi?”

Cung chủ bắt mắt nói: “Ban ngày giúp người chán nhiều rượu.”

Cố Hiểu Đào vỗ vỗ bả vai của hắn: “Rượu giao bôi, ý nghĩa khác nhau.”

Cung chủ cong khóe miệng, “Cũng đúng, bắt quả người sẽ uống bát rượu giao bôi sao?”

Chuyện này có gì mà khó? Cố Hiểu Đào học trong phim truyền hình, tương giao với cổ tay hắn, chớp chớp mắt nói: “Là thế này hả?”

Cung chủ lắc đầu, “Không phải.”

Lừa ta hả? Rượu giao bôi không phải uống như vậy thì phải uống thế nào??

Cung chủ nói: “Là người uy ta, ta uy người.”

Về mặt Cố Hiểu Đào cứng đờ: “Dùng miệng?” Các người ở đây sao lại không bị cản trở như vậy a! Loại chuyện xấu hổ này làm trước mặt nhiều người như vậy thật sự tốt hả?

Cung chủ thân nhiên đem bát trong tay mình tiến đến bên miệng hắn.

Cố Hiểu Đào bừng tỉnh đại ngộ: “A, thì ra là vậy.” Nói xong cũng đem bát trong tay mình đến bên miệng cung chủ.

Sau khi hai người uy xong đối phương, Cố Hiểu Đào cảm thấy mình có chút choáng.

Cung chủ nắm tay hắn, cau mày nói: “Ồn không?”

Cố Hiểu Đào dùng sức lắc lắc đầu, miễn cưỡng nói: “Hoàn hảo...”

Một chút cũng không ổn! Đây chính là một bát canh rượu a!!! Cố Hiểu Đào cảm thấy mình sắp đứng không vững, miễn cưỡng tựa vào trên người cung chủ, chỉ muốn chôn mặt ở ngực cung chủ.

Cung chủ xoa xoa đầu hắn: “Nếu thật sự không thoải mái, vậy để tất cả bọn họ giải tán đi?”

Cố Hiểu Đào nâng lên mặt, quệt mồ hôi, “Không được!”

Tiểu sư đệ hứng thú mà nhìn hắn: “Người say rồi hả?”

Cố Hiểu Đào phát tay nói: “Sao có thể!”

“Vậy người bước hai bước xem!”

Cố Hiểu Đào nghe vậy, đẩy cung chủ ra, đi qua lại hai bước, sau đó té ngã xuống đất.

Tiểu sư đệ: “Ha ha ha ha ha ha ha ha...”

Cố Hiểu Đào: “...”

Cung chủ nâng hắn dậy, ôn nhu nói: “Không bằng nghỉ ngơi sớm một chút?”

Cố Hiểu Đào nâng cằm hắn lên: “Không thể chờ đợi được muốn động phòng?”

Cung chủ: “...”

Cố Hiểu Đào nghiêng đầu nói: “Chỉ là ta còn muốn xem bọn hắn muốn chơi cái trò gì nữa...”

Tiểu sư đệ chớp chớp mắt: “Nếu chưa say, vậy tiếp theo chúng ta chơi trò gì đây?”

Cố Hiểu Dao ngây ngô vỗ tay: “Đúng đó đúng đó, chơi cái gì vậy?”

Có người đề nghị nói: “Không bằng chơi đoán tân nương đi?”

Vừa nghe tên này cũng rất biến thái! Cố Hiểu Dao chắc lười nói: “Chơi thế nào?”

Tiểu sư đệ ôm tay nói: “Chính là tìm vài người ăn mặc giống như người, sau đó đội khăn voan lên, muốn cung chủ đoán ai mới thật sự là người.”

Thì ra là trò này... Cố Hiểu Dao chỉ vào mũi mình: “Ý của người ta là tân nương hả? Rõ ràng cung chủ mới là tức phụ của ta!”

Tiểu sư đệ: “Vậy liền đổi thành đoán phu quân đi, vị tân lang này, phiền toái đội khăn voan lên đi?”

Cố Hiểu Dao ngoan ngoãn tiếp nhận khăn voan đội lên cho mình.

Hình như có cái gì đó không đúng? Bỗng nhiên Cố Hiểu Dao nghĩ đến, nếu là tân lang... vậy cần gì phải đội khăn voan? Làm nửa ngày vẫn là đoán tân nương a!

Không đợi hần phản ứng kịp, hần đã bị người kéo qua một bên, đỡ đến trên giường.

Cố Hiểu Dao nghi hoặc nói: “Làm gì phải ngồi ở trên giường?”

Người bên cạnh hần cười nói: “Không phải là ngồi ở trên giường, mà là phải nằm ở trên giường.”

Trò này của các người không khỏi cũng quá kì quái đi?

Đệ tử đưa ra chủ ý kêu cung chủ xoay người sang chỗ khác, sau đó vạch trần màn giường một cái, để Cố Hiểu Dao vào trong ám trướng giường, nói: “Người nằm ở đây một lát trước, chờ những người khác thay xong hi phục, cung chủ là có thể đến đoán.” Nói xong liền chui ra ngoài, còn che kín màn giường.

Cố Hiểu Dao ngồi dậy, trộm liếc nhìn từ khe hở khăn voan, cái màn rách nát kia, cơ hồ nhìn không thấy bên ngoài.

“Xuy.”

Hình như hần nghe được có người cười nhạo một tiếng?

Thì ra bên trong đã sớm có người? Cố Hiểu Dao vạch trần một góc khăn voan quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong góc phòng có một người ngồi ôm đầu gối, mặt không đổi sắc nhìn hần.

Mấu chốt là mặt người nọ thể nhưng giống y chang hần.

Cố Hiểu Dao ngốc lăng một lát, dụi dụi ánh mắt, lẩm bẩm nói: “Gương à?”

Hần vươn tay chọc chọc người trong gương, lại đụng phải làn da của đối phương.

Không phải là gương, mà là một người thật?! Hơn nữa lớn lên giống hần y như đúc?

Trong lòng Cố Hiểu Dao nhất thời sợ hãi, rượu cũng tỉnh hơn một nửa, lập tức muốn la to, người nọ vươn tay nhanh chóng che miệng hần, sắc mặt âm trầm nói: “Phản đồ.”

Đậu má, thanh âm cũng giống y chang mình? Nhìn gương mặt của mình làm ra vẻ mặt này, Cố Hiểu Dao quả thực muốn tè ra quần, vội vàng sử dụng tứ chi bò ra bên ngoài.

Người nọ nhẹ nhàng bắt lấy cổ hần, đề hần trở về, “Thật không biết vì sao đại nhân lại nguyện ý tha thứ cho người.”

Người nói cái gì ca nghe không hiểu a! Cố Hiểu Dao không ngừng giãy giụa, người nọ rõ ràng điểm huyết hần, khiến hần rốt cuộc không thể động đậy được, đồng thời dùng tay đè bụng hần.

Toàn thân Cố Hiểu Dao cứng đờ, hoảng sợ vạn phần, đây là muốn làm gì?

Người nọ xoa bóp một hồi, thân nhiên thu tay lại, lẩm bẩm: “Quả nhiên là một nửa công lực, Đoạn Yến thật đúng là bỏ được.”

Đây rốt cuộc là ai? Vì sao lại lớn lên giống mình y như đúc? Cố Hiểu Dao đầu óc kêu loạn một mảnh, đến bây giờ còn cảm thấy không thể tin được.

Bên ngoài ồn ào không thôi, giọng tiểu sư đệ bỗng nhiên từ bên ngoài màn giường truyền đến, “Người đổi y phục xong đều đến trên giường đi, cung chủ a, chuẩn bị đoán.” Cố Hiểu Dao gất gao mà nhìn chằm chằm màn giường, chỉ cầu người vạch trần màn giường có thể phát hiện không thích hợp.

Người giống y chang mình không biết tìm được bầu rượu ở đâu, vội vàng uống một hơi, sau đó đem đệm chần xốc lên một bên, đẩy Cố Hiểu Dao qua.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên một trận tiếng pháo nổ, Cố Hiểu Dao cảm thấy ván giường dưới thân hơi nghiêng, sau đó cả người liền rớt xuống.

***

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Cố Hiểu Dao: Quả nhiên tác giả không để yên cho người ta vui vẻ động phòng mà!

Bạn đang đọc truyện *Số Tay Nuôi Dưỡng Cung Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.